

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΑΝΩΦΕΛΟΣ ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ο αριθ. 13 ήταν απ' την άλλη μεριά κι' ο Μαρσέλ διέσχισε το δρόμο παραπατώντας, γιατί η βαλίτσα που κρατούσε ήταν βαρεία και ήταν πολύ κουρασμένος και κλωμός.

Φορούσε μια παλιά στρατιωτική στολή και τα γένεια του ήταν μεγάλα.

Όταν έφτασε στο 13 της οδού Τολέδο, είπε στη θυρωρό:

—Με συγχωρήτε, εδώ μένει η Μαρία Τερνιέ, αν δεν κάνω λάθος...

— Ποιος είστε σεις; τον ρώτησε εκείνη.

—Ενας γνωστός της, μακρινός συγγενής της, Γυρίσα απ' τη Ρωσία και είμαι περσοστικός απ' το Παρίσι. Θέλω να της πω μια καλημέρα.

—Δεν μένει πια εδώ. Κάθεται, αν δεν κάνω λάθος, στο 'Ωτέιγ, σε μια βίλλα. Εκεί να πάτε να τη γυρέψετε...

Ο Μαρσέλ έφυγε. Έπρεπε να φροντίσει να βρή τη Μαρία και να ξαναζήσουν μαζί τον δημοφιλή έρωτά τους, σαν άλλοτε.

Πήρε το λεωφορείο για το 'Ωτέιγ, με την αγωνία στην ψυχή. Για να μείνει τώρα η Μαρία σε μια βίλλα, αυτό σήμαινε πως ίσως τον είχε ξεχάσει και ζούσε με κάποιο πλούσιο ή ήταν έρωτα με κάποιον άλλον. Ίσως είχε μάλιστα μάθει το κοριτσάκι τους να λέει αυτόν τον άλλο «μπανιέρα».

Δάκρυα του έρχονταν στα μάτια.

Όταν έφτασε στο 'Ωτέιγ, πήγε και ρώτησε στο

παράρτημα του ταχυδρομείου.

Ναί, τη γνώριζαν τη Μαρία, έμενε στη βίλλα «Ροζιέ»...

Όταν έφτασε εκεί, μπρός στη βίλλα οι δυνάμεις του άρχισαν να τον εγκαταλείπουν. Έβλεπε τα παράθυρα ανοιχτά κι' ο κήπος έτσι ολόκληρος, με τα πολύχρωμα λουλούδια του, ήταν αληθινή γοητευτική.

Επειτα είδε εν' άλλο παρόμοιο, με ροζ κουρτίνες και σκέφτηκε πως η κάμαρα αυτή ίσως ήταν της μικρής του Λίνας. Ένοιωσε τότε μια τόσο μεγάλη συγκίνηση, που άρχισε να κλαίει σιγανά, βουβά.

Δεν ήταν πια τίποτα, κι' απ' το παρελθόν δεν του έμενε παρά μια ξεθωριασμένη φωτογραφία και η ανάμνηση ενός έρωτα που δεν υπήρχε πια. Μάταια είχε την αυταπάτη τόσο χρόνια πως η Μαρία θα του ήταν πιστή, πως θα τον περίμενε. Τώρα ήξερε καλά πως δεν τον περιμένει, πως δεν είχε χύσει ποτέ ούτ' ένα δάκρυ γι' αυτόν.

Ωστόσο το κοριτσάκι ήταν δικό του, θα τόποινε μαζί του και θα δούλευε στο μέλλον μονάχα γι' αυτό, για την ευτυχία του.

Θυμόταν τώρα πως η Μαρία εργαζόταν άλλοτε σ' ένα εργοστάσιο ραπτικής και κάποιο βροχερό βράδυ την είχε συνοδεύσει σπίτι της. Έτσι είχε αρχίσει ο μεγάλος έρωτάς τους κι' όσο ο καιρός περνούσε φούντωνε πιο πολύ, ώσπου μια μέρα, η Μαρία παράτησε τους δικούς της κι' εγκαταστάθηκε

στο δικό του σπίτι. Εκεί ζήσαν τις πιο ευτυχισμένες μέρες, τις πιο γλυκές ώρες κι' όταν, πολύ αργότερα, γεννήθηκε η μικρή Λίνα, αποφάσισαν γρήγορα να παντρευτούν. Μά ήρθε στο μεταξύ ο πόλεμος και τα σχέδια έμειναν άπραγματοποίητα.

Τώρα όμως ο Μαρσέλ είχε γυρίσει...

Ξαναθυμόταν όλ' αυτά, καθισμένος τώρα σε μια πέτρα, με τη βαρεία βαλίτσα κοντά στα πόδια του. Ακούστηκαν έξαφνα χαρούμενες φωνές. Μέσα στον κήπο της βίλλας, δυο παιδάκια, εν' α-γοράκι ως τεσσάρων χρόνων, κυνηγούσε ένα κοριτσάκι με λαχρινό ξην περίπου χρόνων, και οι φωνήεντες τους και τα γέλια τους ήταν χαριτωμένα.

—Στάσου, Λίνα, φώναζε το αγοράκι. "Αν δεν σταθής, θα σε πάω να σε φάει ο 'Α-ράκης!"

Αλλά το κοριτσάκι γελούσε κι' έτρεχε μέσα στον κήπο, με μικρά χαρούμενα ξεφωνητά.

Ο Μαρσέλ σηκώθηκε συγκινημένος.

—Λίνα! φώναξε.

Μα το κοριτσάκι δεν τον άκουσε. Δεν είχε το νου του πουθενά αλλού, παρά στο παιχνίδι του.

Τότε, καταλαβαίνει και θέλει να φύγει, να πάει μακριά, αλλά ο πόθος να ξαναβεί τη Μαρία, να ξαναβεί τουλάχιστον μια φορά τη γυναίκα που αγάπησε, τον κρατάει εκεί. Και να, ακούγεται στον κήπο κάποιοι θόρυβοι: ένα καρροτσάκι βγαίνει απ' τη βίλλα, όπου είναι καθισμένος ένας νέος, σκεπασμένος με μια κουβέρτα, ακίνητος, όπως είναι συνήθως οι παραλυτικοί. Πίσω, σπρώχνει το καρροτσάκι η Μαρία.

Προχωρούν αργά στον κήπο. Νά, τώρα πλησιάζουν στο μέρος όπου βρίσκεται ο Μαρσέλ.

Εκείνος κρύβεται γρήγορα πίσω από ένα μεγάλο δέντρο. Οι φωνές και των δυο έρχονται καθαρά στ' αυτιά του.

—Νά, άς καθίσουμε εδώ, στον ήλιο, της λέει αυτός, διάβασέ μου ακόμα λίγο. Σε ποιο σημείο είχαμε μείνει χθές απ' το μυθιστόρημα;

—Είσαι καλά έτσι; ακούγεται η φωνή της Μαρίας.

Κι' άμέσως αρχίζει να διαβάει.

Ο Μαρσέλ κυττάζει καλύτερα και βλέπει τότε με φόβη πως ο νέος δεν είναι μόνο παραλύτος, αλλά και τυφλός.

Θέλει να φωνάξει τ' όνομά της, η λέξη «Μαρία» έρχεται στα χείλη του, μα δε βγαίνει απ' το στόμα του.

Μόνο δάκρυα πικρά, καυτά, κυλούν στα μάτια του. Κι' ενώ σιγά-σιγά απομακρύνεται, σκέφτεται πόσο γέρασε με μιάς και πόσο ο γυρισμός του ήταν άνωφελος...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΥΝΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο 'Η Σουλδάνα Παμπανίνι, η δημοφιλής στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου, που κατέκτησε το αθηναϊκό κοινό, είναι ένθουσιασμένη με τα ελληνικά τραγούδια και ένα βράδυ έθεσθη σε μια κοσμική ταβέρνα της πλάκας να τραγουδά μαζί με τον Γιώργο Οικονομίδη, τη «Λιάνα», που έμαθε μέσα σε λίγα λεπτά.

—Έμεινε επίσης ένθουσιασμένη από τα ελληνικά σιγαρέττα, που τα βρήκε ελαφρότατα και, πριν φύγει, έδωσε μια μεγάλη παραγγελία με το μονόγραμμά της σε γνωστό καταξιωμένο χαρτί.

—Η Παμπανίνι είναι τρελλά έρωτα με τον συμπατριώτη της παραγωγό ταινιών, κ. Μωρίς Έρκας, που τη συνόδευε στο έδαφίδι της. Το βράδυ της Πρωτοχρονιάς, στη «Μεγάλη Βρετανία», κατά το σβσίσιμο των φώτων, αντήλλαξε μαζί του ένα φιλι διαρκείας πολλών δευτερολέπτων!

—Η δημοφιλής στάρ, που έφυγε για τη Ρώμη, θα ξαναγυρίσει στην Αθήνα τον ερχόμενο Αύγουστο, προκειμένου να πρωταγωνιστήσει σε μια ταινία αρχαιοελληνικής υποθέσεως, που θα γυρισθεί από Έλληνες και Ιταλούς παραγωγούς.

—Λέγεται, ότι η Παμπανίνι θα παίξει το ρόλο της Λαίδας.

Ο 'Η παρασημοφορία της κ. Κατίνας Παξινοῦ και του κ. 'Αλ. Μινωτή, έκανε αρίστη εντύπωση στους καλλιτεχνικούς κύκλους.

—Όσοτος, το καλλιτεχνικό ζευγάρι, ήταν εν γνώσει της ξεχωριστής αυτής τιμής από την ημέρα που η κ. Παξινοῦ έγινε δεκτή στο βασιλικό θεωρείο, κατά την διάρκεια της παραστάσεως οἱ έργου «Το σπίτι της Μπερνανίνας» 'Αλμπας.

—Στο μεταξύ, η κ. Παξινοῦ θα εμφανισθῇ τον ερχόμενο 'Ιούνιο, ως «Εκάδη», στο θέατρο 'Ηρώδου του 'Αττικού.

—Στην τραγωδία του Εὐριπίδου, που θα παιχθῇ αργότερα και σε πολλές πόλεις του εξωτερικού, τα σκηνικά θα φιλοτεχνήσῃ ο Γιάννης Τσαρούχης και τα κοστούμια ο 'Αντ. Φωκάς.

Ο Στὸν «Ματωμένο γάμο» του Λόρκα, που ανεβάσει αυτή την εβδομάδα, στο υπόγειο του «Ορφέως», ο θίασος Κούν, πρωταγωνιστεί μια καινούργια ηθοποιός της σχολής του, η Ζωή Βλαχοπούλου.

—Στο ίδιο έργο, το «φεγγάρι» υποδύεται ένας άλλος νέος ηθοποιός ρωσικής καταγωγής, ο Φυσσόν, που ήταν προηγουμένως ζωγράφος!

Ο Πολὺς λόγος γίνεται για ένα νέο τραγούδι, το «Ω, μάϊν πάπας», από μια δμῶνυμη βιεννέζικη οπερέττα. Το τραγούδι αυτό, που θα κυκλοφορήσῃ προσεχῶς σε ελληνική έκδοση, θα εκλαϊκεύῃ το πολύ σύμπτωμα.

Ο 'Ο δημοφιλὴς κωμικός του μουσικού θεάτρου 'Ορέστης Μακρῆς, μετὰ τὸν «Μεθύστακα», που έσπασε όλα τα ρεκόρ τῶν ελληνικῶν ταινιῶν, θα ἐμφανισθῇ προσεχῶς σε ένα νέο ελληνικό φιλμ.

—Στο φιλμ αυτό, που θα εἶναι μία σπαρταριστὴ κωμῶδια, θα ὑποδυθῇ τὸ ρόλο ἐνὸς τραμπούκου.

Ο 'Ενας ἄλλος γνωστὸς ἡθοποιὸς, ὁ Νίκος Χατζίσκος, θα πρωταγωνιστῇ σὲ ένα ἰδιότυπο φιλμ, τὸ σενάριο τοῦ ὁποῖου στηρίζεται στὴν ἱστορία τῆς «Κοιμωμῆς» τοῦ Χαλεπά.

Ο 'Η 'Αμερικανὴς τραγουδίστρια Νάνσυ Ντόνοβαν, ὑστερα ἀπὸ μία μεγάλη τουρ-νέ στὴν Αἴγυπτο, θὰ κάμῃ καὶ πάλι τὴν νύκτα στὴν Αἴγυπτο, τὰ ἀθηναϊκά ἐμφανιστῇ τῆς σὲ ένα ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκά κέντρα, τὴν π...

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

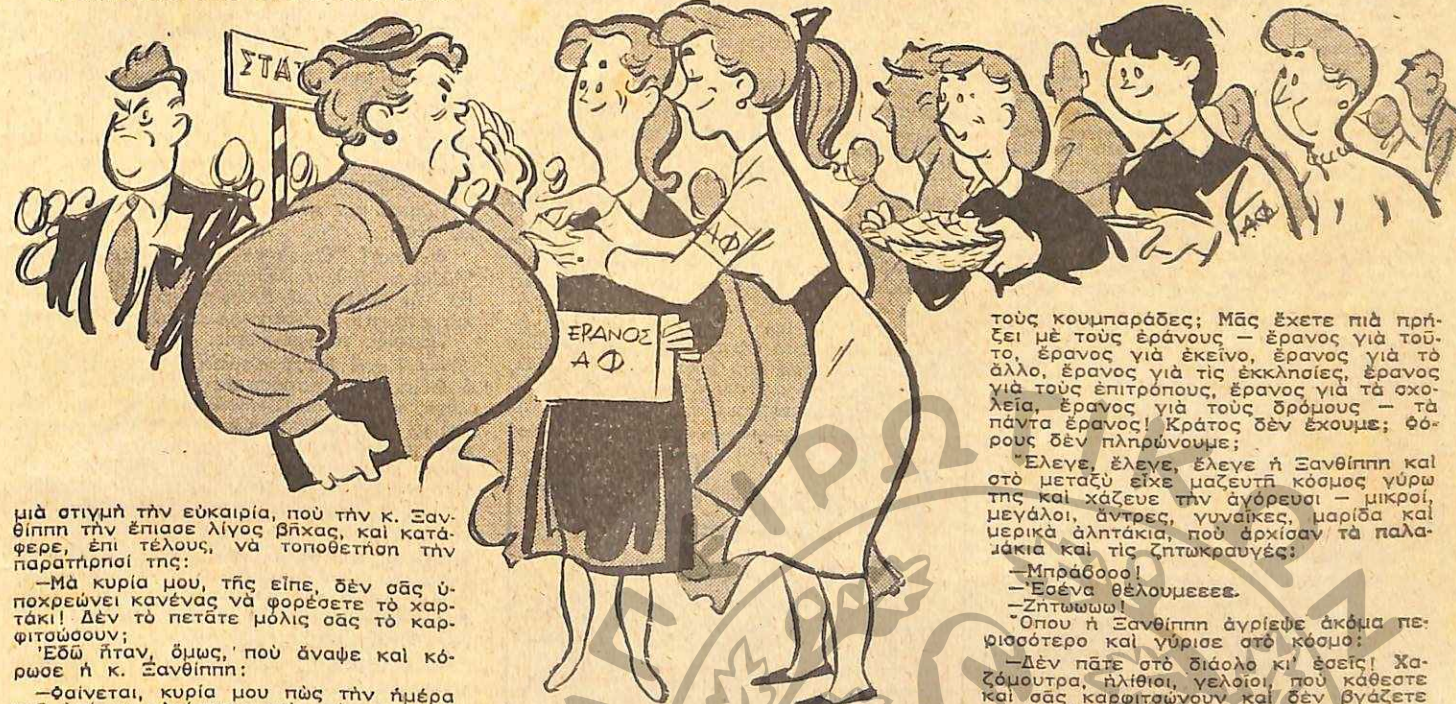
ΕΝΑ πράγμα που έκνευρίζει τρομερά την κ. Ξανθίππη είναι οι έρανοι στους δρόμους:

—Αμα δα! άγόμενε πρό ήμερῶν σε μία μιλική συγκέντρωση στο σπίτι κάποιου φίλης της. Τι κακό είναι αυτό με τους έρανους; Βγαίνεις πρωί-πρωί από το σπίτι σου και βλέπεις πιασμένους δλους τους δρόμους και όλες τις γωνίες από αυτά τα άνοστα κοριτσάκια και τις ανάλατες κυρίες — ή μία κρατάει τον κουμπαρά, ή άλλη το πανεράκι, ή άλλη το καρτάκι του έρανου και σε μαρκάρουν όλες μαζί από μακριά και τρέχουν τσούρμιο ο κουμπαράς, το πανεράκι, το καρτάκι, ή καρφίτσα — ύπερ του 'Αγίου Δείνα! Και τέλος πάντων δεν έχει σημασία το έρημο το διαφραγκ ή το τάλληρο που θα δώσης ύπερ του τάδε σκοπού, αλλά είσαι και ύποχρεωμένη να δεχτῆς στο στήθος καρφίτωμένο το παρόσημο του έρανου και να γυρνάς σημαϊστολομένη!

Κάποια απ' τις κυρίες είχε αντίρρησης και ήθελε να τις διατυπώση, αλλά πού να βρή σειρά. 'Ακατάχατη δούλευε ή γλώσσα της κυρίας Ξανθίππης:

—Και είδατε πια τί γελοία που είναι όλοι την ήμερα του έρανου, καθώς κυκλοφορούν παρασημοφορημένοι με τα χαρτάκια του έρανου, που δεν τα κόβουν τουλάχιστο, μικρά μικρά παρά φτάνουν κατ' χαρτάρες τέτοιες με την σφραγίδα του 'Αγίου Τάδε και την ύπογραφη των κυριῶν επιτρόπων, κι' είναι ο άλλος ύποχρεωμένος να κτσαρνι αυτό το πράγμα στο πέτο του και να γυρνά σαν το Δελαπατρίδη. Μη χειρότερα, Παναγία μου, μη χειρότερα!

Η κυρία που είχε αντίρρησης, βρήκε

μία στιγμή την ευκαιρία, που την κ. Ξανθίππη την έπιασε λίγος βήλας, και κατάφερε, έπ' τέλος, να τοποθετήση την παρατήρησή της:

—Μά κυρία μου, της είπε, δεν όας ύποχρεώνεις κανέναν να φορέσει το καρτάκι! Δεν το πετάτε μόλις όας το καρφίτωσουν;

—Εδώ ήταν, όμως, που άναψε και κόρωσε ή κ. Ξανθίππη:

—Θαίναται, κυρία μου πως την ήμερα του έρανου κλείνεστε στο σπίτι σας για να γλυτώσετε το τάλληρο, γι' αυτό δεν έχετε ιδέα τί θα πῇ να πετάς το καρτάκι! Διότι μόλις όας όη χωρίς καρτάκι, θα πῇσ όλο τσούρμιο έπάνω σας. Το διαβάτε; Παρακάτω θα πῇσ όλη όλη γωνία την είδε όλο τσούρμιο και χυμιά έπάνω της — ο κουμπαράς, ή καρφίτσα, το πανεράκι, το καρτάκι. Για τρίτη φορά ξεροκατάπῃ ή κ. Ξανθίππη και γυρῶλιε μέσα απ' τα δόντια της:

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί... Και πάλι αντίπερσε. Αλλά αυτή ή ιστορία, όπως ακριβώς τόλεγε ή κ. Ξανθίππη αρχή είχε και τέλος και δεν είχε. Τέταρτο, πέμπτο τσούρμιο και έκτη και έβδομο — όσα την βλεπαν χωρίς καρτάκι στο πέτο του παλτιού της, τόσο την κυνηγούσαν.

Όμως, ή κ. Ξανθίππη δεν ήθελε να κάνει καμιά γιατί ο σκοπός ήταν τερρός, κι' ες όλο ύπαιρκε ότι δεν έφταιγαν τα κοριτσάκια, όστε να πάρουν αυτά ή μπόρα. Γι' αυτό κάποτε ξεροκατάπῃ για δέκατη φορά και σταμάτησε κατ'ύπο καίνουργια τσούρμιο είχε σταματήσει μπροστά της και το κοριτσάκι άπλωνε στο πέτο της τα χέρια για να καρφίτωσῃ το καρτάκι:

—Ύπερ του φιλανθρωπικού συλλόγου ή 'Ανίος θανούριος!

Οί τρόποι στους δρόμους

ή Ξανθίππη και ξεροκαταπίνοντας για να μη βροιά τα καυμένα τα κοριτσάκια, πού δεν έφταιγαν σε τίποτα, αντίπερσε.

Δεν πρόφθασε, όμως, να κάνει μερικά βήματα και νάσου την μαρκάρει στην άλλη γωνία δεύτερο τσούρμιο και τρέχει, ο κουμπαράς, ή καρφίτσα, το πανεράκι, το καρτάκι για το πέτο για να την ύποδεχθουν. Ξεροκατάπῃ για δεύτερη φορά ή κ. Ξανθίππη:

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί!

—Άφισε το κοριτσάκι να καρφίτωσῃ το καρτάκι στο πέτο της, ένα τεράστιο τετραγώνιο καρτί με τὰ σφραγίδια — άνοιξε το τσαντίκι της, έβγαλε ένα τάλληρο, ττόρριξε στον κουμπαρά και τράβηξε κατ'αναγκισμένη. Αυτό το καρτί την ένοχλούσε τρομερά, αλλά δεν μπορούσε και να το πετάξῃ, γιατί αν το πετούσε ήξερε ότι ο μπέλας θα συνεχίζόταν. Μονάχα πού μωρμουρούριζε στον δρόμο:

—Όρίστε! Νά είσαι ύποχρεωμένη να κυκλοφορῆς μ' αυτό το πράγμα! Μη χειρότερα, Παναγία μου! Μη χειρότερα!

Κι' όσο τώδεπε τόσο νεύριαζε κι' όσο νεύριαζε τόσο δεν μπορούσε ν' άποσπῇ το βλεμμα απ' το πέτο της και τράβουσε το δρόμο της μαρπουτιασμένη. Μία σπιθίτσα ήθελε τώρα για να εκραγῇ ή κ. Ξανθίππη και ή ευκαιρία δεν άργησε να φανῇ. Γιατί παρ' όλον ότι ήταν σημαϊστολομένη και άγανακτισμένη, την πλησίαζε μία κυρία του έρανου, επί κεφαλῆς άλλου τσούρμιου:

—Ύπερ του φιλανθρωπικού συλλόγου... Άστραφαν τα μάτια της Ξανθίππης και ζέοπασε:

—Στραβῶ είσαι; Δεν βλέπεις το καρτί;

—Η κυρία έμεινε έμβρόντητη:

—Καλά, δεν ύπάρχει λόγος να βρίζετε. Είμαι λιγάκι μύωφ και δεν το είδα...

—Και τί σου φταιῶ εἰνῶ, κυρά μου, αν έκπς στραβομάρα; Σας χρωστάει, όπλα όη τίποτα ο κόσμος, επειδή έσεις έχετε τὴ λόξα σας; Σπίτι δεν έχεις, κυρά μου, άντρα δεν έχεις, δουλειά δεν έχεις και γυρνάς στους δρόμους με τα πανεράκια και τα χαρτάκια και τις καρφίτσες και

τους κουμπαράδες; Μας έχετε πια πρή-

ζει με τους έρανους — έρανος για του-

του, έρανος για έκεינו, έρανος για το

άλλο, έρανος για τίς εκκλησίες, έρανος

για τους επιτρόπους, έρανος για τα σχο-

λεία, έρανος για τους δρόμους — τα

πάντα έρανος! Κράτος δεν έχομε; Φό-

ρους δεν πληρώνουμε;

—Έλεγε, έλεγε, έλεγε ή Ξανθίππη και

στο μεταξύ είχε μαζευτῇ κόσμος γύρω

της και χάζεσε την άγόμενη — μικροί,

μεγάλοι, άντρες, γυναίκες, μαριδά και

μερικά αλτπάκια, που άρχισαν τα παλα-

κία και τις ζητωκραυγές:

—Μπράβοοοο!

—Εσένα θέλουμεεεε.

—Ζητώμωω!

—Όπου ή Ξανθίππη άγρίεψε ακόμα πε-

ρισσότερο και γύρισε στο κόσμο:

—Δεν πῇτε στο διάλοό κι' έσεις! Χα-

ζώμωτρα, πλῆθι, γελοιοί, που κάθεστε

και σας καρφίτωσουν και δεν βιάζε-

τε, ού να χαθῆτε, να χαθῆτε!

Και έστρίψε να φύγῃ, εἰνῶ από πίσω

της άκούοντανε δούη:

—Οααα!

—Πέστα χρωστόμωμμη!

Κι' ένας απ' το πλήθος άναστέναζε:

—Μωρέ γυναίκα! Πῶ, πῶ, πῶ! Εὐτυχι-

μένος ο άντρας που την έχει!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Εξέμει διάλογος

—Εσείς, Πάτροκλε; Έμαθα πως έχει

εφευρεθῇ ένα νέο μηχανήμα, που δια-

βάζει τί οκέψῃ. Μπορεί όπλαδῇ να σου

πῇ άμέσως που ήσουν χθές το βράδυ και

πού σκέπτεσαι να πῇς άπῳψῃ.

—Χαρά στην εφεύρεση! Λέει ο Πάτρο-

κλος. Τέτοια μηχανή την έχω από καιρό

οπίι μου: είναι ή γυναίκα μου!

Μεταξύ φίλων:

—Σ' αυτή την κοπέλλα δεν τολμῶ να

έκμυστηρεθῶ τον έρωτά μου...

—Καλά... όταν πῇς οπίι της δεν σε εν-

θαρρύνει;

—Πῶς! Κάθε φορά μου προσφέρει οὐ-

σκυ, αλλά ένα ποτήρι δεν είναι αρκετό

για να κάνῳ τρέλλες!...

—Ύπερ του φιλανθρωπικού συλλόγου

ή 'Ανίος θανούριος!

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί!

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί!

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί!

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί!

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί!

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί!

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί!

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί!

—Άσε με, πουλάκι μου πρωί-πρωί!

ΤΟ ΧΡΥΣΟΪΔΕΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Χριστίνα Πετράκη που ζή με τη μητέρα της φτωχικά και με στερήσεις ο' ένα υπόγειο, προσκαλείται μία μέρα από τη Τζούλια Φωτίου, μία πλούσια συμμαθήτριά της ο' ενα άριστοκρατικό πάρτυ στην Κηφισιά. Η φτωχή, με εξαιρετικά όμορφη νέα στην πολυτελή βίλλα της Τζούλιας γνωρίζεται με το Θέμη Κανή, ένα συμπαθητικό τραπέζιτικό υπάλληλο, που νομίζει πως είναι κι' εκείνη πλούσια κόρη. Η Χριστίνα μία στιγμή του ζητάει να τη βοηθήσει να διοριστεί στην Τράπεζα - για να έχει το ατομικό της χαρτζιλίκι - και συμφωνούν να τον επισκεφθεί την επομένη στο γραφείο του. Όταν γύρισε κατόπιν στο σπίτι της, η μητέρα της άρχισε να της διηγείται την ιστορία της ζωής της. Η Άννα Πετράκη γνωρίζει τον άντρα της στο κατόστημα που εργαζόταν ως ταμίας κι' όπου ήταν κι' αυτός υπάλληλος.

Έζησαν με φτώχεια και στερήσεις κι' έπειτα εκείνος εξεφανίστηκε στον πόλεμο κι' η Άννα ανέλαβε την κόρη της με μεγάλα βάσανα. Η Χριστίνα της υποσχέθηκε να πάρει ένα πλούσιο άντρα για να ζήσει κι' εκείνη ευτυχισμένη κοντά της και άλλη ημέρα πήγε στην Τράπεζα για να συναντήσει τον Θέμη Κανή, που της έδωσε άοριστε υποσχέσεις για το διορισμό της. Την επομένη πήγαν μαζί στην Γλυφάδα κι' ύστερ' από λίγες ημέρες στην Ραφίνα. Ο Θέμης ήταν έρωτευμένος μαζί της, κι' η Χριστίνα έννοιωσε πως τον αγαπούσε. Αποφάσισε τότε να φανή υποχωρητική, για να εκδίαση την κατάσταση. Μία Κυριακή πήγαν στην Πάρνηθα κι' εκεί ο Θέμης της εξωμολόγηθηκε τον έρωτά του και της εξήγησε ότι ήταν φτωχός. Η Χριστίνα του μίλησε κι' εκείνη για τη φτώχεια της κι' αποφάσισαν να πουν στους δικούς τους ότι θα παντρευόντουσαν. Η μητέρα της Χριστίνας όμως της ζήτησε ν' αρνηθεί αυτό το γάμο κι' εκείνη από το φόβο μήπως δυστυχισθεί όπως η Άννα, πήρε την απόφαση να μιλήσει με τρόπο στο θέμα για την αρνησί της...

— Θεέ μου, αναστέναζε σε μία στιγμή, να γινόταν ένα θαύμα. Νάρχονταν να μου πη πως με ξεγέλασε, πως τόκανε για να με δοκιμάσει, πως είναι πλούσιος.

»Η να γινόταν να μη τον είχα γνωρίσει. Γιατί να έρθουν έτσι τα πράγματα, γιατί;...

Διαβάτες περνούσαν βιαστικοί. Ο ρυθμός των βηματών τους, έδειχνε την ψυχική τους κατάσταση. Πότε αγωνία, πότε ραθυμία, πότε κοράσι.

Τραβήχτηκε από το παράθυρο η κοπέλλα. Τα μισούσε αυτά τα πόδια, το μισούσε αυτό το παράθυρο.

«Μ' ένα ναι στο Θέμη, τελειώνει τουλάχιστον αυτό», συλλογίστηκε.

Εκλείσε τα μάτια της. Είπε μπροστά της ένα καμαράκι. Καθαρό, κοκέτικο, απλό και χαρούμενο. Ψηλό, να π'ό βλεπεί ο ήλιος, να το χτυπά ο αέρας. Είπε εκεί μέσα τον έαυτό της μία μικρή κυρία πλούσια, βιαστική πάντα, και πάντα ευτυχισμένη. Είπε και το Θέμη. Τον είδε νάρχεται το μεσημέρι, με τα χέρια φορτωμένα, και να της χαμογελάει εγκάρδια από την πόρτα. Θυμήθηκε το φίλι του, γλυκό, ζεστό, κι' ανατρίχιασε.

Κάθισε κι' έπιασε το κεφάλι της με τα δύο της χέρια.

«Και τώρα ακόμα είναι στο χέρι μου. Με μία μου λέξι... Όταν του πω, όμως, το όχι, θα είναι άργα. Ποιος με αναγκάζει να χάσω αυτή την ευτυχία;...»

«Η μητέρα σου!», άκουσε μία αδύνατη καιά φωνή, μέσα της.

Κούνησε το κεφάλι της.

«Ψέματα! "Αν επιμείνει, η μητέρα θα υποχωρήσει. Το κάνει για μένα, όχι για τον έαυτό της. Δεν φταίει η μητέρα μου. Έγω τ' αποφασίζω, εγώ θυσιάζω με ανοιχτά μάτια την ευτυχία μου...»

«Την ευτυχία σου!», ειρωνεύθηκε άλλη, κακιά φωνή, μέσα της.

Και τότε μία άλλη εικόνα παρουσιάστηκε μπροστά της. Το ίδιο ωραίο, ευχάριστο και καθαρό δωμάτιο. Δεν τόδλεπε όμως πια ο ήλιος. Ήταν μαυρίλα, συννεφιά, χειμώνας. Κι' αυτή μόνη, κακοιτυμένη, κουρασμένη, να γυρίζει βιαστική το μεσημέρι από το γραφείο της, για να προλάβει κάτι να μαγειρέψει, πριν έρθει ο Θέμης. Κρύος ο αέρας, κρύα κι' η καρδιά. Μέσα της ένας βαθύς πόθος. Να γίνει μητέρα. Να καθεται στο σπίτι της, δίπλα σε μία κούνια. Και αντίκρου της, η φυσιογνωμία του Θέμη, αύστηρη, σοβαρή.

«Ακόμη! Πώς είναι δυνατόν; Πρέπει να ισορροπήσουμε τα οικονομικά μας!...»

Πετάχτηκε, σαν να είχε περάσει ήλεκτρισμός άπάνω της.

— Όχι!... φώναξε.

Μ' όλο το άνοιχτό παράθυρο, πνιγόταν. Πήγε στο πίσω μέρος του σπιτιού, στην αύλη. Τη συχαινόταν αυτή την αύλη. Ήταν ακάθαρτη, γιατί τα πλακάκια που την έστρωναν, ήταν χιλιοσπασμένα. Η βρύση έσταζε και σχημάτιζε διαρκώς μία λιμνούλα με νερό τριγύρω. Συνήθως, τα νερά ήταν βρώμικα, από σαπουνάδες. Στην ίδια αύλη κατοικούσαν δυο οικογένειες. Παιδιά, ένα τσορμιο. Βρώμικα, άτακτα, ανάγωγα. Απέφευγαν κι' αυτή κι' η μητέρα της την

αύλη. Τώρα όμως ένοιωσε την ανάγκη να δει λιγάκι ήλιο.

Ανέθηκε τα σκαλοπάτια, βγήκε έξω. Ευτυχώς, δεν βρισκόταν καμία από τις γυναίκες στην αύλη. Μονάχα δυο μωρά, άπλυτα.

Ανάσανε το ζεστό αέρα και κύτταζε τα μωρά. Ήταν δυο όμορφα ζωάκια, θαρρείς, που κυλιόνταν ευτυχισμένα όλη μέρα στο χόμα. Η μητέρα τους ξενοδούλευε, και τ' άφηνε στο έλεος της άλλης συνουκου, που ούτε καν τα κύτταζε. Μ' όλα αυτά, ήταν και τα δυο παιδάκια ροδομάγουλα και γερά. Μονάχα που δεν ήξεραν σχεδόν να μιλήσουν ευγενικά, έπειδη ό,τι είχαν μάθει, τόδεσαν από τα παιδιά του δρόμου και της άλλης γειτονιάς.

«Τέτοια θα είναι και τα παιδιά σου! της ψιθύρισε κάποια φωνή και την έκανε ν' ανατριχιάσει. "Αν εργάζεσαι έσυ όλο το πρωί, τί θα κάνουν αυτά; Κανά, αν μπορούσε η μητέρα σου ν' αφήσει τη δουλειά της. "Αλλά πώς θα ζήσει κι' αυτή;»

Ένα από τα μικρά, ήρθε κοντά της, της έδειξε ένα ζουκουσί, που είχε πιάσει και το έσφιγγε στο μικροσκοπικό του χεράκι.

— Κύττα!...

Γύρισε την πλάτη της αδηισμένη, μπήκε μέσα.

Φυλακή! Όπου και να γύριζε, φυλακή! "Αλλά κι' η λύσι λέγοντας «ναι» στο Θέμη, θα την έφερνε σε άλλη φυλακή. Πιο πολιτισμένη, πιο όμορφη, αλλά πάντως φυλακή. Έσφιξε τα χείλη της.

— Γιατί βασανίζομαι; Όπως βρέθηκε ο Θέμης, θα παρουσιάσει κι' άλλος. Μονάχα, που θα είναι πλούσιος ο άλλος. Πρέπει με κάθε τρόπο να καλλιεργήσω τις σχέσεις με την Τζούλια. Είναι καλή κοπέλλα, άνοιγει εύκολα το σπίτι της. Από κει ίσως πετύχω αυτό που θέλω...

Σαν ξελάφρωμα, ήρθαν άλλες ιδέες τώρα στη σκέψη της.

«Ποιός άπ' όλους τους νεαρούς που γνώρισα, θα ήταν δυνατόν να μ' αγαπήσει;»

Το μυαλό της στριφογύριζε στον Άρη. Καταλάβαινε πως θα ήταν αυτό που ήθελε. Ένας άντρας σαν τον Άρη.

«Κουταμάρες! Δεν πρέπει ποτέ να σκεπτόμαστε τ' αδύνατα».

Και πάλι ο Θέμης. Το τίμιο, γλυκό, αγαθό του πρόσωπο, τα τρυφερά του μάτια.

— Ντρίν!...

Το κουδούνι την έκανε να πεταχτεί. Κύτταξε άσυναίσθητα το ρολόι της. Κόντευε μεσημέρι.

Πριν να του άνοιξη, τ'ό μάντεψε πως ήταν ο Θέμης.

«Η μαμά!...»

Κατέβηκε τρεχάτος τα σκαλοπάτια κι' έρριξε άθελά του μία ματιά τριγύρω.

Αυτή παρακολούθησε τη ματιά του, κι' η καρδιά της βούλιαξε. Το δωμάτιο ήταν, όπως πάντα, ακατάστατο, γιατί δεν της έδινε καρδιά να το συγυρίσει. Παντού, κάτι κανε καρδιά να το βρίσκει. Ένα κουπό που δεν έπρεπε να βρίσκεται. Ένα κουρέλι, ένα ρούχο για μπάλωμα. Ένα ξεσκονισμένο, μια παλιά εφημερίδα. Ούτε μία γωνίτσα καλαισθητή, ούτε μία γωνίτσα εκλεκτική.

— Το θαυμάζεις το μέγαρό μου, έ;... τον ρώτησε, πριν άνοιξη αυτός το στόμα του.

Αυτός σήκωσε τους ώμους του.

— Τί σημασία έχει; Καθένας βολεύεται

όπως μπορεί, αγάπη μου. Τί με νοιάζει, ές άλλου, που κάθεται; Δεν σε ρώτησα! Μ' ενδιαφέρεις έσύ, το άτομό σου, η αγάπη σου...

Πήγε κοντά της, στάθηκε αντίκρου της και την κύτταξε έρωτηματικά.

— Λοιπόν;

Χωρίς να το θέλη, του χαμογέλασε. Το τρυφερό του ύφος την άναγκασε να του χαμογελάσει.

— Θα στα πω... του άποκρίθηκε.

— Δεν λέγονται με μία λέξι;...

— Όχι... Πρέπει να σου μιλήσω...

Σε περίμενα. Λογάριαζα πως θα περνούσες από το γραφείο. Σε περίμενα από στιγμή σε στιγμή...

— Και τώρα;... Πήρες άδεια η σχολή;

— Πήρα άδεια, αγάπη μου. Δεν με βαστούσε ο τόπος. Μου φαινόταν πως ήμουν στα σίδηρα. Λοιπόν, λέγε...

— Πες μου έσύ πρώτα για τη μητέρα σου...

— Πήδησε από τη χαρά της! Σε περίμενε τ' απόγεμα, να σε γνωρίσει. Σε περιμένουν κι' οι αδελφές μου. Σ' αγαπάνε κιόλας, Χριστίνα. Μονάχα από τα δικά μου τα λόγια σ' αγαπάνε. Θα στα πω με λεπτομέρειες αργότερα. Λέγε μου, όμως, έσύ για τη μητέρα σου. Το ύφος σου δεν μ' άρέσει. Τί συμβαίνει;...

Δεν του άποκρίθηκε άμέσως η Χριστίνα. Και πάλι, μία φωνή της ψιθύρισε βιαστικά, με αγωνία μέσα της:

«Και τώρα ακόμα κρατάς την τύχη σου στα χέρια σου. Από μία σου λέξι εξαρτάται το πάλι! Πρόσεχε!...»

— Δεν μου μιλάς; ρώτησε παραξενεμένος ο Θέμης. Δεν μου λες τίποτα;

— Αναστέναζε η Χριστίνα βαρεία.

— Η μαμά!... πρόφερε.

— Η λέξι αυτή βάρυνε στη ζυγαριά της ζωής της. Η λέξι αυτή κατόνισε όλα τα χρόνια της ζωής της.

Είπε το πρόσωπό του να γίνεται σκοτεινό.

— Έχει αντίρρησης η μητέρα σου;

— Ναι, έχει πολλές αντίρρησης.

Έδωσε το μαντήλι του, σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του.

— Δεν είναι δυνατόν!...

— Η φωνή του άκούστηκε θλιμένη:

— Δεν είναι δυνατόν, Χριστίνα. Τί αντίρρησης μπορεί να έχει;...

— Φοβάται τη φτώχεια, πρόφερε η Χριστίνα γρήγορα, για να μη χάσει η ίδια το θάρρος της.

— Φοβάται τη φτώχεια; Μήπως έχεις να θυσιάσεις τα πλούτη σου έσύ; Πάντως, καλύτερα θα είσαι, με καλύτερης όπωσδήποτε τη θέσι σου...

— Το ξέρω... "Αλλά, Θέμη, αν ήξερες τί περάσαμε, αν φανταζόσουν τί υπέφερε η μητέρα.

Κύτταξε γύρω του, με φρύδια σουφρωμένα.

— Τά βλέπω. Δεν είναι ανάγκη να μου πης τίποτε. Ένας λόγος παραπάνω. Τώρα είσατε δυο γυναίκες και περιμένετε από την εργασία της μητέρας σου.

»Όταν θα παντρευτούμε, όπως σου είπα, θα κυττάξω να βρω κι' άλλη δουλειά, και με το μισθό μου, με το μισθό σου και με τα κέρδη της δουλειάς μου, θα ζήσουμε άνετα. Νομίζεις πως είναι δυνατόν να μής στα πλούτη από τη μία στιγμή στην άλλη; Έτσι νομίζει η μητέρα σου; Τί δειρά κάνει;

Δίστασε πάλι η Χριστίνα. Στο τέλος, του είπε, χωρίς να τον κυττάζει:

— Η μαμά θέλει να παντρευτώ μ' ένα πλούσιο, πολύ πλούσιο...

Ο θυμός κοκκίνισε τα μάγουλά του.

— Τί σκέψεις είναι αυτές; Πως μπορεί να σου βάλει αυτές τις ιδέες; Με ποιόν τρόπο θα παντρευτείς ένα πολύ πλούσιο;...

— Αυτό είναι τυχερό...

Την κύτταξε με κατάπληξι.

— Χριστίνα! Πως το λες κι' έσύ έτσι αυτό; Το συζητείς δηλαδή, ότι μπορεί ν' απαρνηθείς την αγάπη σου;...

Κατέβασε τα μάτια της, χλωμή σαν πεθαμένη.

Της έπιασε το χέρι, της τσούφιζε σκληρά.

— Χριστίνα! Τί παιχνίδια παίζεις μαζί

μου; Θέλω να μου πης την αλήθεια. "Απαίτώ να μου πης την αλήθεια!...

— Με πονάς; στενάξε η κοπέλλα.

— Δεν της άφησε το χέρι.

— Πες μου την αλήθεια! φώναξε έντονα.

Ήταν ψέματα όταν μουλέγες πως μ' αγαπάς; Ήταν ψέματα όταν μουλέγες πως θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

— Όχι, Θέμη...

— Τότε; Φοβάσαι τόσο πολύ τη μητέρα σου;...

— Δεν μπορώ να της έναντιωθώ.

— Άφησε, λοιπόν, να της μιλήσω!...

— Δεν έχει σκοπό...

— Έσύ το λες! Έγώ όμως είμαι σίγουρος πως θα την πείσω!...

»Φτάνει να το θέλεις έσύ. Φτάνει να μου το πης αλήθεια με την καρδιά σου, πως το εμπόδιο είναι μονάχα η μητέρα σου κι' όχι η δική σου θέλησι.

Ήταν έτοιμη να κλάψι. Με κόπο κατάφερε να συγκρατηθεί. Μέσα της πάλευαν δυο ψυχές, δυο καρδιές. Η μία που την έσπρωχνε στην αγκαλιά του, η μία που φώναζε έξαλλη!

«Είμαι δική σου!... Ξέχασε τα κουτά μου τα λόγια!...»

Κι' η άλλη, που της έλεγε παγερά:

«Πρόσεχε!... Η φτώχεια είναι η χειρότερη δυστυχία! Με μία σου λέξι βάζεις τη θηλεία της δυστυχίας στο λαιμό σου...»

— Θέμη! πρόφερε σιγανά, είμαι πολύ δυστυχισμένη...

Της άρπαξε το χέρι, την τραβήξε άπάνω του.

— Μ' αγαπάς, έ;

Η φωνή της άκούστηκε ίκετευτική, θερμή:

— Νά, Θέμη, σ' αγαπώ. Δεν σου λέγα ψέματα.

— Το ξέρω... Τότε, όλα θα έρθουν καλά...

— Όχι! Δεν μπορώ να δυσχεραστήσω τη μαμά... Υπόφερε τόσο για να με μεγαλώσει.

Της άφησε πάλι το χέρι, την κύτταζε άποστομωμένος.

— Θέλεις να πης, ότι... δεν αποφασίζεις να γίνης γυναίκα μου;

Πάλι δίστασε μία στιγμή. Στο τέλος, η φωνή της άκούστηκε σταθερή:

— Θέμη... Θα σου πω την αλήθεια. Δεν μπορώ να σου πω το ναι σήμερα. Πρέπει να πείσω τη μαμά. Δεν θέλω να την πικράνω. Δεν μου είναι δυνατόν να την πληγώσω ύστερ' από τόσες θυσιές που έκανε για μένα.

Η απάντησί της, σαν να τον ευχαρίστησε.

— Δηλαδή, θέλεις να μη βιαζόμαστε, της είπε. Αυτό πρέπει να καταλάβω...

— Ναι...

— Καλά! αναστέναζε. Το φοβόμουν κι' αυτό.

— Όπωσδήποτε θάπρεπε να μη βιαζόμαστε...

— Ναι, αγάπη μου... Μα θέλω να τ' άκούσω καθαρά από το στόμα σου. Είναι μόνο αυτό το εμπόδιο; Έσύ έχεις αποφασίσει να γίνης γυναίκα μου;

— Αν πη το ναι ή μαμά...

Προσπαθούσε να του ξεφύγν. Προσπαθούσε ν' άποφύγν τη ματιά του.

Έκανε ο νέος μία βόλτα στο δωμάτιο. Ψηλός, κυπαρισσένιος καθώς ήταν, γέμιζε το χαμηλοτάβανο δωμάτιο. Η Χριστίνα τον κύτταζε κι' ένοιωσε την καρδιά της να σκιρτάει σε τρελό ρυθμό.

«Αν μ' έπαιρνε στην αγκαλιά του τώρα, συλλογίζοταν!... "Αν μου κλείνει το στόμα με τα φίλιά του...»

Ανατρίχιασε σ' αυτή τη σκέψη. Κι' ένοιωσε την έπιθυμία να γινόταν έτσι όλα. Κι' όταν θα έρχοταν η μητέρα της, να της τα μαυρήσει. Κι' εκείνη να θυμώσει βέβαια, αλλά να πη στο τέλος:

— Ήταν γραφτό σου... Τί να γίνη;... Ο Θέμης όμως την κύτταζε σοβαρά, τίμια, και στάθηκε μπροστά της με αξιοπρέπεια.

— Χριστίνα... "Απαίτώ να μου μιλήσης καθαρά, μέσα από την καρδιά σου. "Αν πη ή μαμά σου το ναι, έσύ δεν έχεις αντίρρηση;

— Φυσικά, όχι...

— Τότε, θ' αναλάβω εγώ να πείσω τη μαμά σου...

— Φοβάμαι!...

— Τί φοβάσαι; Δεν πρόκειται να σε σκοτώσω, φαντάζομαι. Σου έκανα μία τίμια πρόταση. Η αγάπη μου είναι βαθιά, αληθινή. Χριστίνα, δεν το νοιώθεις;

»Από την πρώτη στιγμή που σε είδα, σκέφθηκα, ότι είσαι ο ιδανικός συντροφός της ζωής μου. Δεν έχει το δικαίωμα η μητέρα σου να μάς καταστρέψει την ευτυχία μας.

— Σου εξήγησα... Η μαμά έχει μία φοβερή προκατάληψη για τη φτώχεια...

— Όλες οι περιστάσεις δεν είναι ίδιες. Έσύ θ' άρχισης τη ζωή σου από σημείο πολύ καλύτερο...

— Θέμη, είπε η Χριστίνα, στενοχωρημένη, θα προτιμούσα να μ' αφήνες έμένα να πείσω τη μαμά.

Δάγκωσε τα χείλη του.

— Όποτε δε θέλεις να της μιλήσω εγώ; Μου φαίνεται άσκοπο χειρότερα...

Ο Θέμης κύτταζε τη Χριστίνα σοβαρά, τίμια και στάθηκε μπροστά της με αξιοπρέπεια.

«Αφ'ησε. "Αν είναι να υποχωρήσει, θα υποχωρήσει και σ' έμένα».

— Καλά!... Πολύ καλά... Πρέπει, λοιπόν, να φύγω, καθώς καταλαβαίνω. Πρέπει να φύγω και να περιμένω...»

«Ο θυμός έκανε τη φωνή του να τρέμει. Ήταν φανερό πως είχε γίνει έξω φρενών μέσα του, αλλά προσπαθούσε να συγκρατηθεί».

— Ναί, του άποκρίθηκε άχνά, κι' ένοιωσε την καρδιά της να βουλιάζει.

— Έκανε ο νέος ένα βήμα προς την πόρτα. — Άντιο, Χριστίνα!... Ίσως να μην έκανα καλά που ήρθα.

— Όλη της η ύπαρξι, έδινε μια άπεγνωσμένη μάχη.

Στάθηκε άκίνητη, φαινομενικά κυρία του έαυτού της. Και του άποκρίθηκε ευγενικά: — Σ' ευχαριστώ ίσα-ίσα που ήρδες. Σ' ευχαριστώ...

— Όύτε καν της έδωσε το χέρι. Άνέθηκε γρήγορα στά σκαλοπάτια, άνοιξε όρμητικά την πόρτα κι' έξαφανίστηκε.

Η Χριστίνα έμεινε κάμποση ώρα άσάλευτη, με τα μάτια όρθώνοντα, να κυττάζουμε την πόρτα που σείστηκε από το χτύπημα.

«Τελειωμένο!»

«Έκλαψε όταν γύρισε η μητέρα της και μίλησε άπότομα. Μέσα της, όμως, ήξερε πως ήταν μάλλον από κάποια φυσική, κοριτσιίστικη αντίδρασι, από πείσμα, κι' ίσως και για να δικαιολογηθεί άπέναντι του ίδιου της του έαυτού».

Η Άννα την άφησε να κλάψει, να ξεθυμάνη, κι' έπειτα της είπε σταθερά:

— Αυτό το κεφάλαιο είναι τώρα τελειωμένο, Χριστίνα! Έτσι πρέπει να λες μέσα σου, αν θέλεις να κυττάξεις πιο μακριά. Άν γαιτζωθείς σ' αυτό το ρωμαντικό σου αίσθημα, δεν θα μπορέσεις να βρής την ευτυχία σου...

Η λέξι «τελειωμένο», αντίλαλσε πένθιμα μέσα της. Και πάλι, από φυσική αντίδρασι, σάν να έποναστάτησε.

— Όχι! είπε μέσα της κάποια φωνή. Κάθε άλλο παρά τελειωμένο...

Πάντως, δεν έκανε τίποτε τις έπόμενες μέρες. Κλειστήκε στο σπίτι, με διάθεσι μελαγχολική, και τα πόδια που περνούσαν έξω από το παράθυρό της, της φαίνονταν πως έτρεχαν όλα να προφθάσουν κάποια ευτυχία πούφευγε.

«Νονάχα εγώ δεν έχω να κυνηγήσω κάποια ευτυχία!...», συλλογιζόταν.

Η σκέψι αυτή τη βύθισε σε βαθεία μελαγχολία. Δεν έκανε όμως τίποτε αυτές τις μέρες, για να προχωρήσει στη ζωή. Μάταια η μητέρα της τη σκουτούσε.

— Έλα, πήγαινε να κυττάξεις για καμιά δουλειά κι' εσύ, όπως όλα τα κορίτσια. Τί κάνεις; Το καλοκαίρι περνάει. Πρέπει να πάρης μια άπόφασι. Όταν μπι ό χειμώνας, πρέπει να εργάζεσαι κι' εσύ, αφού δεν είναι δυνατόν να σπουδάσης.

Η Χριστίνα τ' άκουγε με άπάθεια αυτά τα λόγια. Η κρίσι που περιούσε, την έκανε άβουλη. Τις ώρες πούμενε σπίτι μόνη, πολλές φορές φώναζε τ' όνομά του:

— Θέμη!... Θέμη!... Γιατί;...

— Άν την άκουγε, αν ήταν δυνατόν να την άκούση, θα την έπαιρνε για τρελή. Δεν θα μπορούσε να καταλάβη πως ήταν δυνατόν να τον αγαπάη τόσο, και πάλι μόνη, με τη θέλησί της, χωρίς λόγο σοβαρό, να βασανίζεται έτσι και να σκοτώνη την ευτυχία της.

— Άν ήταν δυνατόν να την άκούση, θα την άρπαζε στα δυνατόν του μπράτσου και θα την άνάγκαζε να πη το ναί, παρά τη λογική της, παρά την κακή λογική της.

Ο Θέμης, όμως, δεν την άκουγε και δεν έδινε σημείο ζωής.

«Θα είναι βαθεία πληγωμένος κι' αυτός», συλλογιζόταν η Χριστίνα μ' ένα δαγκωμα στην καρδιά. «Δεν θα θελήση να με ξαναδη ποτέ πιά στη ζωή του».

Η σκέψι αυτή την τρέλαινε. Έρχονταν στιγμές πούνοιωθε τη θέλησί της να λυγίση. Πάλι, όμως, σάν να άνοιγαν τα μάτια της κι' η φαντασία της της παρουσίαζε ξάστερα την πραγματικότητα.

— Είσαι δεκαοχτώ ετών. Γιατί να βάλης τη θηλειά της φτώχειας από τώρα στο λαιμό σου;...

— Ένα άπόγεμα στενοχωρήθηκε στο σπίτι τόσο μόνη, πού άποφάσισε να κάνει μια βόλτα. Φόρεσε το τριαντάφυλλι της το φουστανάκι, και τράβηξε προς το Βασιλικό Κήπο. Το ύπαιθρο, ο άέρας, την ζωνάνεψαν. Ζωντάνεψαν όμως και τόν καυμό της.

Στόν Κήπο, όταν είδε τα ζευγαράκια να περπατάνε άγκαλιασμένα, δάκρυσε. Η ζήλεια της δάγκωσε την καρδιά.

— Ένα ζευγάρι περπατούσε μπροστά της άργά. Η κοπέλα άκουμπούσε το κεφάλι της στόν ώμο του νέου. Φαίνονταν κι' οι δύο τους φτωχοί. Αυτή, με μία φτηνή φουστίτσα, μ' ένα τσίτινο μπλουζάκι, εκείνος μ' ένα σκούρο πουκάμισο. Όραίοι όμως κι' οι δύο τους, γεροδεμένοι νέοι, κι' ευτυ-

χημένοι. Δεν άκουγαν και δεν έδλεπαν τίποτε γύρω τους. Μιλούσαν ψιθυριστά, και ζούσαν για την άγάπη τους.

Η Χριστίνα τάχυνε το βήμα της, τους προσπέρασε. Έπειτα πήγε και χόθηκε σε μία μοναχική άλλεα. Κάθισε σ' ένα έρμιο πάγκο, και με το σαγόνι άκουμισμένο στη χούφτα της, προσπάθησε να συλλογιστή:

«Είμαι τρελή!... Θυσιάζω τα καλύτερά μου χρόνια, κυνηγώντας μία χίμαιρα. Άύριο κιόλας θα πάω να του πω το ναί. Άύριο!»

— Έμεινε πολλή ώρα έτσι άκίνητη. Οι μοσχοβολίες την κύκλωναν. Αιγόκλημα, γιασεμιά, τριαντάφυλλα, μενεξέδες. Όλα τα λουλούδια, έρχονταν με τις ευωδιές τους γύρω της και της μιλούσαν.

— Ζήσε την ευτυχία σου! Κύτταξε κι' έμάς τα φτωγά λουλουδάκια. Κάθε άνοιξη, άνοίγουμε τις καρδιές μας. Δεν μάς νοιάζει αν θάρρη ό χειμώνας να μάς σκοτώση. Φτάνει πού άνηθαμε ένα καλοκαίρι. Άν δεν άποφασίσης να δοκιμάσης τ' άγκάθια, δεν χαιρέσαι την ευωδιά του ρόδου. Έτσι κι' εσύ. Πάρε την άπόφασι να πονέσης για την άγάπη σου. Μη τη θυσιάζης όμως έτσι άνώφελα!...

Σηκώθηκε άποφασισμένη όριστικά να πη στη μητέρα της το βράδυ, ότι είχε πάρει την άπόφασι να παντρευτή με το Θέμη, κι' ό,τι θέλει άς γίνη. Τάχυνε το βήμα της για να γυρίση σπίτι της. Άνυπομονούσε να πη στη μητέρα της την άπόφασί της.

Άγγελτήριο

Καθώς άνοιξε με το κλειδί την πόρτα της, είδε κάτω, στά σκαλοπάτια, ένα φάκελλο. Ένα μεγάλο φάκελλο πολυτελείας. Άπ' έξω, δύο γράμματα κεφαλαία, χρυσά: «Α. και Ι.».

«Άγγελτήριο γάμου!», συλλογίστηκε. Μπήκε μέσα, τ' άνοιξε και διάβασε: «Άρης Μερσίος και Ίουλία Φωτίου».

— Ο Άρης κι' η Τζούλια την καλούσαν στους γάμους τους την Κυριακή, στην έκκλησία του Άμαλίου.

— Έμεινε κοκκαλωμένη, με το χαρτί στό χέρι. Έτσι την βρήκε σε λίγο η μητέρα της.

— Παντρεύονται κιόλας! είπε η Άννα με πικρία. Βλέπεις; Αυτά σου λέω! Όταν υπάρχει το χρήμα, όλα γίνονται. Η ευτυχία σήμερα αγοράζεται. Χρήμα, και πάλι χρήμα! Να σκεφθούμε μονάχα τί να κάνης για να μπορέσης κι' εσύ να ξελασπώσεις.

— Η Χριστίνα δεν μιλούσε. Η άγγελία του γάμου της συμβαήτριάς της, την είχε παραλύσει. Κι' η ίδια δεν θάξερε να πη τί ακριβώς αισθανόταν. Ήταν ζήλεια; Ήταν ένα συναισθημα κατωτερότητος;...

— Πάντως, έμεινε όλο εκείνο το βράδυ άμυλητη, σάν να είχε πάθει κάποιο κλονισμό. Δεν μίλησε στη μητέρα της για την άπόφασί της να πη το ναί του Θέμη.

— Το πρωί — ήταν Σάββατο — άποφάσισε να μην πάη να τον βρη.

— Άς σκεφθώ άκόμα, συλλογίστηκε. Άς τ' άφίσω έως τη Δευτέρα...»

— Θα πάς φυσικά, στό γάμο; τη ρώτησε η μητέρα της.

— Τί θα φορέσω; Τό αϊώνιο πρόβλημα.

— Πάλι το ίδιο φουστάνι, της είπε η Άννα. Τί θα γίνη; Έξ' άλλου, δεν θα προσέξουν εμένα. Όλα τα μάτια, θα είναι στραμμένα στη νύφη.

— Η Χριστίνα άποφάσισε να πάη στο γάμο. Την έκαιγε η περιέργεια να δη.

— Παράξενη είναι αυτή η Τζούλια, είπε η μητέρα της. Θα καλέση φαίνεται όλη της την τάξι πάλι.

— Η Τζούλια έχει καλή καρδιά, και μάς αγαπούσε όλες, είπε η Χριστίνα. Είναι ένα κορίτσι τρυφερό, κι' άγνό. Έχει δίκιο ο Θέμης πού το λέει.

— Θα την ήθελε, φαντάζομαι, αυτός, είπε η Άννα με πικρία. Και ποιος δεν θα την ήθελε. Τυχρός ο Άρης!

— Είναι κι' αυτός πλούσιος. Όποια νάθελε να πάρη, θα την έπαιρνε κι' αυτός.

— Άς πεθάνουμε κι' έμεις! άναστένανε η Χριστίνα.

— Βραδάκι ήρθε η Θάλεια Παπαδάκη να επισκεφθή. Ήταν η μόνη από τις συμβαήτριές της, πού ήξερε το σπίτι της. Ήμαθής της, πού δεν την ντρεπόταν η Χρι-

στίνα, έπειδή την ήξερε κι' εκείνη μάλλον φτωχάει.

— Έλαβες πρόσκλησι για το γάμο της Τζούλιας; ρώτησε η Θάλεια.

— Ναί, κι' εσύ; — Κάλεσε όλη την τάξι, το ξέρω. Γι' αυτό ήρθα...

— Μήπως πρόκειται να της κάνουμε κανένα δώρο; — Άκριδώς γι' αυτό. Θα δώσουμε από δέκα δραχμές για δώρο. Θέλεις κι' εσύ, Χριστίνα;

— Όχι! άποκρίθηκε αυτή άμέσως. Η Θάλεια δεν έπέμεινε. Ήξερε την κατάσταση. Έπειτα, της είπε τα νέα των συμβαητρίων τους.

Οι περισσότερες έτοιμάζονταν για Παμπεστιήμιο. Άλλες είχαν βρη κιόλας δουλειά, άλλες παντρολογιόνταν. Όλες φαινομενικά ήταν ευτυχισμένες. Η Θάλεια μελετούσε έντατικά για τη Φιλολογία. Το ιδανικό της ήταν να γίνη καθηγήτρια. Άντρεμε τα παιδιά, και την άρχινα λογοτεχνία. Με το έπαγγελμα πού είχε διαλέξει, θα ταίριαζε τις δύο της άγάπες.

— Έκείνη πού με άνυση, είναι η Νινέττα, είπε η Θάλεια. Η Νινέττα Πρωτονά. Είναι τρελλά έρωτευμένη με το Νίκο Καζαντζή.

— Φοιτητής δεν είναι αυτός; — Φοιτητής κι' άδέκαρος.

— Η Νινέττα είναι πολύ πλούσια. — Πλούσια, λέει; Δεν έβρει τί έχει. Οι δικοί της ούτε θέλουν ν' άκούσουν για τον Καζαντζή.

— Την είδες; ρώτησε η Χριστίνα. — Την είδα. Ξέρεις τί λέει; Ότι αν έπιμείνουν να μη της τόν δώσουν, θα σκοτωθή.

— Είναι τρελή για δέσιμο! είπε η Χριστίνα. — Γιατί; έκανε η Θάλεια. Άφου τόν αγαπάει;

— Είναι τρελή να πάη ν' αγαπήση ένα φτωχό φοιτητή, τη στιγμή πού θα μπορούσε να βρη ένα πλουσιόπαιδο, έναν άντρα έξασφαλισμένο.

— Η Θάλεια την κύτταξε σοβαρά. — Μα δεν δίνεις σημασία στην άγάπη εσύ, Χριστίνα;

— Έσύ; — Μακάρι να βρισκόταν ένας νέος να μ' αγαπήση κι' έμένα, είπε η Θάλεια άπλά.

Τα καστανά της μάτια βούρκωσαν. Τα λακκάκια γύρω από τα χείλη της, παιχνίσαν τρυφερά.

— Και να τόν αγαπήσης κι' εσύ, είπε η Χριστίνα.

— Αυτό δεν θα ήταν δύσκολο. Μονάχα η σκέψι πώς μ' αγαπάει άληθινά ένας άντρας θα μ' έκανε να τόν αγαπήσω.

— Όποιος και να ήταν; — Όχι όποιος και να ήταν. Άν ήταν ένα τίμιο κι' έργατικό παιδί. Άς υποθέσουμε σάν τόν Νίκο Καζαντζή...

— Είσαι τόσο σίγουρη πως αυτός ο περίφημος Νίκος Καζαντζής, την αγαπάει; — Έτσι δείχνει...

— Μπορεί ν' αγαπάη μονάχα την προίκα της.

— Δεν άποκλείεται. Άλλά, κι' αν άκόμα είναι έτσι τα πράγματα, στό είπα: το θεωρώ τόσο ευτυχία να σ' αγαπάη ένας νέος, πού άξίζει τόν κόπο να το πιστεύης, έστω και στό ψέματά.

— Είσαι κουτή! είπε σοβαρά η Χριστίνα. Άς είναι. Έμεις είμαστε φτωχές.

— Και δύσκολα θα βρεθί κάποιος να μάς αγαπήση, συμπλήρωσε η Θάλεια.

— Δεν θέλω να πω αυτό. — Εγώ όμως το πιστεύω. Οι άντρες ζυγίζουν λιγάκι τα πράγματα πριν χαρίσουν την καρδιά τους.

Δεν μίλησε άμέσως η Χριστίνα. — Θάλεια, είπε σε λίγο, τί θάκανες εσύ αν σου παρουσιάζόταν ένας νέος πού φτωχός να σε ζητήση;

— Έξαρτάται κατά το νέο. — Πού νάναι καλός, συμπαθητικός, έργατικός...

— Και να πιστεύω πως μ' αγαπάει άληθινά;

— Άφου είσαι φτωχιά, δεν θα είχες λόγο να άμφιδάλλης. Τί θ' αγαπούσε, την άνυπαρκτή προίκα σου;

— Θα πηδούσα από τη χαρά μου, άποκρίθηκε η Θάλεια.

— Θα τόν παντρεύοσουν; — Με όλη μου την καρδιά.

— Και θ' άρχίζατε μαζί τη ζωή σας; — Φρόνιμα, φτωχικά, αλλά ευτυχισμένοι.

— Έ, λοιπόν, εγώ δε θα τόκανα ποτέ! είπε σκοτεινή η Χριστίνα.

— Άσε να σ' αγαπήση κάποιος και τα λέμε: — Κάποιος μ' αγαπήσε, πρόφερε σιγανά η κοπέλα.

— Κι' εσύ; Δεν τόν αγαπάς εσύ; Είναι δυνατόν να σ' αγαπήσε κι' εσύ να μη τόν αγαπάς;

— Τόν αγαπάω κι' εγώ, τόν λατρεύω. Η Θάλεια γούρλωσε τα μάτια της.

— Και δεν θέλεις να τόν παντρευτής; — Με κανένα τρόπο! άποκρίθηκε η Χριστίνα, και άπόρησε κι' η ίδια πως τώρα πάλι, ξαφνικά, έπαιρνε αυτή την άπόφασι.

— Έ, λοιπόν, είσαι ένα παράξενο τέρας, είπε η Θάλεια, γελώντας. Σε βεβαιώ πως είσαι ένα παράξενο τέρας.

— Ίσως! άποκρίθηκε η Χριστίνα.

— Ένας παρκαμυθένιος γάμος.

Το παρεκλήσιο του Άμαλίου μοσχοδούσε από τα τριαντάφυλλα και τα γιασεμιά κι' οι παλιοί του τοίχοι δεν φαίνονταν σχεδόν από τα λουλούδια.

Τα κορίτσια, με τις σκούρες τους φορεσιές, σεμνά, ντροπαλά, έψελναν μελωδικά. Πολός κόσμος κομψός, ευγενικός, μέσα στην έκκλησία και πολλές κούρσες έξω στό δρόμο.

Η νύφη προχώρησε στην έκκλησία, στό μπράτσο του πατέρα της. Κι' ο Άρης στό μπράτσο της μητέρας του — έπειδή δεν είχε πατέρα. Η κυρία Μερσίου ήταν ψηλή, ξανθεία κι' άριστοκρατική σάν το γυιό της. Κι' ο Άρης, σοβαρός, ακτινοδούσε από χαρά.

Η Τζούλια ήταν όμορφη, σάν νεράιδα του παραμυθιού. Το δροσερό της προσωπάκι ήταν ρόδινο σάν άπριλιάτικο τριαντάφυλλο. Τα γαλανά της μάτια άστραφταν σάν ένα κομμάτι του ούρανού. Χαμογελούσε γλυκά, ευτυχισμένα, και δεν φαίνονταν να στενοχωριέται, πούνοιωθε όλα τα μάτια καρφωμένα άπάνω της.

— Όλοι την κύτταζαν με περιέργεια και με συμπάθεια. Άλλά τα μάτια πού την έτρωγαν κυριολεκτικά, ήταν τα μάτια των συμβαητρίων της.

— Όμιλος δροσερός και χαρούμενος, καμιά τριανταριά κοριτσόπουλα, την κύτταζαν έκστατικά. Ήταν η πρώτη συμβαήτρια πού παντρευόταν.

Τραδηγμένη από τις άλλες, την κύτταζε κι' η Χριστίνα. Δεν έκρυβε από τόν έαυτό της πως το μόνο συναισθημα πού άνατάραζε την καρδιά της, ήταν η ζήλεια. Θάδινε εκείνη τη στιγμή άφήφιστα δέκα χρόνια της ζωής της, για να γινόταν ν' άλλάξη τη θέση της με τη θέση της Τζούλιας. Θάδινε κυριολεκτικά τα χρόνια αυτά, κι' άς ήταν να υπογράψη συμφωνία με το Σατανά, σάν το γέρο-Φάουστ.

— Άλλά καμιά θυσία δεν μπορούσε ν' άλλάξη σήμερα τα πράγματα. Η Τζούλια ήταν η ευτυχισμένη νύφη, κι' αυτή, η Χριστίνα, η φτωχάει, θεόφτωχη κοπέλα, πού δεν είχε καλή-καλά άπόψε να φάη. Η Τζούλια θάφευγε σε λίγο στό μπράτσο του άντρός της, θα πήγαινε ποιος ξέρει πού να περάση ένα μήνα άκείρεμένης ευτυχίας, κι' έπειτα θαμπαινε στό παλάτι της ν' άρχισή τη ζωή της παντρεμένης κι' η Χριστίνα θα γυρίσε στό ύπγειο, βρωμερό της καμαράκι, και θ' άρχιζε από αύριο να ψάχνη για δουλειά.

— Έχωνε τα νύχια της στις χούφτες της από την άγωνία, όσο το συλλογιζόταν αυτό. Η καρδιά της πλημμύριζε μίσος και πίκρα.

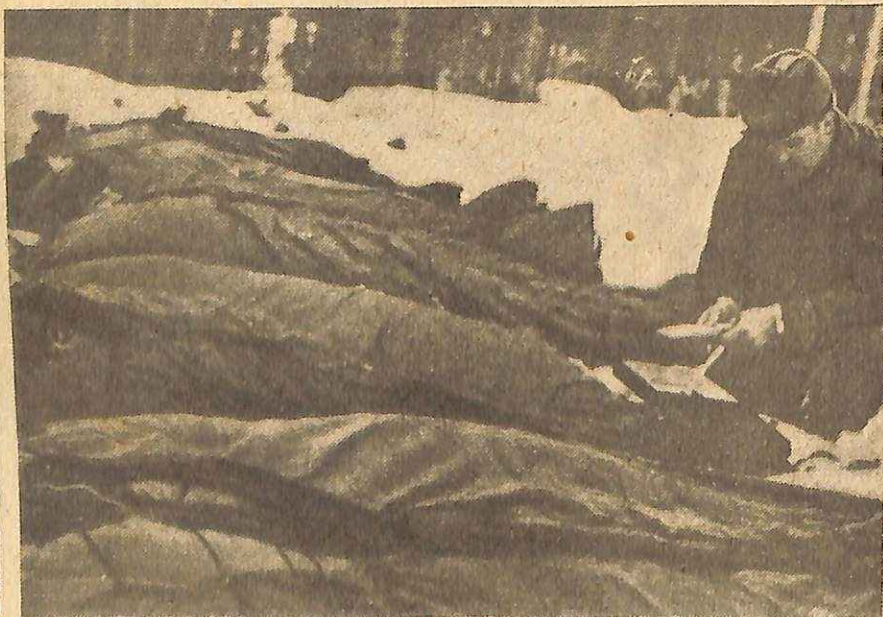
Μελωδικές οι φωνές των κοριτσιών του όρφανοτροφείου, υψώνονταν στους σκιερούς θόλους της έκκλησίας. Φωνές άγγελικές, γεμάτες πόνο και άνθρώπινη κατανόησι.

— «Ήσαίρα χόρευε!»...

Ο χαρούμενος γύρος έγινε τρεις φορές. Η σοβαρή κατάνυξι χαλαρώθηκε. Οι καλεσμένοι χαμογελούσαν, κουδέντιαζαν λιγάκι. Οι συμβαήτριες έβρναν το ζευγάρι με ροδοπέταλα και με ρύζι. Κάτι πέταξε ό γαμπρός στό ατί της Τζούλιας κι' αυτή κοκκίνισε και γέλασε.

— Έπειτα, όταν τέλειωσε το μυστήριο, το ζευγάρι στάθηκε να δεχθή τα συγχαρητήρια. Η Τζούλια δέχθηκε με χαρά τις συμβαήτριές της και τις ευχαρίστησε θερμά για το δώρο τους. Φαίνεται πως θα είχε την εντύπωση, ότι είχε λάβει μέρος κι' η Χριστίνα για το δώρο, έπειδή την ευχαρίστησε κι' αυτήν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια

ΟΠΛΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ

Στις Ήνωμένες Πολιτείες, πάνω στα πανύψηλα βουνά του Νιο Χάμφρι, πού σκεπάζονται από χιόνια τα τρία τέταρτα του χρόνου, έγιναν πρό ήμερών οι δοκιμές ενός νέου τύπου «σάκκων», πού θα προστατεύουν στο έξης τους στρατιώτες από το ψύχος. Μερικοί στρατιώτες κοιμήθηκαν μέσα στους σάκκους αυτούς σε ύψόμετρο 2500 μέτρων, ενώ ένας συνάδελφός τους παρακολουθούσε με ειδικές συσκευές τις αντιδράσεις του οργανισμού τους και την άποτελεσματικότητα των άδιαερόχων σάκκων πού θερμαίνονται με ειδικές μπαταρίες.

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΜΠΑΛΕΤΟ

Το περίφημο γεωμετρικό μπαλέτο «Χίλερ» του Άνδουρου, πού άντικατέστησε το μπαλέτο της «Σκάλας» του Βερολίνου, πού δεν υπάρχει πιά, περιδεύει τώρα στην Άμερική μ' έξαιρετική επιτυχία. Το μπαλέτο «Χίλερ» είναι ίσως το καλύτερο του κόσμου, για να μπορέση δε μία μπαλαρίνα να γίνη μέλος του, πρέπει να έπιδείξη έξαιρετικά προσόντα έπιμονής, πειθαρχίας και άφοσίωσης στην τέχνη της.

Η περίεργη ιστορία ΤΩΝ ΓΑΝΤΙΩΝ

Τὰ ἐπενόησαν οἱ Χάριτες γιὰ
τὴν Ἀφροδίτη!

Ἡ Ἀφροδίτη κυνηγοῦσε κάποτε τὸν ὄμοιο Ἀδωνι μέσῳ σ' ἕνα πυκνὸ δάσος. Ἀλλὰ τ' ἀγκάδια τῆς πληγνόνταν τὰ χέρια. Φώναζε τότε τὴν Χάριτες, τοὺς ἔδειξε τὰ ματωμένα χέρια τῆς καὶ τὴν πρόσταξε νὰ βροῦν ἕνα μέσον πού θὰ τὴν προφύλασσε ἀπὸ καινούργιες πληγές. Αὐτὲς, ἀφοῦ σκέφτηκαν λίγο, πήραν ἕνα κομμάτι δέρμα, τὸ ἔκοψαν προσεκτικὰ καὶ τῆς ἔφτιασαν μικρὲς θήκες γιὰ τὰ δάχτυλά τῆς.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα γάντια πού γεννήθηκαν μαζί μὲ τὰ τριαντάφυλλα — γιὰτί, λέει ἡ ἀρχαία παράδοση, σὲ μέρες πού ἐπὶ τῆς πρώτης σταγόνας αἵματός τοῦ χέρι τῆς θεᾶς τῆς ὁμορφιάς φύτρωσε ἕνα ὄμοιο τριαντάφυλλο.

Ἀλλ' ὑπάρχει κι' ἕνας μεσαιωνικὸς θρύλος, πού μᾶς ἐξηγεῖ μὲ πῶς τὸ πρῶτο ἐπινοήθηκαν τὰ γάντια. Ὁ θρύλος αὐτός, λοιπόν, λέει τὰ ἑξῆς:

Υπῆρχε στὰ πολὺ παλαιὰ χρόνια ἕνας βασιλεὺς τῆς Κορινθίας, πού λεγόταν Μάρκος καὶ πού ζοῦσε εὐτυχισμένος μαζί μὲ τὴν ὁμορφὴ σύζυγό του, τὴν Ἰζόλδη. Κάποτε, ὅμως, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ φύγῃ γιὰ ἕνα μακρινὸ πόλεμο.

Ἡ Ἰζόλδη ἀφῆσε τότε τὸ παλάτι τῆς κι' ἔχτισε ἕναν πύργο κοντὰ στὴν ἀκτὴ γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀντιμετωπῇ τὴν θάλασσα περιμένοντας τὸ γυρισμὸ του. Ἀλλ' ὅπως νὰ ξαναῖδῃ τὸ βασιλικὸ καράβι, πέρασαν τρία δόκιμα χρόνια.

Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ τὸν περνούσε ἀκουμπισμένη στὴν ἐπαύριση τοῦ πύργου, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἐξερευνοῦσαν τὸν ὠρίζοντα. Ὅταν, λοιπόν, εἶδε τὸ καράβι σ' ἀνοικτὰ, κατέβηκε στὰ διαμερίσματα τῆς κι' ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ νὰ υποδεχθῇ τὸν ἀντρά της. Μὰ πρόσεξε τότε πὼς τὰ χέρια τῆς εἶχαν ψηθῇ ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ πὼς ἡ ἀδύνατη ἐπαφὴ μὲ τὴν πέτρα εἶχε σκληρύνει τὴν ἐπιδερμίδα τῆς καὶ τὴν εἶχε κάμει ἀγρία. Αὐτὴ ἡ παρατήρησις τὴν βύθισε σὲ μεγάλη λύπη. Εὐτυχῶς, ὅμως, εἶχε κοντὰ τῆς μιά πολυτελὴ ἀκόλουθο, πού, βλέποντας τὴν ἀπελπισία τῆς κυρίας τῆς, σκέφθηκε νὰ τυλιγῇ τὰ χέρια τῆς μὲς σὲ θηκάρια ἀπὸ δέρμα, πού ἔφταναν ὡς τοὺς ἀγκύλους. Ἔτσι ἐπινοήθηκαν τὰ γάντια.

Στὴν ἀρχὴ, τὰ γάντια ἦσαν προνόμιο τῶν βασιλέων, τῶν πριγκιπισσῶν καὶ τῶν μεγάλων ἀρχόντων. Οἱ κοινὸι ἀσπὶ δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ φοροῦν γάντια.

Τὰ γάντια ἐπαιζάν ῥόλο καὶ στὴν πολιτικὴ, ὅπως καὶ στίς σχέσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων κρατῶν.

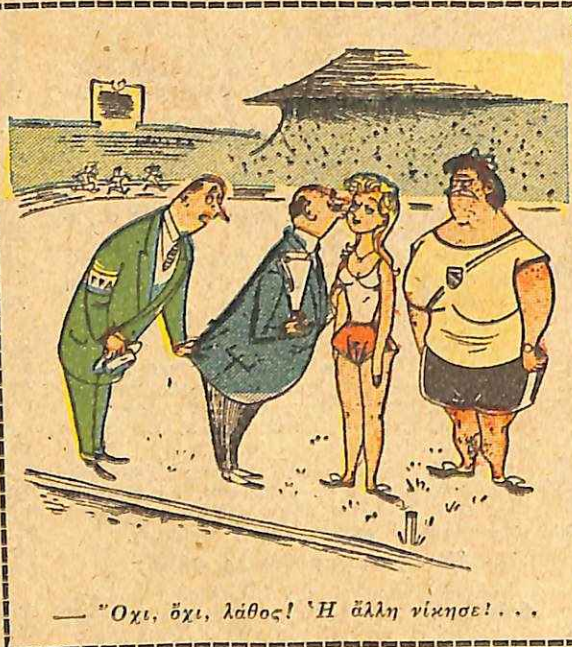
Ὁ Κοιρανδίνος, ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς Χογενοτάουφεν, ὅταν, μετὰ τὴν ἥττα τοῦ στο Μπενεβέτο, ὠδηγήθηκε μπροστὰ στὸ δῆμο, πέταξε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ γάντια τοῦ στο πλῆθος πού εἶχε συγκεντρωθῇ γύρω στοῖς ἱερῶν. «Ζήτησα δικαιοσύνη καὶ ἐκδίκηση!» φώναξε. Τὸ γάντι αὐτὸ τὸ πῆρε ἕνας εὐγενὴς, πού γάντι στὸν βασιλεῖ τῆς Ἀραγωνίας τὸ ἔφερε στὸν βασιλεῖ τῆς Παλέρμο βασιλεῖ τῶν δύο Σικελιών. Κατὰ τὴν τελετὴ τῆς στέμμεως, ἀκούμπησε τὸ χερὶ τοῦ πᾶντος τοῦ γάντι τοῦ Κοιρανδίνου, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι αὐτὸ ἀντιλοῦσε τὰ δικαιώματά του κι' ὅτι εἶχε τὴν πρόθεσι νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατό του.

Ὁ αυτοκράτορ Κάρολος Κοιρανδίνος, ἔξ ἀλλού, ὅταν πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας, ἔδωσε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ γάντια τοῦ σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἱππότες τοῦ, πού ἐφυγὴ ἀμέσως γιὰ τὸ Λονδίνον, παρουσιάστηκε στὸν Ἀγγλο μονάρχη καὶ τὸ πέταξε μπροστὰ στὸ θρόνο του.

Στὴ Γαλλία, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 16ου, ἔλεγαν πὼς τρία βασιλεῖς ἔπρεπε νὰ συνεργασθοῦν γιὰ νὰ φτιαχθῇ ἕνα καλὸ ζευγάρι γάντια: ἡ Ἰσπανία πού δόθηκε τὸ δέρμα, ἡ Γαλλία πού θὰ τὸ ἔκοβε καὶ ἡ Ἀγγλία πού θὰ τὸ ἔραβε.

Κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα, τὰ πολυτελέστερα γάντια ἦσαν ἐκείνα πού γίνονταν ἀπὸ δέρμα ἀκίου. Ὅχι γιὰτί ἦσαν τοῦ καλύτερου, ἀλλὰ γιὰτί τὸ σκυλὶ θεωροῦνταν ἀνεκδοκὸν σάν σκυῖο βλάστης καὶ ἀφοσιώσεως. Ἔτσι τὰ γάντια ἀπὸ δέρμα σκύλου θεωροῦνταν κι' αὐτὰ σάν συμβόλο πίστεως καὶ ἀφοσίωσης ἐκείνου πού τὰ προσέφερε...

Οἱ κατασκευαστὰ γαντιῶν ἐπενόησαν, ἔξ ἀλλού, διαφόρους τρόπους γιὰ τὰ ἀρωματίζου.

— Ὅχι, ὄχι, λάθος! Ἡ ἄλλη νίκησε!...

ΠΕΖΟΙ ΛΥΡΙΣΜΟΙ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ!

Μοῦ τὸ τονίζεις μὲ καυαὶο συνεχῶς
πὼς εἶσαι σ' ὅλα σου ἀληθινὰ μοντέρνα
κι' ἀπ' τὸ ξανθὸ σου κεφαλάκι ὡς τὴν φτέρνα
εἶσαι μοντέρνα καὶ τὸ ξέρο, δυστυχῶς!...

*

Γιατί σ' ἀρέσει, βρε παιδί μου, νὰ τὸ λές;
Εἶσαι μιά κοῦκλα μ' ἀμπαλάς πολυτελεῖς
ἕνα σωστὸ πού λέν οἱ Γάλλοι «φλέν ντ' ἀμούρ»,
πὺν θὰ σαγηνεύει καὶ πριγκίπισσες καὶ δούκισσες,
κι' εἶσαι μ' αὐτὴ τὴ φυσικὴ ξανθοῦ «περσοῦκα»
εἶσαι μιά σύγχρονη, μικρούλα Πομπαντούρ!...

*

Κι' ὅμως ἐδὼ «ὁμολογεῖς» μὲ περηφάνεια
πὼς εἶσαι σ' ὅλα σου «μοντέρνα, καὶ πολλὰ»!
Κι' ἔχεις στὰ μάτια σου δυὸ μπλε βαθειὰ στεφάνια
γιατί χορεύεις ὅλη νύχτα σάν τρολλὴ
καὶ εἶς ἀνόητη φοικτὰ, φτωχὴ Λιλή!...

*

Εἶσαι «μοντέρνα!» Κι' ὅλο πίνεις καὶ φλερτάρεις
μὲ κάθε βλάκα καὶ μὲ κάθε νεαρό
«ἀδιαφορεῖς» ἀν' σου ζητήσῃ νὰ τὸν πάρῃς
καὶ ξεδιώχνεις μαζί του στὸ χορὸ...!

*

Μὰ τὸν ἀφήνεις, μεθυμένη, τὸ πρωὶ
—ἐσύ... «δὲ βάσεις στὸ κεφάλι σου ἀρέντη!»—
λές πὼς «γλντὰς τὴν ὁμορφὴν σου τὴ ζωὴ»,
καὶ εἶς ἀπλῶς κοκκίλισα ἐμψυχή γιὰ γλντὰς!...

*

Μὰ νὰ κυττάξῃς στὸν καθρέφτη σου, Λιλή
καὶ νὰ μὴς τὴν ἄλλη μέρα ἡμίσιος εἶδες
ὅτι τὸ γλντὰς καὶ πολλὸ δὲν ὠφελεῖ,
γιατί ἀρχίζουν κάποιες πούρες οὐτίδες...

*

Εἶσαι «μοντέρνα» καὶ φλερτάρεις μὲ καθένα...
Καὶ μένα ἡ μέρα μου κυλάει πολλὴ πικρὴ
καὶ ρεζιλεύεις τὴν ψυχὴν σου τὴν παρθένα,
γιατί εἶς ἀνόητη, Λιλή μου, καὶ μικρὴ!...

*

«Ὅχι, δὲν θέλω ν' ἀπαντήσῃς! Μὴ μιλήσῃς!
Μόνο τὰ μάτια μεταφράζουν τὴν καρδιά!»
Ἔλα, Λιλή, νὰ παντρευτοῦμε! Νὰ, ἡ λύσις!
Νὰ παντρευτοῦμε καὶ νὰ κάνουμε παιδιά!...

Τί μᾶς φανερώνουν ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα, ἡ κίνησι
αὐτοῦ

Ἐχεῖ εἰπωθῇ πολλές φορές ὅτι τὸ μάτι εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς. Οἱ κοσμοβιολόγοι — ὅπως, καλοῦνται οἱ δὲ παῖδοι τῆς ἐπιστήμης — πού μελετᾶ τὴν σχέσιν μεταξὺ σώματος καὶ ψυχῆς — υποστηρίζουν πρᾶγματι, ὅτι τὸ μάτι μπορεῖ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὸν χαρακτῆρα ἐνὸς ἀτόμου, τὴν διαποικίλη του κατάσταση, τὴν τάξει του κλπ.

Γιὰ τὴ μελέτη αὐτὴ πρέπει νὰ προσέξουμε: τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα καὶ τὴν κίνησι.

Ἀς δοῦμε πρῶτα τὸ σχῆμα.
Ἐνὰ μάτι πού σκεπάζεται ὁλόκληρο σχεδὸν ἀπὸ τὰ βλέφαρα φανερώνει περιωρισμένη διανοητικὴ ἀντίθεσι καί, σὲ πολλές περιπτώσεις, ἡλιθιότητα.

Ὅταν μόνον τὸ μισὸ μάτι σκεπάζεται ἀπὸ τὰ βλέφαρα, τὸ ἀτομὸν ἔχει τάσι πρὸς τὸ μουσικισμὸ καὶ τὴν ὀνειρπολῆσι.

Στὰ νευρικά ἀτομα καὶ στοὺς φρενοβλαβεῖς τὸ μάτι εἶναι στρογγυλὸ καὶ ἀεικίνητο.

Ἐνὰ μάτι ἀνοικτὸ, φτωχὸ καὶ δι-
αυγές, φανερώνει εὐφυΐα, ψυχικὴ ἰσορροπία καὶ ταχεῖα ἀντίληψι. Ἀν, ὅμως, ἔχῃ συγχρόνως καὶ κάποια διαφάνεια, τὸ ἀτομὸ εἶναι εὐαίσθητο καὶ καχύποπτο. Ἀν, ἔξ ἀλλού, τὸ μάτι αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἀκίνητο, ἴδιως προκειμένου γιὰ μιά γυναῖκα, φανερώνει ἡλιθιότητα.

Ἐνὰ μάτι μεγάλον καὶ σκυθρωπὸ, πού ταυτόχρονα προέχει, δείχνει πείσ-
μα, ἐμμονὴ στίς ἰδέες, ἀλύγιστο χα-
ρακτῆρα.

Τὰ μάτια πού πετάγονται ἀπὸ τὴν κόγχη καὶ εἶναι πολὺ ἀνοικτὰ δεί-
χνουν τάσι πρὸς τὸ ψέμμα καὶ τὴν ἀκη-
ρία, καθὼς καὶ διανοητικὴ νωρότητα.

Τὸ μάτι πού κινεῖται ἀκατάστατα καὶ εἶνε ἀνέκδοτο νὰ προσκολληθῇ κάπου, δείχνει ἀνθρωπο ἀνήσυχο, ἀστατο καὶ ἀπρόσεκτο.

Τὸ μάτι πού βρίσκεται στὴν ἀκρὴ τῆς κόγχης δείχνει φτωχὸ μυαλό, ἐλλειψὴ προσωπικότητος, εὐπιστία καὶ ἀφέλεια πού ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς ἀνοησίας.

Τὸ μάτι πού εἶναι χλωμὸν μέσῳ στὴν κόγχη φανερώνει πονηρία καὶ ἀλλο-
πράσλολο χαρακτῆρα.

Τὰ μεγάλα ἀνατολικά μάτια δεί-
χνουν στὸν ἀντρά στοχαστικὴ διάθεσι,
ἐνῶ τὰ γυναικᾶ τάσι πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀπολαύσει.

Οἱ ἀνθρώποι πού κυριαρχοῦνται ἀπὸ ἐπιστημονικὸ καὶ φιλοσοφικὸ πνεῦμα ἔ-
χουν βλέμμα ψυχρὸ καὶ καθαρό. Ἐπι-
θελονταὶ εὐκόλως, ἀλλὰ δὲν ἐκλύουν.

Καὶ τώρα ἂς ἐλθῶμε στὸ χρῶμα.
Τὰ μάτια πού ἔχουν ἀνοικτὸ γαλά-
ζιο χρῶμα δείχνουν ψυχικὴ ἡμερία ἀλ-
λὰ καὶ ἀδύνατο χαρακτῆρα.

Τὸ σκούρο γαλάζιο χρῶμα φανερ-
νεῖ στοχαστικὴ διάθεσι, περισκεψὴ καὶ
ἀγαθότητα ψυχῆς.

Τὰ πράσινα μάτια δείχνουν ἐγωισμὸ καὶ ἀλίστα ἐγωκεντρικὴ διάθεσι, βί-
σια πάθη καὶ ψυχικὴ σκληρότητα.

Τὰ ἀνοιχτότερα γκριζὰ μάτια δει-
χνουν καλωσύνη καὶ ψυχικὴ εὐγενεία.
Ἐνῶ τὰ πολὺ γκριζὰ μάτια φανερ-
νουν σκληρότητα καὶ βιαιότητα.

Τὰ μαύρα μάτια συναντιοῦνται σπου-
δαίως πού κυριαρχοῦνται ἀπὸ βίαια
πάθη καὶ πού παρσύνονται συχνά σὲ
παράλογες πράξεις.

Τὰ καστανὰ μάτια φανερώνουν ἥμερο
χαρακτῆρα, περισκεψὴ καὶ σταθερό-
τητα.

Τὰ ἀτομα μάτια δειχνουν ἐλλειψὴ ἐ-
νεργητικότητος, ἀδουλία καὶ περιωρι-
σμένες διανοητικὲς ἱκανότητες.

Ἀπομένει νὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ
τὴν κίνησι τοῦ ματιοῦ.

Μὲ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ πανικοῦ τὸ μάτι
γίνεται στρογγυλὸ καὶ οἱ κινήσεις του
σπασμωδικές. Ἡ ἔκστασις, ἀντίθετα, κά-
νει τὰ μάτια νὰ σηκώνονται πρὸς τὰ
πάνω. Τὴν κίνησι αὐτὴ παρουσιάζουν τὰ
μάτια τῶν ἀνθρώπων πού κυριαρχοῦν-
ται ἀπὸ ἀνώτερα ἱδανικά.

Τὸ περιφρονητικὸ βλέμμα διευθύνεται
ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ προσκλητικὸ βλέμμα, ἀντίθετα, δι-
ευθύνεται ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.
Τὸ ἀναιδὲς βλέμμα ἀπείθει χωρὶς νὰ
σημασιδᾷ πούθεν.

Οἱ ἀνθρώποι, τέλος, πού κυριαρχοῦν-
ται ἀπὸ ἔμμενες ἰδέες ἔχουν βλέμμα
σταθερὸ καὶ σχεδὸν ἀκίνητο. Τὸ μάτι
τοῦς ἀπείθει ἐλάχιστο ἢ καθόλου.

Ἡ 16 τοσίε τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἡ ΤΑΝ ἡ ὥρα δέκα καὶ μισή, ὁ Πέτρος κα-
θότανε στὸ γραφεῖο του (ἐμπορικὸς ἀντι-
πρόσωπος) καὶ σκάλλεζε κατὰ τιμολόγια,
ἀπέναντί του ὁ Βασιλάκης (ὁπάλληλος
του), ὅταν κουδούνισε τὸ τηλέφωνο:

— Ἐσύ εἶσαι Πετράκης;

— Ἦτανε μιά γλυκύτατη γυναικεῖα φωνὴ κι' ὁ
Πέτρος (ἡ Πετράκης) συγκλονίστηκε.

— Ἐγώ, μάλιστα. Ποιά τιλεφωνεῖ, παρακαλῶ;

— Δὲν με κα' σκαδαίνεις ἀπὸ τὴ φωνὴ
μου; Γιὰ προσπάθησε λίγο.

— Προσπαθῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν
καθορίσω.

— Κρίμα... Κι' ὅμως, τὴν ἔχεις ἀκού-
σει τόσες φορές ἀπὸ κοντά. Ὡστε τόσο
γρήγορα ξεχάσω, λοιπόν, τὴν γνώριμὴ
φωνή;

— Ὁ Πέτρος ἔκανε νόημα στὸ Βασιλά-
κη νὰ πᾶ καὶ μάλιστα βόλτα στὸ διάδρομο,
γιὰ νὰ τὸν ἀφαισίου μόνον του. Κι' ἔπειτα,
εἶπε στὸ τηλέφωνο, μὲ φωνὴ γεμάτη συγ-
κίνησι:

— Ποιά εἶσαι, τέλος πάντων, βρε παι-
δί μου;

— Περιμένω νὰ με καταλάβῃς... Ἀλλὰ
βέβαια. Σὲ παίρνουν τόσες γυναικεῖες φωνές
στὸ τηλέφωνο, ὥστε τὴν ἔχεις ὑπερδέσει.

— Ὁ Πέτρος θὰ μισοῦσε νὰ διαμεύσῃ αὐτὴ
τὴν ὑπόθεσι, ἀλλὰ γιὰτί νὰ διαλύσῃ τὸ θρόλο
τοῦ κοινοκινή; Δοκίμασε μόνον νὰ δείξῃ
λίγη ταπεινοφροσύνη:

— Αἶ, ὄχι καὶ τόσο πολλές.

— Λοιπόν; Ἀκόμα δὲν βρήκες ποιά εἶμαι;

— Ἔλα τώρα, μὴ μ' ἀφήνῃς σὲ ἀγωνία.

— Μ' ἀρέσει νὰ σὲ τυραννῶ λίγο.

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ πού κάνεις εἶναι ἀδίκον.

Γιατί ἐσύ ξερεῖς σὲ ποῖν τηλεφωνεῖς. Πρέπει
νὰ ξέρω κι' ἐγὼ ποιά εἶσαι.

— Μάλλον πρέπει νὰ τὸ μαντέψῃς. Αὐτὸ, θὰ
με κολακέψῃ πολὺ. Λοιπόν, θὰ σ' ἀφίσω νὰ
σκεφθῇς καὶ θὰ σὲ πᾶρω ἀργότερα.

— Ἀπλοῦ, τί ὥρα ἀπάνω-κάτω;

— Τί ώρα φεύγεις ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου;

— Στὴ μιάμιση.

— Αἶ, ἔως τότε θὰ σὲ πᾶρω. Ὁρσοῦρ...

Τὸ τηλέφωνο ἐκλείσε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὸ
ἀγνωστο. Ὁ Πέτρος ἔμεινε γιὰ λίγο μὲ τὸ ἀ-
κουστικὸ κολλῆμένο στ' αὐτί, σάν νὰ εἶχε μέλι
καὶ τὸν γλύκανε. Ἐπειτα τὸ κατέβασε ἀργά.
Κι' ἔπειτα ἐνῶ ὁ Βασιλάκης ξεαναῖριζε ἀπὸ
τὴ βόλτα του, ἔπρεπε σὲ συλλογῇ:

— Ποιά νάναι ἄραγε;

Κατοικὸν ὁ Πέτρος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα
νὰ κάνῃ τέτοια ἐρωτήσι στὸν ἑαυτοῦ του. Γιατί
ὁ Πέτρος εἶναι παρτενέρος, τρία χρόνια τώρα,
μὲ μιά χαριτωμένη γυναικοῦλα, λίγο ἡλιθία
ἴσως, ἀλλὰ τέλος πάντων, καὶ ὠφελεῖ νὰ μὴν
ἔχῃ ἄλλη γυναῖκα σὲ σκέψι του. Κι' ὄχι νὰ
κάθεται τώρα καὶ νὰ βασανίζῃ τὸ μυαλό του,
γιὰ νὰ βρῇ ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ σατανᾶς πού
τοῦ τηλεφωνοῦσε καὶ νὰ τυραννιέται γιὰ ν'
ἀποκριτοφωράσῃ τὴ φωνὴν του.

Μὰ οἱ ἀντρες εἶναι λιγάκι πολὺ ἀσυνεῖδη-
τοι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἔχουν αὐτὴ τὴ συχα-
μένη ροπή πρὸς τὴν παρῶν φωνή, τηλε-
φωνικὴ ἢ ὄχι, καὶ πρὸς αὐτὲς πού ἔχουν τὴν
φωνή.

— Ποιά νὰ εἶναι ἄραγε;

Τὸ μυαλό του πῆρε φτερά καὶ πέταξε στὰ
περασμένα, στίς παλιές του κατακτήσεις. Νὰ
ἦταν τάχα ἡ φῶρα πού εἶχε χωρίσει μαζί τῆς,
ἐδὼ καὶ πέντε χρόνια; Ἡ μήπως ἡ Μαίρη,
πού τὸν εἶχε ἀφίσει κάποτε σκληρὰ καὶ ἀκαρ-
δα καὶ ἴσως τὸν ξεαναῖριζε; Ἡ μὴν ἦταν ἡ
Νέλλη, πού εἶχε παντρευτῇ καὶ χάρισε, καθὼς
τοῦ εἶχε πῇ μιά μέρα στὸ δρόμο πού τὴν εἶδε
τυχαία καὶ μάλιστα τοῦ εἶχε πῇ ἀκόμα:

— Θὰ σὲ πᾶρω κανένα πρωὶ στὸ τηλέφωνο.

ἴσως νὰ ἦταν καὶ ἡ Ζίτσα, πού εἶχε παν-
τρευτῇ κι' ἐκεῖνη, μὰ κακόπεσε... Ἀναθυμῶ-
ταν τώρα ὀνόματα καὶ φωνές ἀπὸ τὸ παρελ-
θόν κι' ἔφτανε καὶ στὸ παρὸν: Στὴ Νίνα, ἐ-
κείνη τὴν ἀπὸ τῆς μικροκαμωμένης, μὰ σφιχτο-
δεμένη καὶ διαβολικῆς μανταμάς, πού τὴν
γνώρισε τελευταῖα σ' ἕνα φιλικὸ κύκλο κι' εἶ-
χαν ἀπολαύσει κατὰ ὁπασὲς γεμάτες ὑπονοούμενα. Ἡ,
μήπως δὲν μποροῦσε τάχα νὰ ἦταν καμιά ἀγνωστὴ, καμ-
μιὰ, δηλαδή, πού τὸν ἤξερε χωρὶς νὰ τὴν ξέρῃ, πού τὸν
εἶχε ἐρωτευθῇ ἴσως καὶ τώρα τὸν πῆρε στὸ τηλέφωνο γιὰ
νὰ φλασφῇσιν λιγάκι καὶ νὰ προχωρήσιν στὴ συνέχει;

— Ὁ Πέτρος ἀπὸ τοῦ τοῦ τοῦ Πέτρος. Στὴ φαντασία του
προέβλεπε ἄρνητα γυναικεῖα προσώπια πού τοῦ χαμογε-
λοῦσαν καὶ ἄνουναν μέσῳ σ' ἕνα σύννεφο. Προσωπία
πού τοῦ γρατσοῦνταν ἐλαφρὰ τὴν καρδιά καὶ τὸν ἔκαναν
νὰ προσμῆνι μιά περιπετειοῦλα, ἂς ἦταν καὶ μὲ παλαιὰ
πού ξεαναφουντάνει. Κι' αὐτὲς ἔχουν τὴ χάρι τους.

*

Δηλαδή, ὁ Πέτρος εἶχε ἀναστατωθῇ. Ἡ ὁρεῖ γιὰ δου-
λειὰ χόσθηκε μονομιάς, πῆρε νὰ κυττάξῃ κατὰ τιμολόγια καὶ τὰ νοῦμερα
χόρευαν μπροστὰ στὰ μάτια του χωρὶς νόημα καὶ συνέπειαν. Πού μισαλὸ
γιὰ λογοτισμοῦς! Ἡ σκέψι του πᾶντα στὸ τηλέφωνο — εἴθε σὲ πᾶρω
ἀργότερα. Καὶ κάθε φορὰ πού κουδούνιζε, τὸ ἄρπαζε μὲ τὴν προσημονί-
πὼς θὰ ἦταν ἐκεῖνη. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ἀκουγόταν φωνὴ ἀντρίκη, τότε
βαρεῖται, τότε ξερῇ, τότε βροσφῇ καὶ πάντα ἀντιπαθητικῇ. Δὲν ἀπάρχουν
πὺ ἀντιπαθητικὲς φωνές στὸ τηλέφωνο ἀπὸ τὴν ἀντρίκη. Δὲν ἀκούγονται
ὅταν περιμένῃς ἀντιμῶνα μιά γυναῖκα. Ὁ Πέτρος βιάζονταν νὰ συντα-

μὲν τὴς συνδιαλέξεις, γιὰ νάναι τὸ τηλέφωνο ἐλεύθερο. Γιατί
οἱ γυναῖκες εἶναι ἰδιότροπα πλάσματα. Σὲ παίρνουν μὰς φορὰ,
τ' ἀκούει πού βουίζει, τὸ κλείνουν καὶ δὲν σ' ἐξαπατᾶνουν.
Κι' ἔπειτα σοῦ λένε: «Σὲ πῆρα καὶ μὲν, ὅλα τὸ τηλέφωνο
σου βούιζε μὰς ὥρα!» Λοιπόν, ὁ Πέτρος ἔκοβε γρήγορα τὴς συ-
νομιλίας:

«Καλὰ, καλὰ Γιαννάκη μου. Θὰ περάσω νὰ τὰ ποῦμε». Ἐπεί-
με αὐριο Κώστα, γιὰτί τώρα εἶμαι πνιγμένος». Ἐμὲ συγχωρεῖς
Λεωνίδα πού τὸ κλείνω, ἀλλὰ περιμένω Πάτρω». Τὸν κύριο
Πέτρο: Δὲν εἶν' ἐδῶ.

Ἄλλὰ πέρασε μισὴ ὥρα, πέρασε μιά, ἔφτασε ἡ μία καὶ τέ-
ταρτο κι' ἡ γυναικεῖα φωνὴ πού εἶχε ὑ-
ποσχεθῇ πὼς θὰ ἐπανέλθῃ δὲν κράτησε
τὴν ὑπόσχεσί τῆς. Ὁ

δούλο, από το δικηγόρο κι' άλλα. Ίσως να τα θυμάμαι; — Κι' από καμιά κυρία, είπε η Νίτσα και χαμογέλασε. — Κυρία; απήρνε ταχα ο Πέτρος και κούτασε υποτίμη τη γυναίκα του. — Μα το πρόσωπό της έδειχνε τόση αφέλεια, ώστε ηρώχσε άμέσως. — Τι να με κάνη η κυρία να με πάρη στο τηλέφωνο; με παίρνουν έμένα κυρίες; — Αί, νά, εγώ δέν σε παίρνω καμιά φορά; κυρία δέν είμαι κι' εγώ; — Νάι, αλλά έσύ είσαι άλλο. Δέν πάνεσαι! — Μερσί για τό κομπλιμάν. — Ωστε δέν σε ζήτησε καμιά κυρία σήμερα; — Όχι, καμιά. — Η Νίτσα πεταξε τό πηρούνι στο πάτο με μία άπότομη χειρονομία, που φανέρωνε άγανάκτησι. — Ωστε δέν σε ζήτησε καμιά! — Ποιά να με ζήτηση; εσκόλουθούσε να κάνη τον κουτό ο Πέτρος. — Μιά τρυφερή γυναικεία φωνή πού σε είπε Πετράκη... «Κι' άκόμα δέν βρήκες ποιά είμαι; Μ' άρέσει να σε τυραννήσω λιγάκι... Γι' άρα φεύγεις άπο τό γραφείο; θά σε πάρω άργότερα...». (Η Νίτσα, πού κόκκινη άπό τόν άστακό πού ήταν ξεπωμένος στην πλατέλλα, επανέλαβε τίς φράσεις πού είχε άκούσει ο Πέτρος). Κι' έσύ χαϊδεύουσιν! Σ' άνει και καλά να μάθης ποιά είνε. — Ο Πέτρος πού είχε χάσει την ψυχραιμία του, έξανερήκε λίγη: — Αί θά λές για τί φάρσα! είπε με τό ύφος του ένόχου πού θέλει να τό κάνη άδωο. — Φάρσα; Άμα είνε φάρσες, τό κλείνουνε, κύριε! Δέν χαϊδολογούνται στο τηλέφωνο. Κι' ούτε περιμένουν ως τίς τρεις τό άλλο τηλέφωνο. — Πετράκη άπό την καρέκλα της, έπεσε σε μία πολυθρόνα κι' έβάλε τά κλάματα. — Δέν είχε καμιά σημασία αυτό τό τηλέφωνο, είπε ο Πέτρος με χαζή έκφραση. Μού τηλεφώνούν, όφείλω να πληροφορηθώ ποιάς είνε. Κι' όχι πού περιμένα δεύτερο τηλέφωνο. Σ' είπα πώς είχα δουλέϊ. — Αύτά να τά πουλάς άλλού! Δοκίμασε να τί χαϊδέψη με τό δεξί χέρι, γιατί στο άριστερό κρατούσε την πετοέτα. — Άσε με! Μή μ' άγγίξης! Γελοϊέ! — Ωστε... έσύ ήσουν, λοιπόν; — Μάλιστα, έγώ. Αηλαδή όχι έγώ. Έγώ ήμουνα δίπλα. Η Νταϊζή σου τηλεφώνουσε. Έγώ της έλεγα πώς μου είσαι πιστός και κείνη μού έλεγε πώς όλοι οι άντρες είνε παλιάνθρωποι. Και μόλις άκούσουν μία γυναικεία φωνή στο τηλέφωνο, λυώνουν σαν πεντά- ρικο κερί. «Ωραία, της λέω. Πάρε τόν Πέτρο στο τηλέφωνο». Κι' όταν έφυγε μού είπε: «Μην τόν περιμένης πριν άπό τίς τρεις». Και νά τό! — Ο Πέτρος έκανε πώς άγριεύει. — Αί! Ωστε έτσι, λοιπόν, αί; Έγώ κάθομαι και ιδρώνω στο γραφείο μου και σ' όδέν σκέπτεσαι τίποτ' άλλο, παρά να σκαρώνης αυτές τίς άπείεις φάρσες, στον έρ- γαζόμενο άντρα σου. Ντροπή σου! Ένα χοντρό βιβλίο πού βρέθη- κε κοντά στη Νίτσα, τού ήρθε στο κεφάλι. Με δύο λόγια, έγιναν πολ- λές βραμιακές σκηές στο σπίτι έκείνο τ' άπόγεμα και τό βράδυ και τό πρωί. — Η Νίτσα είχε μία δυστυχία: Άναγκάστηκε πώς ο άντρας της δέν ήταν άποφασισμένος να μείνη πισ- τός. Είχε ροπή προς την παρανο- μία. Ο Πέτρος έννοιωσε δύο δυ- στυχίες, ξεχωριστές τη μία άπό την άλλη. Η πρώτη, πού ψυχράν-θηκε με τη γυναίκα του κι' έχασε την έμπιστοσύνη της. Κι' η δεύτε- ρη, πού διαλύθηκε εκείνη η γλυ- κύτατη υλοούζαν της άγνωστης φωνής... Και δέν ξέρε κανείς ποιά άπό τίς δύο δυστυχίες ήταν η πι- κρότερη. *

Συννεφιασμένος, άκεφος, με την καρδιά γεμάτη θλίψη, τό κεφάλι γεμάτο βαρείες σκέψεις και τά μά- γουλα γεμάτα γρατσουνιές, ο Πέ-

τρος καθόταν στο γραφείο του την άλλη μέρα τό πρωί και μελετούσε την άλληλογραφία του, χωρίς να καταλαβαίνει τί διαβάζει. Κάπου- κάπου κούταζε με μίσος τό τηλέ- φωνο. Όταν χτυπούσε, έκανε νόη- μα στον υπάλληλό του να τό παίρνη. — Αυτό είνε προσωπικός για- σάς, τού είπε σε κάποιο τηλεφώ- νημα. — Ορίστε! είπε έκείνος από- τομα. — Έσύ είσαι Πετράκη; Περιμέ- νες πολύ έχτες τό τηλέφωνό μου; Χά, χά, χά, χά, χά... — Ο Πέτρος έννοιζε τό στένιο του για να τί στελή στο διάβολο. Μά ήταν τόσο γλυκεία, περιπατητική και αστανική αυτή η φωνή με τό γέλιο, πού άλλάξε άμέσως διά- θεσι. — Μπράβο, Νταϊζή. Συγχαρη- τήρια. — Ωστε λαμβάνεις μέρος και σε συνωμοσίες, αί; — Με διασκεδάζουν φοδερά, ξε- ρεις. — Πληροφορήθηκες τ' άποτελέ- σματα; — Πρωί - πρωί κι' όλας. Μά δέν κοστίδμουνα άπό την περίεργεια. Την καμμένη τη Νίτσα. Πόσο τη λυπάμαι. — Έμένα δέν με λυπάσαι; — Μά έσύ είσαι ένοχος. Δέν εί- σαι για λύπησι. Είσαι για κρε- μάλα. — Θά τράβαγες τό σκοινί; — Οδουού!... Με μεγάλη μου εύχαρίστησι. Και μάλιστα ήνι σκοινί. Τηλεφωνικό σόρμα... Χά, χά, χά, χά, χά... — Ο Πέτρος έκανε νόημα στο Βα- σιλάκη να βγή στο διάδρομο για βόλτα. Μά αυτός άνοιξε κι' όλας την πόρτα. — Ωστε έτσι, αί; άπάντησε. Με τηλεφωνικό σόρμα. Για ποιά λόγο; — Για τ' άκούς και μυστηριώ- δεις άνώνυμες φωνές και να πές εύχαριστούμενος. — Τώρα είνε η Νίτσα δίπλα σου πάλι; — Όχι. Κανείς. Τηλεφωνώ για δικό μου λογαριασμό. Θά σε πάρω κι' άργότερα... Πριν τη μιάμι- ση! Χά, χά, χά, χά. — Ο Πέτρος χαμογέλασε. Κάποια γλυκύτητα ήθελε να έπείσει άπό τό μυαλό. Αύτη η Νταϊζή ήταν όμορ- φη και πρό παντός μυστηριώδης. Έξανερσε στη μία και ένκοι. Φυλά- ρισαν λίγο και, στο τέλος, τού είπε: — Μή λές της Νίτσας ότι σε πήρα από τηλέφωνο. — Θά της τό πώ! — Θά είσαι κουτός! — Και τού τόκλεισε. Και δέν της είπε της Νίτσας τό νέο. Έξ έλ- λου δέν ήσαν και καμιά κοινέ- τα. Και τόν έαντηρε την άλλη μέρα. Και την άλλη. Και... — Σ' ού χρωστάω ένα καλό ξύ- λο Νταϊζή! — Σ' άπα! Θά ήμουνα περίεργη να δώσω άν θά μου τόδινες, άν μ' έβλεπες. — Άμα είμαστε οι δύο μας... Τό βράδυ βρέθηκαν κάπου οι δύο τους. Κι' όταν γάρψαν, τίπο- τα δέν έδειχνε πώς ο Πέτρος της είχε δώσει τό ξύλο πού της έτα- ξε. Κάθε άλλο. — Και την άλλη μέρα, η Νίτσα, πού της είχαν περάσει πιά τά νεύ- ρα, πού στη Νταϊζή, πού στενο- χωρημένη. — Δέν ξέρεις καμμένη πόσο σε μισεί ο Πέτρος. Κι' όσο σκέπτονται πώς έγώ είμαι η άφορη γι' αυτή την άντιπάθεια... ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Οι θερινές διακοπές των φυ- λακικών

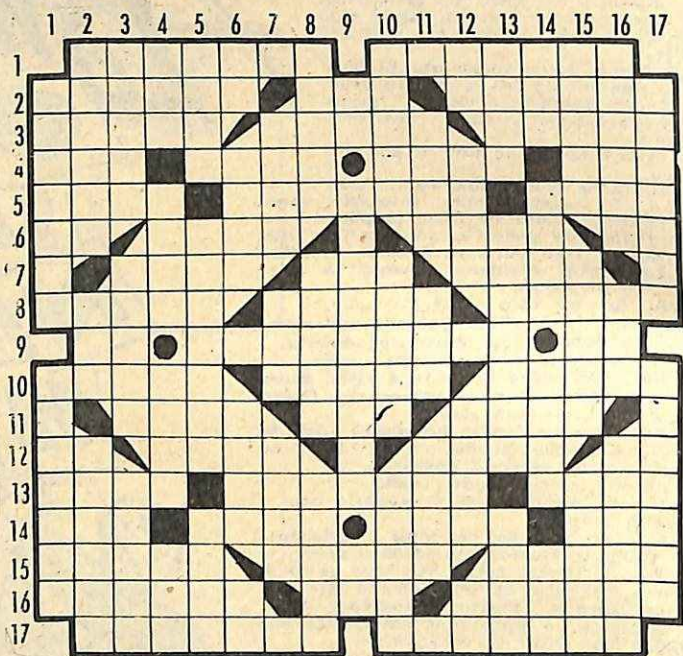
Οι φυλακές τού Σαέμπυ, στη Γιουλάντη της Δανίας, είχαν κλείσει τό φετεινό καλοκαίρι επί 3 βδομάδες, για... θερινές διακοπές! Τό προσωπικό τους είχε άποφασί- σει ν' ακολουθήση τό παράδειγμα των έργοστασίων, πού κλείνουν 3 βδομάδες, δίνοντας άδεια στους εργατές τους. — Όσο για τούς φυ- λακισμένους, αυτοί δέν πήραν... ά- δεια, αλλά μεταφέρθηκαν προσω- ρινά σε άλλες φυλακές!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 519

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ήρως τού 1821. — Τόπος όπου μαρτύρησαν πολλοί Έλληνες κατά την κατοχή.
- 2 ...Κελίνο: η σύζυγος τού Τζέμης Μέσσην. — Τελικός σύνδεσμος. — Τμήματα τού στρατού μας.
- 3 Χώρα της Ν. Α. Ασίας. — Δέν είναι σύμφωνα με τόν νόμο. — Παιγνιόχαρτο.
- 4 Γνωστό στους ψάλτες. — Πο-

- 3 Δέν μπορεί να βλάψη. — Πρώτη ύλη για τά κρεσπη- λεία. — Έγγραφε και συνέ- θεσε ώραιότατα τραγούδια. — Λίμνη της Β. Αφρικής.
- 4 Δέν λείπουν άπό καμιά έ- φημερίδα. — Ευχαριστεί την άκοή. — Δασώδης κοιλάς. — ... Πίγκερτον.
- 5 Γίνεται εις ύψος και εις μή-κος. — Η πρώτη γυναίκα κα- τά την μυθολογία μας. —

λεμικό όχημα. — Κυνήγι. — Συγχρόνως.

- 5 Χαϊδεύτικό γυναικείου όνό- ματος. — Θά θεραπευθούν. — Αδιακρίτως μεγέθους.
- 6 Λεπτό νημάτιο. — Οι νέοι έ- πιδίδονται σ' αυτά. — Λάμπει στο κινηματογραφικό στε- ρέωμα. — Όμοια σύμφωνα.
- 7 Έπιφώνημα (ξεν.). — Ναυ- τικό παράγγελμα. — Μουσική σύνθεσις.
- 8 Διάβολος (ξεν.). — Την δι- απηρούν καθημερινώς οι άρτοποιοί. — Μέγα όροπέδι- ον της Ασίας.
- 9 Άνεστραμμένο έρωτηματι- κό. — Μπορείτε, άν θέλετε, να τά παρείτε. — Έντός (άγγλ.).
- 10 Βρέχω κάτι με σταγόνες. — Χάρακας. — Μέρος τού σώ- ματός μας, κοντά στην κοι- λιά.
- 11 Κεραλή λειψάνου. — Τά τρία τέταρτα ενός σέντ. — Παιδί.
- 12 Νότα. — Καθεμία. — Τά φο- ρούν άνθρωποι άφιερωμένοι στο θεό. — Και (ξεν.).
- 13 Βρίσκεται κοντά στη θά- λασσα. — Διάσημος άρχαίος γεωγράφος και ιστορικός, έγραφε τά «Σικελικά». — Η- ρως της Γαλλικής Έπανα- στάσεως.
- 14 Μάρκα αυτοκινήτων. — Τό χρησιμοποιοούν οι ρήτορες. — Μακράν (άρχ.). — Σύνδε- σμος (άρχ.).
- 15 Κατάλληλα, άξια. — Τό κέν-τρον μιας πόλεως. — Πόλις της Μικράς Ασίας.
- 16 Μουσική σύνθεσις. — Το- πικό έπίρρημα. — Σύλινο ά- γαμμα.
- 17 Τό πνεύμα τού κακού. — Μι- κρό πνύν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Όνομα δύο πατριαρχών της Κωνσταντινουπόλεως. — Ραπανάκι (στην καθαρεύ- ουση).
- 2 Μία τών 'Ην. Πολιτειών. — Στη χώρα αυτή βρισκόταν τό χρυσόμαλλο δέρας. —

Χρησιμοποιούνται άπό τούς ράφτες.

- 6 Αιγυπτιακή θεότης. — Άκρω- τήριον της Πελοποννήσου. — Μένει στην πόλι. — Υπο- θετικόν.
- 7 Γνωστό ταίρκο. — Άπ' αυτό καταλαβαίνει κανείς τούς Σκωτσέζους. — Η κυκλοφο- ρία του έξασφαλίζει ζωή.
- 8 Μέγας ευεργέτης. — Υποθατά- ζει τίς κορδές μουσικού όρ- γάνου, λέγεται και καθα- λάρης.
- 9 Ξενική άρνησις. — Κόρη τού Άγαμέμνονος. — Ζή και κι- νείται.
- 10 Τουρκικό λουτρό. — 'Ο πα- τέρας τού 'Ιάσωνος. — Ό- νομα δύο βασιλέων των Συ- ρακουσών.
- 11 Άνοσιούργημα. — Νουός και ποταμός της Γαλλίας. — Μπαίνει στις σαλάτες.
- 12 Νημάτιον. — Τό μικρό όνο- μα μεγάλης στάρ. — Χρημα- τοκιώτιο. — Συνεχόμενα στο αλφάβητο.
- 13 Είναι πάντοτε ευπρόσδε- κτα. — Θησαυροφύλας τού Μ. Αλεξάνδρου. — Τό πιο ύψηλό βουνό της Σαμοθρά- κης.
- 14 Τάπα των χωρικών αλλά και δρεπάνι για την κοπή κόρτων. — Δέν πρέπει να τά υπερβαίνουμε. — Χώρα πού κατοικούσαν οι Άρα- μαίοι. — Θώπιζε τούς άρ- καίους. — Ανόθευτα. — Στο στόμα λέγεται και μου- στάκι.
- 16 Προκλητικός και αυθάδης. — Η μπτρινα τού όρίζου και της Έλλης. — Γίνεται για φιλανθρωπικό σκοπό.
- 17 Άπαράιπτο σε μία πολυ- κατοικία. — Ήρως της Έπα- ναστάσεως (αίτ.).

Ν. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Μακρής)
Η λύσις τού 518
στή σελ. 82

— Άγάπη μου, να γυρίσω τη φωτογραφία της μα-
μας σου προς τόν τοίχο, γιατί παθαίνω... τράχι;

— Και να προσέχης, καμμένη μου, σ' αυτό τό σπίτι
πού μπήκες, γιατί... τόν θυμάσαι τόν Άθανασόπουλο
στού Χαροκόπου;

— Η έτοιμοθάνατη: "Ό,τι έχω και δέν έχω τ'
άφήνω σε σένα, κορούλα μου!...

— Ο κύριος;
— Έλευθεράς!...

— Μην βάξης κακό στο νού σου, άγάπη μου. Έχω
έμπνεασή πελώ άπ' την προσωπικότητα της μαμάς
σου!...

— Για τιμωρία σου πού άργησες άπόψε προκομμένη,
δεκαπέντε μέρες θά κάνης ν' άνεβής στο κρεβάτι!...

ΤΟ «ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ 4 ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ»

πετάχια των νυχιών. "Αν τα νύχια σας κώνωνται στο κρέας, κόβετε τα μάλλον ίσια, κι' όχι στρογγυλά.

Αφού τα καθαρίσετε τελείως απ' το λάδι, βάζετε βαμπίκια να μένουν στα δάκτυλα και βάφετε με βερνίκι ολόκληρα τα νύχια σας. Καλύτερα να ξεχειλίζει λίγο το βερνίκι απ' τις άκρες τους, γιά να σχηματίση ένα στρογγύλεμα που προστατεύει τις κάλτσες.

Τέταρτη ημέρα.— Να πώς θα φτιάσετε τώρα μπούκλες στα μαλλιά σας: Τα πλένετε πρώτα, τα σκουπίζετε καλά και τα βουρτίζετε. Κάνετε τη χωρίστρα σας, ολόισια σαν κόψι ξυραφιού. Ύστερα παίρνετε μια μιά τούφα, πλάτους 2 πόντων περίπου. Την τραβάτε προς τα πάνω. Τη βρέχετε ελαφρά και τη χτενίζετε. Ακουμπάτε τη βάσι του δακτύλου σας δίπλα στις ρίζες της και τυλίγετε την τούφα πάνω στην άκρη του δακτύλου που προεξέχει. Ύστερα συγκρατείτε στη θέση της τη μπούκλα με τ' άλλο χέρι, γιά να τραβήξετε έξω το δάκτυλό σας. Και τη στερεώνετε με τσιμποδάκια ή με φουρκέτες (οι δεύτερες είναι προτιμότερες, γιατί δεν σπάζουν τις τρίχες).

Φυσικά, όσο πλατύτερη είναι η κάθε τούφα, τόσο φαρδύτερες και πιο «άφρατες» γίνονται οι μπούκλες.

Αν πρόκειται να κάμετε ψυχρή περμανάντ, λουστίτε την προηγουμένη βραδιά μ' ένα ελαϊώδες σαμπουνάν. Αν μάλιστα είναι πολύ στεγνώμενα τα μαλλιά σας, χρειάζονται δυο τέτοια σαμπουνάν, μια βραδιά το ένα μετά το άλλο.

Πέμπτη ημέρα.— Μελετήστε προσεκτικά και αμερόληπτα το πρόσωπό σας, γιά να βρείτε τις τυχόν ατέλειές του, στο δέρμα, το χρώμα ή τις γραμμές του. Οι περισσότερες απ' αυτές μπορούν να διορθωθούν κάπως με το κατάλληλο φόν-ντέν. (Θόν ντέν είναι το καλλυντικό, υγρό ή κρέμα, που χρησιμοποιείτε πριν απ' την πούντρα, ως βάσι του μακιγιάζ).

Γενικά, το φόν-ντέν δείχνει το δέρμα πιο λείο και διαφανές, σκεπάζει τις μικρές ρυτίδες και σημάδια και συντελεί στο να «στρώνη» καλύτερα και να διατηρηται περισσότερο το μακιγιάζ.

Αν το δέρμα σας έχη μικροατέλειες, διαλέγετε φόν-ντέν του ίδιου χρώματος μ' αυτό, αλλά σε απόχρωσι λίγο σκουρότερη. Όταν όμως είναι άσπρο και καθαρό, μεταχειρίζεσθε φόν-ντέν ομοιόχρωμο ή άχρωμο. Το κιτρινωπό δέρμα χρειάζεται ροζ φόν-ντέν, ενώ το κόκκινο θέλει μάλλον μπλε.

Βάζετε πιο ανοιχτόχρωμο φόν-ντέν σ' όποια σημεία του προσώπου σας θέλετε να τονίσετε και σκουρότερο σ' εκείνα που θέλετε μάλλον να κρύψετε. Με το ίδιο αυτό τέχνασμα μπορείτε να κάνετε να φαίνεται το πρόσωπό σας σχεδόν τέλεια όδα.

Να πώς θα μεταχειρισθώτε τώρα το κανονικό φόν-ντέν (όχι το άφρατο, γιά το διορθώμα των ατελειών του προσώπου σας). Βάζετε λίγο απ' αυτό στη μύση και στο μέτωπο κι' ακόμα πιο λίγο στη μύτη και στο πηγούνι. Ύστερα το στρώνετε παντού ομοιόμορφα, με τα δυο δάκτυλα του κάθε χεριού σας.

Εκτη ημέρα.— Γιά να φάστε πάντα κουφή και καλοντυμένη, πρέπει να υπάρχη τάξη στη ντουλάπα και στα συρτάρια με τα ρούχα σας. Αδειάστε ριχθέντες τους πάγκους και απλώστε το περιεχόμενό τους πάνω στο κρεβάτι σας. Συνδυάστε αυτή τη δουλειά με μια ωφέλιμη γυμναστική: Κρατάτε ίσια την πλάτη σας. Γιά να σηκώσετε κάτι από χαμηλά, μην σκύψετε, αλλά μισοκάσας, γιά να φτάσετε όλοκληρο στο σώμα ψηλά ράφια.

Αφού καθαρίσετε, φρεσκάρете και στολίστε το εσωτερικό της ντουλάπας και των συρταριών σας, ξεχωρίζετε και πετάξετε ό,τι δεν πρόκειται πια να φορέσετε. Βάλτε τα υπόλοιπα που σ' αρέσουν, τις ζακέτες, τις φούστες, τα παπούτσια σας σε κουτιά με ετικέτες.

Εβδομη ημέρα.— Είσατε βεβαίως πώς να τα εκκρίβετε, σταθίτε μπροστά στον κορδέλλες, μαντίλια, κομμάτια ύφασμα, ζωνε ποιά χρώματα και ποιές αποχρώσεις σας ταιριάζουν καλύτερα.

Ύστερα, τυλίξετε γύρω στο κεφάλι σας το ύφασμα (ή κορδέλλα, ή μαντίλι) με το χρώμα της εκλογής σας και δοκιμάστε στο πρόσωπό σας τα καλλυντικά σας (κραγιόνια, πουν-συνδυασμούς).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η τρίτη εβδομάδα.

Μανικιούρ και πεντικιούρ

Η δεύτερη ημέρα της δεύτερης εβδομάδας είναι αφιερωμένη στα χέρια σας, και ιδιαίτερος στα νύχια σας. Θροντίστε να μάθετε καλά τους κανόνες του μανικιούρ, γιά να τους εφαρμόζετε στο εξής πιστά.

Δώστε πρώτα στα νύχια σας ένα ωραίο άμυν-δαλωτό σχήμα, όχι με το ψαλίδι, αλλά με τη λίμα. Βουτήξτε το κάθε χέρι σας σε ζεστό λάδι και κάνετε μασσάζ στα δάκτυλα και στη ράχη του. Ύστερα τρίβετε μόνο τα νύχια με μια βούρτσα και με ζεστή σαπουνάδα, γιά να φύγη το λάδι, και τα στεγνώνετε καλά. Τυλίγετε λίγο βαμπίκι σ' ένα κοτσάνι πορτοκαλιού, το βουτάτε σε ζεστό λάδι και σπρώχνετε μ' αυτό προς τα πίσω τα πετσάκια της βάρσας του νυχιού.

Αν υπάρχουν μικρές παρωνυχίδες, τις κόλλετε πάλι στο υπόλοιπο πετσάκι με καλλόδιον (που θα το πάρετε απ' το φαρμακείο). Αν όμως είναι μεγαλύτερες, τις κόβετε μ' ένα κοφτερό τσιμποδάκι κι' αγγίζετε το μέρος εκείνο με οινόπνευμα.

Όπου υπάρχει κάποια μικρή ανωμαλία του νυχιού, την τρίβετε με ελαφρόπετρα γιά να λείψη. Έπειτα τεντώνετε τα δάκτυλά σας πάνω στο τραπέζι κι' αλείφετε τα νύχια σας, ολόκληρα, μ' ένα πρώτο στρώμα άχρωμου βερνικιού, σκουπίζοντας καλά όσο ξεχειλίζει απ' τις άκρες. Αφού στεγνώση αυτό, βάζετε δεύτερο στρώμα, τώρα όμως απ' το συνθισμένο χρωματιστό βερνίκι σας. Πριν το μεταχειρισθώτε, μπορείτε να το κουνήσετε γιά ν' ανακατευθώ, αλλά μια φορά μονάχα, ώστε να μη σχηματισθώ μέσα φυσαλίδες αέρος που το κάνουν ύστερα να ξεφτάει απ' τα νύχια. Προσοχή να μη ξεχειλίζει στο γύρο των νυχιών. Όταν στεγνώση καλά, βάζετε και τρίτο στρώμα, απ' το ίδιο πάλι.

Τρίτη ημέρα.— Αυτή προορίζεται γιά την περιποίηση των ποδιών σας. Χρειάζονται κι' αυτά — όπως και τα χέρια — καθημερινά άλειμμα με λάδι και μασσάζ. Προσπαθήστε ν' αλλάξετε κάλτσες και παπούτσια στο διάστημα της ημέρας.

Πριν κάνετε πεντικιούρ, μουσκεύετε πρώτα τα πόδια σας σε ζεστό νερό και τρίψτε τα με σκληρή βούρτσα, γιά να φύγουν τα νεκρά κύτταρα και να κυκλοφορήση το αίμα. Στους κάλους, χρησιμοποιήτε ελαφρόπετρα. Τα σκουπίζετε ύστερα καλά και τους κάνετε μασσάζ με λάδι ή με λιπαρή κρέμα. Σπρώχνετε προς τα πίσω τα

Τα παραπλεύρως σχέδια δείχνουν μερικές φάσεις από την περιποίηση των νυχιών (Α) των ποδιών (Β) και του τρόπου (Γ) γιά να φτιάχνετε μπούκλες στα μαλλιά σας.

Της ζωής τα πνεύρα

Οπουδήποτε προσέξης κι' όπουδήποτε κυττάξης, ασφαλώς θα συναντήσης και θα δής δεκάδες τάξεις, με τα μούτρα τους να πέφτουν στα λαχεία γενικά, των σπιτιών ή των άλλων και σ' αυτά τα λαϊκά... Και το πόρισμα θα βγάλης, στη ζωή μας την χαμάλα, πως οι άποροι πολίτες και οι άκληροι τα μάλλα, έχουν φτάσει στο σημείο να στηρίξουν τις έλπίδες και το μέλλον της ζωής τους μοναχά στις κληρονομίες.

Έτσι τάφερε δ... κληρος στη ζωή μας δηλαδή, και της τύχης όλοι κι' όλες περιμένουν το κλειδί, γιά να κλείσουν, με δαύτο, τις πληγές τους τις παλιές, και ν' ανοίξουν, συγχρόνως, νέες κι' άγνωστες δουλειές, που σημαίνουν, στον καιρό μας, θετική επιτυχία και, γιά λίγους κι' ώρισμένους, είναι, πράγματι...λαχεία!

Το λαχείο περιμένει, επομένως, κι' η Φιφή, με βαθύτατο καμμό της και λαχτάρα της κρυφή, στα γλεντάκια και στα κέντρα, γιά να παίρηνη και να δίνη, σ' έσας από τον κόσμο να μη ζή κρυφά κι' εκείνη! Απ' την κληρονομία την πρώτη ή την διαδοχική, περιμένει κι' η καυμένη ή φτωχούλα ή Κική, το χλιομανταρισμένο «καλτσικό» της να πετάξη και το ταίρι της, μια μέρα, να τ' αλλάξη με...μετάξι!

Μ' ένα πόθο μυστικό της κι' η Έλένη πάντα ζή κι' αναμένει μ' αγωνία να ξεχάση όσονούπω τη ζωή της την πεζή κι' άριβώς να καταλάβη τι θα πη...συγκοινωνία! Τον λαχόν, έστω τον έκτον, καρτερεί και η Μαρίκα, που θα της εξασφαλίσω τον γαμπρό, μα και την προίκα, είτε και μια καμαρούλα, που σημαίνει, στον καιρό μας, μια χαρά και μια χαρούλα, ότι στέγη διαθέτει, που θ' άρκυση και θα φτάση, την άγάπη της να «στέψη» και να την...«έπιστεγάση»!

Το κλειδί της ετυχίας περιμένει πως και πως κι' ο Κωστής άνελλπω, επειδή αυτό δεν μοιάζει μ' όλα τ' άλλα τα κλειδιά κι' αὐθωρει μπορεί ν' ανοίξη, έστω και να...διαρρήξη και την πιο κλειστή ακόμη και χειρότερη καρδιά!

Την καρδιά, λοιπόν, της Νίτσας πως θ' ανοίξη ύπολογίζει κι' ότι η γόησσα θα πάψη την καρδιά του να...ραγίξη! Με το κέρδος του λαχείου, δηλαδή με τα ποσά του περιμένει να... κερδίση και αυτός την γόησσά του... Κι' όταν βγύη κι' όταν βαδίση με τη Νίτσα στο πλευρό, θα πιστέψη, πλέον, ότι έχει πράγματι κερδίσει της ζωής τον πιο μεγάλο και μυθώδη θησαυρό!

Σε λαχεία κάθε είδους και λογής-λογής λαχνούς, είναι, πιά, προσηλωμένος ο άνθρωπος ο νους... Κι' όλο σκέπτεται η Λέττα, ότι σύντομα κι' εκείνη θα φορέση...τουαλέττα, ο Βασίλης πως θα πάρη ένα δίπατο σπιτάκι, κι' ότι χάρις στο λαχείο, θάχη κι' αυτοκινητάκι, γιά να πη την παρομία την γνωστήν επιτυχώς και με πράξεις ν' αποδείξη πως «γυρίζει ο τροχός» και λοιπά κι' ολόταχώς!...

Στους λαχνούς και στα λαχεία την έλπίδα του στηρίζει κι' όποιος είχε...άτυχία να τον ράνουνε με ρούε! "Ητοι, κάθε παντρεμένος, πεθερόπαλκτος και ήρωας, περιμένει να τον δείξη την προτιμήν ο...κληρος, γιάτί, αν τυχόν ο κληρος, τον φτωχόν παραμερίση, θα στον πιάση ή πεθερά του και θα σού τον ξεκληρίση!

Πάντως είναι, φίλτατοι μου άναγνώστες, γεγονός, ότι παίζει στη ζωή μας πρώτον ρόλον ο λαχνός! Κι' άριβώς γι' αυτόν τον λόγον συναντάς όλες τις ώρες, μεταξὺ όλων των άλλων, και γιορτές...λαχειοφόρες, ή λαχεία, βλέπεις πάντα, ν' αγοράζουν όλοι κι' όλες, και την...τύχη τους να κάνουν κι' οι φτωχοί λαχειοπώλες!

Εισαγωγή του Στ. Τατλία. ο Εισαγωγικός Γ.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΤΟ κακό ήρθε έντελως αναπάντεχα. Πάνω που όλοι έλεγαν ότι το ταξίδι τους έπαιρνε τέλος, η θαλασσοταραχή που ξέσπασε έντελως ξαφνικά κατά τα μεσάνυχτα, έκανε επιδόσεις και πληρώμα να χάσουν κάθε ελπίδα σωτηρίας. Τό «ΔΙΔΩ» ήταν ένα μικρό κοραβάκι, ένα επιδρομικό, απ' αυτά που διέθεταν οι σύμμαχοι για τις μυστικές αποστολές τους στο Αιγαίο. Αύτην τη φορά όμως προορισμός του ήταν η Κρήτη. Είχε ξεκινήσει από μια συμμαχική βάση της Μεσογείου, στις 17 Ιανουαρίου 1942 κι έπρεπε να βρίσκεται το πολύ σε τρεις μέρες εκεί. 'Αν και ταξίδευαν μονάχα νύχτα, από φόβο μήπως πέσουν σε τίποτε έχθρικά περιπολικά, είχαν κατορθώσει να διανύσουν τη μεγαλύτερη απόσταση χωρίς κανένα εμπόδιο σχεδόν.

Το «ΔΙΔΩ» μετέφερε στη μεγαλύτερη τέσσερους τολμηρούς άντρες: Τον λοχαγό Μόντι Γουντχάουζ, τον κατόπιν συνταγματάρχη Κρίς, του στρατηγού Ζέρβα—τόν Έλληνα λοχαγό Νικόλαο Σουρή και δυο Βρετανούς υπαξιωματικούς, τον Τάμμου Τζόνσον και τον Ρέντ Ρέϋ. 'Ο Γουντχάουζ και οι σύντροφοί του, έπρόκειτο να πάρουν τις θέσεις του Σμιθ Χιούζ και τριών ακόμη Άγγλων αξιωματικών οι οποίοι, αφού έβαλαν τα θεμέλια μιας σπουδαιότητας μυστικής υπηρεσίας στην Κρήτη, ξαναγύρισαν στην Αίγυπτο. 'Η αποστολή τους ονομάστηκε συνθηματικά «ΓΚΟΡΝΤΟΝ» και ο κύριος σκοπός της ήταν η συγκέντρωση και η φυγάδευση των Βρετανών εκείνων, που είχαν μείνει αναγκαστικά στο νησί.

Ενώ όμως είχαν ξεκινήσει μ' ένα θαυμασίο καιρό, ξαφνα, κοντά στο Κρητικό πέλαγος, ο ούρανος συνέφισε απότομα. Και το μεγάλο ξεσπάσμα της μπόρας ήρθε μέσα σε λίγα λεπτά.

'Ο λοχαγός Νικόλαος Σουρή, βρέθηκε ξαφνικά περσι, μακριά από τους συντρόφους του. Άρχισε λοιπόν ν' αγωνίζεται για να κρατηθεί από κάπου, όταν ένοιωσε να τον αρπάζουν δυο χέρια ρωμικά. Άγκασε κι' αυτός σφιχτά κάποιο χοντρό γερό κορμί. Είχε ξαναβρεί τον έναν από τους συντρόφους του, τον Γουντχάουζ!

Και οι δυο μαζί άρχισαν τώρα να κουτρουβαλάνε πώς τη μεριά της τιμονιέρας. Τους φάνηκε τότε πως είδαν τον κυβερνήτη της «ΔΙΔΟΥΣ» να στέκεται μ' απάθεια μπρός στο τιμόνι του. Αυτό τους παραξένεψε, γιατί πίστευαν πως είχαν χαθεί.

—'Ωστε δεν πνίγηκες ακόμη; του φώναξε ο Γουντχάουζ, όσο μπορούσε πιο δυνατά, για να τον ακούσει ο άλλος. Δεν σε πήρε η θάλασσα;

Ενα πλατύ γέλιο ακούστηκε. Τρομάξατε; είπε σαρκαστικά εκείνος. Ποιος σας είπε να βρίσκεστε πάνω στη γέφυρα; Εμπρός, κατεβείτε κάτω! Σε μία δυο ώρες θα είμαστε εκεί που πρέπει...

Ο Μόντι Γουντχάουζ άρχισε να φωνάζει στο βρόντο, προς τα εκεί που ήξερε ότι βρίσκονταν οι δυο υπαξιωματικοί του. Μά' εκείνοι είχαν πρό πολλού κατέβει κάτω από «παράθυρο» και κάπνιζαν ήσυχα, σαν να μη συνέβαινε τίποτε. Τόσο ο Τζόνσον, όσο και ο Ρέϋ, είχαν μεγαλώσει από παιδιά στη θάλασσα και τίποτα δεν τους τρόμαζε. 'Ετσι όταν οι δυο λοχαγοί, ο Έλληνας και ο Άγγλος, κατάφεραν επιτέλους να φτάσουν κοντά τους, έμειναν κατάπληκτοι με την αδιαφορία τους.

Όταν όμως κατά τα χαράματα, κατάφεραν με χίλιες δυο δυσκολίες να προσεγγίσουν σε μιάν έρμική ακτή της Κρήτης, ο κυβερνήτης της «ΔΙΔΟΥΣ» δήλωσε με όλη τη σοβαρότητα που ταίριαζε στη στιγμή, ότι λίγο ακόμη και θα καταποντίζονταν ας πούμε. Ο Μόντι άναγχησε ολόκληρος, μόνο με την ανάμνηση της τρομερής νύχτας που πέρασαν παλεύοντας με τα κύματα. 'Υστερα, αφού έβλεπαν πίσω το πλοίο κι' αφού προηγουμένως συμφώνησαν με τον πλοίαρχο να συναντηθούν στο ίδιο εκείνο σημείο μετά δυο βδομάδες, ξεκίνησαν προς τα ενδοτερα του νησιού. Χιόνιζε κι' έκανε φοβερή παγωνιά. 'Ο άνεμος που κατέβαινε ορλιάζοντας από τις κορυφές του Ψηλορείτη, τους μαστίνωνε άγρια, το πρόσωπο.

Ο αέρας γέμισε από το βουητό των αεροπλάνων...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΑΛΛΑΔΑ

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΙΕΣ

Άρχισε να φωτίζει σχεδόν, όταν οι τέσσερις κομάντος σταμάτησαν σ' ένα ωριμμένο σημείο. Σύμφωνα μ' ένα πρόχειρο σχεδιάγραμμα, που είχαν μαζί τους, ήξεραν πού έπρεπε να σταθούν για να περιμένουν το σύνδεσμο, που θα έρχόταν να τους παραλάβει. Έκείνος δεν άργησε να φανεί. Ήταν ένα βοσκόπουλο. Τόν είδαν οι Βρετανοί, χάρηκαν που θα τελείωναν τα βασάνια τους και άκολουθούσαν το τολμηρό Κρητικόπουλο, που βάδιζε αμύλητο μπροστά. Στα πόδια του Ψηλορείτη, λίγο πιο έξω από το χωριό Σάτα, μέσα σε μία ρεματιά, έγινε το λιμέρι τους και στήθηκε ο ασύρματος, που είχαν φέρει μαζί τους από τη Μ. Α. νατολή.

'Ο Γουντχάουζ μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα κατώρθωσε να συμπληρώσει τις ελλείψεις της Μυστικής 'Υπηρεσίας που είχε «μεμιλιώσει» ο προϊστάμενός του Σμιθ Χιούζ και να ξαναρχίσει τις «αποστολές» των Άγγλων. 'Η συγκέντρωση των ανδρών που ήταν να φύγουν γ'α την Αίγυπτο, γινόταν στο χωριό Πλάτανος με τη βοήθεια των ανταρτών της περιφέρειας και των ανδρών της Άγγλικής αποστολής. Όταν υπηλθώναν οδύνητα η έκαστο, ξεκινούσαν. Οι πορείες αυτές μέσα στη νύχτα προς τα παράλια ήταν ένα αληθινό δράμα. Μιά συνοδεία από κουρελιασμένους, ζυγώλους πολλές φορές, άνδρες με αζύρια και αδύνατα από την αγωνία πρόσωπα βάδιζε σιωπηλά με γυποκόρδι σε άγριους τόπους, ανάμεσα σε σκοτεινές χαράδρες, σε χωράφια και βραχώδεις πλαγιές.

Οδηγοί ήταν πάντοτε οι ίδιοι σχεδόν: 'Ο Δημόκριτος κι' ο Γιάννης Βοσκός κι' ο Γιάννης 'Επτανήτης. Βουνήσιοι άνθρωποι, τολμηροί, άποφασιστικοί, με καρδιές που δεν ήξεραν τί θα πη φόβος. Αυτοί γνώριζαν όλα τα περάσματα και τις γυδοστρατες και με σιγουριά έφευγαν τους δημόσιους δρόμους που ήταν γεμάτοι Γερμανούς. Μπροστά, έκαστο με πρσέχη: Στόν ελάχιστο κίνδυνο, μ' ένα συνθηματικό αυτός έπρεπε να ελδοποιούσε τη συνοδεία. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η φάλαγγα έπρεπε να σταματήσει και οι Άγγλοι να σκορπίζονταν για να συγκεντρωθούν λίγο αργότερα. Πίσω από τον άνηκευτή άκολουθούσαν δυο Ένοπλοι Κρητικοί με πολυβόλα.

Κατόπιν έρχονταν άλλοι Ένοπλοι. Κι' ύστερα απ' αυτούς άκολουθούσε ο κύριος όγκος: Οι Άγγλοι. Άνάμεσα τους υπήρχαν μερικοί ακόμη Κρητικοί που σε ώρα ανάγκης, άν σκορπίζονταν, θα χρησίμευαν ως

οδηγοί. 'Η κυρία φάλαγγα έκλεινε πάλι με ένόπλους όπισθοφύλακες. Σ' αυτές τις αποστολές βοήθησαν με τους άντάρτες τους ο καπετάν Παγνιούδας, ο καπετάν Πετρακογιώργης κι' ο καπετάν Σατανάς—τρεις φημισμένοι άρχηγοί στη μεγαλύτερη—πού έστειλαν πολλά παληκάρια τους στις συνοδείες για προστασία. Στις άκτές και στους δρόμους διαφυγής έφταναν πάντα—έτσι κανόνιζαν την πορεία τους—νύχτα. Πότε στο Λέντα, πότε στις Τρείς Έκκλησιές, πότε στο Τσίτουρο. Άλλοτε πάλι στην Τριπτη ή στους Καλούς Λιμνιάνες. Έκει με τα φωτεινά σήματα μόρς καλούσαν από το πέλαγος το πλοίο που τους περιμενε. Πάντα έτσι γινόταν. Τό σκάφος ξεφόρτωνε υλικό, έπαιρνε τους Άγγλους και ξεκινούσε κατά το νοτιά...

Έβραζαν οι θάλασσες από έχθρικά υπόβρυχια, από νηοπομπές κι' από συμμαχικά σκάφη, που έκτελούσαν μυστικές αποστολές πότε στο Αιγαίο, πότε στο 'Ιόνιο, πότε στην Κρήτη. Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι, όταν η μεγαλύτερη κατελήφθη από τα γερμανικά στρατεύματα, οι Άγγλοι που έμειναν πίσω και δεν πρόφτασαν ν' άκολουθήσουν εκεί, τους πού έφυγαν, σκόρπισαν στα βουνά και στους κάμπους, στις σπηλιές και στις χαράδρες. Μονάχα η ιστορία των Κρητικών τους έσωσε. Τα φτωχικά χωριάτόπιτα έδωσαν στέγη και μαύρασαν με τους πενιάρ σμένους στρατιώτες το λιγοστό φαγητό τους. Οι Κρητικοί άνηγόρσαν στις πλαγιές τις κατασκότεινες νύχτες, αναζητώντας τους χαμένους και κυνηγημένους πολεμιστές.

Δεκαχτά χιλιάδες Νεοζηλανδοί, Αυστραλοί και Άγγλοι βρήκαν άσυλο, τροφή και ρούχα κι' έζησαν χάρη στην αυθοδυσία των ανδρών και των γυναικών της Κρήτης εκείνη την τραγική εποχή. Σ' όλους είναι γνωστό πως χωρίς την άφιλακερδή και αυθόρμητη υποστήριξη του λαού της νήσου, τόσο στις πόλεις όσο και στα χωριά, τίποτα δεν θα μπορούσαν να καταφέρουν οι συμμαχικές μυστικές οργανώσεις. Οι Βρετανοί αξιωματικοί έχοντας συμπαράστατες—τους Κρητικούς κομάντος, κυκλοφορούσαν κυριολεκτικά ασάν στο σπίτι τους απ' άκρη σ' άκρη στη μεγαλύτερη. Τα χωριά καίγονταν, οι άνθρωποι γαζώνοντο—από γερμανικές σφαίρες, ξεβεμλιώνονταν έκαυσιές, μα οι Κρητικοί δεν δέσσαν κάτω. Με την έμφυτη άγάπη που έχει ο ήρωας από τότες ώς τη λευτεριά, που έρχεται από γενιά σε γενιά μέσα στους αιώνες, δεν λογάρισε τις άπειλές των Γερμανών και δεν γονάτισε...

Τρεις ολόκληρες μήνες κράτησαν οι αποστολές αυτές. Τρεις μήνες που ήταν άρκτες για να φυγαδευτεί το μεγαλύτερο μέρος των Άγγλων. Στην Κρήτη δεν θα έμειναν πιά, παρά αυτοί που ήθελαν να μείνουν. 'Ωστόσο υπήρχε ακόμη μία τελευταία αποστολή από έκαστο περίπου Βρετανό, που θα έφευγαν με την πρώτη ευκαιρία.

Στις 11 'Απριλίου 1942, απ' το Τομπρούκ ξεκινούσε ένα ΕΜ—ΕΛ, φορτωμένο όπλα, έκτητικές ύλες και με δεκαπέντε επιβάτες. Ήταν μία ομάδα από κομάντος, που σκοπό είχε να αποδίστασει στη Ρόδο για καταστροφές στο εκεί αεροδρόμιο των Μουριτών. 'Ακρί, Άφρικανός, που είχε πάρει ως τότε μέρος σε πολλές παρόμοιες επιχειρήσεις. Οι ύπολοιποι ήταν Έλληνες και Άγγλοι, ανάμεσα στους οποίους βρίσκονταν ο Δημήτρης Μαρκαντώνης, ο Γιάννης 'Αποστολόπουλος, ο Γιάννης Τριανταφύλλου κι' ο Κώστας Ρίζος, λοχίες. Επίσης οι στρατιώτες Παν. Κωστόπουλος, Λεων. Νισάφης και Γιώργος Φούρκας.

Τό μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του ΕΜ—ΕΛ θα ήταν τό άκρωτήριο Πρασσήσι της Ρόδου, όπου θ' άφηναν τους κομάντος κι' ένα μέρος από το μικρό σκάφος ξανοίχτηκε στο πέλαγος πριν από τό μεσημέρι. Τό ταξίδι ήταν ήρεμο και χωρίς κανένα επεισόδιο. Τό βράδυ, όταν πιά μπήκαν στα νερά της Κρήτης, άρχισαν να παίρνουν προφυλακτικά μέτρα. Εδώ οι Γερμανοί έκαναν συχνά περιπολίες και μία συνάντησι μαζί τους, θα είχε σίγουρα άσχημα αποτελέσματα. 'Ο πρώτος σταθμός του

Ο νέος στάρ Λώρενς Χάρβεϋ

Ευτυχώς γι' αυτόν, όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο περισσότερο έδειχνε ότι γινόταν πιο φρόνιμος και πιο σοβαρός. Γι' αυτό, όταν το 1941, με την είσοδο της Αμερικής στον πόλεμο, η οικογένεια Στάιν εγκατέλειψε το Γιοκάνεσμπουργκ για να πάν να εγκατασταθούν στο Λονδίνο, ο Λάρρυ έδειξε ξαφνικά τη προτίμησή του για το θέατρο και την καλλιτεχνική ζωή. Ήθελε να γίνει ηθοποιός, αλλά δεν είχε τα οικονομικά μέσα. Παρ' όλα αυτά δεν άργησε να καταφέρει το 1942 να εγγραφεί φοιτητής στη Βασιλική Ακαδημία Δραματικών Τεχνών του Λονδίνου από την οποία αποφοίτησε με άριστα. Τότε, ακριβώς, ο πόλεμος βρισκόταν στο πιο κρίσιμο σημείο του. Η Αγγλία είχε ανάγκη από στρατιώτες. Και παρά το γεγονός ότι ο Λάρρυ δεν είχε ακόμη γίνει Αγγλος υπήκοος, προσφέρθηκε να υπηρετήσει τη δεύτερη πατρίδα του. Γυμνάσθηκε πρόχειρα και άμείως έστάλη στα μέτωπα της Αφρικής στην αρχή και έπειτα στην Ιταλία. Διακρίθηκε σε πολλές μάχες, τραυματίστηκε δυο φορές και παρουσιήθηκε. Λίγο αργότερα, όταν με τη λήξη των εχθροπραξιών ο Λάρρυ ξαναγύρισε στο Λονδίνο, η πρώτη ευχάριστη έκπληξη που τον περίμενε ήταν ότι έγινε Αγγλος υπήκοος. Απ' εδώ κι εμπρός το καλλιτεχνικό μέλλον άνοιγόταν εμπρός του με μεγάλες υποσχέσεις, που δεν άργησαν να πραγματοποιηθούν. Σήμερα είναι γνωστός και αγαπητός καλλιτέχνης μ' ένα συμβόλαιο για μία ταινία το χρόνο στο Χόλλυγουντ, όπου γύρισε ήδη το «Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος» και με άλλο ένα για δυο ταινίες το χρόνο με τα αγγλικά στούντιο «Ρόμουλος».

Υψηλός, λεπτός, με συμπαθητικά χαρακτηριστικά ο Λώρενς είναι ανύπαντρός ακόμη και ζή με τους γονείς του. Ένα μεγάλο αλλά παλιό σπίτι στο Λονδίνο. Έχει πολλές θαυμάστριες που τρέχουν να τον δουν σε κάθε δημόσια εμφάνισή του και να του ζητήσουν μια φωτογραφία του ή ένα αυτόγραφο. Κατά τη γνώμη μου, λέει συχνά ο ίδιος, η δημοτικότητα ενός στάρ δεν πρέπει να υπολογίζεται με δημοφιλήματα ή με έρωτες προς το κοινό, αλλά μ' ένα βλέμμα στα κοστουμιά που φοράει και στο... πόσα κουμπιά έχουν επάνω τους! Δεν θέλω να πω ότι είμαι τόσο δημοφιλής, γιατί ίσως να είμαι και ακατάστατος. Από τα δώδεκα κοστουμιά μου, πάντως, τα έξη δεν έχουν κανένα κουμπιό επάνω τους! Μου τα έχουν πάρει για ένδυμο διάφορες θαυμάστριές μου!

Χ. ΜΠΟΥΝΤ

Λώρενς Χάρβεϋ, το καινούργιο άστέρι του διεθνούς κινηματογράφου

Λώρενς ΧΑΡΒΕΪ

ΑΝ σε κάθε επάγγελμα μπορούμε να πούμε ότι ίσχυει απόλυτα ο νόμος της διαδοχής, στον τρέμα του κινηματογράφου ίσχυει ακόμη περισσότερο. Καθημερινώς σχεδόν παλιά και δημοφιλή άστέρια του αποσύρονται από την ενεργό δράση, για να παραχωρήσουν τη θέση τους σε καινούργια, που έρχονται με τη φιλοδοξία να καλύψουν το κενό που θα αφήσει αυτής που φεύγει. Ένας από τους τελευταίους αυτούς ηθοποιούς είναι και ο νεαρός Λώρενς Χάρβεϋ.

Με 4 ταινίες του που προεβλήσαν ήδη σε όλες σχεδόν τις χώρες ο Λώρενς κατέκτησε μία σημαντική θέση ανάμεσα στα άλλα άστέρια του διεθνούς κινηματογράφου και βαδίζει τώρα για μεγαλύτερες επιτυχίες στην οθόνη. Αλήθεια, όσοι έτυχε να παρακολουθήσουν έφετος το χαριτωμένο αγγλικό φιλμ «Τουήκ-έντ στο Παρίσι», δεν μπορεί παρά να πρόσεξαν ιδιαίτερα τον νεαρό γκρουμ του μεγάλου παριζιανού ξενοδοχείου, ο οποίος, με το καρτοτάκι, μοίραζε το πρόγευμα στα δωμάτια των πελατών και ήταν πάντα πρόθυμος να ικανοποιήσει κάθε καπρίτσιο δημοφιλούς πελάτισσας! Έπειτα τον είδαμε ως Ρωμαιο σε μία καινούργια χρωματική αγγλική ταινία με θέμα τον τραγικό έρωτα του Ρωμίου και της Ιουλιέτας, ως «διεφθαρμένο» και «επικίνδυνο» πλουσιόπαιδο, που παρασύρει άλλους τρεις νέους στο δρόμο του εγκλήματος, στο κοινωνικό αστυνομικό φιλμ «Οι καλοί πεθαίνουν νέοι» και τέλος τον είδαμε πάλι ως υπερήφανο ιππότη σερ Κένεθ του Χαντνγκτον στο χρωματισμένο οινεμασκοπικό φιλμ «Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος». Τώρα, μετά τις επιτυχίες αυτές στο ενεργητικό του και άλλα 3-4 ακόμη φιλμ, που είχε γυρίσει στο αγγλικό στούντιο, συνεχίζει με μεγαλύτερο ένθουσιασμό την καριέρα του, η οποία μέσα σε μικρό διάστημα του χάρισε φήμη και περιουσία. Και να σκεφθεί κανείς ότι είναι ακόμη πολύ νέος, μόλις 26 ετών!

Ο Λώρενς Χάρβεϋ — το πραγματικό του όνομα είναι Λάρρυ Σκάνιν — γεννήθηκε στη πρωτεύουσα της Λιθουανίας, Κόβνο, τη πρώτη Οκτωβρίου του 1928 από γονείς που δεν είχαν καμία σχέση με το θέατρο. Ο πατέρας του, που ζή ακόμη, ήταν διακοσμητής, η μητέρα του είναι μία καλή νοικοκυρά και τα δυο αδέλφια του, ο Ρόμπερτ και ο Νάθαν, διατηρούν σήμερα ένα μεγάλο εμπορικό κατάστημα στο Λονδίνο.

Πολύ πριν η Λιθουανία ένωματθεί στη Ρωσία, η οικογένεια Σκάνιν είχε διαπισώσει ότι η ζωή γι' αυτήν γινόταν καθημερινώς πιο δύσκολη. Έτσι το 1935 εγκατέλειψαν τη χώρα τους και πήγαν στο Γιοκάνεσμπουργκ της Νοτιοαφρικανικής Ένωσης. Εκεί δεν άργησαν να πάρουν την άδεια να εγκατασταθούν κι' ενώ τα άλλα μέλη της οικογένειας άρχισαν να προσαρμόζονται στη νέα τους ζωή, αντίθετα, ο μικρός Λάρρυ άρχισε να δείχνει τα πρώτα σημεία του σκληρού χαρακτήρα του. Μία μέρα χάθηκε απ' το σπίτι του! Ύστερα από πολλών ημερών έρευνες τον ανέκλυψαν οι γονείς του να... υπηρετή ως ναυτοπαιδί στην αγγλική βάση που βρισκόταν τότε στο Γιοκάνεσμπουργκ! Για να κατορθώσει να γίνει δεκτός, είχε πει ότι ήταν όρφανός και ότι δεν είχε κανέναν στον κόσμο! Φυσικά, τον πήραν πίσω και του έδωσαν ένα καλό χέρι ζύλο...

Λίγο αργότερα, ωστόσο, μία καινούργια περιπέτεια τον ανεστάωσε πάλι τους γονείς του: από άγαμη προς τα αυτοκίνητα τώρα, πήρε μία μέρα ένα ξένο που βρήκε στο δρόμο και απομακρύνθηκε από την πόλη περίπου 100 χιλιόμετρα!

— Η τύχη δεν με βοήθησε μέχρι τέλους, έλεγε ο νεαρός δραπέτης μετά τη σύλληψή

Ο Λώρενς Χάρβεϋ και η Βιρτζίνια Μάγιο στο φιλμ «Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος».

Η Σοφία Λώρεν

Τα νεώτερα των άστέρων

Σύντομες ειδησεύλες

★ Ο Γκρέγκορι Πέκ διέφυγε την φήμη ότι πρόκειται να παντρευτεί την νεαρή δημοσιογράφο και στάρλετ του γαλλικού κινηματογράφου Βερονίκ Πασσαγι.

★ Ύστερα από μακρόχρονη απορία, η Ρίτα Χάιγγουορθ θα επανέλθει στο στούντιο της «Κολούμπια» για να γυρίσει δυο νέα φιλμ. Το πρώτο θα είναι «Ο Ίωσηφ και τ' αδέλφια του».

★ Η Ζίζι Ζανμαίρ και ο Ρολάν Πετι παντρεύτηκαν στο Σαιν-Συρ-Λα-Ριβιέ, ένα μικρό γραφικό χωριουδάκι με 280 κατοίκους. Τα δυο αυτά λαμπρά άστέρια του χορού έφυγαν την επομένη του γάμου τους για το Χόλλυγουντ προκειμένου να εμφανιστούν μαζί σε ένα φιλμ.

★ Η Τζέην Ράσελ υπέγραψε ένα νέο συμβόλαιο με τον Χούαρντ Χιούξ. Θα γυρίσει στο έξης ένα μοναχικό φιλμ το χρόνο και θα εισπράττει ένα εκατομμύριο δολάρια. Το συμβόλαιο αυτό ίσχυει για έξη χρόνια.

★ Ο Ζεράρ Φίλιπ, που θα γυρίσει τον Απρίλιο ένα φιλμ υπό την διεύθυνση του Ρενέ Κλαίρ, θα συμπαραγωνιστεί κατόπιν μαζί με τον Βιτόριο ντε Σίκα στο φιλμ «Η ώρα της Ρώμης» που θα γυριστεί στην Ιταλία.

★ Η Άντα Γκάρντνερ, που βρίσκεται στη Ρώμη, απέφυγε να επιδεσφάση ή να διαφύγει την είδηση περί επικείμενου γάμου της με τον παραγωγό του κινηματογράφου και κυριότερο μέτοχο της Τ.Β.Α. Χούαρντ Χιούξ.

★ Η Τζίνια Λοκμπρίγκιτ, που γύρισε πρό ημερών στη Ρώμη από την Αργεντινή, έδηλωσε ότι θα διακόψει τα άγατα τον κόσμο ταξίδια της για να εργαστεί λιγάκι. Ο σύζυγός της Μίλκο Σκόφικ, στον οποίο οι γυναίκες της Αργεντινής επέφλαξαν ένθουσιασμο υποδοχή, πρόκειται τώρα να δοκιμάσει την τύχη του μπροστά στο φακό. Δεν αποκλείεται δηλαδή στο προσέχει μέλλον να γίνει ο τακτικός παρατηρητής των γυναικών του στα φιλμ της.

★ Ο Βιτόριο ντε Σίκα που είχε μέχρι σήμερα για παρτενάρ στα διάφορα φιλμ του τις ώριότερες γυναίκες της Ιταλίας, θα έχει παρά το πλευρό του στο νέο του φιλμ «Το σημάδι της Αφροδίτης» την νέα βομβά του Ιταλικού κινηματογράφου Σοφία Λώρεν. Ο Ιταλός κινηματογραφικός παραγωγός με τον οποίο έχει υπογράψει συμβόλαιο η Σοφία Λώρεν, έχει εστιάσει μέχρι σήμερα για να την λανσάρει 70 εκατομμύρια λιρέτες.

★ Η έκπληξη της εβδομάδας ήταν η είδηση ότι ο Λεονίντ Μονκού θα σκηνοθετήσει το φιλμ «Πόλεμος και Ειρήνη» που θα γυριστεί στη Ρώμη με την Σουλτάνα Μάγκνυκανο και τον Μάρκο

Λον Μπράντο. Η έκπληξη οφείλεται στο ότι το γύρισμα έπρόκειτο να ανατεθεί στον Τζόν Φορντ ή τον Έλια Καζάν και εντέλως άπροσπα άντεθή στον Γάλλο σκηνοθέτη.

★ Η Σοφία Λώρεν διέκοψε τις καθημερινές επισκέψεις στο στούντιο του γαλλικού Ιεϊκούφ. Το μπουτίο που της έφτιαχνε ο διάσημος γλύπτης τελείωσε. Ίσως όμως, όπως θυλείται, η Σοφία θα ποζάρη για ένα νέο άγαλμα που θα φέρη την επιγραφή «Εύα». Ο τίτλος και μοιός είναι αρκετά... αποκαλυπτικός.

★ Στην τελευταία δεξίωση της πρέσβειρας των Η.Π.Α. στη Ρώμη, η Μάρθα Τόρεν είχε μία πολύ δυσάρεστη περιπέτεια. Ενώ κατέβαινε από το αυτοκίνητό της, το φόρεμά της έμπελε στην πόρτα και σχίστηκε. Χωρίς να τὰ χάσει η Μάρθα ξαναγύρισε στο σπίτι της και πήγε κατόπιν στη δεξίωση με άλλο φόρεμα. Δεν έχασε δε το κέφι της παρά το γεγονός ότι η τουαλέτα που σκίστηκε και που φορούσε για πρώτη φορά, ήταν πολύ πιο όμορφη.

★ Ο Πορφύριο Ρουμπρόζα έδηλωσε ότι θα παντρευτεί την Τζάτζα Γκάμπρι μολις εκδοθή το διαζύγιο, που θα τον χωρίσει από την Μάρμπαρα Χατόν.

★ Όταν ο Τάυρον Πάουερ και η Λίνα Κρίστιαν χωρίσαν, πολλοί πιστεψαν πως αφορμή του χωρίσματος ήταν ο νέος κόψ. Έν τω νυν Πάουερ με τον οποίο μιζαν πως ήταν ερωτευμένη η Λίνα. Σήμερα όμως αποδείχτη πως είχαν άδικο. Η Λίνα βγαίνει συχνά με τον Νίκου Χίλιον, γιού του βασιλέως των Ελλήνων και άλλοτε σούζου της Έλζαμπετ Ταίλφορ.

★ Η «Μέτρο» αποφάσισε να αναθέσει στην Άννα-Μαρία Πιερράντζελι τον ρόλο της Μαρίας Λουίζας στο φιλμ που θα έχει για θέμα την ζωή του Λεονάρντο ντα Βίντσι.

★ Η Γκλαίντις Τζώρτζ την οποία είχαμε δη πριν από χρόνια στο φιλμ «Η άγνωστη» πέρασε στο Χόλλυγουντ υπό μυστηριώδες σνοήδες. Αστυνομικοί της ασφάλειας με άδεια καταστάσι στο διαμέριό της και την μετέφεραν στο νοσοκομείο, αλλά εξέπνευσε καθ' οδόν. Οι έρευνες της αστυνομίας δεν κατέληξαν μέχρι στιγμής σε κανένα θετικό συμπέρασμα. Η Γκλαίντις Τζώρτζ ήταν 50 χρονών.

★ Η Τζιάννα-Μαρία Κανάλε έλαβε προτάσεις να γυρίσει τέσσερα φιλμ στη Γερμανία. «Αν δεν ακούτε να γίνεται λόγος για τον Ντούγκλας Φαίρμπανξ (γιού) αυτό οφείλεται στο ότι γυρίζεται στο Λονδίνο μία σειρά φιλμ για την τηλεόραση με παρτενάρ μία νέα που ανακάλυψε ο ίδιος, την Γαλλίδα Πασκάλ Ρόμπερτς.

★ Στο σπίτι του ζεύγους Ρόζ Μαρί Κλούνευ — Χοσέ Φερέρ αναμένεται συντόμως ένα εύτυχες γεγονός.

★ Η Ύβον ντε Κάρλο διέφυσε την είδηση ότι πρόκειται να παντρευτεί τον Αιγύπτιο διευθυντή της αστυνομίας Σαλάχ Σαγιέντ Αχμέτ.

★ Η κινηματογραφική λογοκρισία κατηγορήθη στη σοβιετική ζώνη κατοχής της Αυστρίας.

★ Η Μπέττυ Χάττον που εγκατέλειψε τον κινηματογράφο, το θέατρο και το μουσικό χώρο για να αφοσιωθεί στην ανατροφή των παιδιών της, κατέθεσε στο δικαστήριο του Λας Βέγκας αίτηση διαζυγίου κατά του σούζου της Τσάρλες Ο' Κόναν.

★ Οι εταιρείες που έχουν υπογράψει συμβόλαιο με μεγάλα άστέρια του κινηματογράφου κερδίζουν περισσότερες ολόκληρες δανειζοντας τα σε άλλες εταιρείες που τους τα ζητούν. Η «Μέτρο-Γκόλντγουιν-Μάγερ» εδάνεισε την «Αδα Γκάρντνερ» στους «Ηνωμένους Καλλιτέχνες» για ένα μοναχικό φιλμ αντί 2 εκατ. δολαρίων. Το ποσό αυτό αντιπροσωπεύει τους μισούς της «Αδα» για έναν δύο-κλήρο χρόνο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ένα δράμα με «ΧΑΠΥ - ΕΝΤ»

(Η σκηνή σ' ένα μικρό συν-οικιακό ζαχαροπλαστείο. Οι άνθρωποι, που πρόκειται να παντρευτούν κι' οι άνθρωποι που πρόκειται να χωρίσουν, εκεί δι-ων συνήθως τα ραντεβού τους.

ΕΚΕΙΝΗ: Χαριτωμένο νεαρό «γυναίκακι», απ' τις άστικές κοκκιλίτσες, που προκαλούν τα λαίμαργα βλέμματα των σοβαρών κυριών και τα πειράγματα των αναιδών. Κορμάκι πλαστικό, προκλητικό, προσπαθεί κα-λοζωγραφισμένο με τα καλύτερα έλασχα χρώματα της παλέτας του Δημιουργού, υπογραμμισμένα και με το ανθρώπινο κοινό κραγιόνι του «ρουζ» και την άρωματική σκονίτσα της καφετιάς πούδρας, μάτια με βλέμματα συγγενή προς τη «βόμβα υδρογόνου», πόδια που θα μπορούσαν να γραφούν γι' αυτά τέσσερα ρεαλιστικά μυθιστορήματα. 24 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σοβαρός, βα-ρύς, ευγενικός, με το γλυκό και ψυχραίο ύφος της φαλακρής πειρας. 55 χρονών. Κομψό ντύ-σιμο.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Τριανταπεντά-ρης, που «ζή τη ζωή του». Βλέ-πει τους άλλους σαν κουνούπια. Και στη βιοπάλη και στη μά-χη με τον έρωτα. Πιστεύει πως τον αρπάζει απ' τα φτερουδάκια, τον καθίζει σαν γάτα στα γόνατά του και τον χαιδεύει. Και κάποτε τον δέρνει...

Όταν ανοίγν η αulia, «Ε-

κείνος κι' Εκείνη συνεχίζουν κουβέντα).

ΕΚΕΙΝΗ: ... «Έφυγες απ' το σπίτι χωρίς να ξέρω γιατί. Δεν μούδωσες καμιά εξήγηση. Δεν μου είπες λέει. Έγινα ρε-ζιλί και σπες γραμματέα σου. «Μά δεν ξέρετε πως ο κύριος Διευθυντής φεύγει αύριο για το Παρίσι;», μου είπε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (δάταραχος): Εί-χα υπ' όψη μου να σου άφισω ένα σημείωμα.

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά): Μερσί! Δυο νύχτες να λείπης απ' το σπίτι και γα να μην ξέρω τί να κάνω;... Να έκτεθω και να σ' έκθεσω; «Ας έκανε» τουλά-χιστον ένα τηλεφώνημα. «Η άς πήγαινες στο γραφείο σου για να σε βρώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σήμερα πήγα και με βρήκες. Δυο μέρες αναπαύτηκα... Είχα πολύ αι-σθανθή την ανάγκη κάποιας η-συχίας. Έκατσα στην Κηφισιά και δεν διάβασα ούτ' έφημερί-δες.

ΕΚΕΙΝΗ (βούρκωμα ματιών, που δεν έχει καμιά σχέση με αίσθημα, ούτε με λύπη, ούτε με πόνο): Γιατί δεν ήρθες στο σπίτι, μπορείς να μου πής;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δεν πρό-κειται ναρθώ ποτέ. Δεν μπορού-σα να σου άρηθώ, βέβαια, να συναντηθούμε, αλλά σε διαβε-βαιώνω πως κι' αυτή μας ή σταντησι είναι η τελευταία.

ΕΚΕΙΝΗ: Έχεις κανένα πα-ράπονο μαζί μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαζί σου όχι. Μαζί μου!

— «Ε, τώρα θα νομίζεις πως βρισκόσαι πραγματικά στο γήπεδο!...

Μόλις είπε αυτά τα λόγια, σκέπασε το πρόσωπό της με τα δύο της χέρια και ξέσπασε σε λυγμούς.

— Είσατε χαμένες! ψιθύρισε.
— Είσατε κι' οι δυο αξιέπαινες, γιατί προσπαθείτε μόνες σας να κερδίσετε τη ζωή σας, είπε ο Παρνταγιάν με προστατευτικό ύφος. Θα με συγχωρέσετε, λοιπόν, γιατί σας κακομεταχειρίστηκα. Το πανδοχείο σας αξίζει δώδεκα ως δεκαπέντε χιλιάδες λίβρες. Σας το αγοράζω!

— Αδειάσε άμέσως το περιεχόμενο της ζώνης του πάνω στο τραπέζι. Σ' ένα νεύμα του, ο Κάρολος της Άγκουλέμης, έκαμε το ίδιο.

— Η Ρουσότ κι' η Πακέτ παρηγορήθηκαν άμέσως, βλέποντας το σωρό των χρυσών δουκάτων.

— Με αυτά τα χρήματα μπορείτε να φύγετε, είπε ο Κάρολος.

— Μπα! απάντησε η Ρουσότ, που είχε ξεμεθύσει στο αντίκυσμα των χρυσών νομισμάτων. Για ποιο λόγο να φύγουμε;

— Αλλά... τα περιφάρμα σχοινιά;

— Θα όρκιστούμε πως ήρθατε στο πανδοχείο μαζί με το ρασοφόρο και πως αυτός σας έδειξε με ποιο τρόπο μπορούσατε να μπείτε, απάντησε η Ρουσότ.

— Κι' αν δεν σας πιστέψουν;

— Θα δούμε τότε πώς θα τα καταφέρουμε να φύγουμε.

— Ο Παρνταγιάν εθάρμυσε την ευστροφία που έχει το μυαλό της γυναίκας. Έπειτα, ακολουθούμενος από τον Κάρολο της Άγκουλέμης, μπήκε στην πολυτελή αίθουσα που χρησίμευε σαν προθάλαμος του μεγάρου της Φαύστας. Διευθύνθηκε άμέσως στην πόρτα και χτύπησε με τη γροθιά του τα πέντε καρφιά, σύμφωνα με τη σειρά που του είχε υποδείξει η Ρουσότ. Στο πέμπτο χτύπημα, η πόρτα άνοιξε.

Ο επισκέπτης

Μετά την άναχώρησι του Μαρεβέρ, η Φαύστα έδωσε τις γυναίκες της. Σηκώθηκε κατόπιν από τη θέση της, έκλεισε προσεκτικά τις πόρτες, κατέβασε τα βαρέα παραπετάσματα που τις έκρυβαν· κι' έπειτα ξαναγύρισε στην ψηλή έδρα της, κάθισε αναπαυτικά πάνω σ' αυτήν κι' άρχισε να σκέφτεται.

— Είναι μοιραίο, ψιθύρισε, να βρίσκω πάντα αυτό τον άνθρωπο μπροστά μου. Δεν είχα γνωρίσει παρά μόνο έπιτυχίες ως τη στιγμή που τον συνάντησα. Από τότε, όμως, όλο το οικοδόμημα που είχα χτίσει με τόση προσοχή κλονίζεται... Τί πρέπει να κάμω, λοιπόν; Πώς θα γλυτώσω απ' αυτό τον άνθρωπο;... «Η... πώς θα τον κάμω δικό μου;

Αισθανόταν την επιθυμία να κλάψη. Αλλά τα δάκρυα δεν κυλούσαν από τα μάτια της. Δεν υπέφερε μόνον σαν γυναίκα που αγαπούσε. Υπέφερε επίσης γιατί έβλεπε τα σχέδιά της να κινδυνεύουν.

— Ο Μαρεβέρ, ψιθύρισε και πάλι έπειτα από λίγο, μου είπε, ότι ή δραπέτευσι του Παρνταγιάν από τη Βασιλίη, τους έχει κατατρομάξει όλους! 'Αλλ' εγώ δεν τον φοβάμαι! Η Φαύστα δεν ξέρε τι είναι ο φόβος!

Κι' όμως, αισθανόταν πως δεν έλεγε την αλήθεια. Γιατί κι' αυτή επίσης φοδόταν.

— Η αδυναμία μου κάνει τη δύναμή του, ξαναείπε. Υπάρχει μέσα μου ένα αίσθημα, που δεν θάπρεπε να το γνωρίσω ποτέ! Αυτή ήταν η συμφωνία μου με το Θεό. Έπρεπε να παραμείνω ή άσπιλη Παρθένος, όχι μόνον στο σώμα μου, αλλά και μέσα στα κατάδαθα της ψυχής μου... Από τη στιγμή, όμως, που ένοιωσα αυτό το αίσθημα, δεν είμαι πιά Παρθένος!

Η σκέψι αυτή την εξώργισε. 'Αλλ' έπειτα από λίγο, ήρμησε και πάλι.

— Για να εκτελέσω το σχέδιό μου, ξανασκέφτηκε, ο άνθρωπος αυτός πρέπει να εξαφανιστή. 'Αν, όμως, δεν καταφέρω να τον ξαναπάρω στην εξουσία μου;

— Ένώ έκανε αυτές τις σκέψεις, ένα χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα.

«Ποιος μπορεί να είναι;», σκέφτηκε η Φαύστα.

Άκούστηκε και δεύτερο χτύπημα:

— Μήπως είναι ο Γκίζης; ψιθύρισε η νεαρή γυναίκα. Η μήπως ο μοναχός ξαναγύρισε;... Ποιος μπορεί να είναι;

Η πόρτα, έπειτα από τα πέντε χτυπήματα, άνοιξε αυτόματα. Η Φαύστα μπορούσε, όμως, να μην την άφιση ν' άνοιξη, πιέζοντας ένα ελατήριο, που εμπόδιζε το μηχανισμό της να λειτουργήσει.

Στο τέταρτο χτύπημα, σκέφτηκε να πείσει αυτό το ελατήριο. Κάποιο προαίσθημα της έλεγε πως δεν έπρεπε να δεχτή τον άνθρωπο που χτυπούσε. Τινάχτηκε άμέσως από τη θέση της και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Τη στιγμή, όμως, που έφτανε εκεί, άκούστηκε το πέμπτο χτύπημα και η πόρτα άνοιξε άμέσως.

Η Φαύστα έμεινε σαν άπολιθωμένη. Στο άνοιγμα πρόβαλε ο Παρνταγιάν.

Ο Ιππότης γύρισε και είπε στον Κάρολο της Άγκουλέμης, που στεκόταν πίσω του:

— Αύθεντα, βασίζομαι σε σας για ν' άγρυπνήτε πάνω στον αϊχμάλωτό μας... «Ποιον αϊχμάλωτο;» άναρωτήθηκε ο νεαρός δούκας, αλλά δεν είπε τίποτε.

— 'Αν δεν με ξαναϊδείτε σε μία ώρα, συμπλησί.

νέχισε ο Παρνταγιάν, θα τον σκοτώσετε χωρίς οίκτο. Έπειτα θ' άνεβήτε στο αλσό σας και θα τρέψετε χωρίς χρονοτριβή στη Σάρτρ για να είδοποιήσετε το βασιλιά.

«Για ποιο πράγμα πρέπει να είδοποιήσω το βασιλιά;» ξανασκέφτηκε ο Κάρολος της Άγκουλέμης.

Η έμπιστοσύνη του στον Παρνταγιάν ήταν άπερίοριστη. 'Αλλά σκεφτόταν πως αυτό που σχεδίαζε να κάμει ο Ιππότης ήταν αληθινή τρέλλα. 'Αντί, λοιπόν, να του ζητήσει εξηγήσεις, πήρε την άπόφασι να τον ακολουθήσει κι' έκαμε ένα βήμα προς τα έμπρός.

Ο Παρνταγιάν, όμως, τον έπιασε από το μπράτσο και δεν τον άφησε να προχωρήσει.

Αύθεντα, είπε, νομίζω πως καταλάβετε τι πρέπει να κάμετε.

Ο Κάρολος της Άγκουλέμης έσκυψε το κεφάλι.

— Μείνετε ήσυχος, απάντησε. 'Αν σε μία ώρα δεν γυρίσετε στο συμφωνημένο μέρος, θα σκοτώσω τον αϊχμάλωτο και θα τρέξω στη Σάρτρ για να είδοποιήσω το βασιλιά.

Την ίδια στιγμή, η βαρεία πόρτα έκλεισε.

Ελευθεροί!

Ο Παρνταγιάν έκαμε δυό βήματα μέσα στο δωμάτιο, έδωσε το πλατύγυρο καπέλο του με το μεγάλο φτερό και ύποκλιθηκε.

— Κυρία, είπε, συγχωρέστε με γιατί παρασιάζομαι μπροστά σας σε ώρα κάπως άσυνηθιστή και γιατί, για να φτάσω ως εδώ, χρησιμοποίησα μία μυστική πόρτα.

Η Φαύστα είχε ξανακαθίσει στη θέση της. Μία άγρια χαρά έλαμπε στα μάτια της. Είχε άκουμπήσει τώρα τους άγκώνες της στα πλαγινά της ψηλής έδρας της και, βλέποντάς την κανείς σ' αυτή τη στάσι, θα την νομίζε για άγαλμα. Δεν κουνιόταν ούτε ο παραμικρός νύς από το πρόσωπό της.

Ο Παρνταγιάν συνέχισε:

— 'Ηταν άπαραίτητη και έπείγουσα μία συνομιλία μεταξύ μας. Μπήκα στο σπίτι σας όπως μπορούσα. Θα μου συγχωρέσετε αυτή την παραβίασι των στοιχειωδών κανόνων της έθιμοτυπίας;

Η Φαύστα δεν απάντησε. Άπλωσε μόνον το χέρι της, πήρε ένα χρυσό σφυράκι και χτύπησε τρεις φορές πάνω σε μία μεταλλινή σφαίρα που βρισκόταν πλάι στέ καθισμά της.

— Ένας υπέρτερος μπήκε άμέσως. Βλέποντας τον επισκέπτη δεν έδειξε καμμία έκπληξι.

— Ποσοι φρουροί υπάρχουν, στο μέγαρο; τον ρώτησε η Φαύστα με ήρεμη φωνή. — Είκοσιτέσσερις τυφεκιοφόροι, απάντησε. 'Αλλ' αν το έπιθυμήτε, μπορούμε να φωνάξουμε και τους τοξότες που έχουν σήμερα άδεια ως τα μεσάνυχτα.

— Ποσοι είναι οι ευγενείς της υπηρεσίας; ξαναρώτησε η Φαύστα.

— Δώδεκα όπως συνήθως.

— Να ήπτε στους τυφεκιοφόρους να φρουρούν όλες τις εξόδους. Οι ευγενείς της υπηρεσίας να συγκεντρώνουν στο γειτονικό δωμάτιο και να είναι έτοιμοι να μπουν εδώ μόλις τους φωνάξω. Πηγαίνετε...

Ο υπέρτερος έκαμε μία βαθειά ύποκλισι και βγήκε.

— Ποιος είσατε; ρώτησε τότε η Φαύστα τον επισκέπτη της, σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά.

— Κυρία, απάντησε ο Παρνταγιάν, είμαι εκείνος που τον φέρατε στην ανάγκη να κάμει ένα άσυγχωρητο λάθος. Με την καταπληκτική Ικανότητα που έχετε να μεταμφιέζεστε και την άξιοθαύμαστη δεξιότην σας στο να χειρίζεστε το ξίφος, με κάματε να σας περάσω για άντρα μπροστά στο «Πανδοχείο της μάγισσας».

Με άναγκάσσατε επίσης να διασταυρώσω το ξίφος μαζί σας κι' η άτυχία μου ήταν τόσο μεγάλη ώστε σας χτύπησα στο μέτωπο... Δεν θα το συγχωρέσω ποτέ στον εαυτό μου, κυρία...

Ο Παρνταγιάν μιλούσε ήρεμα και ήταν άπόλυτα ειλικρινής έκείνη τη στιγμή.

Η Φαύστα τον κύτταξε λοξά. Κι άνατριχίασε.

— Κύριε ντε Παρνταγιάν, απάντησε, σας συγχωρώ γιατί μπήκατε εδώ χωρίς να σας καλέσω. Σας συγχωρώ γιατί με άγγίζατε στο μέτωπο με την αϊχμή του ξίφους σας. 'Επιθυμώ, όμως, να σας κάμω γνωστό ότι δεν θα βγείτε από δω ζωντανός. Άκούσατε τις διαταγές που έδωσα;

Ο Παρνταγιάν απάντησε καταφατικά με μία έλαφρη κίνησι του κεφαλιού.

— Άφου πρόκειται να πεθάνετε, σας συγχωρώ επίσης και το ότι κλέψατε τα μυστικά μου, καθώς και το ότι μάθατε ποιά είμαι, συνέχισε η Φαύστα.

Ο Παρνταγιάν ύποκλιθηκε.

— Κυρία, είπε με φωνή που δεν έδειχνε την παραμικρή συγκίνησι, άφου έχετε την ευγένεια να μου συγχωρήσετε όλα αυτά, γιατί τότε θέλετε να με σκοτώσετε;

Η Φαύστα έγινε κατακίτρινη. Κι' απάντησε με φωνή άνοιη, σδυμένη σχεδόν:

— Θα καταλάβετε άμέσως, κύριε ντε Παρνταγιάν, πόσον σας θαυμάζω, πόσον σας έκτιμω και πόσον είμαι βέβαιη ότι θα διατάξω σε λίγο να σας σκοτώσουν. Θέλω να σας σκοτώσω γιατί δεν μ' άγγίζατε μόνον στο μέτωπο, αλλά και στην καρδιά. 'Αν σας μισούσα, θα σας άφηνα να ζήσετε. Δεν σας μισώ, όμως. Σας αγαπώ. Και γι' αυτό πρέπει να πεθάνετε.

Ο Παρνταγιάν άνατριχίασε. 'Ο,τι είχε άκούσει ήταν πιο τρομερό από τη διαταγή που η Φαύστα είχε δώσει πρωτίτερα. Δεν άπελπίσθηκε ωστόσο. Τη γυναίκα αυτή που βρισκόταν μπροστά του έπρεπε να την δαμάσει και να την ύποτάξη.

— Κυρία, απάντησε με ήρεμη φωνή, μου είπατε πως μ' αγαπάτε. Είσατε τόσο άμορφη και βλέπω σε σας τόση δύναμη θελήσεως, που κι' εγώ επίσης θα μπορούσα να σας αγαπήσω, αν δεν αγαπούσα...

Η Φαύστα τινάχτηκε πάνω στο καθισμά της.

— Άγαπάτε; ρώτησε με φωνή που προσαβόδουσε ιά κάμη ήρεμη.

— Ναί, απάντησε ο Παρνταγιάν. Άγαπώ και θα αγαπώ ως την τελευταία στιγμή της ζωής μου. Δεν υπάρχει μέσα στην καρδιά μου θέσις για άλλο αίσθημα. Χωρίς αυτή την άγάπη δεν θα ζούσα. Άγαπώ, κυρία, μία γυναίκα που δεν βρίσκεται πιά στη ζωή.

— Άγαπάτε μία νεκρή;

— Θα σκεφτόσαστε σίγουρα, συνέχισε ο Παρνταγιάν, ότι έχετε να κάμετε μ' έναν δυστυχισμένο τρελλό. 'Αλλ' αυτή είναι η αλήθεια. Άγαπώ μία γυναίκα που από δεκάδη χρόνια δεν βρίσκεται στη ζωή... Σας όρκίζομαι, λοιπόν, στην τιμή μου, ότι θα εύλογουσα τη στιγμή που οι δολοφόνοι σας θα ριχτούν πάνω μου, αν δεν είχα σοβαρούς λόγους για να θέλω να ζήσω άκόμη. Και θα ζήσω, άφου είναι άνάγκη...

Τα λόγια αυτά φάνηκαν στη Φαύστα σαν πρόκλησι. Ο Παρνταγιάν είχε το θράσος να της λήη πως θα ζούσε, ενώ ήξερε ότι τόσο άνθρωποι περίμεναν μία λέξι της για να χυθούν πάνω του! Για μία στιγμή, σκέφτηκε να δώση το σύνθημα για την έπιθεση. 'Αλλ' η έπιθυμία της να τον γνωρίσει καλύτερα την συγκράτησε.

Ο Παρνταγιάν είχε κατεβάσει έκείνη τη στιγμή το κεφάλι του. Φαινόταν θυσιζόμενος σε κάποια θλιβερή άνάμνησι...

Οταν ξανασήκωσε το κεφάλι του, το πρόσωπό του ήταν και πάλι ήρεμο. Ένα έλαφρό χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη του.

— Κυρία, είπε, προτού συγκρουσθώ με τους ανθρώπους σας και τους δώσω ένα καλό μάθημα...

— Πιστεύετε πως θα τους νικήσετε; τον ρώτησε η Φαύστα διακόπτοντάς τον.

— Κυρία, απάτησε ο Παρνταγιάν, δεν θα βγω από δω αν δεν πετύχω έκείνο που θέλω. Και, για να καταλάβετε τί θέλω, πρέπει, πρώτα - πρώτα, να σας πω πως μπήκα εδώ...

— Σκεφτόταν: «Νά η στιγμή για να έλαφρύνω λίγο τη θέση της Ρουσότ και της Πακέτ...»

— Συνέχισε δυνατά:

— Πρέπει να ξέρετε, κυρία, πως άνάμεσα στους έχθρους μου βρίσκεται κάποιος μοναχός που λέγεται Ζάκ Κλεμάν. Αυτός

τον Ζάκ Κλεμάν τον έπιασα πριν από λίγη ώρα καθώς έβγαινε από το μέγαρό σας... Κι' έμαθα απ' αυτόν πολύ περισσότερα από όσα φανταζόμουν... 'Ανάμεσα σε διάφορα άλλα, έμαθα επίσης και τί σχεδιάζει να κάμει...

Το μόνο πράγμα που ήξερε ο Παρνταγιάν ήταν ότι ο Ζάκ Κλεμάν λογάριάζε να σκοτώση τον 'Ερρίκο 3ο. Όλα τα άλλα άποτελούσαν ύποθέσεις. 'Ενώ μιλούσε, σκεφτόταν:

«Αν κάνω λάθος, είμαι χαμένος. 'Αν η Φαύστα δεν άπλισε το χέρι του Ζάκ Κλεμάν, αν δεν έπιθυμή μ' όλη της την ψυχή το θάνατο του 'Ερρίκου 3ου, δεν θα βγω από δω ζωντανός!»

Συνέχισε έπειτα από μικρή σιωπή:

— Ο Ζάκ Κλεμάν, κυρία, σχεδιάζει να σκοτώση τον 'Ερρίκο 3ο. Και σ' αυτό το έγκλημα τον σπρώξάτε σεις. Να τί έμαθα από το μοναχό αυτό που έκάματε όργανό σας. 'Απ' αυτόν έμαθα πως μπορούσα να μπω εδώ. Και να τί ήρθα να σας πω: Αυτό το μοναχό τον ξέρω από πολλόν καιρό. Δεν μπορούσατε να κάμετε καλύτερη έκλογή. Θα πετύχη. Μετά το θάνατο του 'Ερρίκου 3ου, ο δούκας της Γκίζης θα γίνει βασιλιάς... Για να πετύχη, όμως, ο Ζάκ Κλεμάν, πρέπει πρώτα να ξαναβρή την έλευθερία του. Πρέπει άκόμη ο βασιλιάς 'Ερρίκος 3ος να μην μάθι από κανένα ότι ο δούκας της Γκίζης και σεις έχετε πάρει την άπόφασι να τον δολοφονήσετε.

Μιλούσε άργα τονίζοντας κάθε μία από τις λέξεις του.

Η Φαύστα τον άκουγε με ένδιαφέρον που μεγάλωνε όλοένα. Τα τελευταία λόγια του την έκαναν ν' άνατριχιάση. Ο Παρνταγιάν πρόσζε την ταραχή της.

«Μου φαίνεται, σκέφτηκε, πως δεν πρόκειται άκόμη να πεθάνω».

— Ο μοναχός σας ώμολόγησε ότι σχεδιάζει να σκοτώση τον 'Ερρίκο 3ο; ρώτησε η Φαύστα προσπαθώντας να κρύψη τη συγκίνησι της.

— Σας είπα τέτοιο πράγμα, κυρία; απάντησε ο Παρνταγιάν με το άπλοϊκό ύφος που ήξερε να παίρνη σε ώρισμένες περιστάσεις. 'Ας υποθέσωμε ότι έκαμα λάθος, γιατί ο Ζάκ Κλεμάν δεν μου είπε τίποτε. 'Επειδή, όμως, ήξερα ότι ο Ζάκ Κλεμάν σχεδίαζε να σκοτώση τον 'Ερρίκο 3ο για λογαριασμό του δούκα της Γκίζης, φρόντισα να τον πιάσω. 'Αν μ' άφήσετε έλευθερον και αν μου παραχωρήσετε τη χάρι που ήρθα να σας ζητήσω, θα έλευθερώσω κι' εγώ τον Ζάκ Κλεμάν, που θα μπορή

τοτε να πάη όπου θέλει και να κάμει ότι θέλει. Γιατί σε μένα είναι αδιάφορο αν ο 'Ερρίκος 3ος θα ζήσει ή θα πεθάνη. Ο θάνατός του, όμως, ενδιαφέρει και μέλιστα με το παραπάνω τον 'Ερρίκο της Γκίζης. Γιατί αν ο βασιλιάς δεν πεθάνη, ο δούκας είναι χαμένος. Κι' αυτό το ξέρετε πως είσατε χαμένη. 'Αν ο 'Ερρίκος 3ος δεν πεθάνη, τότε θα πρέπει να πεθάνη ο δούκας της Γκίζης και σεις μαζί μ' αυτόν. Είνε τόσο βέβαιο ότι τα πράγματα θα γίνουν έτσι, όσο και το ότι έχω την τιμή αυτή τη στιγμή να σας μιλάω.

Η Φαύστα άναστήναζε. Όλα όσα της έλεγε ο συνομιλητής της ήταν, αλλοίμονο, πολύ σωστά.

— Νά, λοιπόν, για ποιο λόγο φρόντισα να πάρω στην εξουσία μου αυτό το μοναχό συνέχισε ο Παρνταγιάν. 'Ως που ο δούκας της Γκίζης και σεις να βρήμε έναν άλλον που να είνε πρόθυμος να εκτελέση το έγκλημα που σχεδιάζετε, θα περάση πολλός καιρός... Κι' ως τότε, ο 'Ερρίκος 3ος δεν θα καθίση, βέβαια, με σταυρωμένα τα χέρια... 'Αν θελήσετε να με σκοτώσετε, κι' ο Ζάκ Κλεμάν θα πεθάνη επίσης. Ο δούκας της Άγκουλέμης που με συνώδευσε ως εδώ ξέρε τι πρέπει να κάμει αν ταλμύσετε να με άγγίξετε. Και δεν θα σκοτώση μόνον τον Ζάκ Κλεμάν, αλλά θα είδοποιήση επίσης και τον βασιλιά. Τό τί θα κάμη κατόπιν ο 'Ερρίκος 3ος μπορείτε να το σκεφθήτε.

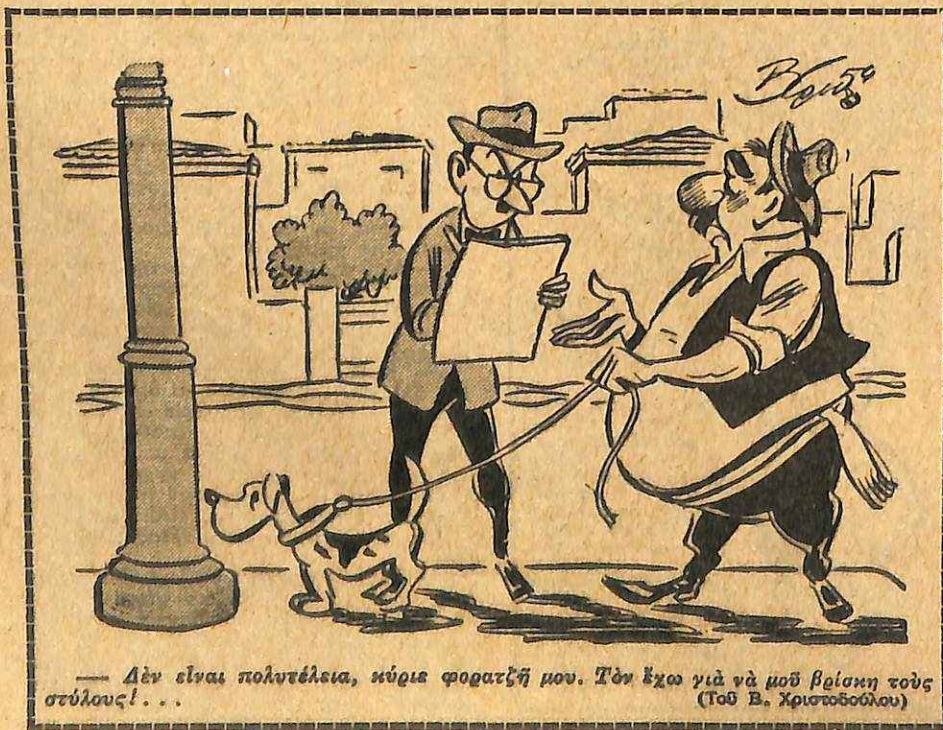
Η Φαύστα ήταν κατάλευκη σαν νεκρή. Αυτή τη στιγμή, μία τρομερή πόλη γινόταν μέσα της. Από το ένα μέρος, μισούσε αυτό τον άνθρωπο που, με την άπρόοπτη επέμβασι του, έματαιωνε το δνειρο της παυτοδυναμίας της. Κι' από τ' άλλο, ήταν έτοιμη να πέση στα πόδια του, να όμολογήση την ήττα της, να του φωνάξη την άγάπη της και να τον παρακαλέση να την λυπηθή.

— 'Αλλ' όχι, δεν μπορούσε να ύποχωρήση! Τί ζητάτε; ρώτησε με βραχνή φωνή ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία της.

— Ελάχιστα πράγματα, απάντησε ο Ιππότης. Για να έλευθερώσω τον Ζάκ Κλεμάν, ζητάω για αντάλλαγμα τη ζωή και την έλευθερία δυο ανθρώπων. Προκειμένου για το θάνατο ενός βασιλιά, νομίζω πως το αντάλλαγμα αυτό δεν είνε βαρύ.

— Είπατε δυο ανθρώπους; ρώτησε έκπληκτη η Φαύστα.

— Άκριβώς. Αυτούς τους δυο ανθρώπους δεν τους γνωρίζω, κυρία. 'Η ζωή ή ο θά-

— Δεν είναι πολυτέλεια, κύριε φορατζή μου. Τον έχω για να μου βράση τους στύλους!... (Το Β. Χριστοδούλου)

ΚΑΤΑΜΕΡΙΣΜΟΣ
— Πιάσε ένα καταστράφι για τον πρώτο, μία μισή για τον δεύτερο και μία δαχάτσα για μένα!... (Το Β. Χριστοδούλου)

νατός τους, λοιπόν, μου είνε αδιάφορα, όπως και του Έρρικου Ζου... Άλλα είδατε αυτόν το νέο που με συνάδευε ως εδώ και που είνε έτοιμος να σκοτώσει τον Ζάκ Κλεμάν αν δεν με ιδή να γυρίζει την ώρα;... Η μητέρα αυτού του νέου ήταν η Μαρία Τουσέ. Αυτή η γυναίκα, λοιπόν, έσωσε μία μέρα τον πατέρα μου και μένα από το θάνατο. Καταλαβαίνετε τώρα γιατί αυτός ο νέος είνε ιερός για μένα;... Θα πρέπει να προσθέσω ότι είμαι τόσο πολύ άφωτισμένος στο νεαρό δούκα, ώστε αγαπώ ό,τι αγαπάει και μισώ ό,τι μισεί... Νά γιατί αισθανθήκα τόση μεγάλη συμπάθεια για τη μικρή αυτή τσιγγάνα που βελάσεται να την κάψετε ζωντανή...

— Ηρθατε να μου ζητήσετε τη Βιολέττα; είπε η Φαύστα. Άλλα δεν ξέρω πού βρίσκεται.

— Όχι, απάντησε ο Παρνταγιάν. Δεν ήρθα να σας ζητήσω τη Βιολέττα, αλλά τον πατέρα της, τον καρδινάλιο Φαρνέζε. Κι' έναν άλλον δυστυχισμένο, τον Κλαύδιο, που τους κρατάτε φυλακισμένους εδώ και τους έχετε καταδικάσει σε θάνατο. Αυτούς τους δύο ανθρώπους ήρθα να σας παρακαλέσω ν' αφήσετε έλευθέρους...

Μιά σκέψη στριφογύριζε από μερικές στιγμές μέσα στο μυαλό της Φαύστας. Κάποιος από το περιβάλλον της την πρόδιδε. Γιατί πώς αλλιώς ο Παρνταγιάν θα μπορούσε να ξέρει ότι κρατούσε φυλακισμένους τον Φαρνέζε και τον Κλαύδιο κι' ότι τους είχε καταδικάσει σε θάνατο; Κι' ωστόσο, κανείς δεν την πρόδιδε. Ο Ιππότης είχε συμπεράνει όλα αυτά, μαθαίνοντας από τον Κάρολο της Άγκουλέμης τα ψαυτά που είχε πη η Φαύστα, όταν πήγε με ψευτικό όνομα στο σπίτι του της οδού Μπαρέ.

— Λοιπόν, ρώτησε η νεαρή γυναίκα, ήρθατε να σκοτωθήτε εδώ, με την ελπίδα ότι ίσως καταφέρετε να σώσετε δύο ανθρώπους που δεν τους γνωρίζετε;

— Νομίζω πως κάνετε λάθος, κυρία, απάντησε ο Παρνταγιάν. Ήρθα για να σώσω αυτούς τους δύο ανθρώπους, άλλ' όχι και για να πεθάνω, αφού, όπως σας είπα, είνε ανάγκη να ζήσω ακόμη. Κι' άλλωστε, ήρθα για να σας προτείνω μια ανταλλαγή. Νομίζω ότι η ζωή του Ζάκ Κλεμάν που κρατάω στα χέρια μου σας είνε πολύτιμότερη από τη ζωή του Φαρνέζε και του Κλαυδίου. Μήπως έκαμα λάθος; ρώτησε με πραγματική ανησυχία.

— Όχι, είπε η Φαύστα σοβαρά. Κι' η απόδειξη είνε ότι χαρίζω τη ζωή σ' αυτούς τους δύο ανθρώπους, μ' όλο που έχουν καταδικασθή από ένα δικαστήριο, που οι α-

ποφάσεις του είνε ανέκκλητες.

Ο Παρνταγιάν ήταν ένθουσιασμένος. Τό τεχνάσμα του είχε πετύχει σ' όλη τη γραμμή.

Η Φαύστα ξαναπήρε το χρυσό σφυράκι και χτύπησε μ' αυτό δυο φορές πάνω στη μεταλλική σφαίρα.

Ένας υπέρηχος, μπήκε. Καθώς ανασήκωσε το παραπέτασμα της πόρτας, ο Παρνταγιάν διέκρινε στο γειτονικό δωμάτιο κάμποσους φρουρούς που περίμεναν εκεί με γυμνά τα ξίφη τους.

— Τί κάνουν οι φυλακισμένοι; ρώτησε η Φαύστα.

— Ο πρίγκιπας Φαρνέζε κάθεται σε μία πολυθρόνα και ο δήμιος είνε ξαπλωμένος στο πάτωμα, απάντησε ο υπηρέτης.

— Ο δήμιος! ψιθύρισε ο Παρνταγιάν. Μήπως δεν άκουσα καλά;

Ενοίωσε ένα σφίξιμο στο λαιμό. Ποιός ήταν αυτός ο δήμιος; Και ποιά σχέση είχε με τη Βιολέττα; Ο δήμιος αυτός δεν μπορούσε να ήταν άλλος από τον Κλαύδιο. Κι' η Βιολέττα τον αγαπούσε πιο πολύ κι' από τον πατέρα της.

— Τί λένε; ξαναρώτησε η Φαύστα.

— Δεν λένε τίποτα. Είνε κι' οι δυο ακίνητοι σαν πεθαμένοι. Κι' όμως ζουν ακόμη... Αναπνέουν με πολύ κόπο... Σε κάθε αναπνοή τραντάζεται όλο τους το σώμα.

— Τί τρομερό! ψιθύρισε ο Παρνταγιάν ανατριχιάζοντας.

Η Φαύστα χαμογέλασε. Αυτό το χαμόγελο φανέρωσε τα δολοφονικά δόντια της που έμοιαζαν σαν μαργαριτάρια.

— Τί είπαν από τη στιγμή που κατάλαβαν πως πρόκειται να πεθάνουν; ρώτησε.

— Αφού άκουσαν την απόφασι του ιερού δικαστηρίου, απάντησε ο υπηρέτης, έμειναν κάμποσες ώρες αμίλητοι και ακίνητοι. Σε μία στιγμή, όμως, ο δήμιος σηκώθηκε από τη θέση του και προσπάθησε να βρῆ ένα μέσον για να φύγουν. Άλλα κατάλαβε πολύ γρήγορα ότι δεν υπήρχε τρόπος για να βγούν από εκεί μέσα κι' από τότε ηρέμισε. Σε λίγο, άρχισε το μαρτύριό τους...

Πήγαν τότε ο ένας κοντά στον άλλον και προσπάθησαν να ξεχαστούν με την κουβέντα. Άλλα οι πόνοι τους δυνάμωναν ολόενα.

Στο τέλος χωρίστηκαν. Ο πρίγκιψ Φαρνέζε κάθισε τότε σε μία πολυθρόνα, ενώ ο δήμιος σωριάστηκε στο πάτωμα. Είχε αρχίσει τώρα η δραματικότερη φάσι του μαρτυρίου τους. Χτυπιόνταν σαν δαιμονισμένοι και ουρλιαζαν από τους πόνους... Αυτό κράτησε κάμποσες ώρες... Έπειτα,

σιγά-σιγά, ήσυχασαν... Νομίζω πως ορισκονται τώρα στο στάδιο της αγωνίας...

— Καλά, είπε η Φαύστα. Νά τους ξαναφέρετε στη ζωή με το ποτό που ξέρετε. Έπειτα, όταν θα είνε σε θέσι να περπατάνε, θα τους βγάλετε έξω και θα τους πητε ότι χρωστάτε τη ζωή και την έλευσέρια τους στον Ιππότη της Παρνταγιάν.

Ο Ιππότης έκαμε μία βαθειά υπόκλισι.

— Κυρία, ψιθύρισε, δεν ξέρω πώς να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου...

Η Φαύστα έκαμε μία άγέρωχη χειρονομία που σήμαινε: «Περιμένετε! Δεν τελειώσαμε ακόμη».

Ο άνθρωπος που είχε περιγράψει την αγωνία των δυο καταδικών βγήκε. Μία θανάσιμη σιωπή απλώθηκε τότε μέσα στο δωμάτιο.

Ο Παρνταγιάν κύτταξε με ανείπωτη φρίκη αυτή τη γυναίκα, που ήταν ικανή να επινοήσει και να διατάσσει παρόμοια βασανιστήρια.

Πέρασε έτσι μισή ώρα.

Ο υπηρέτης εμφανίστηκε και πάλι.

— Συηλήθαν, είπε. Δεν μένει παρά να τους οδηγήσωμε έξω από το μέγαρο.

Η Φαύστα είπε τότε στον Ιππότη.

— Μπορείτε να συνοδεύσετε τους φίλους σας ως το μεγάλο διάδρομο...

Θα σας περιμένω εδώ... Ίκανοποίησα την επιθυμία σας... Είνε η σειρά σας τώρα να μου αποδείξετε ότι και ο δικός μου άνθρωπος θα έλευθερωθή, όπως έλευθερώθηκαν οι δικοί σας.

Ο Παρνταγιάν βγήκε μαζί με τον ακόλουθο της Φαύστας. Διέσχισαν δυο-τρεις αίθουσες θαυμάσια επιπλωμένες, πέρασαν από ένα μεγάλο διάδρομο κι' έφθασαν μπροστά σε μία ανοιχτή πόρτα.

— Εδώ είνε, είπε ο ακόλουθος.

Ο Παρνταγιάν μπήκε σ' ένα μικρό δωμάτιο.

Ο Φαρνέζε και ο Κλαύδιος κάθονταν σε δυο πολυθρόνες. Ένας άνθρωπος με μαύρα ρούχα, κάποιος γιατρός δίχως αμφιβολία, ήταν σκυμμένος πάνω τους και συνέχιζε τις περιποιήσεις του. Τα πρόσωπα των δυο δυστυχισμένων διατηρούσαν τα ίχνη της φοβερής αγωνίας τους.

Ο άνθρωπος με τα μαύρα γύρισε, τέλος, προς τον Παρνταγιάν.

— Δε ξαναβρουν γρήγορα τις δυνάμεις τους, του είπε. Άρκει να τρώνε και να πίνουν λίγο τις όκτω πρώτες ημέρες. Άς είνε εύλογη μένη η δέσποινά μας που τους έδωσε χάρη!

— Έπειτα απ' αυτά τα λόγια, ο άνθρωπος με τα μαύρα έκαμε μία ελαφρή υπόκλισι με τα κεφάλι και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο Παρνταγιάν έριξε μία ματιά ολόγυρα και είδε πως ήταν μόνος. Έσκυψε τότε και είπε σιγά στον πρίγκιπα Φαρνέζε:

— Βγαίνοντας από δω θα μπήτε στο γειτονικό παιδοχείο, θα πάρετε από εκεί τον δούκα της Άγκουλέμης και θα πάτε να με περιμένετε κι' οι τρεις στο «Παιδοχείο της μάγισσας».

— Έπειτα ρώτησε δυνατά: — Συηλήθατε;

— Έ, πώς είσαστε;... Ο δήμιος τον κύτταζε με έκπληξι. Ήταν φανερό πως δεν καταλάβαιναν τίποτα από όσα γίνονταν γύρω τους. Τα πρόσωπά τους ήταν κατάλευκα, τα μάγουλά τους βαθυλωμένα και τα μάτια τους είχαν χωθή μέσα στις κόγχες τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άλλ' έπειτα από λίγο τα μάγουλά τους πήραν ένα ρόζ χρώμα και τα μάτια τους ζωήρεψαν. Το φάρμακο είχε άρξει την έννεργεια του. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους. Σηκώθηκαν αμέσως κι' η πρυνέργεια τους.

— Άν την αγαπάτε, κάμετε αυτό που θα σας πω. Βγαίνοντας από δω, θα μπήτε στο «Χρυσό Πατήρι», θα πάρετε από εκεί τον δούκα της Άγκουλέμης και θα πάτε να με περιμένετε κι' οι τρεις στο «Παιδοχείο της μάγισσας». Μην πητε τίποτα... Μας παρακολουθούν...

— Έπειτα ταυτόχρονα τον Φαρνέζε και τον Κλαύδιο από τα χέρια και τους τράβηξε έξω από την πόρτα.

— Δεν ακούσατε, ότι η πριγκίπισσα Φαύστα σας έδωσε χάρη; τους είπε δυνατά.

— Άρξισαν να προχωρούν. Τί είχαν πάθει;... Πού βρίσκονταν;... Πού πήγαιναν;... Ποιός ήταν αυτός ο άνθρωπος;... Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τίποτα.

Ξαναβγήκαν στο μεγάλο διάδρομο. Μπροστά βάδιζε ο άνθρωπος της Φαύστας. Σε μικρή απόστασι πίσω ακολουθούσε ο Παρνταγιάν, κρατώντας από τα χέρια τον Φαρνέζε και τον Κλαύδιο.

Όλα γύρω φαινόταν έρημα. Στην άκρη του μεγάλου διαδρόμου, ωστόσο, βρίσκονταν καμιά είκοσαίρια φρουροί. Οι άνθρωποι αυτοί, περικύκλωσαν αμέσως τη μικρή συνοδεία και προχώρησαν μαζί ως τη σιδερένια πόρτα, που άνοιξε άργα.

Ένας γιγαντοσώμιος άνδρας, που φαινόταν σαν ο αρχηγός των φρουρών, πήρε τότε τον Φαρνέζε και τον Κλαύδιο και τους έβγαλε έξω.

Για μία στιγμή, ο Παρνταγιάν σκέφτηκε να δρμήσει πάνω στους φρουρούς και να προσπαθήσει να βγύ κι' αυτός μαζί με τους δύο φίλους του. Και θα το έκανε, αν δεν συλλογιζόταν τον Φαρνέζε και τον Κλαύδιο.

— Άν ο ίδιος κατάφερε να σωθή, αυτοί οι δύο, όμως, ήταν χαμένοι.

Προτίμησε, λοιπόν, να μείνει.

— Όταν η βαρεία σιδερένια πόρτα έκλεισε, ο άνθρωπος της Φαύστας έκαμε μεταβολή κι' άρξισε να διευθύνεται και πάλι προς το εξωτερικό του μεγάρου. Ο Παρνταγιάν τον ακολουθούσε.

Οι φρουροί αποτραβήχτηκαν στις δύο πλευρές του διαδρόμου κι' έμειναν ακίνητοι σαν αγάλματα.

— Άλήθεια

— Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Παρνταγιάν ξαναμπήκε στο δωμάτιο, όπου βρίσκονταν η Φαύστα. Υποκλίθηκε μπροστά της και είπε ότι χωρίς συγκίνησι:

— Κυρία, οι διαταγές σας εκτελέστηκαν. Οι δύο αυτοί άνθρωποι είνε έλευθεροι.

Η Φαύστα δεν απάντησε. Φαινόταν βυθισμένη σε κάποια όνειροπόλησι.

— Κυρία, ξαναείπε ο Παρνταγιάν, είσαστε πανίσχυρη, ενώ εγώ είμαι ένας ασήματος ευπατρίδης. Ποιός ξέρει, όμως, αν η ευγνωμοσύνη του φτωχού Παρνταγιάν δεν σας φανή χρήσιμη μία μέρα;

Η νεαρή γυναίκα τον κύτταξε.

Αυτή τη στιγμή, ένα σωρό σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό της.

Είχε νικήθῃ από τον άνθρωπο αυτό που στεκόταν μπροστά της. Κι' είχε αναγκασθή να συνθηκολογήσει μαζί του, ενώ θα μπορούσε μ' ένα της νεύμα να τον συντρίψει.

— Άλλ' ήθελε πράγματι να τον συντρίψει; Στο βάθος της ψυχής της τον εθαύμαζε.

Καταφρονώντας την όργη και τη δύναμή της, είχε παραβιάσει το μυστικό της κι' είχε χωθεί μέσα στο μέγαρό της, μόνος του, χωρίς συντρόφους, χωρίς να ελπίζει σε καμμία βοήθεια, για να της υπαγορεύσει τους όρους του. Κι' αυτούς τους όρους τους είχε δεχθή.

Για άλλη μία φορά, η Φαύστα αισθάνθηκε την επιθυμία να ριχτή στα πόδια του, για να τον παρακαλέσει να την λυπηθή. Μέσα της μιλούσε η γυναίκα, μία γυναίκα που αγαπούσε μ' όλη τη δύναμή της ψυχής της, μ' όλη τη φλόγα του παρθενικού κορμιού της. Ο Ιππότης φάνταζε μπροστά της σαν ημίθεος.

— Ήταν συνηθισμένη ως τότε να βλέπει τους ανθρώπους να γέρνουν στο κορμί τους μπροστά της. Με την αλύγιστη θελησή της και την απεριόριστη δύναμή της, είχε υποτάξει και τους πιο σκληροτράχηλους κι' είχε ταπεινώσει και τους πιο ισχυρούς. Μόνο τον Παρνταγιάν δεν είχε δαμάσει.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ 1. Η συνέχεια

Ο Διάβολος παρουσιάστηκε στον Άγιο Αντώνιο με τη γλυκεία μορφή μιας γυναίκας...

Ο Άγιος Αντώνιος

Ο μεγάλος αναχωρητής της αιγυπτιακής ερήμου, ο ιδρυτής και νομοθέτης της μοναχικής ζωής

Ο Άγιος Αντώνιος, που την μνήμη του γιορτάζει η Εκκλησία μας στις 17 Ιανουαρίου, είνε η μεγάλη ασκητική μορφή της αιγυπτιακής ερήμου και ο κατ' εξοχήν ιδρυτής και ρυθμιστής του μοναχικού βίου. Ο Άγιος Αντώνιος άνηκε στις πρώτες μορφές των πρώτων χριστιανικών χρόνων, που αφηπώντας στερήσεις, κακουχίες και κάθε άλλο είδους δοκιμασία με μία ένθερμη βαθειά πίστι, έφυγαν από τις πόλεις και ζούσαν την όλοληνη ζωή του μέσα στην απεραντωνσύνη της ερήμου, στις τρύπες και τα σπήλαια των βουνών, πάνω στα δένδρα και στους στύλους, με προσευχή και νηστεία.

Η Ρώμη ζούσε τότε τις τελευταίες της μέρες μέσα στην άπελπισμένη προσπάθεια της να σταματήσει την χριστιανική θρησκεία, που καθημερινά κέρδιζε χιλιάδες νέους οπαδούς και κατακτούσε νέες επαρχίες.

Η Ανατολή με τις μεγάλες και πλούσιες επαρχίες της Συρίας και της Αιγύπτου, παρήγαγε τις προσπάθειες και τις αντιδράσεις, έζησε μία πολυπληθή χριστιανική κοινότητα. Ο πληθυσμός μάλιστα των μεγάλων πόλεων έχε σχεδόν ολοκληρωτικά προσχωρήσει στο χριστιανισμό.

Ο θριαμβός της νέας θρησκείας είνε πια ολοφάνερος στην Ανατολή, όσο κι' αν η Ρώμη δεν θέλει να το παραδεχθή γεννηθήκε στην Αιγύπτου κι' ο Άγιος Αντώνιος. Άλλωστε αργότερα τα μοναστήρια, όχι μόνο στην Αιγύπτου, αλλά και στα περάτα του κόσμου, θα ακολουθούσαν τους κανόνες που αυτός θέσπιζε.

Μιά γυναίκα ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΦΥΡΑ...

Αισθηματικό διήγημα

Ξέφυγε κι' εγώ να... Ναι, για μια γυναίκα, που δεν άξιζε τον κόπο. Ήταν μια φιλάρεσκη που δεν της άρεσε ο ίδιος δρόμος. Φαντάσου, ήθελα να την παντρευτώ!

Η Μαίη του χάρριψε απαλά το πρόσωπο. — Ευχαριστώ, Μαίη... Πάει καιρός που δεν με χάρριψε γυναίκα. Θέλω να πω μια γυναίκα, όπως εσύ. Ξέρεις κάτι, Μαίη; Δεν είμαστε και τόσο άτυχοι οι δυο μας με τις ιστορίες μας. Έγιναν άφορμη να σε συναντήσω στη γέφυρα. Η Μαίη του χαμογέλασε, καθώς ανασκόλευε τη φωτιά. Η ζέση ήταν ευχάριστη μέσα σ' αυτό το σαλόνι. Ήταν σαν μια ήρεμη ευτυχία...

Πριν όχτώ μέρες, η Μαίη είχε μάθει πως ο Κλώντ είχε γυρίσει απ' το εξωτερικό κι' έκανε πρόβες σε μια όπερα του Βέρντι στο «Λυρικό Θέατρο». Κάθε μέρα λοιπόν βρισκόταν στην πλατεία του θεάτρου, μπαίνοντας απ' τα παρασκήνια, γιατί είχε καταφέρει να δωροδοκήσει το θυρωρό. Καθόταν έτσι στο βάθος της πλατείας και τον άκουγε να τραγουδάει.

Ένα απόγευμα, κάποιος είπε στον Κλώντ πως η Μαίη βρισκόταν στην πλατεία. Όταν λοιπόν τέλειωσε η πρόβα, πήγε και τη βρήκε. Ή εκείνη τα έχασε, όταν τον είδε. Βγήκαν μαζί... — Ξέρεις, της είπε ο Κλώντ, είμαι ελεύθερος πια από την «άλλη», αλλά δεν ήξερα που να σε βρω. Μου είχαν πη πως τραγουδούσες στα κέντρα...

— Δεν τραγουδω πια... — Θα ήθελα να με συγχώρεσης για το κακό, που σου έκανα και να μη μ' αφήσης πια μόνο. Κουβεντιάζοντας, είχαν φτάσει σχεδόν μπρός στο μεγάλο σπίτι του Έρικ.

— Κλώντ, του είπε η Μαίη, νομίζω πως είναι πολύ άργα πια για μας τους δυο... — Αγαπάς έναν άλλο, το καταλαβαίνω... — Δεν ξέρω, μα δεν μπορώ να τον αφήσω. Ήθελα ν' αυτοκτονήσω. Κι' εκείνος μ' έσωσε. Σταμάτησαν στην πόρτα του σπιτιού του Έρικ. Ο Κλώντ θέλησε να την αγκαλιάσει, αλλά αυτή τον εμπόδιζε.

— Όχι, του είπε, Άντιο... — Θα σε περιμένω στο απέναντι καφενείο, της είπε εκείνος. Κατέβα γρήγορα... Καθισμένος, με τους ώμους σκυφτούς, ο Έρικ, μπρός στο τζάκι, την περιέμενε.

— Με συγχώρεις... του είπε. — Μη λες τίποτα... Τα πράγματά σου είν' έτοιμα μέσα στη βαλίτσα...

— Εσύ μ' έσωσες, Έρικ!... — Δεν έχει σημασία Μαίη. Έννοια σου, δεν θα πέσω από τη γέφυρα...

— Σ' αγαπώ, Έρικ!... — Ξέρω πως κάθε μέρα πηγαίνεις στο θέατρο. Έτσι, στο εξής, δεν θα ήμουν για σένα, παρά ο φρουρός της φυλακής σου. Πήγαινε Μαίη και ζήσε ευτυχισμένη μαζί του...

Η Μαίη κατέβηκε τη σκάλα. Αισθανόταν πως ήταν δυστυχισμένη και μόνη. Εκεί κάτω την περίμενε το παρελθόν της, τα ψέματά του Κλώντ και η δόξα του... Όταν βρέθηκε στο δρόμο ή Μαίη κύτταζε το σπίτι. Πίσω απ' τα τζάμια του μπαλκονιού είδε το πρόσωπο του Έρικ. Η βαλίτσα τότε της φάνηκε βαρεία και ο δρόμος που τη χωρίζει από τον Κλώντ απέραντος. Ξαπώνοντας, έβλεπε τις σκάλες και ριχτηκε στην αγκαλιά του Έρικ. Οι λυγμοί την έπνιγαν.

— Ω Μαίη, της είπε εκείνος, χαιδεύοντας τα μαλλιά της, τί έκανες; Ξαναγύρισες από οικτό; — Σώπα, σώπα... δεν είναι οικτός. Δεν μπορώ να ξαναπιάω κοντά του, αφού γνώρισα εμένα! Κράτα με κοντά σου, έτσι σφιχτά!... Και σαν να ντρεπόταν ψιθύριζε:

— Σ' αγαπώ Έρικ!... ΠΕΤΕΡ ΡΟΖΕΝΤΑΛ

Ακουμπούσε στο παραπέτο της γέφυρας. Από κάτω το νερό ήταν πράσινο. Έκανε κρύο. Εκείνη τη στιγμή ένας άντρας πέρασε και είδε τη νεαρή γυναίκα. Του έκανε εντύπωση η παράξενη προσήλωσή της να κυττάει τα νερά.

— Τί κάνετε εδώ; τη ρώτησε. — Τίποτα...

— Θέλετε να κάνετε καμιά άνοση; της ξαναείπε.

Τήν έπιασε απ' το χέρι και εκείνη, δίχως να πη τίποτα, τον ακολούθησε. Προχώρησαν μαζί ώπου έφτασαν μπρός στο σπίτι του.

— Εδώ κάνει κρύο, της είπε. Θέλετε ν' ανεβήτε απάνω; — Δεν έχω που να κοιμηθώ απόψε... απάντησε εκείνη.

— Έλατε... και μη φοβάστε... Είμαι ένας παράξενος τύπος... Δεν μ' αρέσουν οι περιπέτειες.

— Ανέβηκαν και μπήκαν σε λίγο σ' ένα σαλόνι παλιού ρυθμού.

— Κάθισε, της είπε με οικειότητα, σαν φίλος. Θέλεις κονιάκ;... Κάπου σ' έχω ξαναδεί, μου φαίνεται. Για βοήθα με να θυμηθώ.

— Τραγουδώ στα κέντρα, απάντησε εκείνη άργα. — Μήπως τραγουδούσες και στη «Φλόριντα»; — Ναι... Έχω τραγουδήσει κι' εκεί...

— Εκεί θα σε είδα. Σ' αρέσει να τραγουδάς; — Θα μου άρεσε, αν τραγουδούσα για τον εαυτό μου. Αναγκάστηκα όμως να τραγουδάω στα κέντρα, όταν με παράτησε ο άντρας που αγαπούσα. Επρόκειτο να παντρευτούμε...

— Εκείνος τραγουδούσε στο μελοδράμα. Είμαι όρφανή... Ζήσαμε μαζί λίγο καιρό, έπειτα εκείνος έφυγε για το εξωτερικό και είναι τώρα, νομίζω, ένας διάσημος τενόρος. Έτσι, για να μη πεθάνω της πείνας, τραγουδούσα στα κέντρα, αλλά βαρέθηκα πια. Όλοι κάτι κάνουν για να ζήσουν...

— Εγώ, όχι! της απάντησε εκείνος. Ζω μόνος στο σπίτι αυτό απ' τα εισοδήματα των χτημάτων μου. Είμαι ελεύθερος άνθρωπος...

— Κι' εγώ ήθελα να ελευθερωθώ από όλα, είπε με κουρασμένη φωνή η κοπέλλα.

— Με την αυτοκτονία;... Για πές μου, τον αγαπάς ακόμη;

— Δεν ξέρω, ίσως δεν τον αγαπώ πια... — Εκείνος ήταν ένας άντρας απλός και συμπαθητικός, καμιά τριανταριά χρόνων. Σηκώθηκε απ' τη θέση του και στάθηκε μπρός στη νεά.

— Με λένε Έρικ. «Αν σ' άρεση μπορείς να μείνεις εδώ και να τραγουδάς όσο σου κάνει κέφι. Το σπίτι έχει δέκα δωμάτια με ανάλογη επίπλωσι. Διάλεξε μια κάμαρα που να τη βλέπης ο ήλιος. Αν θέλεις, τα βράδυα, επειδή εγώ τρώω έξω, μέν' περιμένεις. Αν όχι, να κοιμάσαι. Λοιπόν;

— Με λένε Μαίη... του απάντησε. Θα μείνω μαζί σου...

Η ζωή στο σπίτι του Έρικ ήταν εύκολη. Η Μαίη φρόντιζε για το σπίτι, βοηθούσε τη γριά παραδουλεύτρια και περνούσε τις ώρες της είτε τραγουδώντας, είτε κυττάζοντας τα νερά του ποταμού, που κυλούσαν λίγο πιο κάτω. Την Κυριακή ο Έρικ καθόταν μαζί της και την άκουγε να τραγουδάει.

Ένα βράδυ, που κουβεντιάζαν, ο Έρικ πλησίασε την πολυθρόνα του κοντά της και της είπε: — Δεν σου διηγήθηκα τόσον καιρό, πως λίγο

Τι λένε έρέτος τ' άστρα για εας

Η τύχη σας το 1955, ανάλογα με τον μήνα που γεννηθήκατε...

Οι γεννημένοι τον Αύγουστο θα είναι οι πιο τυχεροί του 1955. Αυτή την διαβεβαίωση, τουλάχιστον, παρέχουν οι σύγχρονες Πυθίες — οι αστρολόγοι — που και έφετος, όπως στις αρχές κάθε χρόνου, μελέτησαν τα μυστικά των ζωδιακών κύκλων, για να μάς αποκαλύψουν την μοίρα μας.

Αφού ασχολήθηκαν πρώτα με την τύχη της ανθρωπότητας ως συνόλου — καταλήγοντας στο παρήγορο συμπέρασμα πως αποκλείεται για το 1955, το ενδεχόμενο ενός τρίτου παγκοσμίου πολέμου — και ωροσκόπησαν, έπειτα, τις διάσημες προσωπικότητες της εποχής μας, ανακαίωσαν, τέλος, και τους μαντικούς χρησμούς τους για το άναυτο μύθος των κοινών θνητών.

Εκτός από την ξεχωριστή τύχη, που επιφυλάσσει για τον καθένα

το άτομικό του ωροσκόπιο με τους πολυποικίλους συνδυασμούς του, υπάρχει, όπως ξέρετε — δηλαδή, όπως διατείνεται η αστρολογική επιστήμη — και μια κοινή μοίρα για εκείνους που γεννήθηκαν τον ίδιο μήνα.

Έτσι, σε γενικές γραμμές, μπορούσε να μάθουμε από πριν τι θα μας συμβεί στον αισθηματικό, στον επαγγελματικό, στον οικονομικό και σε κάθε άλλο τομέα της ζωής μας, ανάλογα με τις ενοχρές ή ευμενείς αστρικές επιδράσεις του μηνός που γεννηθήκαμε και που μας έδωσε η φύση, όπως άλλωστε, που έτυχε να ανήκουν στην ίδια... αστρική συνεισφορά!

Ίδου, λοιπόν, τι προβλέπουν για καθεμιά από τις δώδεκα αυτές συνομασίες τα σύγχρονα μαντεία των Δελφών:

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.— Για τους γεννημένους τον Ιανουάριο, ο χρόνος που αρχίζει προβλέπεται αρκετά τυχερός. Στο δεύτερο, ιδίως, εξάμηνο του 1955 ανοίγονται μπροστά τους πλούσιες δυνατότητες. Την άνοιξη θα περάσουν μια σχετικά δύσκολη περίοδο, αλλά η σύντηξη αυτή δοκιμασία θα τους προκρίσει με περισσότερη αντοχή και μεγαλύτερη ενεργητικότητα. Ωστόσο, σημαντική μεταβολή δεν πρέπει να περιμένουν στη ζωή τους έφετος. Δεν πρόκειται να τους συμβεί τίποτα το πολύ σοβαρό. Για τις πολύ μεγάλες χαρές, θα χρειαστεί υπομονή ως τον επόμενο χρόνο!

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ.— Οι τυχεροί μήνες για τους γεννημένους τον Φεβρουάριο θα είναι ο Ιανουάριος και ο Φεβρουάριος, καθώς επίσης ο Απρίλιος κι' ο Σεπτέμβριος. Τον Μάρτιο, θα περάσουν μια σύντομη κρίση, που θα εκδηλωθεί πιθανότατα στο οικογενειακό περιβάλλον τους. Εξαιρετική προσοχή, χρειάζεται να δώσουν έφετος στην υγεία τους. Περί τα μέσα του χρόνου, θα αντιμετωπίσουν μια σοβαρή δοκιμασία και θα χρειαστεί να επιστρατεύσουν όλη το σθένος τους, για να ανταπεξέλθουν στην δολιχότητα που θα συναντήσουν στο δρόμο τους.

ΜΑΡΤΙΟΣ.— Στους γεννημένους τον Μάρτιο, προμηνύεται ένας ήσυχος και μάλλον ευ-

τυχισμένος χρόνος, χωρίς αποφασιστικά γεγονότα, αλλά που θα τους επιτρέψει να θεσουν τις βάσεις για να επιδιώξουν κάτι το εξαιρετικά σημαντικό το 1955. Αν θέλουν να επιτύχουν μια ευνοϊκή εξέλιξη σε ζήτημα που τους ενδιαφέρει, πρέπει να εκμεταλλευθούν το πρώτο εξάμηνο, πιο πρόσφορο για ευνοϊκές μεταβολές. Και κάτι ακόμη: Ιδιαίτερη προσοχή στις σχέσεις τους με τα πιο ηλικιωμένα πρόσωπα!

ΑΠΡΙΛΙΟΣ.— Ένας χρόνος πλούσιος σε σημαντικά γεγονότα, με ευνοϊκές αστρικές επιδράσεις και σπουδαίες προοπτικές για θετικές επιτυχίες! Κάποιες προφύλαξεις χρειάζονται, κατά τους μήνες Φεβρουάριο και Μάρτιο. Το δεύτερο εξάμηνο, εξαιρετικά κατάλληλο για την πραγματοποίηση τολμηρών σχεδίων στον οικονομικό και επαγγελματικό τομέα. Μην αφήσετε καμιά ευκαιρία ανεκμεταλλευσμένη και μην παραμελήσετε καμιά δυνατότητα που θα σας προσφερθεί!

ΜΑΪΟΣ.— Για τους γεννημένους τον Μάιο, η συμβουλή των αστρολόγων είναι... καρτερία και υπομονή, γιατί το ζώδιό τους δεν εμφανίζεται ευνοϊκό ούτε από την οικονομική, ούτε από την αισθηματική πλευρά. Ιδίως στο πρώτο εξάμηνο, πολύ δύσκολα θα μπορέσουν να πραγματοποιήσουν μια θετική επιτυχία. Πρέπει να αποφύγουν επίσης τις αισθηματικές περιπέτειες, γιατί θα τους περιβάλουν προφανώς ανεπιθύμητες, που θα επιζητήσουν να εκμεταλλευθούν τις αδυναμίες τους. Αν' αυτός εξαρτάται να φυλαχτούν και να μην πέσουν θύματα.

ΙΟΥΝΙΟΣ.— Χρόνος χωρίς ούτε κινδύνους, ούτε σοβαρές απογοητεύσεις, εξαιρετικά πρόσφορος για τα είδη ακατάλληλα, όμως, για την πραγματοποίηση μεγάλων σκοπών. Εξελίξεις ευνοϊκές, που θα προστεμάσουν ιδίως γι' ανδρες κάτι το πιο θετικό. Οι αστρικές επιδράσεις θα είναι δυσμενείς από το τέλος Μαρτίου ως τα μέσα Μαΐου, οπότε πρέπει να αποφύγουν τις συγκρούσεις με πρόσωπα του περιβάλλοντός τους, γιατί είναι ενδεχόμενο να οδηγήσουν σε αποτελέσματα δυσάρεστα. Το δεύτερο εξάμηνο θα φέρει οικονομική σταθερότητα. Στις γενικές γραμμές, μπορούμε να πούμε πως η χρονιά αυτή θα είναι μάλλον ευνοϊκή σ' ό-

τις γυναίκες.

ΙΟΥΛΙΟΣ.— Στους γεννημένους τον Ιούλιο, ο έφετεινός χρόνος προβλέπεται ανησυχικός και περιπετειώδης, αλλά χωρίς να ενκυμονή σοβαρούς κινδύνους. Οι αρχές και τα τέλη του έτους, κατάλληλη εποχή για την προσέγγιση προσωπικών που διαδεχτούν ισχυρή επιρροή. Από τον Αύγουστο, η κατάσταση καλύτερα ευσταθεί, με προσωπική να φτάσει στην πραγματικότητα όλων των αντικειμενικών σκοπών, περί τα μέσα του 1955. Προσοχή, όμως, μεγάλη στα χρηματικά ζητήματα. Γιατί μπορεί, από λάθος ή από αδεξιότητα, να πάθετε μεγάλες ζημιές.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.— Για τους γεννημένους τον Αύγουστο, το 1955 θα είναι η χρυσή εποχή! Ο χρόνος που αρχίζει προβλέπεται ευνοϊκότερος, τόσο από την οικονομική πλευρά, όσο και για την ευτυχία λυσι αισθηματικών προβλημάτων. Κάποιες προφύλαξεις, στο κεφάλαιο της υγείας, χρειάζονται περί τα μέσα Μαΐου. Οι ασχολούμενοι με οικονομικές επιχειρήσεις θα γνωρίσουν σίγουρη επιτυχία, αλλά πρέπει να προσέχουν κατά τους μήνες Οκτωβρίου και Νοεμβρίου, γιατί μπορεί να πέσουν θύματα απάτης. Μακάριοι λοιπόν οι γεννηθέντες τον Αύγουστο, ότι αυτόν εστί... το 1955!

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ.— Χρόνος ευνοϊκός για την σταθερή εργασία. Χρειάζεται, όμως, εξαιρετική προσοχή στα πρόσωπα του περιβάλλοντός σας, γιατί πολλοί θα επιζητήσουν από εκθρόνιση να υποσκάψουν την θέση σας. Το πρώτο εξάμηνο συνεπάγεται απογοητεύσεις και ώριμους κινδύνους, που πρέπει να τους αντιμετωπίσετε με αξιοδοξία. Εξαιρετικά ευνοϊκή η θέση των άστρων κατά τους τελευταίους μήνες του έτους.

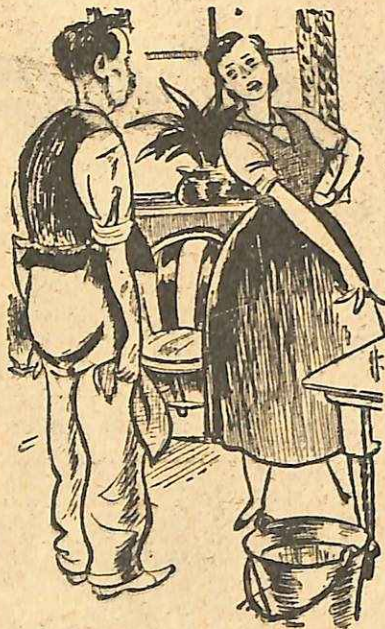
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ.— Εξαιρετικά ευνοϊκές εμφανίζονται οι αστρικές επιδράσεις για τους γεννημένους τον Οκτώβριο, ιδίαιτερα στον αισθηματικό και οικογενειακό τομέα. Ζυγιστά τα έντονα η προσοχή για έναν καλό γάμο! Φοβισμένες δυσκολίες που θα αντανάχιστε στις αρχές της άνοιξης, θα περάσουν ανώδυνα. Όσο για τα οικονομικά ζητήματα, κι' αυτός επίσης ο τομέας παρουσιάζεται πολύ ευνοϊκός. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να αμελήσετε τις πιο στοιχειώδεις προφύλαξεις.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ.— Χρόνος ευνοϊκός για τα αισθηματικά ζητήματα, με ώριμους, όμως, κινδύνους από οικονομικής πλευράς. Μπορείτε να βελτιώσετε την οικονομική σας θέση, αλλά υπό όρο πως θα αποφύγετε παρακινδυνευμένες επιχειρήσεις, που είναι ενδεχόμενο να σας καταστρέψουν! Κατά τους μήνες Σεπτεμβρίου και Οκτωβρίου, πρέπει να αποφύγετε με κάθε τρόπο να ανακατευθείτε σε δικαστικές υποθέσεις. Ευνοϊκότερος μήνας: ο Ιούλιος. Αυτόν πρέπει να προτιμάτε, αν σκοπεύετε να παντρευτείτε. Ν' αρχίσετε μια επιχείρηση, και γενικώς να βάλετε μπροστά μια δουλειά που σας ενδιαφέρει πολύ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.— Πολυαριβίες αισθηματικές προβλέπουν τα άστρα για τους γεννημένους τον Δεκεμβριο, που θα καταλήξουν τελικά στο να τους κουράσουν! Πολύπλευρες δυνατότητες στον οικονομικό και επαγγελματικό τομέα, ώριμες, όμως, από τις οποίες περιέχουν κινδύνους. Από τα μέσα Μαΐου, αρχίζει περίοδος ευνοϊκών αστρικών επιδράσεων, που συνεχίζεται αδιάλειπτα ως τα τέλη του Νοεμβρίου. Μ' άλλα λόγια, οι γεννημένοι το Δεκεμβριο καλό είναι να προσέχουν και να φυλαχτούν από το χρόνο, ιδίως σε αυτούς πρώτους πέντε μήνες του, που είναι οι πιο κρίσιμοι. Ίσως και να μη πραγματοποιηθούν οι κινδύνους που τους απειλούν. Πάντως όμως η προφύλαξη δεν βλάπτει.

—Θέλετε να κάνετε καμιά άνοση; της είπε εκείνος.

«Η γυναίκα του δεν σηκώνει ούτε το δαχτυλάκι της μέσα στο σπίτι!»

ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ συντηρούν τους άντρες!

Ένας προεδρευτικός νόμος στην
Αγγλία για την ανεργία των
ανδρών

Ο φεμινισμός κερδίζει συνεχώς έδαφος και νέους οπαδούς και κάθε τόσο ακούγεται μία καινούργια νίκη εκείνων που πιστεύουν ότι οι γυναίκες πρέπει να έχουν τα ίδια δικαιώματα με τους άνδρες. Μαζί με τα δικαιώματα, όμως, οι γυναίκες αναγκάζονται να επωμιστούν και τις ίδιες ευθύνες με τους άνδρες, έργο που άλλοτε το αναλαμβάνουν με ευχαρίστηση και άλλοτε με δυσαρέσκεια.

«Ετσι, τα τελευταία χρόνια έχει δημιουργηθεί μία περίεργη κατάσταση σε πολλές αγγλικές οικογένειες, εξ αιτίας ενός προεδρευτικού νόμου. Θέλοντας να φέρουν τις γυναίκες σε ίση μοίρα με τους άνδρες, οι Άγγλοι βουλευτές και οι βουλευτικές ψήφισαν ένα νόμο, σύμφωνα με τον οποίο οι εργαζόμενες γυναίκες είναι υποχρεωμένες να συντηρούν τους άνδρες τους!»

Πρόκειται συγκεκριμένα για το νόμο που ψηφίστηκε το 1948 και ο οποίος, ανάμεσα στα άλλα, καθορίζει ότι: α) ο άνδρας είναι υποχρεωμένος να συντηρή τη γυναίκα και τα παιδιά του και β) η γυναίκα είναι υποχρεωμένη να συντηρή τον άνδρα της και τα παιδιά της.

Στην αρχή οι Άγγλιδες ένθουσιασθηκαν με το νόμο αυτό, γιατί τις βάζει στην ίδια μοίρα με τους άνδρες. Όταν, όμως, βρέθηκαν αντιμέτωπες με την καινούργια κατάσταση που δημιουργεί ο νόμος το 1948, αντίδρασαν με τους πιο περιέργους τρόπους.

Σύμφωνα με το νόμο αυτό, όταν ένας άνδρας δεν εργάζεται για λόγους ανεξαρτησίας από τη θέλησή του, όπως είναι η αρρώστια, η ανεργία κλπ., η γυναίκα του υποχρεώνεται από το νόμο να τον συντηρή, έφ' όσον εκείνη εργάζεται. Στις περιπτώσεις αυτές, ο άνδρας δεν παίρνει από τον οργανισμό Βοήθειας το ειδικό επίδομα, που θα έπαιρνε, αν η γυναίκα του δεν εργαζόταν. Φυσικό είναι, λοιπόν, το επίδομα αυτό να βγεί από την τσέπη — την τσάντα μάλλον — της γυναίκας.

Οι εργαζόμενες Άγγλίδες, όμως, δεν είχαν καθόλου υπ' όψιν τους τις υποχρεώσεις αυτές, μέχρι πριν από λίγην καιρό, όταν ένας Άγγλος που έμεινε χωρίς δουλειά, ζήτησε επίδομα από τον οργανισμό

Βοήθειας. Οι υπάλληλοι τότε του οργανισμού τον πληροφόρησαν ότι το επίδομα που ζητούσε έπρεπε να το πάρει από τη γυναίκα του, που εργαζόταν.

Ο Άγγλος ζήτησε πράγματι χρήματα από τη γυναίκα του αλλά εκείνη αρνήθηκε να του δώσει. Έτσι και μία δεκάρα. Έτσι, ύστερ από πολλούς καυγάδες, η υπόθεσις κατέληξε στο δικαστήριο.

«Εκοντας υπ' όψιν του τον καινούργιο νόμο, ο Άγγλος δικαστής δίκαιωσε τον άνδρα και έδωσε την απόφαση ότι η γυναίκα έπρεπε να του δώσει το ποσό που της ζητούσε. Θέλοντας και μη, ύστερα από αυτό, η γυναίκα του ανέργου αναγκάστηκε να του δώσει χρήματα.

Πολλές παρόμοιες περιπτώσεις, που δημιουργούνται κάθε τόσο, δεν φτάνουν ως τα δικαστήρια, αλλά γνωρίζουν το φως της δημοσιότητας από τις στήλες των εφημερίδων. Τον τελευταίο καιρό οι αγγλικές εφημερίδες δημοσιεύουν τις επιστολές διαφόρων Άγγλων, που παραπονούνται ότι οι γυναίκες τους δεν τους δίνουν το νόμιμο «χαρτίλκι» τους. Μερικοί μάλιστα αποκαλύπτουν ότι οι γυναίκες τους τους αφήνουν και νηστικούς!

Τέτοια ήταν και η περίπτωση ενός εργάτη, που κάποτε έμεινε χωρίς δουλειά και που από τότε δε νοιάστηκε να βρει άλλη, ξέροντας ότι η γυναίκα του, που εργαζόταν, ήταν υποχρεωμένη από το νόμο να τον φροντίζει και να τον τρέφει.

Η γυναίκα του όμως αντιμετώπισε την κατάσταση με δυνητικό τρόπο. Αδιαφορώντας για τις συνέπειες, πήρε τα τρία παιδιά της και εγκαταστάθηκε στο σπίτι της μητέρας της, αφήνοντας τον τεμπέλη σύζυγό της να τα βγάλει πέρα μόνος του. Φυσικά, μέσα σε λίγες μέρες, ο άνεργος Άγγλος είχε βρει καινούργια δουλειά, προκειμένου να ταπεινωθεί, καταφεύγοντας στο δικαστήριο και ζητώντας βοήθεια από τη γυναίκα του.

Σε δύο άλλες περιπτώσεις, οι εργαζόμενες γυναίκες δύο ανέργων Άγγλων, τους εγκατέλειψαν οριστικά και ζήτησαν διαζύγιο, όταν διαπίστωσαν ότι δεν είχαν τη διάθεση να εργασθούν και να βοηθήσουν στη συντήρησι της οικογένειάς.

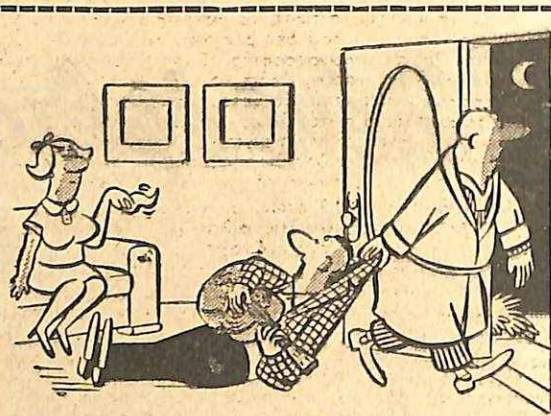
Αρκετές γυναίκες επίσης βρήκαν έναν πρωτότυπο, αλλά και σκληρό τρόπο, για να τιμωρήσουν τους άνδρες τους, μόλις κατάλαβαν ότι θα ήταν υποχρεωμένες να τους συντηρούν. Χωρίς κανένα διασταγμό, εγκατέλειψαν και εκείνες τις δουλειές τους!

Σύμφωνα με το νόμο, βέβαια, οι εργαζόμενες γυναίκες, που αποφεύγουν ή αρνούνται να συντηρούν τους άνδρες τους, μπορούν να παραπεμφθούν σε δική, με την κατηγορία ότι «αποφεύγουν τις νομικές υποχρεώσεις τους». Στην περίπτωση που μία γυναίκα θα καταδικαστεί για παρόμοιο αδίκημα της δικαστή για παρόμοιο αδίκημα της επιβάλλεται πρόστιμο, μέχρι 50 λιρών (4.500 νέες ελληνικές δραχμές) και φυλάκιση που μπορεί να φθάσει τους τρεις μήνες.

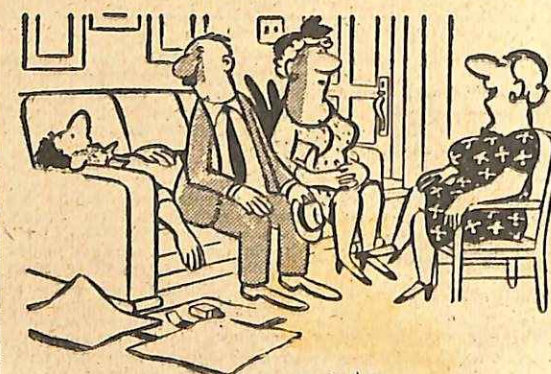
Μέχρι σήμερα, όμως, παρ' όλο που όπως φαίνεται είναι αρκετές οι Άγγλίδες, που άρνησαν να συντηρήσουν τους ανέργους άνδρες τους, δεν βρέθηκε κανείς να υπμνήσει το παράδειγμα του ανέργου εργάτη που αναφέραμε και να καταγγείλει τη γυναίκα του.

Σε μία περίπτωση, μάλιστα, ο άνδρας δέχθηκε καρτερικά την κατάσταση και οι συντησμένοι ρόλοι αντεστράφησαν εντελώς — η γυναίκα δηλαδή πήρε το ρόλο του άνδρος και ο άνδρας ανέλαβε όλα τα καθήκοντα της νοικοκυράς. Η γυναίκα αυτή έχει μία καλή και σταθερή δουλειά και αμείβεται πολύ καλά. Ενώ ο άνδρας της έμεινε τον περισσότερο καιρό άνεργος. Στο τέλος, ο άνδρας εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια να βρει δουλειά και η δυναμική συμβία του του φάρωσε όλες τις δουλειές του σπιτιού. Η ίδια δεν σηκώνει ούτε το δαχτυλάκι της για να κάνει καμιά δουλειά στο σπίτι και λούζει τον άνδρα της με τις χειρότερες βρισιές, αν δεν της έχη το φαγητό έτοιμο στην ώρα του ή αν το φαγητό είναι κακό.

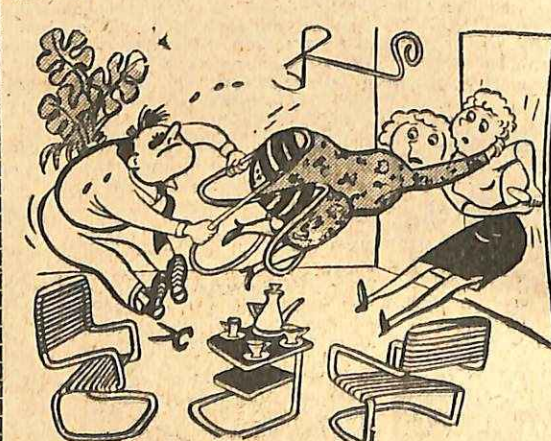
Οι εργαζόμενες Άγγλίδες, όμως, δεν είχαν καθόλου υπ' όψιν τους τις υποχρεώσεις αυτές, μέχρι πριν από λίγην καιρό, όταν ένας Άγγλος που έμεινε χωρίς δουλειά, ζήτησε επίδομα από τον οργανισμό

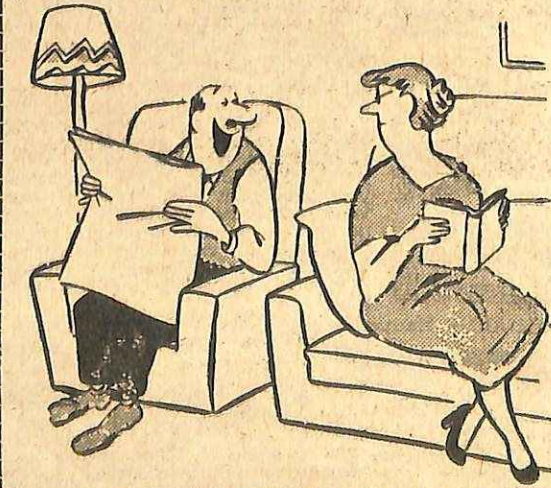
— Καληνύχτα, αγαπούλα μου γλυκειά!...

— Ο Δημητράκης θα χαρή πολύ όταν μάθω πως ήρθατε!

— Αναπαντωμάτε, αλήθεια, οι πολυθρόνες σας, αλλά τώρα βοηθήστε με... γιατί πρέπει να φύγω!...

— Το εμπορικό που ήθελες να πς να ψωνίσης αύριο, έπιασε φωτιά!

Δέν υπάρχει τίποτα τόσο άσυνήθιστο σε ένα ορφανοτροφείο, που οι τρόφιμοί του δεν βλέπουν την ώρα να φύγουν από εκεί μέσα. Ένα ορφανοτροφείο, όμως, που τα παιδιά όχι μόνο δεν θέλουν να το αφήσουν, αλλά κάνουν το παν για να μείνουν εκεί, είναι ασφαλώς κάτι που φαίνεται απίστευτο!...

Το ορφανοτροφείο αυτό, όμως, υπάρχει στις Ήνωμένες Πολιτείες. Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για ένα συνηθισμένο ορφανοτροφείο, αλλά για μία ολόκληρη μικρή πόλη, το Μούζχαρτ, που οι Άμερικανοί την ονομάζουν «η πόλις των ορφανών».

Κάθε παιδί, μέχρι 18 ετών, με καλή υγεία, που ο πατέρας του υπήρξε μέλος μίας ώριμης φιλανθρωπικής οργανώσεως, έχει τη δυνατότητα να ζήσει στο Μούζχαρτ, ώσπου να γίνει 18 ετών, στην περίπτωση που θα χάσει τον πατέρα του ή και τους δύο γονείς του και θα μείνει χωρίς πόρους.

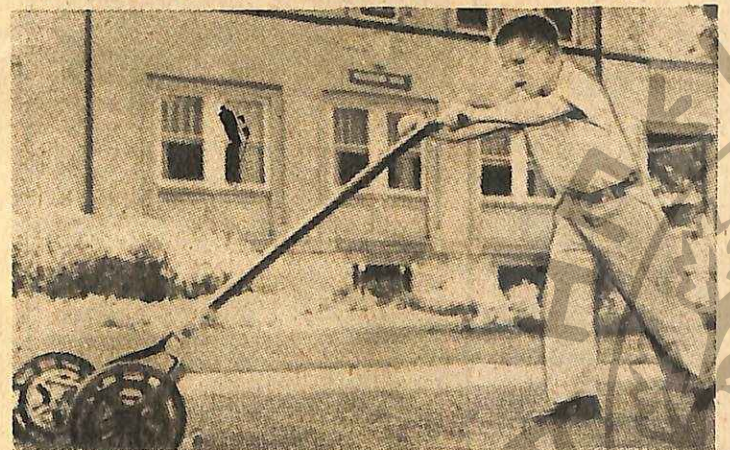
Το ορφανοτροφείο αυτό συντηρείται από τις εισφορές των μελών της φιλανθρωπικής οργανώσεως, που όλοι οι Άμερικανοί έχουν το δικαίωμα να γίνουν μέλη της, αρκεί να πληρώσουν κάθε χρόνο ένα ώριμο ποσό. Έτσι, στην περίπτωση που το παιδί τους θα μείνει ορφανό από τους δύο γονείς — ή έστω και μόνο από πατέρα — έχει εξασφαλισμένη μία μόνιμη διαμονή στο Μούζχαρτ, ώσπου να γίνει 18 ετών, σε ένα περιβάλλον, που δεν διαφέρει και πολύ από το οικογενειακό, τριγυρισμένο από αγάπη και στοργή και να πάρει μία ακαδημαϊκή μόρφωση και επαγγελματική κατάρτιση.

Η «πόλις των ορφανών» καλύπτει μία έκταση αρκετών χιλιάδων στρεμμάτων και περιλαμβάνει 150 εν συνόλω κτίρια, που μπορούν να στεγάσουν 1.200 παιδιά. Ανάμεσα στα κτίρια αυτά, είναι το νοσοκομείο του Μούζχαρτ με τα 65 κρεβάτια του, ταχυδρομείο, Τράπεζα, πυροσβεστική υπηρεσία και πολλά καταστήματα. Σε πολλά από τα καταστήματα αυτά, εργάζονται οι μαθητές και οι μαθήτριες του Μούζχαρτ, τις ώρες που είναι ελεύθεροι από το σχολείο.

Το 1950 επίσης, χτίστηκε και η εκκλησία του Μούζχαρτ, που στοίχισε έναμιση εκατομμύριο δολάρια και μπορεί να χωρέσει 700 πιστούς. Η εκκλησία αυτή είναι το πιο εντυπωσιακό κτίριο της πόλεως των ορφανών, αλλά ταυτόχρονα και μία από τις πιο παράξενες εκκλησίες του κόσμου. Όπως ο ναός, που βρίσκεται στο Μέγαρο των Ήνωμένων Εθνών, στη Νέα Υόρκη, έτσι και η εκκλησία του Μούζχαρτ είναι αφιερωμένη σε όλες τις θρησκείες.

Σήμερα τα Μούζχαρτ στεγάζει 800 ορφανά παιδιά, που ζουν σε οικήματα, τα οποία στεγάζουν 25 παιδιά το καθένα. Εκτός από τα υποδομώματα, κάθε οίκημα έχει δική του κουζίνα, τραπεζαρία και σαλόνι. Υπάρχουν επίσης εξη οικήματα, όπου ζουν χωριστά τα παιδιά από δύο ως έξη ετών.

Τα δύο τρίτα της εκτάσεως που καταλαμβάνει η «πόλις των ορφανών», καλλιεργούνται συστηματικά και παράγουν ένα μεγάλο μέρος από τα τρόφιμα που τρώνε οι κάτοικοι του Μούζχαρτ. Υπάρχει επίσης ένα εμπορικό κατάστημα, όπου τα παιδιά της πόλεως

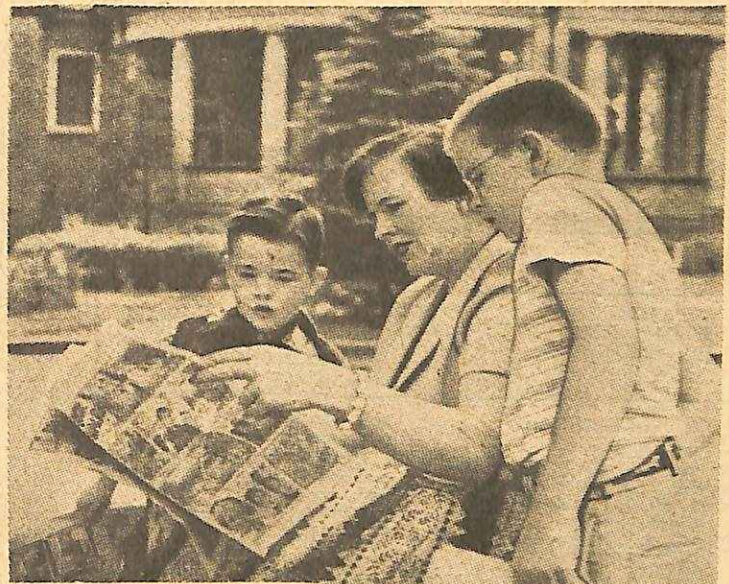

Τα ορφανά του Μούζχαρτ περιποιούνται μόνα τους τον κήπο τους.

μπορούν να διαλέξουν μόνα τους τα ρούχα που θέλουν. Κάθε κορίτσι έχει το δικαίωμα να πάρει 12 φορέματα το χρόνο και ένα παλτό κάθε δύο χρόνια. Τα αγόρια, επίσης, παίρνουν 4 παντελόνια και 12 ψακάκια κάθε χρόνο και ένα κοστούμι και παλτό κάθε δύο χρόνια.

Το σχολείο της πόλεως των ορφανών είναι ένα από τα πιο περιβόητα της Αμερικής, γιατί, εκτός από την ακαδημαϊκή μόρφωση που δίνει στους μαθητές, τους δίνει και μία επαγγελματική κατάρτιση, ώστε, όταν στα 18 τους χρόνια εγκαταλείπουν ατακαστικά το Μούζχαρτ, να

Ο έρωτας είναι ελεύθερος αλλά... υπό περιορισμό!

Οι μητέρες των ορφανών του Μούζχαρτ μπορούν να μείνουν μαζί τους, αν το θελήσουν.

έχουν τη δυνατότητα να εργασθούν άμεσα. Εκτός από αυτά, όμως, τα ορφανά του Μούζχαρτ, μπορούν να έχουν μαζί τους και τη μητέρα τους, αν εκείνη ζη και δεν είναι ξαναπαντρεμένη. Στην περίπτωση που η μητέρα ενός ορφανού που ζει στο Μούζχαρτ ξαναπαντρεύεται, είναι υποχρεωμένη να πάρει μαζί της και το παιδί της. Έχει παρατηρηθεί, όμως, ότι οι περισσότερες μητέρες, προτιμούν να μην ξαναπαντρευθούν, για να μη στερούν από το παιδί τους τη δυνατότητα να ζήσει ευτυχισμένο στο Μούζχαρτ και να βγει από εκεί τέλεια εφοδιασμένο για τη ζωή. Και δεν είναι λίγες οι μητέρες που ακολουθούν τα παιδιά τους στην πόλη των ορφανών, όταν εκείνα χάνουν τον πατέρα τους.

Πολλές φορές, μάλιστα, αυτό είναι απαραίτητο, γιατί στο Μούζχαρτ γίνονται δεκτά όλα τα παιδιά μίας οικογένειας που έμεινε χωρίς προστάτη. Έτσι, υπάρχουν σήμερα εκεί έξη οικογένειες με έννη παιδιά ή κάθε μία, οκτώ οικογένειες με επτά παιδιά, πέντε οικογένειες με έξη παιδιά και πάνω από είκοσι οικογένειες με τέσσερα παιδιά ή κάθε μία.

Έτσι, το Μούζχαρτ δίνει περισσότερο την εντύπωση, ότι είναι μία μικρή χαρούμενη πόλη με ευτυχισμένους κατοίκους, παρά ένα τεράστιο ορφανοτροφείο.

Μέσα από μία τέτοια πόλη, φυσικά, που οι κάτοικοί της είναι οι περισσότεροι νέοι, δεν μπορεί να λειψή και ο έρωτας! Πράγματι, ανάμεσα στα ορφανά που πέρασαν τα νεανικά τους χρόνια στο Μούζχαρτ, υπάρχουν σήμερα πάνω από 300 παντρεμένα ζευγάρια που γνωρίστηκαν και αγαπήθηκαν στο περιβάλλον της πόλεως των ορφανών.

Κάθε χρόνο, παντρεύονται μεταξύ τους, κατά μέσον δρον, οκτώ ζευγάρια ορφανών παιδιών του Μούζχαρτ. Έχει παρατηρηθεί μάλιστα, ότι τα ζευγάρια αυτά ζουν αρμονικό γάμο βίο και κανένα από αυτά δεν χάρισε μέχρι σήμερα.

Αν και η διευθυνσι του παράξενου αυτού ορφανοτροφείου παίρνει κάθε μέτρο για να εμποδισή τα κρούσματα ανηθικότητας ανάμεσα στους τροφίμους του, δείχνει ωστόσο αρκετή κατανόηση στο ζήτημα των ερωτικών σχέσεων των αγοριών με τα κορίτσια και μπορεί να πη κανείς, ότι τις εύνοια κατά κάποιον τρόπο και μέσα στα όρια της ηθικής.

Η μόνη εύκαιρία, που έχουν τα αγόρια και τα κορίτσια των 14 - 18 ετών να συναντηθούν, είναι ο κυριακάτικος περίπατος, που γίνεται σε ένα ώριμο σημείο της πόλεως. Οι νέοι έχουν το δικαίωμα να συνοδεύσουν όποια κοπέλλα θέλουν, αλλά δεν μπορούν να κάνουν τον περίπατό τους ή να καθίσουν μαζί παρά μόνο στον καθωρισμένο χώρο.

Ο περίπατος, άλλωστε, γίνεται κάτω από την επίβλεψη ειδικών «κηδεμόνων». Ακόμη κι όταν κάθονται, οι νέοι πρέπει να κρατάν μεταξύ τους μιά απόσταση τουλάχιστον 60 εκατοστών του μέτρου.

Το «αγκάξ», ακόμη και το αθώο σφίξιμο των χεριών, είναι απαγορευμένα.

Οι τρόφιμοι της πόλεως των ορφανών, λοιπόν, έχουν τη δυνατότητα να δημιουργήσουν ερωτικούς δεσμούς, χωρίς ωστόσο οι σχέσεις τους να προχωρήσουν πέρα από τα όρια του πλατωνικού έρωτος.

Πώς ζουν τα 800 παιδιά του Μούζχαρτ

Το σιγαρόχαρτο προκαλεί καρκίνο του πνεύμονος;

Τι απέδειξαν τα νεώτερα πειράματα

Το ζήτημα της σχέσεως μεταξύ του καρκίνου και του καπνίσματος, ξαναγύρισε στην επικαιρότητα, εξ αφορμής του συνεδρίου της αμερικανικής οργανώσεως αμύνει εναντίον του καρκίνου που συγκροτήθηκε πριν από μερικές ημέρες στη Νέα Υόρκη, υπό την προεδρία του δόκτορος Μόρτον Λέβιν. Το συνέδριο αυτό ενέκρινε το κάτωθι ψήφισμα:

«Τα μέλη της αμερικανικής οργανώσεως αμύνει εναντίον του καρκίνου, κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι υπάρχουν επαρκείς αποδείξεις της σχέσεως μεταξύ του καπνίσματος σιγαρέττων (όχι πούρων ή πίπας) και του καρκίνου του πνεύμονος. Οι αποδείξεις αυτές δικαιολογούν τη σύσταση προς το κοινόν να μην καπνίζει σιγαρέττα, όποτε θεωρείται βεβαίον, ότι θα ελαττωθούν οι περιπτώσεις καρκίνου του πνεύμονος».

Σύμφωνα με τα στοιχεία που έτεθησαν υπό την επίτροπη, ο κίνδυνος προσβολής από καρκίνο του πνεύμονος, είναι για τους καπνιστές σιγαρέττων κατά 10,09 % ανώτερος από εκείνον που διατρέχουν οι μη καπνιστές.

Χαρακτηριστική επί του προκειμένου είναι και η έκθεση των γιατρών Ντάνιελ Χόρν και Κούιλερ Χάμμιοντ, που ανακοινώθηκε στο έτησιο συνέδριο της αμερικανικής Ιατρικής Εταιρείας. Η έκθεση αυτή βασίστηκε στη στατιστική παρακολούθηση 187.766 ατόμων ηλικίας 50-70 χρόνων επί δύομισι συνεχή έτη. Κατά το διάστημα αυτό, πέθαναν από τα ύψος παρατηρήσιμα άτομα, τα 4854. Οι θάνατοι αυτοί κατανέμονται ως εξής:

Α'. Μεγάλοι καπνιστές (πάνω από ένα πακέτο την ημέρα). Θνησιμότης ανώτερη από των μη καπνιστών κατά 75 %.

Β'. Καπνιστές μόνον σιγαρέττων (σχετικά προς την ποσότητα). Θνησιμότης από καρδιοπάθειες ανώτερη κατά 82 % και από καρκίνο κατά 106 % σχετικά με τους μη καπνιστές.

Γ'. Μικτοί καπνιστές (σιγαρέττα, πούρα, πίπα). Η θνησιμότης από καρδιοπάθειες είναι ανώτερη κατά 56 % και από καρκίνο κατά 77 % (έναντι 82 % και 106 % της προηγούμενης κατηγορίας) σχετικά με τους μη καπνιστές.

Δ'. Καπνιστές μόνον πίπας ή πούρων. Η υπεροχή της θνησιμότητας σχετικά με τους μη καπνιστές είναι μόνο 6 %.

Πώς, όμως, πρέπει να εξηγηθεί η τεραστία διαφορά μεταξύ της θνησιμότητας των καπνιστών σιγαρέττων και εκείνης των καπνιστών πίπας ή πούρων;

Την απάντηση σ' αυτό το ερώτημα έδωσαν τα πειράματα του δόκτορος Λεφμίν, διευθυντού των χημικών έρευνών του αντικαρκινικού Ινστιτούτου του

Μαϊάμι, στη Φλωρίδα.

Οι έπιστήμονες γνώριζαν από πολύν καιρό, ότι το ισχυρότερο μέσον προκλήσεως του καρκίνου σε ποντικούς, ήταν το βενζοπυρένιο. Ο δόκτωρ Λεφμίν κατάρθωσε, λοιπόν, να αποδείξει, ότι η καύσις του σιγαροχαρτίου παράγει σε μεγάλη αναλογία βενζοπυρένιο. Το στοιχείο αυτό, αντίθετα, δεν παράγεται κατά την καύσι του καπνού.

Ο Αμερικανός έπιστήμων έχει τη γνώμη, ότι αυτή η παρατήρηση εξηγεί επαρκώς γιατί ο καρκίνος του πνεύμονος προσβάλλει κατά προτίμηση τους δυνατά καπνιστές. «Είναι δυνατόν, τονίζει στη σχετική έκθεσή του, να υπάρχουν και άλλες αιτίες που προκαλούν καρκίνο του πνεύμονος. Αλλά η κυριότερη αιτία είναι το σιγαρόχαρτο των σιγαρέττων».

Πρέπει να σημειωθεί, ότι το βενζοπυρένιο, εισαγόμενο και σε ελάχιστες ακόμη ποσότητες στον οργανισμό των ποντικών, προκαλεί άμεσα σ' αυτούς καρκίνο των αναπνευστικών οργάνων.

Τα πειράματα του δόκτορος Λεφμίν, έλυσαν με ικανοποιητικό τρόπο ένα πρόβλημα που απασχολούσε από καιρό τους έπιστήμονες. Ερμήνευσαν επίσης τις στατιστικές που έδειχναν μια τεραστία διαφορά μεταξύ των καπνιστών σιγαρέττων και των καπνιστών πίπας ή πούρων σχετικά με τον καρκίνο.

Πρέπει να συμπράνουμε, ότι η πίπα ή τα πούρα είναι ακίνδυνα; Το μόνο που μπορούμε να πούμε για τη στιγμή, είναι ότι δεν κατέχουμε καμιά ένδειξη που να φανερώνει, ότι πρόκειται να φανερώνουν, ότι προκαλούν καρκίνο των αναπνευστικών οργάνων σε αξιόπιστα αναλογία. Φαίνεται επίσης, ότι και η καρδιά δεν επηρεάζεται από το πούρο ή την πίπα, ενώ με το σιγαρέτο συμβαίνει το αντίθετο.

Οι κίνδυνοι των ρευματισμών

«Όπως απέδειξαν οι μελέτες που έγιναν από γιατρούς της Καλιφόρνιας πάνω σε 98 παλαιούς πολέμιας, είναι πολύ προτιμότερο να πάσχεις από ρευματισμούς, παρά να είσαι υγιής, παρά να είσαι παλιός. Στην ενήλικη ηλικία, είναι πολύ μικρότερος ο κίνδυνος των καρδιακών έπειτα από την αντιμετώπιση των ρευματισμών, που έχουν τον αντίκτυπο της νόσου. Η θνησιμότης είναι τότε μόλις 1,7%, ενώ προκειμένου για παιδιά ανεβαίνει σε 10-20%».

Καθαρίζει το «πουρί»

«Ένας απ' τους χειρότερους έχθρους των δοντιών είναι το «πουρί», που σχηματίζεται πάνω τους με τον καιρό και που προκαλεί έρεθισμό των ούλων, ούλιτιδα και πείσιμο των δοντιών. Έπειτα λοιπόν, από 2 έτη εργαστηριακές και κλινικές έρευνες, ένας καθηγητής της στοματολογίας στην Πενσυλ-

βανία παρασκεύασε ένα νέο προϊόν, το «εξτάρ», που αφαιρεί εύκολα και γρήγορα το «πουρί». Ακόμη κι όσοι καθαρίζουν τακτικά τα δόντια τους, αναγκάζονται να καταφεύγουν κάθε τόσο στον δοντογιατρό τους, για να αφαιρέσει το σκληρό στρώμα του «πουριού». Αυτό λοιπόν θα μπορεί να γίνει στο «εξτάρ» των καθέναν, με το «εξτάρ».

Εκζεμα απ' το σκαπνί

«Όπως οι νοικοκυρές, έτσι κι οι ναυτικοί παθαίνουν συχνά μια δερματική πάθηση των χεριών, ένα είδος εκζέματος, με σκασίματα της επιδερμίδος στον καρπό και στα δάχτυλα. Αυτό οφείλεται στη συχνή επαφή με το σκαπνί κι άλλες αλκαλικές ουσίες, που αφαιρούν το φυσικό έλινο προστατευτικό στρώμα του δέρματος. Το ίδιο παρατηρείται επίσης σε γιατρούς, δοντογιατρούς και άλλους, που χρησιμοποιούν πολύ στη δουλειά τους σαπουνί ή αλκαλικές ουσίες. Ένας δερματολόγος της Ν. Υόρκης συνιστά σ' αυτές τις περιπτώσεις δίαιτα πλούσια σε βιταμίνη Α και μια νέα έδση αλοιφής για την προστασία των χεριών».

Βλάπτει ή πολλή ανάπαυση

Κάνετε λάθος, αν νομίζετε ότι η ανάπαυση ωφελεί πάντα στην υγεία. Απεναντίας, σε πολλές περιπτώσεις, πρέπει να εργάζεστε και να κινείστε, για να σώσετε υγίη. Πραγματικά σύμφωνα με τις νεώτερες ιατρικές αντιλήψεις — η πολλή ανάπαυση κι η καθιστική ζωή μπορεί να βλάψει στην κυκλοφορία, στα αϊμοφόρα αγγεία και στα νεφρά. Όταν μείνει κανείς πολύ καιρό στο κρεβάτι, οι μύες χάνουν τον τόνο τους, οι αρθρώσεις φεύγουν απ' τη θέση τους, ελαττώνεται η όρεξη κι εμφανίζεται δυσκοιλιότητα. Αντίθετα, η εργασία αυξάνει την ικανότητα προσαρμογής των διαφόρων οργάνων συστήματων.

Για τη φυματιώδη μηνιγγοειδίτιδα

Σε περιπτώσεις φυματιώδους μηνιγγοειδίτιδας, χρησιμοποιείται ως τώρα η στρεπτομυκίνη με σχετική έπιτυχία, αλλά σε έπώδυνες ένεσεις στη σπονδυλική στήλη. Τελευ-

ΣΩΘΗΚΕ ΩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Η Μίλμα Χέρμαν, από το Μούσκεινγκ του Μίσιγκαν (Η.Π.Α.) χαμογέλα στη φωτογραφία μας εύχαριστημένη. Πριν από 48 ώρες όμως δεν ήταν καθόλου εύθυμη! Κατά το γεύμα που έβασε στο σπίτι της απ' ευκαιρία της 16ης έπετειου των γενεθλίων της, κατάπιε το ηρώδι που δείχνει στη φωτογραφία μας. Μετεφέρθη έπειτα σε μια χειρουργική κλινική, που βρισκόταν, ευτυχώς γι' αυτήν, πολύ κοντά στο σπίτι της κι έτσι χάρις σε μια γρήγορη χειρουργική επέμβαση, έπετυχε η εξαγωγή του ηρώδιου, που λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή!...

Τα κρύα πόδια

Ποιές ασθένειες μπορεί να προκαλέσουν

Δεν κρύνουμε μόνον από το στήθος, αλλά και από τα πόδια. Και ίσως περισσότερο από τα δεύτερα παρά από το πρώτο! Πραγματικά, η ψύξις των ποδιών μπορεί να προκαλέσει μερικές σοβαρότατες ασθένειες.

Πριν από μερικά χρόνια, ένας διακεκριμένος έπιστήμων, ο δόκτωρ Ένγκελμαν, θέλησε να εξακριβώσει πειραματικά ποιά έπιδραση είχε η ψύξις των ποδιών στο σύνολο του οργανισμού. Κι' χρησιμοποιήσε σαν πειραματόζωο τον ίδιο τον έαυτό του. Αρχισε, λοιπόν, να φορεί, επί πολλές ημέρες, κάλτσες που τις έμοιασκει μέσα σε παγωμένο νερό.

Το βράδυ της πρώτης ημέρας, αισθάνθηκε μια φλογισή στο πρόσωπο και δυνατούς πονοκεφάλους, που του ήταν άγνωστοι ως τότε. Το δεύτερο βράδυ, ο πονοκέφαλος ήταν πιο δυνατός και τα πόδια του πήραν ένα σκούρο γαλάζιο χρώμα, σημείον, ότι η κυκλοφορία του αίματος είχε διαταραχθεί. Το τρίτο βράδυ, ο γιατρός-πειραματόζωο αισθάνθηκε ρίγη και πολύ δυνατό πονοκέφαλο. Την τέταρτη ημέρα, άρχισε να τον πονάει ο λαιμός του και δεν μπορούσε να καταπιεί. Την πέμπτη ημέρα, παρουσιάστηκε μια έδεση άμυγδαλίτις κι' ο πυρετός ανέβηκε στους 38 βαθμούς. Διέκοψε τότε τα πειράματά του. Έπειτα από δυό ημέρες, όλα τα συμπτώματα είχαν εξαφανισθεί και ο δόκτωρ Ένγκελμαν ήταν τελείως καλά.

Αλλά ύστερα από μερικές έβδομάδες, ξαναέρχε τα πειράματά του. Αυτή τη φορά, όμως, έκαμε το έξης: Έξέθετε το στήθος του γυμνό σε ρεύματα ψυχρού αέρος και ταυτόχρονα έκαμε ένα έζοτ ποδόλουτρο. Το έξισημείωτο, λοιπόν, είναι, ότι δεν αισθάνθηκε το παραμικρό δυσάρεστο σύμπτωμα. Συμπέρανε τότε, ότι η ψύξις των ποδιών ήταν πιο βλαβερή από εκείνη του στήθους.

Πριν από τον δόκτωρ Ένγκελμαν, ένας άλλος έπιστήμων, ο δόκτωρ Σπέκερ, είχε παρατηρήσει ότι, επί 100 ατόμων, που αισθάνονταν κρύο στα πόδια τους, τα 42 % υπέφεραν ταυτόχρονα από φυματιώδη, 36 % πάθαιναν συχνά συνάχι, 6 % παρουσίαζαν παθήσεις του λάρυγγος, 6 % βρογχίτιδες και 10 % χρόνιας ρευματισμούς.

Ο δόκτωρ Μπραντν, έξ άλλου, παρατήρησε, ότι όλοι οι μαθητάι που αισθάνονταν κρύο στα πόδια, παρουσίαζαν μεγαλύτερη ευπάθεια στις διάφορες ασθένειες κι' ήταν άμελεις, απρόσεκτοι και κακοέφοι. Οι μαθητάι αυτοί προσεβάλλοντο πρώτοι απ' τις διάφορες έπιδημίες και αρρώστιας πιο βραδεία από τους άλλους.

Αλλά πώς πρέπει να εξηγήσουμε αυτή την έπιδραση που έχει η ψύξις των ποδιών στο σύνολο του οργανισμού; Είναι γνωστόν, ότι τα άκρα ψύχονται περισσότερο από το υπόλοιπο σώμα. Το αίμα, δηλαδή, όταν θάβναι σ' αυτά, αποβάλλει ένα σημαντικό μέρος

από τη θερμότητά του. Αυτή η ψύξις έπεκτείνεται, όπως είναι φυσικό, και στο υπόλοιπο σώμα. Αλλά έχει παρατηρηθεί, ότι, όταν το σώμα μας ψύχεται από οποιαδήποτε αιτία, γινώμαστε πιο ευπρόσδλητοι από τις διάφορες ασθένειες.

Το φαινόμενο αυτό εξηγείται ως έξης: Τα αϊμοσφαίρια και ιδίως τα λευκά, που έξασφαλίζουν την άμυνα του οργανισμού μας εναντίον των μικροβιακών μολύνσεων, κινούνται δραστηριότερα όταν η θερμοκρασία του αίματος κυμαίνεται μεταξύ 37,5 και 38 βαθμών. Όταν αυτή η θερμοκρασία κατέρχεται, έλαττώνεται αντίστοιχα και η δραστηριότης των λευκών αϊμοσφαιρίων. Οι φρουροί του οργανισμού μας πέφτουν σ' ένα είδος νάρκης. Είναι άνικανοί τότε να μας προστατεύσουν και οι διάφοροι παθογόνοι κόκοι, που βρίσκονται μέσα στο σώμα μας, ιδίως στις κοιλότητες της μήτης και του λαιμού, καθώς και στα αναπνευστικά όργανα, αρχίζουν άμεσα ανεπρόσδλητοι την κακοποιό δράση τους.

Οι παλιοί γιατροί, σε παρόμοιες περιπτώσεις, συνιστούσαν βεντούζες, σωματισμούς, περιτυλίξεις με θερμό βαμβάκι, έπαλειψες με βαμια έλιδιου, κλπ. Ο σκοπός, στον όποιον απέδωσαν μ' αυτά τα μέσα, ήταν να δημιουργήσουν μια τεχνητή θερμότητα, για να κάμουν τα λευκά αϊμοσφαίρια να ξεμουδιάσουν και ν' αναλάβουν τον προστατευτικό ρόλο τους.

Η σύγχρονη Ιατρική έχει έγχαταλείψει αυτές τις μεθόδους και προτιμάει να προσβάλλει απ' ευθείας τους παθογόνους κόκομας. Θα μπορούσαμε, δηλαδή, να πούμε, ότι έχει περάσει από το στάδιο της άμυνας σ' εκείνο της έπιθέσεως. Αλλά η έπιθεση δεν αποκλείει την άμυνα. Αυτή η άμυνα είναι, άλλωστε, ένα είδος έπιθέσεως. Γιατί καθιστά ικανά τα λευκά αϊμοσφαίρια να κινηθούν για την εκδίωξη του έπικινδύνου έχθρου που έχει εισχωρήσει στον οργανισμό μας.

Μην άφινετε, λοιπόν, ποτέ τα πόδια σας να κρύνουν. Προφυλάσσοντας τα κάτω άκρα, αποφεύγετε σε μεγάλο βαθμό τα κρυολογήματα, τις βρογχίτιδες κλπ. Αν τα πόδια σας ιδρώουν ή έχουν ιδιαίτερη ευπάθεια στο κρύο, είναι καλό, μάλιστα, να φορείτε μάλλινες κάλτσες το χειμώνα. Αυτό μπορούν να το κάμουν και οι γυναίκες. Θα χρησιμοποιήσετε γι' αυτό μάλλινα σόονια, που θα τα φορείτε πάνω από τις κάλτσες σας. Αυτή η μικρή προφύλαξη θα σας γλυτώσει από πολλές ένοχλησεις.

Μικρές ειδήσεις

Για βρέφη που έχουν αλλεργική ευαισθησία στο χυμό του πορτοκαλιού, παρασκευάζονται τώρα κονσέρβες με τέτοιο χυμό. Αλλά, λόγω του ότι οι αλλεργικοί άνθρωποι, που υπάρχουν κυρίως στη φλοίδα και στους σπόρους του πορτοκαλιού.

Το «ετρασόν» είναι ένα νέο αντιβιοτικό φάρμακο, με γέδοι υπανάσας, αποτελεσματικό κατά της πνευμονίας στα βρέφη και στα μεγαλύτερα παιδιά.

Τελευταίο θεραπευτικό

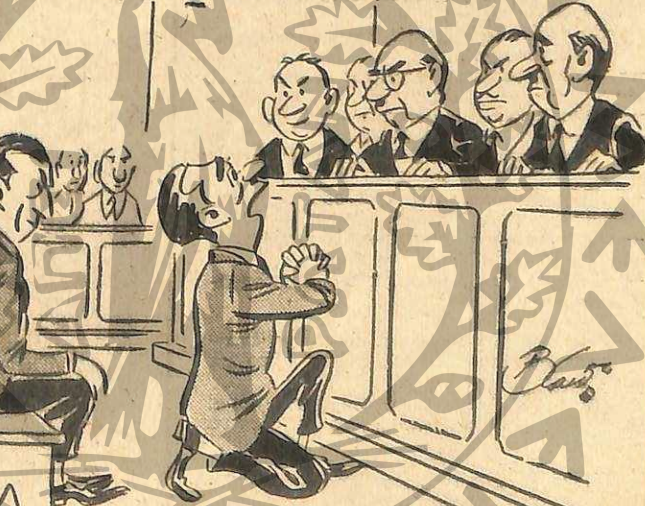
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

— Δεν υποφέρεσαι πιά, βοέ γυναίκα. Είναι η τρίτη χρονιά που θέλω να ψωνίσω τσιγάρες και δεν το καταρθώω!...

— Δεν μπορώ να σάς δώσω ουδέμια απάντηση, κύριε! Θα συνηνοηθείτε με ... «κινώλο μου!»...

— Ανητήστε με, κύριοι ένοχοι, και απαλλάξτε τον πελάτη μου. Έχω τρεις μήνες να στανωσώ δεκάρα, λόγω της κρίσεως!... (Το Β. Χριστοδούλου)

Η τελευταία μέρα!

Ο Χριστάκης πρόκειται να παντρευτεί την Κυριακή. Ένας από τους φίλους του, του λέει:

— Θερμά συγχαρητήρια, φίλε μου. Η σημερινή ημέρα, είναι η πιο ευτυχισμένη της ζωής σου. Δεν θα ξαναβίσεις ποτέ σου τέτοια μέρα...

— Μα δεν παντρεύομαι σήμερα, άλλ' αύριο!

— Γι' αυτό, σου λέω πως δεν θα ξαναβίσεις ευτυχισμένη μέρα σαν τη σημερινή...

Μια τσιγγάνα πλησιάζει έναν μελαγχολικό κύριο και του λέει:

— Να σου πω το μούρα σου...

Ο κύριος δέχεται. Η τσιγγάνα παίρνει το χέρι του και του λέει:

— Μη φοβάσαι! Τα σύννεφα θα διαλυθούν. Η μπόρα θα περάσει. Και πάλι ο ούρανός θα ξαστερώσει για σένα...

Και ο κύριος, διακόπτοντάς την: — Κυρά μου, της λέει, εγώ σου ζήτησα να μου πής την τύχη μου κι' όχι το μετεωρολογικό δελτίο!...

Ένας αδελφός κυνηγός, πυροβολώντας, πλήγωσε έναν απ' τους συντρόφους του. Και κάποιος που θέλει να τον πειράξει για τις προηγούμενες... επιτυχίες, του λέει:

— Σήμερα χτυπήσατε κατ'ί, που δεν μπορούν να σας κατηγορήσουν, ότι το αγорάσατε!...

Η ανύπαντρη φίλη: Η αλήθεια είναι ότι ο έρωτας είναι ένα πολύ ωραίο όνειρο...

Η παντρεμένη φίλη: Κι' ο γάμος, το ξυνητήριο!...

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου στον κατηγορούμενο:

— Πώς βρέθηκαν στο σπίτι σου οι κόττες του μνηυτού;

— Δεν θυμάμαι τώρα, κύριε πρόεδρε. Δώστε μου καιρό να σκεφτώ.

— Ωραία! Σου δίνω... έξη μήνες!

— Εγώ, κύριε, όταν συζητώ μ' ένα ήλιθιο, δεν υποχωρώ ποτέ!

— Εγώ, απεναντίας, υποχωρώ πάντα. Χαίρετε, κύριε!

Αφού ένας διάσημος φαγάς εξετάσθηκε απ' το γιατρό του, άκουσε τώρα τις υποδείξεις του:

— Θα τρώτε μια σούπα, λίγα χορταρικά κι' ένα πορτοκάλι...

— Πριν ή μετά το φαγητό, γιατρέ;...

— Πώς προτιμάς να τρώς στο ξενοδοχείο, τσάπλιν' ότ ή αλά-κάρτ;

— Εγώ προτιμώ να τρώω... βερεσέ!

Σας άκουσα να τραγουδάτε χτές, δεσποινίς.

— Ά, τέκανα για να σκοτώσω τον καιρό μου!

— Τότε, λοιπόν, διαλέξατε ένα όπλο αλάνθαστο!

Γιατί θέλεις να φύγεις από την εταιρεία μας; Μήπως δεν τα βγάζεις πέρα με τη δουλειά;

— Με τη δουλειά τα βγάζω πέρα, κύριε διευθυντά. Όχι όμως και με το μισθό που μου δίνετε.

Τί τα θέλετε τα δρομολόγια, φωνάζει θυμωμένος στο σταθμάρχη ένας επιβάτης, αφού τα τραίνα έχουν πάντα καθυστερήσει;

Και ο σταθμάρχης: — Δέν μου λέτε σάς παρακαλώ: Πώς θα διαπιστώναμε ότι τα τραίνα έχουν καθυστερήσει αν δεν είχαμε τα δρομολόγια;

— Αμαλίσσα! Έτοιμη ή φρούστα σου! Τη σιδέρωσε ή μαμά!...

Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΙΣ

— Έτσι τουλάχιστον δεν θα κρυώνω πιά!...

Μια πονόψυχη γυναίκα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

Η «κουπερόζ» είναι μια αληθινή αρρώστεια του δέρματος, που άσχημιζει τόσο ωραία προσωπάκια. Τα συμπτώματά της είναι στερεότυπα: Στη μύτη και στα μάγουλα παρουσιάζονται φλεβίτσες κόκκινες ή βιολέ, που μεγαλώνουν σιγά-σιγά, ιδίως με την επίδραση του κρύου ή της ζέστης. Η πάθηση αυτή εμφανίζεται συνήθως σε γυναίκες που πλησιάζουν τα 50, κάποτε όμως και σε νέες κοπέλλες. Έπειδή προχωρεί άργα και ύπουλα, ελάχιστες γυναίκες ανησυχούν με τις πρώτες εκδηλώσεις της. Ένώ θα μπορούσαν τότε να τη σταματήσουν με μέσα προληπτικά: μασάζ, κομπρέσες με ζεστό χαμομήλι, ειδική διαίτα και γενικές προφυλάξεις κατά των τοπικών συμφορήσεων.

Όταν προχωρήσει πιά η πάθηση, χρειάζεται συστηματικότερη θεραπεία και διαίτα. Αποκλείονται τα αμυλώδη, (το ψωμί το αντικαθιστάμε με λίγα παξιμαδάκια), οι κονσέρβες, τα θαλασσινά, τα αλλαντικά, τα μπαχαρικά, η σοκολάτα, ο καφές, το αλκοόλ, και ένα μέρει η ζάχαρη. Τρώτε ιδίως χορταρικά, ωμά ή βρασμένα, με λάδι και λεμόνι, και άφθονα φρούτα. Μασάζτε άργα και πίνετε μετά το φαγητό ένα ζεστό τίλιο ή χαμομήλι. Αποφεύγετε όσο το δυνατόν τη δυσκοιλιότητα.

Αν μπορείτε, αναπαύεστε ξαπλωμένη, μισή ώρα μετά το φαγητό. Πηγαίνετε σ' ένα γιατρό, για να βεβαιωθείτε πως λειτουργούν κανονικά οι αδένες και το κυκλοφορικό σας σύστημα.

Τοπικά, εφαρμόζεται η διαθερμοπηξία, και η θέρμανση δηλαδή των διεσταλμένων αιμοφόρων αγγείων με μια λεπτοτάτη ηλεκτρισμένη βελόνα.

Επί 48 ώρες κατόπιν, φαίνονται στα μέρη εκείνα μικρά σκουρα σημάδια, ύστερα όμως χάνονται τελείως.

Αν η πάθηση βρίσκεται στην αρχή της, μια μόνο εφαρμογή της διαθερμοπηξίας είναι αρκετή.

Φυσικά, θα φροντίσετε έπειτα, με την κατάλληλη διαίτα που είπαμε, να μην ξαναπάθετε «κουπερόζ».

Συνταγή για σκαπούνι τουαλέτας

Θέλετε να φτιάσετε στο σπίτι σας ένα σκαπούνι τουαλέτας, άγνό, άρωματικό, διαφανές και φτηνό; Ψιλοκόβετε 150 γράμματα άσπρο σαπούνι της κουζίνας. Το βάζετε μέσα σε μια μικρή κατσαρόλα έμαγιέ. Προσθέτετε 40 γραμμάρια καθαρό οινόπνευμα του φαρμακείου. Τοποθετείτε την κατσαρόλα μέσα σε άλλη, μεγαλύτερη, γεμάτη νερό. Βάζετε τη μεγάλη κατσαρόλα να βράσει στη φωτιά. Το σκαπούνι λιώνει σιγά-σιγά. Όταν διαλυθεί τελείως, αφαιρείτε τις ακαθαρσίες που έχουν ανεβή στην επιφάνεια του υγρού. Προσθέτετε λίγο καρμίνιο, λυωμένο σε μια σταγόνα αλκοόλ — τόσο ώστε να πάρη το μίγμα ρόζ χρώμα — καθώς και μερικές σταγόνες έσάνς λεβάντας. Βγάζετε το μίγμα απ' τη φωτιά όταν ξεκαρμυστεί πιά όλο το περισευούμενο οινόπνευμα. Το χύνετε άμέσως μέσα σε μικρά χαρτονένια κουτιά, που χρησιμοποιούν για φόρμες, και τ' αφήνετε να κρυώση και να πήξη. Σε 5-6 μέρες, είναι πιά έτοιμα τα άρωματικά αυτά σαπουνάκια.

Χαρτί αντί για ξεσκονόπανα

Μη λερώνετε τα ξεσκονόπανα, για να καθαρίσετε τους καθρέφτες ή τα τζάμια σας. Τρίψτε τα καλά με τσαλακωμένο χαρτί έφημερίδας. Βρέξτε πρώτα ένα κομμάτι τέτοιου χαρτί κι' αφαιρέσετε μ' αυτό τη σκόνη και τις ακαθαρσίες. Ύστερα μεταχειρισθείτε άλλο, στεγνό, για να σκουπίσετε την υγρασία, κι' ένα τρίτο για τον τελικό καθαρισμό. Με χαρτί έφημερίδας μπορείτε επίσης να τρίψετε τα χαλκώματά σας, που γυαλίζουν έτσι θαυμάσια.

Για τα γανωμένα σκεύη

Τα γανωμένα μαγειρικά σκεύη καθαρίζουν άρτια, αν τα τρίψετε με μια φανέλλα βρεγμένη με πετρέλαιο. Ύστερα τα πλένετε καλά για να φύγη τελείως ή μυρωδιά του πετρελαίου, και τα σκουπίζετε με στεγνή φανέλλα.

Η τσουκνίδα και η άνοιξη

Η κοινή τσουκνίδα συνιστάται πολύ έναντι της αναιμίας. Μπορείτε να τη χρησιμοποιήσετε είτε φρέσκη, είτε ξερή.

Απ' τη φρέσκη, οι Σουηδοί φτιάχνουν ένα είδος σούπας, ιώστημης κι' ύγιεινης συγχρόνως, με τον έξης τρόπο: Καθαρίζουν τις κορυφές των τρυφερών κλωνιαρών, τις ξεματάνε, τις ψιλοκόβουν και τις χρησιμοποιούν ό,πως τα συνηθισμένα χόρτα για σούπα.

Απ' την ξερή τσουκνίδα, βγαίνει με το βράσιμο ένα αφέψημα ωφέλιμο για τους αναιμικούς.

Υβόν Σαντόν

Οι κωφάλαλοι πιστοί παρακολουθούν τον ιεροκήρυκα και με προσοχή επαναλαμβάνουν τα λόγια, που τους υπαγορεύει.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ αρκετές εκκλησίες στις 'Ηνωμένες Πολιτείες αποκλειστικά για κουφούς, που θέλουν να στείλουν τις δεξιές τους στον 'Υψιστο. Μία από αυτές, που βρίσκεται στο Λας Άντζελες φημίζεται για τη δράση της και την εξέλιξη που έχουν εκεί οι λειτουργίες κάθε Σαββατοκύριακο.

Συντηρηθείς

Πώς εξασφαλίζεται η έπαφθ του παπα με τους πιστούς

Η εκκλησία αυτή συγκεντρώνει πιστούς από τα γύρω χωριά και ακόμη ανθρώπους κουφούς, που κατοικούν εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά.

Με τη χρησιμοποίηση της συνθηματικής γλώσσας, οι εκκλησιαζόμενοι μπορούν να «ακούσουν» το Ιερό κήρυγμα και τους ψαλμούς και να λάβουν μέρος στους ύμνους και τις προσευχές, μολονότι οι πιστοί αυτοί δεν μπορούν να ακούσουν και μερικοί δεν μπορούν ούτε να μιλήσουν!...

Η εκκλησία αυτή ιδρύθηκε το 1948 από το 'Αμερικανικό Συνέδριο Βαπτιστών, και εξασφάλισε μια ικανοποιητική θρησκευτική μυσταγωγία στους εκκλησιαζόμενους, που ο αριθμός τους διαρκώς αυξάνει. Σήμερα τα μέλη της είναι περισσότερα από 130 και στις μεγάλες γιορτές που συγκεντρώνονται σχεδόν όλα, αναγκάζονται πολλά απ' αυτά να παραμένουν έξω, γιατί το κτίριο δεν τους χωράει.

Αυτός είναι και ο λόγος που άρχισε να κατασκευάζεται ένα νέο οικοδόμημα κοντά στο παλιό, που θα καλύψει όλες τις απαιτήσεις που έχουν δημιουργηθεί.

Ο αιδεσιμώτατος Νόμπελ Α. Χάουερ, ιερέας της πρωτότυπης αυτής εκκλησίας για τους κουφούς, δίνει στους εκκλησιαζόμενους του μεγάλη παρηγοριά και δείχνει ιδιαίτερη κατανόηση στα προβλήματα και στις ανάγκες τους, που είναι πάρα πολλές.

Ο ιερέας αυτός, που ακούει και μιλάει αρκετά ικανοποιητικά, είναι μοναχογιός από κωφάλαλους γονείς. Κατώρθωσε όμως να μάθει απ' αυτούς τη συνθηματική τους γλώσσα κατά την

παδική ηλικία του. 'Ακριδώς δε γι' αυτές τις ειδικές γνώσεις του, του ζήτησαν να αναλάβει προσωρινώς τη θέση του έφημερίου της εκκλησίας για κουφούς.

Ο κ. Χάουερ, που το αρχικό του επάγγελμα ήταν δικηγόρος, δέχτηκε να αναλάβει τη θέση αυτή για ένα καλοκαίρι. Οι περιστάσεις όμως ήρθαν έτσι, ώστε είναι ακόμη έφημεριος, από εδώ και πέντε χρόνια, χωρίς να μπορεί να βεβαιώσει κανείς ότι δεν θα παραμείνει στην ίδια θέση άλλα τόσα χρόνια...

Με τη διεύθυνση λοιπόν του αιδ. Χάουερ, η εκκλησία εφαρμόζει ένα εξαιρετικό πρόγραμμα θρησκευτικής και κοινωνικής δράσεως. Συντηρεί ένα νηπιαγωγείο, διευθύνει τις σχολικές τάξεις του Σαββάτου και της Κυριακής και έχει υπό την προστασία του λέσες και συλλόγους, που ενδιαφέρονται για ειδικά θέματα.

Μολονότι η συγκέντρωση αυτή γίνεται σιωπηλά, χωρίς φωνές, τα μέλη της βρῖσκον τον τρόπο να ακολουθούν με συναδελφικότητα ένα σωστό υπόδειγμα εκκλησιαστικής και κοινωνικής ζωής.

Μολονότι οι εκκλησίες αποκλειστικά για κουφούς είναι λίγες, ωστόσο μπορεί να πη κανείς ότι είναι έμφωδιασμένες πολύ καλύτερα από τις συνηθισμένες, αφού εκτός από τα απαραίτητα εξαρτήματα που έχουν, για να γίνεται η λειτουργία χωρίς εμπόδια, έχουν και βοηθητικά ακουστικά στα στασίδια, για τους πιστούς εκείνους που δεν είναι τελείως κουφοί. 'Επίσης μερικές απ' τις εκκλησίες αυτές διαθέτουν κι ένα ειδικό μεταφραστή. 'Η δουλειά του είναι να μεταφράζει τη λειτουργία στη συνθηματική γλώσσα, που καταλαβαίνουν όλοι οι πιστοί.

Κατά τις βαπτίσεις, τους γάμους και γενικά όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις τους, οι κουφοί-ένοριτες μιάς τέτοιας εκκλησίας βρίσκουν ακόμη μια ευκαιρία για να συγκεντρωθούν εκεί όλοι μαζί και να γιορτάσουν.

'Εξ άλλου, γίνονται τακτικά συγκεντρώσεις σε διάφορα σπίτια, στη λέσχη που έχουν ιδρύσει, ή συχνότερα στον σπῖτι του αιδ. Νόμπελ Α. Χάουερ, όπου εξετάζουν κάθε πρόβλημα που τους παρουσιάζεται, και του δίνουν την καλύτερη λύση.

Σ' αυτές τις συγκεντρώσεις τον πρώτο ρόλο παίζουν τα χέρια, στα οποία οι κουφοί δίνουν διάφορα σχήματα, καθώς και τα μάτια, που μεταφράζουν τα σχήματα αυτά σε λέξεις και φράσεις.

'Αντίθετα απ' ότι θα νόμιζε κανείς, τουλάχιστον στην ένορία του κ. Χάουερ, δεν υπάρχουν φτωχοί.

Όλοι οι κωφάλαλοι, που εκκλησιάζονται σ' αυτήν την εκκλησία, έχουν κάποια απασχόληση απ' την οποία μπορούν να κερδίζουν τη ζωή τους.

Μερικοί κουφοί ένοριτες μάλιστα έχουν αρκετά στοργυλές περιουσίες. Αυτοί μάλιστα φρόντισαν για τους συναδέλφους τους, που είχαν ανάγκη. Τους τοποθέτησαν ως εργάτες, επιτόκατες, ή σε δουλειές γραφείου, ανάλογα με τα προσόντα τους, και τους εξασφάλισαν έτσι την οικονομική ανεξαρτησία τους, που κάνει την πάθησή τους πολύ πιο υποφερτή.

'Υπάρχουν όμως και μερικοί κουφοί προχωρημένης ηλικίας ή ανίκανοι για οποιαδήποτε εργασία. Γι' αυτούς φροντίζει μια ειδική επιτροπή, που έχει συσταθεί, με πρόεδρο τον Ιερέα της εκκλησίας για τους κωφάλαλους. Από τις εσφορές και τις έκτακτες δωρεές χτίζουν μικρά σπίτια, όπου στεγάζονται αυτοί οι ηλικιωμένοι, που τους υπηρετούν άλλοι κωφάλαλοι που πληρώνονται από το ταμείο της 'Επιτροπής.

Με άλλα λόγια, η ατέλεια μιάς αισθήσεως, έχει συναδελφώσει τους ανθρώπους αυτούς και τους έχει αναγκάσει να δημιουργήσουν μια τέτοια ιδεώδη κοινωνία, που ασφαλώς θα τη ζήλευσαν πολλοί υγιείς!...

Ένα δυσάρεστο δώρο...

Ο πρόεδρος των βρετανικών υπερπόντιων αεροπορικών γραμμών σερ Μάιλς Τόμας βρήκε τον υπελά του με τον παπαγάλο, που του χάρισε ένας από τους πιλότους της εταιρείας. Ο σερ Μάιλς είχε ζητήσει πράγματι από τον πιλότο αυτόν να του φέρη έναν παπαγάλο από την 'Αφρική. Πρόθυμος ο πιλότος αγόρασε το πουλί, που του ζήτησε, αλλά κατά τη διάρκεια της επιστροφής του, σπριζόταν στην ακόλουθη στανική σκέψη: Αν συνέβαινε κάτι με τη νέα, η οικογένειά της θα απέφυγε το σκάνδαλο. Κι' όπως είχε καταστρώσει το σχέδιό του, έτσι κι' έγινε. Πού βρήκε τώρα τον καιρό αυτή η τόσο αυστηρή νέα για να παραστράση; Απλούστατα, έπεσε στη φωτιά με το θάρρος της άγνοιας. Εκείνος

Κορίτσια

ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Το κορίτσι με την πέτρα

ΚΡΑΤΟΥΣΕ πάντα μια πέτρα στο χέρι της, και για να το καταφέρει αυτό, ώρες κι' ώρες καθόταν ήσυχα. Οι νοσοκόμοι του ιδρύματος, όπως την έβλεπαν φρόνιμη, έπαυαν να την προσέχουν. Τότε εκείνη κατέβαινε, ελεύθερη στον κήπο για να περπατήσει. Κι' εκεί εύρισκε την ευκαιρία ν' αρπάξει μια πέτρα και να την κρύψει στο χέρι της. 'Αλλοιότερα τότε στον άνδριο έπισκέπτη!... Τον πλησίαζε κι' έπιανε κουδέντα μαζί του. 'Ελεγε σωστές κουδέντες και κανείς δεν φανταζόταν ότι μιλούσε με μια τρελή! Ξαφικά, αν δεν την προλάβαιναν οι νοσοκόμοι, του πετούσε με δύναμη την πέτρα κι' όπου τον έβρισκε. Αυτή ήταν η τρέλλα της!

'Υστερα γελούσε, κλάμνιζε και ούρλιαζε μέχρι να της κάνουν μια καταπραυντική ένεση για να ησυχάσει!... 'Ηταν έτσι επικίνδυνη, γιατί γελούσε τον κόσμο κι' αρκετοί είχαν τραυματισθεί σχημα!

Αυτή η νέα όμως, πριν λίγα χρόνια, ήταν ένα λογικό κι' όμορφο κορίτσι. Μια νέα του παλιού καιρού, κλεισμένη στο σπίτι της, διαρκώς στα φουστάνια της υπηρέτας της. Ο πατέρας ήταν σωστός κέρβερος. Οι αδελφοί της υπερβολικά αυστηροί μαζί της. Την πρόσεχαν σε κάθε βήμα της. Οι φίλες της περνούσαν πάντα από τον αυστηρό τους έλεγχο. 'Ετσι έλαττωνόταν, κατά τη γνώμη τους η πιθανότητα να παρασυρθεί από αυτές ή αδελφή τους σε καμιά περιπέτεια.

'Ετσι της είχαν στερήσει κάθε νεανική χαρά. 'Ήξερε θαυμάσια να μαγειρεύει, να πλέκει, να ράβει, μα δεν είχε ιδέα τι γινόταν στον κόσμο. Τις ώρες της μέσα στο σπίτι περνούσε με ρομαντικά μυθιστορήματα. 'Ετσι αυτό το δυστυχισμένο πλάσμα ήταν έξω τόπου και χρόνου. Γι' αυτό την έπαθε! 'Επεσε τυφλά στον πρώτο άνθρωπο που αντίκρισε.

Το... κοσμοϊστορικό αυτό γεγονός συνέβη στο σπίτι μιάς φίλης της, που γιόρταζε κι' είχε ένα γλεντάκι. Εκείνη είχε πάει όπως πάντα με τη μητέρα της. Κι' εκεί ένας εξάδελφος της φίλης της τζιμνέ σε ν' άφησις όλο το σόι της! Όπως ή νέα ήταν άβγαλη, δεν μπορούσε, φυσικά, να ξεχωρίση ποιές ήταν οι πραγματικές προθέσεις ενός νέου.

Κι' ο τολμηρός εκείνος εξάδελφος το μόνο πράγμα που δεν είχε σκεφθεί ήταν ο γάμος. Για να πετύχει μάλιστα το σκοπό του, σπριζόταν στην ακόλουθη στανική σκέψη: Αν συνέβαινε κάτι με τη νέα, η οικογένειά της θα απέφυγε το σκάνδαλο. Κι' όπως είχε καταστρώσει το σχέδιό του, έτσι κι' έγινε. Πού βρήκε τώρα τον καιρό αυτή η τόσο αυστηρή νέα για να παραστράση; Απλούστατα, έπεσε στη φωτιά με το θάρρος της άγνοιας. Εκείνος

τώρα κανόνισε τη ζωή της. Της εξηγούσε πως να ξεγελά τους δικούς της, πως να τον έπισκέπτεται κρυφά, τι δικαιολογίες να βρῖσκει, όταν άργούσε. Κι' εκείνη, έρωτευμένη παράφορα μαζί του, τα εύρισκε όλα φυσικά.

Μα όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος. Καί μια μέρα, που περνούσε τυχαία ο αδελφός της από ένα δρόμο, την είδε να βγαίνει από ένα υπόγειο! Είδε πως της μιλούσε και πως χαριεντιζόταν μαζί της ένας άγνωστος. Κι' έγινε κατάχλωμος! 'Εκείνη, μεθυσμένη ακόμη από τις τρυφερότητες του αγαπημένου της, δεν είχε αντιληφθεί τον αδελφό της. Γύρισε, όπως πάντα, τρέχοντας στο σπίτι.

Μα όταν μπήκε μέσα, αντίκρισε τις μορφές των δικών της παγωμένες. Τα βλέμματά τους την κυττούσαν σαν μια ξένη. Στα μάτια του πατέρα της είδε τόσο μίσος που τρόμαξε. Κάτι πήγε να πη, για να δικαιολογηθεί μα δεν πρόλαβε. Άρχισαν όλοι να τη δέρνουν άγρια, σκληρά, αλύπητα. Τη χτυπούσαν όπου εύρισκαν, χωρίς να της πούνε ούτε λέξη. Εκείνη μάταια ζητούσε να τη ληπθούν. Ναί, θα τους τα έλεγε όλα. Είχε κάνει ένα σφάλμα. Μα δεν ήταν κακό. Δεν μπορούσε να ήταν κακό... Κανείς τους όμως δεν την άκουγε. Κάποιος την χτύπησε τότε με δύναμη στο κεφάλι.

Οι ίδιοι άργότερα δεν μπορούσαν να βεβαιώσουν ποιός ήταν και με τι την χτύπησε. 'Η νέα σωριάστηκε κατά γης αιμόφυρτη. Τότε μόνο συνήλθαν, από την όμαδική παραφροσύνη, που τους είχε πιάσει και τη μετέφεραν στο νοσοκομείο.

'Η δύστυχη νέα έκανε ένα μήνα να συνέλθει κι' όταν γύρισε πάλι κοντά τους, το σπίτι τους μεταβλήθηκε σε φυλακή. Την έκλεισαν μέσα για τιμωρία της! 'Οχι, δεν θα της έδιναν ποτέ πιά την ευκαιρία να τους ντροπιάζει.

Πέρασαν εβδομάδες και μήνες με μια απόλυτη μοναξιά και με την καθημερινή γκρίνια των δικών της για το σφάλμα της. 'Η ζωή της έτσι είχε γίνει πραγματική κόλαση. Κι' η άπελπισία της ήταν ακόμη πιο τραγική, γιατί δεν είχε πάψει ούτε στιγμή ν' αγαπάει τον άνθρωπο που τώρα πιά την είχε ξεχάσει.

'Επειτα, με τον καιρό ένα φοβερό μίσος άρχισε να γεμίζει την καρδιά της. Μισούσε όλους τους ανθρώπους! Και μια μέρα από την απόγνωσή της τρελλάθηκε και την έκλεισαν στο Ψυχιατρείο. Το μόνο αίσθημα, που έμεινε στο ταρραμένο μυαλό της από το παρελθόν, ήταν το μίσος.

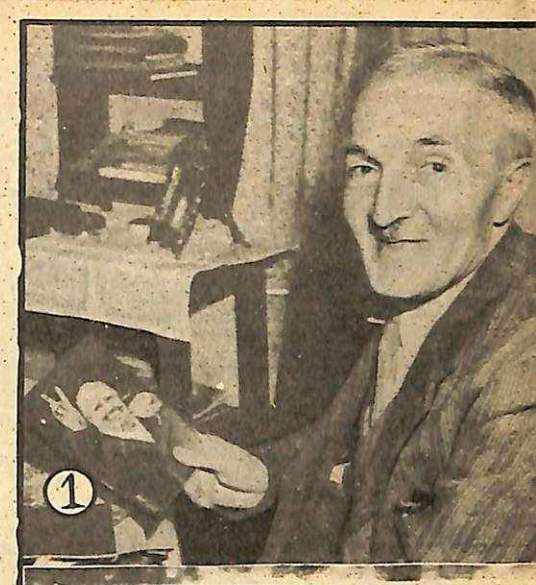
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ο Θεόδωρος Γουάιλι, που ζή σήμερα στο Βερολίνο και είναι 74 χρόνων, είναι ο ήρωας των Μπέρσε που πριν από 55 χρόνια συνέλαβε αιχμάλωτο τον Ουάιλιτον Τσάρλτλ. 'Ως γνωστόν ο 'Αγγλος πρωθυπουργός ήταν το 1899 αξιωματικός των Ουσσάρων και ανταποκριτής του 'Ελμόντλκ Πόστς. Κατώρθωσε δε να ξεφύγη από τα χέρια των Μπέρσε με μια τολμηρή απόδραση.

2 Η κυρία Μίνικ από το Φόρθ Γουάρθ του Τέξας που έφερε προ ημερών στον κόσμο τριδύμα, βρήκε ένα πραγματικά πρωτότυπο τρόπο να βολέψει τα νεογέννητα μέσα στο διαμέρισμα, το οποίο μόλις επαρκούσε για την υπόλοιπη οικογένεια. Όπως βλέπετε και στη φωτογραφία μας, τα τρία αδέλφια, δεν φαίνονται καθόλου δυσχερήμένα μέσα στα στρώματα της παλιάς γκαρνταρόμπας που τους χρησιμεύουν για κρεβάτια.

3 Ο παράξενος αυτός σκύλος, που άκουει στο έπος παράξενο όνομα 'Αλβίνο ντι Βάλλε 'Ιμάντις', άνηκε στον 'Ιταλό κτηνοτρόφο Πιέτρο Ρότα και θεωρείται σήμερα το άραιοτερο τασιπανάσκυλο, που υπάρχει στον κόσμο. Ο σκύλος αυτός είναι άσπας της καταγωγής και έχει βραβευθεί σε όλες τις εκθέσεις, στις οποίες πήρε μέρος μέχρι σήμερα.

4 Ο Ρόναλντ Κόλμαν, που είχαμε καιρό να ιδούμε στον κινηματογράφο, άρχισε τώρα μια νέα καριέρα στην αμερικανική τηλεόραση με παρτεναίο την σύζυγό του Μπενίτα Χιούμ, που δεν είχε παίξει ποτέ ούτε στο θέατρο, ούτε στον κινηματογράφο. Το ζεύγος υποδύεται και στην τηλεόραση δυο ανήλικους που έχουν κάθε μέρα από μια νέα διασκεδαστική περιπέτεια.

Ο χορός της εκκλησίας για τους κουφούς, «ψάλλει» διάφορους θρησκευτικούς ύμνους, χρησιμοποιώντας τη συνθηματική γλώσσα τους.

ΠΑΝΟ στο υπερκωκάνειο, που σαλπάρισε εκείνο τ' απόγευμα από τον Πειραιά για την Αμερική, μια νέα γυναίκα, όψη κι αδύνατη, τυλιγμένη στο βαρύ παλτό της, στέκεται ακούμπισμένη στην κουπαστή, με τα δακρυμαμένα μάτια της γυρισμένα προς την προκυμάλια, που όλο απομακρύνεται. Κι' όταν όλα έσθυσαν στο βάθος και δέ φαινόταν πια παρά μόνο μια άκνη γκρίζα γραμμή, η γυναίκα σκούπισε τα δάκρυα της και γύρισε να μη στην καμπίνα της μουρμουρίζοντας:

— Ποιος ξέρει αν μ' άφησε ο Θεός να ξαναδώ τους αγαπημένους μου, να ξαναπατήσω στους δρόμους του νησιού μας...

Η Δέσπω — έτσι την έλεγαν τη γυναίκα — που απομακρύνονταν από τους συγγενείς και τους φίλους της ήταν άρρωστη. Ένας κακοήθης όγκος, που της παρουσιάστηκε εδώ και λίγο καιρό, μάρανε την ομορφιά της.

Κι' όμως, η Δέσπω δεν ήταν παραπάνω από είκοσιπέντε χρόνων. Είχε παντρευτεί, ύστερα από ένα πονεμένο έρωτα το Μάνο Καπραλιά, παρά τη θέληση των δικών της, που δεν ήθελαν να δώσουν την κόρη τους σε ναυτικό.

Τυφλωμένοι, όμως, από τον παράφορο, έρωτά τους ο Μάνος και η Δέσπω παντρεύτηκαν. Και τον πρώτο καιρό που τα ταξίδια ήταν κοντινά, περνούσαν ευτυχισμένες μέρες.

Τό μυδιώ που ΣΚΟΙΝΕΙ

Αργότερα όμως όταν ο Μάνος έγινε υποπλοίαρχος και ταξίδευε με υπερκωκάνειο σε μακρινούς τύπους και η Δέσπω αναγκαζόταν να φύγει για τον Πειραιά, να τον συναντήσει, οι χωρισμοί αυτοί και το μαρτύριο της αναμονής, γέμιζαν την ψυχή της από αγωνία και απόγνωση. Η δροσιά της στέγνωνε από τα ξενύχτια, τα δάκρυα και τους αναστεναγμούς της.

Ετσι άρχισαν σε λίγο οι επισκεψές της στους γιατρούς. Ο πατέρας της, μάλιστα, που την έφερε στην Αθήνα, έκανε και δυο ιατρικά συμβούλια.

— Κακοήθης όγκος στο δεξιό μαστό, είπαν στον πατέρα της οι γιατροί. Χωρίς χειρουργία δεν μπορεί να υποχωρήσει. Αλλά, για μια τέτοια επέμβαση είναι απαραίτητη η έγκριση του συζύγου...

Η Δέσπω δεν είχε ιδέα για τη σοβαρότητα της αρρώστιας της. Μόνο, όταν γύρισε ο άντρας της από κάποιο ταξίδι κι' έμαθε από τον πεθερό του τη θλιβερή αλήθεια, της τό ειπε με χάρη και υποσχέσεις και τη βεβαίωσε πως εκεί στην Αμερική, που θα την πήγαινε, θα γινόταν έντελώς καλά.

Με κρυφή ελπίδα ταξίδευε τώρα η Δέσπω. Κι' όταν βρέθηκε μόνη στην καμπίνα της, ξάπλωσε στη κοκέττα κι' άρχισε πάλι να κλαίει.

— Δέσπω, αγάπη μου, πρέπει να λογικευθώ και να πάψω να κλαίω, της είπε ο Μάνος, όταν την είδε σ' αυτή την κατάσταση, μπαίνοντας στην καμπίνα της. Σήκω, χρυσή μου να βάλης το καλύτερο σου φόρεμα και να βγεις στο σαλόνι να γνωριστείς με άλλες κυρίες, ως την ώρα που θαρθώ να σε πάρω για το δείπνο. Δεν το επιτρέπει, βλέπεις, ο κανονισμός του βαποριού να συναντιώμαστε συχνά. Επειτα, πρέπει να είμαι στη θέση μου. Ετσι όπως κάνεις, θ' άρρωσθης!

Κι' ο Μάνος τη φίλησε και βγήκε από την καμπίνα της.

Το ίδιο βράδυ βρήκε τη γυναίκα του στο σαλόνι του πλοίου ανώνυμη!

Η ομορφιά της τονισμένη από το μακιγιάζ, έλαμπε κάτω από τα φώτα.

Χωρίς να της πη τίποτα, έδειξε το θαυμασμό του με την τρυφερή έκφραση του προσώπου του.

Επειτα της γνώρισε το γιατρό του πλοίου και μια κυρία πολύ γοητευτική, που ταξίδευε μόνη της. Αργότερα η Δέσπω έμαθε από την κυρία αυτή, πως ήταν χήρα

και πως πήγαινε στην Αμερική να μείνει με τον αδελφό της.

Ετσι από το πρώτο βράδυ, το ζεύγος Καπραλιά, ο γιατρός και η κυρία με το κοριτσάκι τρώγανε στο ίδιο τραπέζι.

Η Δέσπω είχε ανακτήσει το ήθος της και ξεκινούσε την αρωστική της, χωρίς στις περιποήσεις του γιατρού και τα χάπια που της έδινε, για να μην αισθάνεται τον πόνο που την τρυπούσε κάθε τόσο. Ήταν ευτυχισμένη, που βρισκόταν κοντά στον άντρα της. Περιποιόταν τον εαυτό της και είχε προσαρμοσθεί στο περιβάλλον που ζούσε.

Ενα βράδυ όμως είδε να γκρεμίζονται όλες της οι ελπίδες. Όλη της η ζωή, η περασμένη και η τωρινή σωριάστηκε σε συντρίμια μπροστά στο θέαμα που αντίκρουσε.

Από χωρίς είχε λίγο ζαλιστεί και δεν ανέθηκε το βράδυ στην τραπέζα. Ο άντρας της τη βοήθησε να ξαπλώσει στο κρεβάτι και της φίλησε και την καληνύχτισε αφήνοντάς την μόνη για να κοιμηθεί.

Αργά τη νύχτα όμως, ένοιωσε μια στενοχώρια και σηκώθηκε. Φόρεσε το πανωφόρι και βγήκε στο κατάστρωμα. Όλα ήταν αχνοφωτισμένα και παντού βασιλευσε ησυχία. Ήθελε ν' αναπνεύσει και προχώρησε λίγο, μα το δροσερό αεράκι της νύχτας την έκανε να ριγίσει. Σκέφτηκε τότε να γυρίσει, μα ένας ψιθύρος που άκουσε κάτω από τη γέφυρα την έκανε να σταματήσει. Η περιέργειά της κεντήθηκε, γιατί της φάνηκε σαν γνωστή ή φωνή. Προχώρησε ακόμη αθόρυβα και ξαφνικά αντίκρουσε εκεί ένα ζευγάρι σφιχταγκλιασμένο να φιλιέται. Η Δέσπω τους γνώρισε: ήταν ο άντρας της και η όμορφη χήρα!

Η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά κι' ένοιωσε την πνοή της να σβύνει. Έκανε κουράγιο και προχώρησε πιο πολύ. Ήθελε να βεβαιωθεί καλύτερα γι' αυτό που είδε. Την ίδια στιγμή άκουσε την καταδίκη της!

— Μη φοβάσαι, χρυσή μου... έλεγε ο άντρας της. Η γυναίκα μου είναι καταδικασμένη. Για παρηγοριά την παίρνω μαζί μου, για να της γλυκάνω τις τελευταίες της ημέρες...

Η δύστυχη Δέσπω δεν μπορούσε ν' ακούσει περισσότερα. Σκύφτη απομακρύνθηκε αθόρυβα προς την πλώρη και ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο θρήνος της ενώθηκε με το μουγγρητό που άφηναν τα κύματα, καθώς χτυπούσαν πάνω στο θώρακα του πλοίου.

Μέσα στη μεγάλη της απελπισία, μέσα στο σπαραγμό της πληγωμένης της καρδιάς, βρήκε πως μόνο ο θάνατος θα ήταν ο λυτρωτής της. Τίποτα πια δεν την κρατούσε στη ζωή, που τόσο αλύπητα της έδωσε το τελειωτικό χτύπημα.

Ξαφνικά ένα βιαστικό περπάτημα, που άκούστηκε πίσω της έσθυσε και των τελευταίων της διαταγών.

Η Δέσπω έσκυψε πιο πολύ, σαν να την έσπρωχνε ένα άορατο χέρι κι' έπεσε στη θάλασσα, που την αγκάλιασε και τη σκέπασε μέσ' στ' αφρισμένα κύματά της.

— Στόπ!... αντήχησε η φωνή του τρίτου καπετάνιου, που βρισκόταν στη γέφυρα. Στόπ! Πίσω δλοταχώς!

Το καράβι τραντάχθηκε από το απότομο σταμάτημα και τις ανάποδες στροφές της έλικας.

— Μια γυναίκα έπεσε στη θάλασσα! φώναξε κάποιος άλλος.

— Όλο άριστερά! Πίσω άριστερά! συνέχισε ο τρίτος καπετάνιος.

Ο Καπραλιάς, από τη θέση που βρισκόταν, είχε δει τη γυναίκα που έπεσε. Ήταν άραγε η γυναίκα του; Ή ένοχη συνείδησή του τον βεβαίωσε γι' αυτό. Πέταξε το σακάκι του και ρίχτηκε στη θάλασσα.

Οι επιβάτες με τις πυτζάμες τους παρακολουθούσαν στο φως των προβολέων την πάλη του Καπραλιά με τα κύματα. Μιά βάρκα ρίχτηκε στη θάλασσα και σε λίγο ο Μάνος ανέθηκε στο κατάστρωμα κρατώντας στα χέρια του το άψυχο σώμα της γυναίκας, που τόσο πολύ τον είχε αγαπήσει και που τώρα πάλι πέθανε από τη μεγάλη αγάπη της γι' αυτόν! Αυτό όμως δεν τόμαθε ποτέ κανείς! Η νεκρή πήρε μαζί το μυστικό της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Είμαι ο ιδιοκτήτης της πολυκατοικίας και ήθελα να σας ρωτήσω αν είσαστε ευχαριστημένη από την θερμάνση...

Ο Μάνος ανέθηκε στο κατάστρωμα κρατώντας στα χέρια του τη γυναίκα του...

Η ΕΠΟΠΙΟΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

ΟΙ ριζές της μεταναστεύσεως των 'Ελλήνων στη Ρουμανία βρίσκονται στα αρχαιότερα χρόνια, όταν η χώρα βρισκόταν σε κατάσταση βαρβαρότητας. Η πρώτη έπικαιότητα των κατοίκων της με τους 'Ελληνες έγινε βαθύτατα αισθητή, τόσο που οι έγχωριοι άρχοντες θεωρούσαν υπερφάνεια τους να κόβουν νομίσματα με ελληνικά γράμματα.

Από τον 6ο π. Χ. αιώνα και μέχρι της ρωμαϊκής εποχής έγιναν πολλές ομάδες μεταναστεύσεις 'Ελλήνων στη Ρουμανία — κυρίως από την περιοχή του Πόντου — οι οποίοι πήραν στα χέρια τους δόκλιππο το εμπόριο της χώρας. Η ελληνική γλώσσα με τις διάφορες διαλέκτους, κυριαρχούσε παντού και κατά την πρώτη περίοδο της ακμής του Βυζαντίου η Ρουμανία έδινε την εντύπωση ελληνικής επαρχίας.

Με την πάροδο όμως του χρόνου και από την εποχή που οι Ρουμάνοι, εκπολιτισμένοι πια από τους 'Ελληνες, απέκτησαν εθνική οντότητα και συνείδηση, το ελληνικό στοιχείο της χώρας άρχισε να αφομοιώνεται και να χάνει σιγά-σιγά τον έθνημό του.

Ετσι οι παραμονές της αλώσεως της Κωνσταντινούπολης το βρήκαν σε σκεπτική παρακμή.

Η πτώση του Βυζαντίου άνεχαίτισε το ρεύμα της παρακμής του 'Ελληνισμού της Ρουμανίας, κι' απέτελεσε την αφορμή νέας ανόδου του. Στη χώρα έφταναν νέα κύματα μεταναστών από την Κωνσταντινούπολη και τα παράλια της εξουθενωμένης Αυτοκρατορίας.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς τους φυγάδες δεν άρνησαν να ξαναφτιάσουν τη ζωή τους και να γίνουν παράγοντες μεγάλης πνευματικής και οικονομικής προόδου στη Μολδαβία και τη Βλαχία.

Ιδιαίτερως χαρακτηριστική είναι η περίπτωση ενός φυγάδος του Βυζαντίου, του κρητικού Κωνσταντίνου Κορνιάκου, ο οποίος είχε κτίσει 60 χωριά στην Πολωνία, που ήταν έρριστα, και δάνειζε τεράστια ποσά στον βασιλέα και στο Κράτος.

Ήταν κατά τους χρονικογράφους, ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου κατά τις αρχές του 16ου αιώνα.

Προτού ακόμα καθιερωθεί το καθεστώς των θανατιών 'Ηγεμόνων, οι οποίοι κυβερνούσαν τη Μολδαβία και τη Βλαχία, οι 'Ελληνες, αφού είχαν εκχριστιανιστεί τους Ρουμάνους, ώργανωσαν τις αλύες των βασιλέων και το σύστημα διακυβέρνησης σύμφωνα με όσα ίσχυαν τον καιρό εκείνο στο Βυζάντιο και είσθλαγαν δημόσιων εγγράφων.

Αιώνες ολόκληρους πριν από τους θανατιών 'Ηγεμόνων, 'Ελληνες στη Μολδαβία, ένας δε απ' αυτούς ήταν ο 'Ιακώβος 'Ηρακλείδης Βασιλικός, ο οποίος ίδρυσε πολλά ελληνικά σχολεία και εκκλησίες.

Το ίδιο συνέβη και κατά τη διάρκεια της 'Ηγεμονίας του Βασιλείου Λούπου, ο οποίος ίδρυσε (1648) στο 'Ιάσιο μια από τις σημαντικότερες τότε ελληνικές σχολές. Την εποχή εκείνη στις περισσότερες εκκλησίες η λειτουργία γινόταν συγχρόνως στη σλαβονική και την ελληνική γλώσσα.

Ας σημειωθεί ότι και οι Βλάχοι 'Ηγεμόνες καλλιεργούσαν με φανατισμό την

ελληνική παιδεία, όλοι τους δε σκεδόν ότι μόνο συνέτασαν τα έγγραφα τους στην ελληνική, αλλά και τη χρησιμοποίησαν συνήθως στις επίσημες συζητήσεις τους.

Ετσι το ελληνικό στοιχείο — χάρις και στο ότι οι Ρουμάνοι επηρεάστηκαν από την ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία — κατώρθωσε να κυριαρχήσει στον τόπο και να γίνει ο στυλοβάτης της πνευματικής και οικονομικής ζωής.

Θάνατος κατόπιν σε μια νέα περίοδο ακμής του 'Ελληνισμού, με τους θανατιών 'Ηγεμόνες στη Μολδαβία και Βλαχία. 'Ο πρώτος που εγκαταστάθηκε στο 'Ιάσιο (1709) είναι ο Νικόλαος Μαυροκορδάτος, ο οποίος, κάνοντας χρήση των δικαιωμάτων του, έπευσε να ιδρύσει σχολεία και εκκλησίες και να τοποθετήσει 'Ελληνες στις σημαντικότερες δημόσιες θέσεις.

Αργότερα ο Μαυροκορδάτος μετετέθη στη Βλαχία και πρώτη του φροντίδα ήταν να αναδιοργανώσει την ελληνική σχολή Βουκουρεστίου, στην οποία φοιτούσαν και πολλοί Ρουμάνοι που ενδιαιφέρονταν να μυηθούν στην ελληνική παιδεία.

Αργότερα ο Σουλτάνος, υπό την επικυριαρχία του οποίου βρισκόταν οι επαρχίες της Μολδαβίας και της Βλαχίας, άπληγρυνε τον διορισμό κρατικών υπαλλήλων, αν δεν γνώριζαν την ελληνική γλώσσα. Αυτό απέτελεσε μια νέα ευκαιρία ανόδου του ελληνικού στοιχείου, το οποίο κατάλαβε όλες τις καιριές κρατικές θέσεις, πράγμα που έθεσε έντονη την ελληνική σφραγίδα σ' όλη τη ζωή της χώρας.

Τερασσία δραστηριότητα προς την κατεύθυνση της ελληνικής πνευματικής και οικονομικής κυριαρχίας ανέπτυξε και ο 'Ηγεμόν 'Αλέξανδρος 'Υψηλάντης, ο οποίος ίδρυσε στη Ρουμανία πολλά νέα ελληνικά σχολεία, τυπογραφεία και εκκλησίες.

Η ακμή του ελληνικού στοιχείου είχαν αρχίσει να προκαλή τον φθόνο των αντιδράσεων των εντόπιων από τα μέσα του 18ου αιώνα.

Η αντίδραση αυτή συστηματικοποιήθηκε μετά το 1779 υπό τους διαδοχικούς μισέλληνες Γεώργιο Λαζάρ και Ευφρόσυνο Ποτάκα.

Η έκρηξη της 'Ελληνικής 'Επανάστασης έθεσε τέρμα στο καθεστώς θανατιών 'Ηγεμόνων, όχι όμως και στην ακμή του ελληνικού στοιχείου. Παρά την αφομοιωτική δραστηριότητα που ανέπτυξαν οι Ρουμάνοι, ο όγκος των 'Ελλήνων της χώρας έμεινε στις εθνικές επάλξεις του, κυριαρχώντας στον πνευματικό και οικονομικό τομέα.

Ας σημειωθεί ότι λίγο μετά την 'Επανάσταση εξεδόθη από Βουκουρεστίο η ελληνική εφημερίδα 'Ζέφυρος του 'Ιασιού, την οποία διηύθυνε ο καθηγητής Γρηγόριος Παπαδόπουλος.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό δείγμα της ελληνικής πνευματικής ακμής στη Ρουμανία, παρά τις φοβερές αντιδράσεις και τους διωγμούς, είναι και το ότι από το 1821 ήδη οι 'Ελληνες έθεσαν τα θεμέλια του ρουμανικού θεάτρου. Μετέφρασαν πολλά ξένα έργα, ίδρυσαν τους πρώτους θεάτρους και ώργάνωσαν παραστάσεις, στις οποίες συχνά παίζονταν και ελληνικά έργα.

Αναφέρονται ως πρώτοι θεατρικοί συγγραφείς και μεταφραστές ξένων θεατρικών έργων οι Μιχαήλ Χριστοφής, 'Ιακώβος Ρέκος Νερούλης, Γεώργιος Λαοσάνης, 'Αθανάσιος Χριστόπουλος, Νικόλαος Πικκόλος και άλλοι. 'Επίσης αναφέρονται ως πρώτοι 'Ελληνες ηθοποιοί οι Κωνσταντίνος 'Αριστέας και Θεόδωρος 'Αλκαίος.

Η έντασις του εθνικισμού των Ρουμάνων κατά την μετά την 'Ελληνική 'Επανάσταση περίοδο, και ιδιαίτερα μετά τη συνθηκή των Παρισίων του 1856, μοιραίο ήταν να θέσει σε φοβερό δοκιμασία την ελληνική ζωτικότητα. Οι ξένοι επιχειρηματίες, κολακεύοντας τους Ρουμάνους και καλλιεργώντας την ανθελληνική διάθεση τους, κατώρθωσαν να εισχωρήσουν σε επικραία σημεία της οικονομικής ζωής του τόπου και να εκτοπίσουν βαθμίδων το ελληνικό στοιχείο. Παρά ταύτα δεν γονάτισαν οι 'Ελληνες. Κρατούσαν με τα δόντια τους τον έθνημό τους και την οικονομική τους υπόσταση, αντιμετωπίζοντας τον πόλεμο όχι πλέον των ανευθυνών οργανώσεων, αλλά του επίσημου Κράτους.

Οι διωγμοί του 1892 και του 1905 ώδηγησαν το ελληνικό στοιχείο στην οικονομική καταστροφή και σε εξασθένιση των παροικιών με τη φυγή προς την 'Ελλάδα.

Οι δύο πανγκόσμιοι πόλεμοι έδωσαν τη χαρακτηριστική βολή. Σήμερα δεν απομένουν παρά θλιβερά ερείπια από τον άλλοτε ακμαϊστό 'Ελληνισμό της Ρουμανίας.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η τέχνη και ο έρωας

ΕΧΕΤΕ ταλέντο; "Αν ναι, τότε πρέπει να σκεφθείτε πολλές φορές προτού αποφασίσετε να συνδεθείτε με έναν άντρα και πολύ περισσότερο προτού αποφασίσετε να παντρευτείτε.

"Αλλ' είσαυτε βέβαιη ότι πραγματικά έχετε ταλέντο;

Το ταλέντο δεν είναι μια ελαφρή κλίση για τη ζωγραφική, τη μουσική, το χορό ή τη φιλολογία. Αυτή την κλίση την έχουν και πολλές άλλες νέες. Είναι, τουναντίον, κάτι πολύ περισσότερο απ' αυτήν. 'Εκείνος έχει κάνει σκοπό της ζωής του τη ζωγραφική, τη μουσική, το χορό ή τη φιλολογία. Δεν νοιάζεται παρά μόνο γι' αυτά. Όλα τα άλλα έχουν δευτερεύουσα σημασία στα μάτια του. Και κάποτε καμιά.

Το ίδιο θαπρεπε να πούμε και για το επιστημονικό ταλέντο. Γιατί υπάρχει αναμφισβήτητα ένα επιστημονικό ταλέντο. Πολλοί έχουν τον τίτλο του επιστήμονος και απορούν από την έπιστήμη τους. "Αλλ' εκείνοι που είναι ποτισμένοι ως την τελευταία τους ίνα από το πνεύμα της έπιστήμης τους και την έχουν κάμει σκοπό της ζωής τους μετριούνται στα δάκτυλα.

Τέτοιο είναι το δικό σας ταλέντο; "Αν ναι, μην βιάζεσθε ούτε ν' αγαπήσετε, ούτε να παντρευθείτε.

Θα νόμιζε κανείς πως μία νέα που έχει τέτοιο ταλέντο δεν σκέφτεται ούτε τον έρωτα, ούτε το γάμο.

"Αλλ' η καλλιτεχνική ψυχή είναι τόσο ευαίσθητη! Συγκινείται με το παραμικρό και τ' ο ν' απαντηθεί είναι άπιστευτα ευκόλο.

Εδώ, λοιπόν, βρίσκεται το μεγάλο δίλημμα. Πώς θα μπορούσε να χαλιναγωγήσει την ευαίσθητη καρδιά σας; Και πώς θα μπορούσε να ξεχωρίσετε τι είναι εκείνο που σας ταιριάζει από εκείνο που ενδέχεται να σας βλάψει;

"Αλλ' ας δούμε πως θα κάμετε την εκλογή σας.

Ο άνδρας που θα συγκεντρώσει την προσοχή σας πρέπει να είναι κι' αυτός καλλιτέχνης. "Η πρέπει να τον διαλέξετε από το αντίθετο στρατόπεδο, ανάμεσα, δηλαδή, στους καλουμένους θετικούς ανθρώπους; "Η είναι καλύτερο ν' αποβλέψετε στην υλική ευμάρεια και ν' αδιαφορήσετε στην υλική αλγία; "Η, τέλος, είναι προτιμότερο να κλείσετε τα μάτια σας και ν' αφήσετε το μικρό φτερωτό θεό να σας οδηγήσει;

Η πρώτη απ' αυτές τις λύσεις φαίνεται προτιμότερη. "Αλλ' είναι πραγματικά;

Δύο άνθρωποι με καλλιτεχνική ψυχή είναι πλασμένοι αναμφισβήτητα για να καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλον. Το γνήσιο καλλιτεχνικό ταλέντο, όμως, είναι γνωστικό. Και δεν θα μπορούσε να συμβαίνει διαφορετικά. Πώς, λοιπόν, θα μπορούσαν να συμβαδίσουν αυτοί οι δύο καλλιτεχνικοί γνωσμοί; Ποιός θα ύποχωρήσει στην ένωσή; Δύο κεφάλια δεν χωρούν στον ίδιο σκούφο.

Αλλά δεν χωρούν στον ίδιο σκούφο, λέει μια παλιά παροιμία. Κατά τον ίδιο τρόπο, δύο ταλέντα δεν χωρούν μέσα στο ίδιο στήθος. "Εκτός αν τ' ένα από τα δύο έχει την απόφαση να θυσιάσει για το χτήρι του άλλου... "Οσες φορές ένας ποιητής συνδέθηκε με μια ζωγράφο ή ένας μουσικός με μια ηθοποιό ή μια χορεύτρια, έγιναν κι' οι δύο δυστυχισμένοι. "Υπάρχουν

ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

βέβαια, οι εξαιρέσεις. "Αλλ' είναι ελάχιστες και άσημαντες. "Η μικρή ιστορία αναφέρει, τουναντίον, πολλά παραδείγματα μουσικών ή ποιητών, με την ίσχυρη προσωπικότητά τους, έστραγγάλισαν το ταλέντο των γυναικών που τους αγάπησαν. Δεν είναι επίσης λίγες οι βεντέτες του θεάτρου ή του κινηματογράφου που έπισκίασαν τους άντρες τους, μ' όλο που είχαν ταλέντο, και τους καταδίκασαν στην αφάνεια.

"Ας έλθωμε τώρα στη δεύτερη περίπτωση.

Οι βετικοί άνδρες έλκουν πολλές φορές τις καλλιτέχνιδες, σύμφωνα με το νόμο των αντιθέσεων, που ίσχυει και εδώ, όπως και όπουδήποτε άλλο. "Αλλά τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. "Υπάρχουν καλλιτεχνικά καρίσσια που κανένας βετικός άνθρωπος δεν μπορεί να τα καταλάβει. Κι' υπάρχουν, από τ' άλλο μέρος, πεζότητες, που καμιά καλλιτεχνική ψυχή δεν τις άνεχεται.

Τό να πάρετε, έξ' άλλου, έναν άνθρωπο, αποδέχοντάς τον μόνο και μόνο στην υλική ευμάρεια που μπορεί να σας εξασφαλίσει, δεν είναι λύση, αλλ' αυτοκτονία. "Αν σας άγαπάει πραγματικά και είναι καλόκαρδος, θα μπορέσετε ίσως να τον μεταβάλετε σε ύπρητή του ταλέντου σας. "Αλλά θα είναι τόσο μεγάλη η ψυχική μοναξιά σας, που θα μετανιώσετε πολύ σύντομα για την έκλογή σας.

"Απομένει μία ακόμη λύσις: να κλείσετε τα μάτια σας... Είναι αυτό το καλύτερο; Ποιός θα μπορούσε να τ' ο πη;

Αυτή η σύντομη εξέταση δεν είχε σκοπό να σας παρουσιάσει τη λύση του προβλήματος, αλλά τις δυσκολίες του.

Ο Μπωντλαίρ είχε τη κάποτε ότι για τον καλλιτέχνη δεν υπάρχουν έρωτες παρά μόνον εκείνοι που φτάνει και τροφοδοτεί με την πλούσια φαντασία του. "Από την άποψη αυτή, ύποστηριξε, η πιο κοινή γυναίκα μπορεί να γίνει για μερικές στιγμές, μερικές ώρες ή μερικές ημέρες το 'νδαλμά του και να τον απορροφήσει ολόκληρωτικά. Κι' ο μεγάλος Γκαίτε εξέφρασε επίσης την άνησυχία της καλλιτεχνικής ψυχής μ' έναν τρόπο που δεν διαφέρει βασικά από την αντίληψη του Γάλλου ποιητού: "Αν αγαπούσε πάντα την 'idia γυναικα, έγραφε, πως θα μπορούσε πάντα ν' αγαπάς;

"Αλλά δεν πρέπει να φτάσωμε σ' αυτές τις ακράτητες, που, άλλωστε, δεν αποτέλουν λύσεις, αλλ' εξωφρενισμούς μιάς άρρωστημένης καλλιτεχνικής φαντασίας. Για την καλλιτέχνηδα, την γνήσια καλλιτέχνηδα, το πρόβλημα είναι περισσότερο απλό, χωρίς, όμως, αυτή η απλότητα να του αφαιρεί τη σοβαρότητά του. Το αμείλικτο δίλημμα που εμφανίζεται μπροστά είναι ότι πρέπει να διαλέξει ανάμεσα στην τέχνη της και τον έρωτά της. Δεν θα ήταν σωστό να θυσιάσει ούτε το ένα ούτε το άλλο, "Αλλά δεν θα έπρεπε επίσης να αποτολμήσει συνδυασμούς που είναι καταδικασμένοι προκαταβολικά σ' αποτυχία.

Να γιατί η γυναίκα που είναι προικισμένη μ' ένα αληθινό ταλέντο θαπρεπε να σκεφτεί πολύ προτού δώσει την καρδιά της σ' έναν άνθρωπο και ακόμη περισσότερο προτού αποφασίσει να συνδεθεί τη ζωή της μαζί του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πώς θα δεχθείτε μια έρωτική εξομολόγηση.

Ο ναός του 'Αγίου Πέτρου που κατατρώγεται σιγά-σιγά από τους τερμίτες!

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

κινδυνεύει από τους τερμίτες

'Απειλούνται με καταστροφή τα πολυτιμότερα μνημεία του ευρωπαϊκού πολιτισμού!...

Δυτικές Ευρώπης, είχαν βρεθεί «λευκά μερμήγκια».

Από την ημέρα, που έγινε η συγκλονιστική αυτή διαπίστωση, οι τερμίτες δεν έχουν πάψει να συνεχίζουν στην ιστορική εκκλησία το καταστροφικό έργο τους. Σε ποιο σημείο βρίσκεται σήμερα αυτό το έργο; Τι απομένει από τα κατασκευασμένα από έζλο καλλιτεχνικά άριστουργήματα, που διακοσμούν το ναό, και ποιά είναι η στιγμή, που τα μνημεία αυτά της ανθρώπινης τέχνης θα μεταβληθούν μονομιάς σε σκόνη;

Κανείς δεν είναι σε θέση να απαντήσει σ' αυτά τα ερωτήματα. Γιατί το έργο της καταστροφής είναι, όπως είδαμε, μυστηριώδες, ύπουλο, άορατο και δεν αφήνει κανένα φανερό σημάδι ως την στιγμή που θα ολοκληρωθεί.

Στο μεταξύ, κατά την διάρκεια των έξη τελευταίων μηνών, από κάθε σημείο της Ευρώπης φτάνουν ειδήσεις για την εμφάνιση τερμιτών.

Η 'Ιταλία έχει κατακλυσθεί από την άορατη «λευκή στρατιά». Η Γαλλία, η 'Ισπανία και η Πορτογαλία επίσης. Τελευταία, οι τερμίτες εμφανίστηκαν ακόμη και στο βορειότερο 'Αμβούργο. Μία παλιά συνοικία της γερμανικής αυτής πόλεως, που αποτελείται αποκλειστικά από έζλινα σπίτια και αποθήκες και καταλαμβάνει έκταση ενός τετραγωνικού χιλιομέτρου, απειλείται με άφανισμό.

Στις ακτές του 'Ατλαντικού, κοντά στην γαλλική πόλη Λα Ροσέλ, ένα ολόκληρο χωριό πρόκειται να σωριαστεί σε έρειπια από τη μία στιγμή στην άλλη. Οι τερμίτες έχουν εισδύσει παντού, σε κάθε σπίτι.

Στην όλυνεντία, το περίφημο Παλάτιο Πίπτι, που είναι ένα αληθινό μουσείο έργων τέχνης με εξαιρετική αξία, κινδυνεύει επίσης να καταστραφεί. "Αναρίπτες μάζες από λευκά μερμήγκια έχουν εισδύσει στην πινακοθήκη του, απειλώντας με οριστική εξαφάνιση τα έργα του Ραφαήλ και του Τιντορέττο. Παμπάγια έπιπλα από τριανταφυλλόεζλο και μόνι έχουν καταφάγεται από μέσα και δεν θ' άρνηση η στιγμή, που θα γίνουν σκόνη και θρύψαλα.

Το τρομερότερο είναι πως οι 'Ιταλοί έντομολόγοι, που κατέφυγε στα φώτα τους η 'Ιταλική κυβέρνηση, δήλωσαν κατηγορηματικά πως δεν μπορούν να δώσουν καμμία βετική συμβουλή για τον πόλεμο εναντίον των τερμιτών! Όλα τα γνωστά έντομοκτόνα έχουν αποδειχτεί άνοικτα για την προκειμένη περίπτωση.

Ετσι η απίτητη, λευκή στρατιά συνεχίζει ανεφάνητη το έργο της. "Αποτέλεσμα της θα είναι η καταστροφή σε λίγα χρόνια πολύ περισσότερων μνημείων πολιτισμού, απ' όσα καταστράφηκαν, κατά τις ένδοξες επιθέσεις, στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ γλυκερά κι' άσήμαντη, όπως όλες οι ντροπαλές, οι δειλές κοπέλλες, οι κάπως άνοητες, που χαμογελούν στον ήλιο, που συγκινούνται άπωνα κύμα, άπωνα λουλούδι, άπωνα σύννεφο, άπωνα έρωτευμένο νέο, που δοκιμάζουν την πρώτη τους άπογοήτευση. Όμορφη, χαριτωμένη ήταν η κοπέλλα. Χαριτωμένο και τ' όνομά της: Την έλεγαν 'Ινές.

Η 'Ινές δεν σκαρφάλωνε στα βουνά, δεν έκανε μακρινούς περιπάτους, δεν έτρεχε μέσα στους κάμπους. Δεν μπορούσε. Ήταν λεπτοκαμωμένη, έστω κι' αν το χαμόγελό της έμοιαζε με τόν ήλιο.

Έτσι, όλοι τη γνώριζαν σ' αυτό το ξενοδοχείο του βουνού, όλοι οι φίλοι και οι φίλες. Ήξεραν άκόμα πως δεν πειραζόταν αν την έπεφόντιζαν με τις πιο παράξενες παραγγελίες.

— 'Ινές, της έλεγαν, σέ παρακαλώ θες να πής στην Κλαίρη πως την αγαπώ;

— 'Ινές, της ιά πής στον Φρανσουά πως δεν τον αγαπάω;...

... Έκείνη την ήμέρα έβρεχε. Ήταν μία βροχή καταρρακτώδης, με άστραπές, βροντές. Και η 'Ινές είχε μείνει στο δρόμο. Εύτυχώς, είχε δη τη μικρή καλύβα. Ήταν εκεί, στο λόφο, μέσα σε κάτι πυκνά δέντρα. Έπρεπε να φτάση όπωςδηποτε, γιατί σε λίγο θα μούσκευε.

Πριν να φτάση, είδε δυο σκιές. Είπε τη Ντιάνα ιά τρέχη προς τα εκεί, ακολουθούμενη απ' το Μάξ. Ποιός άλλος θα ήταν έκτός απ' αυτόν, τον άρραβωνιαστικό της; Η 'Ινές χαμογέλασε. Ήταν συγκινητικό το πόσο αγαπιόνταν!

— Δεν είναι κανείς μέσα στην καλύβα, είπε η Ντιάνα.

— Θα κλειδώσουμε από μέσα, είπε ο Άντρας, και δεν θ' αφήσουμε κανένα να μπη.

Ο Άντρας εκείνος όμως δεν ήταν ο Μάξ. Ήταν ο Βάλτερ. Τον είχε τώρα άναγνωρίσει. Ένοιωσε σαν χαμένη, σαν κάτι το παράξενο να συμβαίνει.

Πλησίασε στην καλύβα, μα δεν χτύπησε, δέ μπηκε. Έμεινε κάτω απ' το δέντρο κι' οι σταγόνες της βροχής πλήθαιναν και γίνονταν πιο χοντρές. Και μαζί με τη βροχή, έρχόταν τώρα και κάποιος. Η 'Ινές τον είδε, που έτρεχε προς την καλύβα για να προφυλαχτή.

Η 'Ινές ένοιωσε την αγωνία να την πνίγη. Ήταν ο Μάξ! Όχι, ένα τέτοιο πράγμα δεν έπρεπε να συμβή, όχι... Κτύπαξε γύρω της τα βουνά, τα σύννεφα, είδε τις άστραπές, ένοιωσε τη βροχή που κατεβή μούσκευε! Μα δεν δίστασε. Άρχισε να κατεβαίνει απ' το λόφο για να συναντήση τον Μάξ.

— Σε παρακαλώ, Μάξ, του φώναξε, όταν έφτασε κοντά του, σέ παρακαλώ, συνόδεψέ με στο ξενοδοχείο, φοβάμαι, φοβάμαι!...

— Μά, κυτό πλάσμα, της είπε αυτός, σε λίγο

γύριζε, και της χαμογελούσε, γιατί η 'Ινές ήταν τρομοκρατημένη, απ' τη βροχή. Η άνάσα της ήταν κομμένη.

Έτρεξαν δίχως να σταματήσουν ως το ξενοδοχείο και μόλις έφτασαν εκεί, η 'Ινές μπόρεσε ν' άρθρωση:

— Σ' εύχαριστώ, Μάξ!...

Και λιποθύμησε.

Όλοι περίμεναν το κουδούνι για το δείπνο στη μεγάλη αίθουσα του εστιατορίου κι' όλοι γελούναν για την 'Ινές, γιατί είχαν μάθει την ιστορία απ' τον Μάξ.

— Η ιδέα, έλεγε, να μείνη ολόμοναχη στην καλύβα μ' ένα νέο την τρομοκρατούσε τόσο που προτίμησε ν' αντιμετώπιση τη θύελλα, αυτή η τόσο φοβισιάρα! Έτρεμε ολόκληρη καθώς τρέχαμε και νόμιζε πως την ακολουθούσαν φαντάσματα. Και δλ' αυτά για ποιο λόγο; Μήπως και τη φιλήσω! Άκους εκεί άνοησία!

Ήταν αλήθεια για γέλια! Γελούσαν άκόμη και η Ντιάνα κι' ο Βάλτερ. Μα άλλαζαν μεταξύ τους βλέμματα, που σημαίνουν: «Η 'Ινές μας είδε! Γι' αυτό το λόγο, δεν θέλησε να μπη με το Μάξ στην καλύβα».

Μά, νά, σε λίγο έφτασε στη συντροφιά, η κυρία Βαντέ κι' όλοι έπαψαν να γελούν, γιατί το ύφος της ήταν άνησυχο.

— Ο γιατρός είπε πως πρόκειται για πνευμονία. Θα κάνη ό,τι μπορεί, αλλά η 'Ινές έχει άδύνατη καρδιά και γι' αυτό δεν έγγυάται για τη ζωή της.

Όλοι λυπήθηκαν. Η 'Ινές λοιπόν κινδύνευε! Ο Μάξ έγινε κάτωχρος.

— Εγώ φταίω, φώναξε, εγώ! Την ανάγκασα να τρέχη, δίχως άνάσα, μέσα στη βροχή! Ναί, εγώ φταίω!

Οι άλλοι τον κύτταξαν κι' εκείνος κύτταξε την άρραβωνιστικήα του.

— Ντιάνα! της φώναξε άπελπισμένος. Εγώ φταίω!...

— Όχι δε φταίς εσύ, του είπε εκείνη, με δάκρυα στα μάτια, εγώ φταίω...

Έκείνος, μαζί με τους άλλους την κύτταξαν δίχως να καταλαβαίνουν.

— Η 'Ινές δεν θέλησε να μπη στην καλύβα, γιατί εκεί μέσα ήμουν εγώ. Εγώ με τον Βάλτερ!... έξηγησε η Ντιάνα.

Τα μάτια όλων γύρισαν προς τον Βάλτερ, που είχε χλωμιάσει.

— Ήμαστε κλειδαμένοι μέσα, συνέχισε η Ντιάνα, και η 'Ινές μας είχε δη!... Γι' αυτό δεν θέλησε ν' άφιση το Μάξ να μπη.

Ο Μάξ δεν είπε τίποτα. Έφυγε γρήγορα απ' το σαλόνι κι' έτρεξε στο δεύτερο πάτωμα.

Η 'Ινές άνοιξε, μια στιγμή, τα μάτια και είδε το νέο που της κρατούσε το χέρι. Τον είδε να της χαμογέλα, όπως ποτέ κανείς δεν της είχε χαμογελάσει.

Αυτό ήταν ένα όνειρό, ένα φτωχό περιττό όνειρο, σαν τόσα άλλα. Ξανάκλεισε τα μάτια της.

Μα η φωνή που άκουσε η 'Ινές δεν ήταν σ' όνειρό της:

— 'Ινές, πρέπει ν' αντιδράσης, πρέπει να γίνης καλά! Σε ίκετεύω, άγάπη μου. Δεν θα μπορούσα πια να ζήσω δίχως έσένα... Είσαι το πιο καλόκαρδο κι' άξιογάπητο κορίτσι, που γνώρισα. Θυσιάστηκες για τους άλλους... Θα σ' αγαπώ σ' όλη μου τη ζωή!... Άνοιξε, τα μάτια σου, πές μου κάτι!...

Όχι, η 'Ινές δεν μπορούσε τώρα πια ν' άνοιξη τα μάτια της. Ήταν ένα όραίο όνειρο δλ' αυτό...

Και ο Μάξ είδε δυο δάκρυα να κυλούν απ' τα κλειστά μάτια πάνω στα μάγουλά της 'Ινές... Τά τελευταία δάκρυα απ' τα μεγάλα μάτια της 'Ινές, που δεν θ' άντικρύζαν πια τη ζωή... Άπ' τα άμορφα εκείνα μάτια, που είχαν κλείσει για πάντα, παίρνοντας το όραίο όνειρο μαζί της, αλλού, σ' άλλον κόσμο.

PENE ΜΠΑΣΤΙΝΤ

Η Θύελλα

θα ξεσπάση εδώ ή θύελλα, θα μουςκέψουμε ως τα κόκαλα κι' αυτό θα είν' επικίνδυνο... Δεν βλέπεις αυτή την μικρή καλύβα; Έκει θα είμαστε προφυλαγμένοι. Σού όρκίζομαι πως δε θα σέ φιλήσω! Μην άστειεύεσαι, Μάξ, συνόδεψέ με, πρέπει, να γυρίσω άμέσως, σέ παρακαλώ!

Έκλαιγε. Για να κλαίη θα πή πως είχε το λόγο της. Ο Μάξ άποφάσισε: Την έπιασε απ' το χέρι, κι' άρχισαν να τρέχουν προς το ξενοδοχείο. Στα μισά του δρόμου, η θύελλα ξεσπασε. Έξακολούθησαν να τρέχουν. Κάθε τόσο ο Μάξ

Ο Άντρας, εκείνος, που μιλούσε, ήταν η Ντιάνα, δεν ήταν ο Μάξ. Βάλτερ...

Η ΑΓΓΕΛΩ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΟΔΗΜΟΥ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ μεσάνυχτα. Η Μάνδρα, το μικρό χωριουδάκι της Έλευσις, ήταν βυθισμένο στη σιωπή. Μιά σιωπή που την τάραι μεν μοναχά ο μακρινός ήχος των κουδουνιών και το ανάλαφρο βρόχιμα των φύλλων. Φως ποθεν. Μά ωστόσο δεν κοιμόνταν όλοι. Στο κάστρο σπιτί που ήταν κοντά στο γεφύρι, στο πιο ώραιο και μεγαλύτερο οικοδόμημα του χωριού, ένα παράθυρο ήταν ανοιχτό και μία γυναίκα αιλουερά διαγραφόταν στο βάθος. Αντίκρου, χαμένον στο ρέμα, με τ' αγνιόδη βλέμματά του προσελωμένα στο σκοτεινό ανοίγμα, κρυμμένος πίσω από τις πυκνότερες δάφνες, κάποιος άλλος, ο Δήμος Βλάσκος, αναστέναζε.

— Α, τον περιμένει! μουρμούριζε κάθε τόσο με πόνο. Δεν κοιμάται και τον περιμένει όπως κάθε βράδυ...

Δάγκανε τὰ χείλη του, έσφιγγε τις γροθιές του και πρόσθετε: — Είμαι φοβεταίος. Είμαι τιποτένιος. Τι με βαστάει και δεν σκορφαλώνω στο παράθυρό της να την ξεγελάσω, να τη σφίξω αντί για κείνον στην αγκαλιά μου, να τη μακαρώσω και να σκοτώσω κι' εγώ, γιά να μην υποφέρει αυτό το μαρτύριο; Τι με βαστάει;

Ανασπάρωνε λίγο από τη θέσι του με τ' αυτιά τεταμένα, γιά ν' ακούσει κανένα θόρυβο περπατητός. Στήλανε κατόπιν το βλέμμα του μπροστά του στις μυστηριώδεις, κακοσυνεμένες ακόμη εκτάσεις από τη θαμπή ανταύγεια του φεγγαριού, που από στιγμή σε στιγμή επρόκειτο να ξεπροβάλλει πίσω από το βουνό. Δεν είδε τίποτα, μά δὲν ήσυχασε. Η σκιά του παραθύρου τυραινόυσε την ψυχή του κι' ανασκάλευε στον παραγμένο του νοῦ τις πιο τρελλές σκέψεις. Οι στιγμές περνούσαν σαν αιώνας κι' ο πόθος του έσχιζε την έρωτευμένη καρδιά του. Εκεί πάνω, η Αύγη του Δάλα, η πεντάμορφη άρχοντοπούλα, υπέφερε το ίδιο, πονούσε, άλλ' όχι γι' αυτόν. Αναστέναζε γιά τον Τάσο Τουρκοδήμο, ένα γνωστό άρχιληστή, γιά τον όποιον ή φαντασία των απλοϊκών χωρικών, είχε δημιουργήσει τόσους παράξενους θρύλους και τόσες ιστορίες. Έπασχε γιά έναν παράνομο, έναν έπικηρυγμένο, που τον κυνηγούσε διαρκώς ο θάνατος...

Περισσότερο από χρόνο, η Αύγη του Δάλα άγαπούσε το μυστηριώδη αυτόν άρχιληστή. Μά ο Δήμος Βλάσκος που δὲν τῶδερε, έστειλε να τη ζητήσει γυναικά του. Εκείνη άρνήθηκε και του παράγγειλε να μην έλπιζε γιάτι «δὲν είχε σκοπό να παντρευτή» ακόμη. Παρ' όλα αυτά ο Δήμος δὲν άπελπίστηκε. Μιά ύπόνοια όμως είχε σφηνώσει στο μυαλό του: Πώς ή κοπέλα που λάτρευε, άγαπούσε άλλον. Παραφάνεζε τότε και μία νύχτα είδε να μπαίνει στο άρχοντικό της και να μένει μαζί της ως το πρωί ο Τάσος Τουρκοδήμος. Ό,τι φοβόταν ήταν αληθινό! Εφριζε τότε και τρώαζε και ή πρώτη σκέψη που πέρσσε από το νοῦ του ήταν να πάν να ειδοποιήση τις άρχες. Δεν τό έκανε όμως. Γιατί μαζί με κείνον θα φυλάκιζαν και την Αύγη. Τί είχε να κερδίση άν την παρέδιδε στην τιμωρία του νόμου και στου κόμου την καταφρόνησι;

Κάθε βράδυ, ο Δήμος Βλάσκος, χωνόταν στο ρέμα και κατασκόπευε. Τελευταία όμως, είχαν περάσει αρκετές μέρες, ίσως και βδομάδες, που κανείς δὲν φαινόταν. Κι' ενώ η Αύγη έαγρυπνούσε περιμένοντας τον άρχιληστή, το έρωτευμένο παλληκάρι κρυμμένο πάντα, παραδινόταν στο παραπλησί και στη χήλεια. Κι' έξαφνα, μία νύχτα, διέκρινε μία σκιά να πλησιάζει και να στέκεται κάτω από το παράθυρο της άγαπημένης του. Από πού έφεύτρωνε, δὲν τό κατάλαβε. Ούτε κανέναν θόρυβο πρόσδεσε την προσέγγισί του.

Η ανταύγεια του φεγγαριού ήταν έντονη τώρα και είδε ένα φουστανελλάφορο να σκαρφαλώνει σαν αϊλουρος στο παράθυρο της Αύγης, άκουμπώντας σάν τοίχο και στην καρδιά που ύψωνόταν κοντά του. Ο Δήμος Βλάσκος, ένοιωσε την ύπαρξί του να έκμηδενίζεται και τα μάτια του να θολώνουν από μίσος!

— Α, ληστή! ψιθύρισε. Α, κλέφτη της άγάπης μου, ξαναγύρισες! Έ, λοιπόν, θα μου τό πληρώσεις ακριβώς...

Απομακρύνθηκε έρποντας, έφτασε στο άλογό του, που τό είχε κρύψει πιο πέρα, καθάλισκε και ρίχτηκε σάν άστραπη στο δρόμο της Έλευσις. Δεν τὸν συγκρατούσε αυτήν την φορά καμιά σκέψη. Κανένας διαταγμός δὲν τὸν έκανε να χάσει στιγμές πολυτιμες. Κι' ύστερα από μία ώρα ξαναφάνηκε πάλι να γυρίζει πίσω με τρελλό καλπασμό, φέρνοντας μαζί του όλο το άπόσπασμα της έφίππου χωροφυλακής, που βρισκόταν στην Έλευσίνα. Ο Βλάσκος άδιαφορούσε πιά γιά ό,τι θα συνέβαινε.

Η Αύγη έξ άλλου εκείνη τη νύχτα, κουρασμένη από την άσκησι άναμονής, άποτραβήχτηκε από το παράθυρό της, άλλα δὲν τέλειωσε.

Κοντεύουν ημερώματα και δὲν φάνηκε, ειπε σάν να μιλούσε στον έαυτό της. Πάντα βρίσκεται κάποιαν άφορμή να μην έρχεται και μου λέει χίλια δυο ψέμματα γιά να δικαιολογήση τη στάσι του. Με άποφύγει. Γιατί;

Ήταν πολύ άμορφη, ήταν νέα. Όλα τὰ παλληκάρια του χωριού, έστελναν να τη ζητήσουν γυναικά τους. Όλοι οι άντρες αναστέναζαν στο πέρασμά της, όλες οι γυναίκες χήλευαν τὰ δροσερά κάλλη της, τό λεβέντικο κορμί της και τὰ πλούτη της. Ποιά μπορούσε να ίσχυρισθί πως ήταν καλύτερη; Κι' όμως άγάπησε τον Τουρκοδήμο χωρίς να ξέρη αλήθεια, αντί να τρωάξει και να τὸν διώξει, ένοιωσε ευχάριστη στή σκέψη πως ένας άντρας που τὸν κυνηγούσαν να τὸν πιάσουν περνούσε όρκοιστή γιά την άγάπη του. Τί κι' άν σκοτωνόταν μπροστά της, αφού την ίδια ώρα θα πέθανε μαζί του κι' αυτή; Όμως τώρα τελευταία βρή. Δεν ήρθε ούτε εκείνο τό βράδυ, άν και της παράγγειλε να τὸν περιμένει.

Η Αύγη του Δάλα ξαπλώθηκε στο κρεβάτι της και παραδόθηκε στις βασανιστικές της σκέψεις. Προσπαθούσε να μαντέψει τί συνέβαινε, νάβρη μία δικαιολογία γιά ν' άνακοιφήση τὸν πόνο που τόσο σκληρά άγωνία και την κόυρασι, όταν νόμισε πως διέκρινε να ξεπροβάλλει από την το παράθυρο της ένα κεφάλι. Δεν κινήθηκε. Στη βολή να ξεπροβάλλει από της φάνηκε σάν μία φαντασίωσι, που ήταν συνέπεια της σκέψης αυτό σπλωσέας της στην ιδέα ότι ο Τάσος Τουρκοδήμος της έπιμόνης προέπισκεφτή. Τὰ βλέφαρά της άνοιγόκλεισαν βαρεία, άλλα τὸ κεφάλι ύψωνόταν όλοένα. Κι' έξαφνα στο άνοιγμα του παραθυριού είδε όλοάκωρα αυτήν τη φορά το κορμί ενός φουστανελλάφορου — έκείνου που είδε κι' ο Δήμος Βλάσκος παραφυλάγοντας — κι' ή καρδιά της σκίετηκε εύτυχισμένη: Μά και πάλι δὲν κινήθηκε. Θέλησε να τὸν άφήση να

τρέξει κοντά της, να κολλήση τὰ φλογισμένα χείλη του στα δικά της, νομίζοντας πως κοιμάται.

Όταν όμως ο φουστανελλάφορος διασκέλισε και προχώρησε, η Αύγη ανατριχίωσε δολόκληρη, γιάτι διέκρινε να σφίγγη στο χέρι του ένα μαχαίρι και να προχωρή καταπάνω της, φροντίζοντας να μην κάνει θόρυβο. Κατάπληκτη περίμενε σάν χαμένη. Ήταν δυνατόν να ήθελε να τη σκοτώσει αυτός που της είχε πάρει το νοῦ και την ψυχή; αυτός γιά τον όποιον είχε θυσιάσει τὰ νείατά, την τιμή, τὸ όνομα και την ύπόληψί της; Κι' όμως έτσι ήταν. Τὸν έβλεπε τώρα να προχωρή με ύψωμένο τό άπλισμένο του χέρι, γιά να τη σκοτώσι! Τὸ μαχαίρι κατέθηκε άπότομα, άλλα δὲν τη βρήκε. Η Αύγη πρόλαβε, γλύστρησε πλάγνια και χωρίς ο άλλος να περιμένη μία τέτοια έπίθεση, ρίχτηκε πάνω του. Πνιγμένες φωνές, άκούστηκαν τότε, μουγγρητά, ξεφωνητά, μέσα στα όποια πνίγηκε τό ποδοβολητό του άλλου του Βλάσκου, που έτρεχε να φέρη τὸς χωροφύλακες...

Κάποια στιγμή η Αύγη κατάρθωσε να δαγκώση τό άπλισμένο χέρι του νυχτερινού έπισκέπτη, πράγμα που τὸν άνάγκασε ν' άφήση τό μαχαίρι να πέσι. Πρόλαβε τότε εκείνη και τ' άρπαξε από κάτω, άποτραβήχτηκε λίγο και τὸν κύτταξε κατάματα. Άλλ' υποχώρησε νοιώθοντας το κορμί της ν' ανατριχιάζει.

— Μιά γυναικά! ψιθύρισε με υπόκωφη φωνή. Μιά γυναικά! Στην ανταύγεια του φεγγαριού μόυρεσε τώρα να τη δὲ καλύτερα. Τὰ μαλλιά της πλούσια, κατάμαυρα, καθώς είχαν λυθί πάνω στην πάλη,

πλαισιώναν ένα ύπέροχο πρόσωπο. Δυο μεγάλα μάτια λάμπανε κάτω από τὰ σουφρωμένα φρύδια, ενώ τὰ στήθη της άνεθροκατέβαιναν με δυσκολία προδίνοντας έτσι την τρικυμία που έκρυβαν μέσα τους. Η ώραία άγνωστη τη μισούσε κι' ήθελε τὸ θάνατό της! Γιατί; Ποιά άπελπισμένη σκέψη την έκανε να έκτεθι σε τέτοιο κίνδυνο, ώστε να βρεθί στο δωμάτιό της με τέτοιον τρόπο; Και πως συνέθε νάβρη ακριβώς την ώρα που περίμενε κάποιον άλλον, την ώρα που μαχαίριζε τὸν άγαπημένο της; Η Αύγη κρατούσε πάντα στο χέρι της τό μαχαίρι. Ήταν δυνατότερη απ' αυτή και βρισκόταν στο σπιτί της. Αν ήθελε, θα μπορούσε να καλῇ βοήθεια νάρθουν να την πιάσουν. Μά ή σύλληψί της δὲν την ένδιέφερε. Η άρχοντοπούλα, μη μπορώντας να ξεγλήσει της στήριο που έκρυβε ή άμορφη ξένη, χωρίς φοβέρες να ξεγλήσει τό μυαν να μιλούσε σε μία φιλενάδα της, τη ρώτησε:

— Πως σε λένε;

Η άγνωστη χαμογέλασε.

— Αν μάθης τ' όνομά μου, θα τρωάξης, της ειπε. Ήρθα εδώ γιά να σε σκοτώσω. Μά με νίκησες! Τι περιμένεις και δὲν μου καρφώνεις τό μαχαίρι στο στήθος;...

Δὲν θα σε σκοτώσω, πρίν μάθω ποιά είσαι!...

Πήγε κι' έκλεισε τό παράθυρο.

Όλο τό χωριό κοιμάται, εξακολούθησε ή άρχοντοπούλα. Μοναχά εμείς οι δυο άγρυπνούμε. Έμένα με κράτησε ζύγνια ή άγάπη κι' έσένα το μίσος. Είναι το σπιτί μου άπόμερο και δὲν θ' άκούση κανείς τί θα βωγ, γιγτά σου άν σε σκοτώσω. Και δὲν θα μάθης ποτέ κανείς τί θα γίνει σε λίγο σ' αυτό τό δωμάτιο, όπου ήρθες να χορτάσης τό μίσος σου. Μπορώ να σε μακαρώσω και να σε θάψω στο ύπόγειό μου. Πιστοί άνδραβοί μου, εινε εύκολο να σε πάνε να σε ριζούν σε κάποια χαράδρα. Στο κάτω κάτω κι' ή δικαιοσύνη θα με δικαιολογήσει, αφού βρέθηκα σε άμυνα! Κατάλαβες τώρα πως μπορώ να σε κάνω ό,τι θέλω;

Η άμορφη άγνωστη άνασκήωσε τὸς ώμους της.

— Αδιαφορώ τί θα μου κάνης, ειπε. Αδιαφορώ, γιάτι έχω βάψει πρό πολλού τὰ χέρια μου στο αίμα. Αδιαφορώ, γιάτι κάθε μέρα άντιμετωπίζω τό θάνατο. Αδιαφορώ, γιάτι από στιγμή σε στιγμή, κάποια σφαίρα μπορεί να με στείλη στον άλλο κόσμο!

— Ποιά είσαι, λοιπόν; Ξαναρώτησε ή Αύγη περιέργη. Πές μου τ' όνομά σου!

— Αφού έπιμένεις άκουσε το, άλλα μην τρωάξης: Είμαι ή Άγγέλω! Η καπετάνισσα Άγγέλω...

Η Αύγη του Δάλα, πετάχτηκε από τη θέσι της σάν να τη δάγκασε φίδι. Την εποχή εκείνη — κυρίως όμως από τό 1850 ως τὰ 1859 — σε όλα τὰ ελληνικά βουνά κυριαρχούσαν έκατοντάδες λησποσυμμορίες, που είχαν έπί κεφαλής έγκληματικούς άρχηγούς. Όστόσο οι άρχηγοί αυτοί δὲν ήταν πάντοτε άντρες. Ήταν και γυναίκες. Γυναίκες, που γιά τὸν ένα ή τὸν άλλο λόγο, αναγκάζονταν να πάρουν τό ντυφέκι στον ώμο και να βγουν στο κλαρί. Τέτοια ήταν ή καπετάνισσα Παγώνα — ή γυναικά του λησάρχου Κακαράπη —, τέτοια ήταν ή πεντάμορφη Θυμιούλα του Λιγκου. Μά στα 1852 — εποχή που γίνεται ή ιστορία μας — δυο ήταν οι πιο γνωστές λησταρχίνες, που τρομοκρατούσαν τὰ χωριά, από την Έλευσίνα ως την Άμφισσα: Η Άγγέλω του Ντελή κι' ή Άγγέλω Ραμάνη. Και οι δυο ήταν παπαδοπούλες. Και οι δυο βγήκαν στο βουνό μόνο και μόνο γιά να έκδικηθούν τὸς κλέφτες της τιμής τους.

— Είσαι ή καπετάνισσα Άγγέλω; ρώτησε ή Αύγη τη λησταρχίνα. Κι' ήρδς να με σκοτώσης; Γιατί; Έγώ δὲν σ' έχω δὲ ποτέ μου και όσο θυμάμαι, δὲν έχω κάνει κακό σε κανένα. Γιά να πάρης όμως μία τέτοια άπόφασι και να έκτεθς σ' ένα τέτοιο κίνδυνο νάβρης να με σκοτώσης, θα πή πως κάποια μεγάλη δύναμι σ' έσπρωξε και πως κάποιο θανάσιμο μίσος φωλιάζει στα στήθη σου. Σε τί λοιπόν σου έφταιξα χωρίς να τό ξέρω;

— Αν σου πω γιά ποιά αίτια ήρθα εδώ, σίγουρα θα γίνης σάν μία άμορφη λύκανα, που διψάει γιά αίμα. Μά πρέπει να μιλήσω, πρέπει να σου τὰ πω όλα. Είναι περισσότερο από χρόνος που έκανα αίτηση άμνηστείας στο βασιλιά μας, τὸν Όθωνα. Τὸν παρακαλούσα να με λυπηθί και τὸ έδινα γραπτή ύπόσχεσι να ξαναγυρίσω στον ίδιο δρόμο. Κι' ο

καλός μας ο άρχοντας τό πιστεψε και ύπέγραψε την άμνηστεία μου. Μου την έφεραν οι ίδιοι οι χωροφύλακες πάνω στο λιμερί μου, στον Κιβαιρώνα. Μά εγώ αντί να γυρίσω πίσω, όπως ύποσέθηκα, ποδοπάτησα τὸν όρκο μου κι' έμεινα στο βουνό.

— Γιά ποιο λόγο;

— Γιατί άγάπησα! Άγάπησα έναν έπικηρυγμένο, έναν παράνομο, τη στιγμή που είχα πάρει πιά την άπόφασι να ξαναγυρίσω πίσω στην κοινωνία. Μ' άγάπησε όμως κι' αυτός μ' όλη του την ψυχή, όπως τουλάχιστον έλεγε. Άσπου μία μέρα έμαθα πως δὲν ήμουν μονάχα εγώ ή γυναικά που λάτρευε. Τὸν παρακολούθησα και διαπίστωσα την αλήθεια. Μ' έπιασε τότε κάτι σαν τρέλλα. Σκέφτηκα να τὸν σκοτώσω, να ξεπαστρέψω και την αντίζηλά μου κι' ύστερα να πεθάνω κι' εγώ. Αν ήσουν έσύ στη θέσι μου, τί θα έκανες, Αύγη;

— Πρίν άπαντήσω, θέλω να σε ρωτήσω και θέλω να μου πης, ποιά είναι αυτή που σου πήρε τὸν άγαπημένο σου;

— Έσύ!

— Έγώ! Και κείνος; Ποιος είναι εκείνος, καπετάνισσα Άγγέλω;

— Ο Τάσος ο Τουρκοδήμος!

Στ' όνομα του άρχιληστή, οι δυο γυναίκες κυττάχτηκαν μ' άγριές μορφές κι' άστραφερά μάτια. Πρώτη η Αύγη, σάν να δέχτηκε κεραυνό, πῆδσε όρθια και σχεδόν ταυτόχρονα το ίδιο έκανε κι' ή άλλη, από ένστικτώδη κίνησι ν' άμυνθί. Η καταιγίδα των διαπίστωσης που γέννησε στο μυαλό της ή έσφηνική άποκάλυψι, έκανε την άρχοντοπούλα ν' αλλάξει χίλια χρώματα: Κίνησε τὸ άπλισμένο της χέρι γιά να καταφέρη τό θανατηφόρο χτύπημα. Τη στιγμή εκείνη ή ζωή της καπετάνισσας Άγγέλως βρέθηκε κρεμασμένη σε μία κλωστή. Δὲν μιλούσε ούτε ή μία, ούτε ή άλλη. Η Αύγη έτρεμε από θυμό.

Η άμορφη άρχοντοπούλα ωστόσο κατάφερε και κρατήθηκε. Ίσως από περιέργεια να μάθη τη δυστυχία της σε

όλη της την έκτασι κι' ίσως ακόμη γιά να πονέση περισσότερο και να χτυπήση πιο σκληρά. Έμειναν έτσι αρκετές στιγμές, σε βαθιά σιωπή.

— Έπειτα, άπότομα, ή Αύγη ρώτησε τη λησταρχίνα:

— Πές μου, Άγγέλω, ποτέ τὸν είδες γιά τελευταία φορά; Έδώ έχει νάρθη περισσότερο από μήνα.

— Ένα μήνα! ειπε εξαφνιασμένη εκείνη. Λές αλήθεια, Αύγη;

Η άρχοντοπούλα ώρκίστηκε πως έτσι είχαν τὰ πράγματα. Η ώραία καπετάνισσα έσφίξε τὰ δόντια της με λύσσα. Όστε ο Τάσος Τουρκοδήμος τις ξεγελούσε και τις δυο; Κάτι τέτοιο σίγουρα έπρεπε να συμβαίνει. Κάποια άλλη γυναικά θα ύπήρχε στη μέση, δὲν χωρούσε άμφιβολία. Με φωνή που έτρεμε από άγανάκτησι, ή λησταρχίνα έξήγησε στην Αύγη τις σκέψεις της.

— Μας κορόιδεψε και τις δυο! ειπε με σφιγμένες τις γροθιές της. Πρώτα έμένα, ύστερα έσένα και τώρα διασκεδάει με κάποιαν άλλη που δὲν την ξέρουμε. Έγώ έχασα που έχασα την άμνηστεία μου! Τώρα πιά δὲν με νοιάζει ή ζωή μου. Άλλα πρίν πεθάνω, όρκίζομαι στο Θεό πως δὲν τὸ σκοτώσω!

Άρπαξε τό μαχαίρι από τό κρεβάτι που τό είχε πετάξει ή Αύγη, πήγε στο παράθυρο του δωματίου, τ' άνοιξε ανάλαφρα και χωρίς να κοληνυχίση την άρχοντοπούλα τό δρασκέλισε και έτοιμάστηκε να πιαστή από τὰ κλαδιά της καρδιάς, γιά να κατεβή. Άλλα την ίδια στιγμή, μία δυνατό φωνή άκούστηκε από κάτω, μία φωνή που έκανε τις δυο γυναικές ν' ανατριχιάσουν σύγκορμες:

Είσαι κυκλωμένος από παντού, Τουρκοδήμο! Τὸ καλό που σου θέλω είναι να πετάξης τ' όπλο σου και να παραδοθής!

Η καπετάνισσα Άγγέλω ξαναπήδησε στο δωμάτιο της Αύγης, με μία έκφρασι τρόμου στ' ώραίο της πρόσωπο.

Φαίνεται πως ο Τάσος Τουρκοδήμος έρχόταν να σ' άνταμώνη και τὸν κύκλωσε τό άπόσπασμα, ειπε στην έντρομη επίσης άρχοντοπούλα. Πρέπει να τὸν βοηθήσουμε να ξεφύγη. Τὸν άγαπούμε και οι δυο κι' ίσως να θέλουμε κι' οι δυο τό θάνατό του. Μά όχι τέτοιο θάνατο...

Η φωνή του άποσπασματάρχη άκούστηκε πάλι από κάτω: Θα περίμενε δυο λεπτά ακριβώς. Αν στο διάστημα αυτό δὲν παραδινόταν, θα έμπαιναν στο σπιτί. Ύστερα από τη διαταγή αυτή, μία παραξένη σιωπή άπλώθηκε τριγύρω. Οι δυο γυναίκες άγωνιούσαν. Κυττάζε ή μία την άλλη με μάτια όρθανοίχτα από τὸν τρόμο. Η Άγγέλω ζύγωσε πάλι στο παράθυρο.

Πηγαίνω να τὸν βοηθώσι φώναξε. Δὲν έχω πιστόλι, μά...

Μία όμορφονία της έκοψε την κουβέντα στη μέση. Η λησταρχίνα άνασκήωσε τὰ χέρια της, έκανε μία στροφή, παραπάτησε σάν μεθυσμένη κι' έπεσε μπρος στα πόδια της Αύγης, που έσκυψε και την πήρε στην αγκαλιά της. Ήταν βουτηγμένη στο αίμα. Οι σφαίρες του άποσπασματος την είχαν βρή στο στήθος. Όστόσο τό στόμα της άνοιγόκλεινε ακόμη, σάν κάτι ναδανε να πῇ. Η άρχοντοπούλα έγειρε πάνω της.

— Τὸ άπόσπασμα με πέρσσε γιά κείνον, ψιθύρισε ή λησταρχίνα. Όταν τὸν δὲς... να τὸ πῃς πως πέθανε γιά κατήρι του. Τὸν άγαπούσα πολύ, Αύγη. Τὸν άγαπούσα...

Ένας σπασμός της τάραισε σύγκορμα και στην άκρη τὸν χειλιών της φάνηκε λίγο αίμα. Ύστερα έμεινε τελείως άκίνητη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Η λησταρχίνα άνασκήωσε τὰ χέρια της κι' έκανε μία στροφή...

Η διάτασις τῶν βρόγχων

Ο ΠΩΣ ὁ καρκίνος καὶ τὸ πνευμονικὸν ἀπόστημα, ἔτσι καὶ ἡ διάτασις τῶν βρόγχων, ἡ «βρογχιεκτασία», παρουσιάζει σήμερα μεγαλύτερη συχνότητα ἀπὸ ἄλλοτε. Αὐτὸ δὲς ὀφείλεται μᾶλλον στὴ βελτίωσι τῶν διαγνωστικῶν μεθόδων, πού ἀποκαλύπτουν αὐτὴ τὴν πάθησι.

Θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἐδῶ κυρίως ἡ περιπτώσις τῆς βρογχιεκτασίας στὰ παιδιά. Γιατί σ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ ἡ πάθησις προτοῦ προκαλέσῃ ἀνεπανόρθωτες βλάβες, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγκαίρως ἡ διάγνωσις.

Πῶς ἐμφανίζεται ἡ βρογχιεκτασία στὰ παιδιά;

Ἄλλοτε χωρὶς φανερὴ αἰτία, κ' ἄλλοτε ἔπειτα ἀπὸ ἓνα κοκκίτη, ἢ ἀπὸ βρογχοπνευμονία, τὸ παιδί ἀρχίζει νὰ βήχῃ κ' ὁ βήχας τοῦ γίνεταί σιγὰ-σιγὰ χρόνιος κ' ἀνθεκτικὸς σ' ὅλα τὰ κοινὰ καταπραυντικά.

Σὲ μερικές βδομάδες, ἐμφανίζεται ἓνα βασικὸ σύμπτωμα: Ὁ μικρὸς ἄρρωστος ἀρχίζει νὰ βγάδῃ πτύελα. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι μόνον σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἔχουν πτύελα τὰ παιδιά.

Ἡ πάθησις μπορεῖ νὰ πάρῃ κατόπιν διάφορες ἐξελίξεις. Μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ, εἴτε μόνη τῆς (πράγμα πού δὲν συμβαίνει ποτὲ στοὺς ἐνηλίκους) εἴτε μετὰ τὴν κατάλληλην θεραπείαν. Ἡ μπορεῖ νὰ γίνῃ χρόνια, ὅποτε τὸ παιδί βήχει κ' ἔχει πτύελα συνεχῶς. Ἰδίως ὁ βήχας τοῦ εἶναι πνιγνὸς τὸ πρῶν πού ξυπνάει. Τὰ πτύελα ἀποτελοῦνται ἀπὸ βλεννὸς καὶ πύον, ἀλλὰ δὲν μυρίζουν ὀσμήν καὶ δὲν περιέχουν ποτὲ αἷμα.

Σὲ μερικές βδομάδες ἐμφανίζεται ἓνα βασικὸ σύμπτωμα: ὁ μικρὸς ἄρρωστος ἀρχίζει νὰ βγάδῃ πτύελα...

(ἀντίθετα μ' ὅ, τι συμβαίνει στοὺς ἐνηλίκους).

Σὲ λιγώτερο σοβαρὴς περιπτώσεις, ἡ πάθησις παίρνει μιὰ ἀπατηλὴ μορφή βρογχίτιδος, πού ὑποτροπιάζει κάθε χειμῶνα καὶ συνοδεύεταί ἀπὸ συμφορητικὰ ἐπιπλοκὰς.

Τὰ πρῶτα χρόνια, δὲν ἐπιπράττει ἡ γενικὴ κατάστασις τοῦ παιδιοῦ. Τὸ πολὺ-πολύ, ἔχει μιὰ υπερβολικὴ εὐαισθησία στὶς μεταβολὰς θερμοκρασίας καὶ στὸ ὑγρὸ κρῦο, πού χειροτερεύουν τὴν πάθησί του. Ἀργότερα ὅμως, παρουσιάζει μιὰ ἐκδηλῆ καθυστέρησι στὴν ἀνάπτυξί του.

Ἡ παρουσία αὐτῶν τῶν συμπτωμάτων ἐπιβάλλει νὰ γίνῃ ἀκτινοσκόπησις τῶν πνευμόνων, ἀφοῦ πρῶτα ἐνσταλαχθῇ στὴν τραχεῖα ἓνα ἰωδιούχο λάδι ἀδιαφανὲς στὶς ἀκτίνες Χ. Τὸ λάδι αὐτὸ εἰσχωρεῖ ὡς τοὺς λεπτοὺς βρόγχους, κ' ἔτσι στὴν ἀκτινοσκόπησι φανερώνονται καθαρώτατα τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα καὶ διακρίνονται θαυμάσια ὅλες οἱ τοπικὲς ἀλλοιώσεις τοῦ σχήματος τῶν βρόγχων.

Εἶναι σπάνιος οἱ περιπτώσεις πού ἡ πάθησις ὀφείλεται στὴ συμπίεσι ἑνὸς βρόγχου ἀπὸ ἓνα διωγκωμένον γάγγλιον, ἢ στὴν ἀπόφραξι τοῦ ἀπὸ κάποιο ξένον σῶμα (κουκούτσι κερασιῦ, πορτοκαλιοῦ, κλπ.) πού ἔχει καταπιῇ τὸ παιδί. Συνήθετα, ἡ βρογχοεκτασία ξεκινᾷ ἀπὸ μιὰ κληρονομικὴ προδιάθεσι, μιὰ ἐκ γενετῆς εὐπάθεια ὅλων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀπὸ τὸ ρινοφάρυγγα ὡς τοὺς λεπτότερους βρόγχους.

Ἐνας κοκκίτης, μιὰ βρογχοπνευμονία, μιὰ υπερτροφία τῶν ἀμυγδαλῶν ἢ τῶν ἐκδυσαστῶν, κάνει νὰ ἐμφανισθῇ ἡ βρογχιεκτασία στὰ προδιατεθειμένα αὐτὰ άτομα. Ἀκολουθοῦν δὲ καὶ δευτερεύουσες μολύνσεις, προερχόμενες ἀπὸ τὶς ἐκκρίσεις πού συγκεντρώνονται μέσα στοὺς διεσταλμένους βρόγχους καὶ πού παθαίνουν διάφορες ζυμώσεις.

Τέλος, ἀν διημιουργηθῇ μιὰ ὁποιαδήποτε λεπτὴ ρωγμὴ στὰ τοιχώματα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, μπορεῖ νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ κεῖ ἡ μόλυνσις σ' ὅλοκληρον τὸν ὄργανισμό καὶ νὰ καθυστερήσῃ αἰσθητὰ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ παιδιοῦ.

Ὅταν ἡ βρογχιεκτασία ὀφείλεται στὴν παρουσία ξένου σώματος στοὺς βρόγχους, ὁ γαστρός τὸ ἀφαιρεῖ μετὰ ἀλλήλο τρόπο, κ' ἔτσι ἡ πάθησις θεραπεύεταί γρήγορα καὶ ὀριστικῶς.

Στὶς ἄλλες περιπτώσεις—πού εἶναι καὶ ἀσυγκρίτως συχνότερες—μιὰ παρατεταμέ-

νη θεραπεία, πού θ' ἀρχίσῃ ἐγκαίρως, ἐπιτρέπει ν' ἀποφύγῃ τὸ παιδί τὴν χειρουργικὴν ἐπέμβασι. (Ἀντίθετα, στοὺς ἐνηλίκους ἡ ἐγχείρησις ἀποτελεῖ τὴ μόνη δυνατὴ βοήθεια).

Ἡ θεραπεία αὐτὴ ἀποβλέπει ἀρχικὰ στὴν ἐξυγίανσι τῶν ἀνωτέρων ἀναπνευστικῶν καὶ πεπτικῶν ὀργάνων, πού οἱ χρόνιες μολύνσεις τοὺς διατηροῦν τὴ διατήρησι τῶν βρόγχων. Κόβονται λοιπὸν ἀν χρειάζεται, οἱ ἀμυγδαλὲς καὶ οἱ ἀδενοειδεῖς ἐκδυσαστῆσι. Σφραγίζονται ἢ βγαίνουν τὰ χαλασμένα δόντια. Θεραπεύεταί ἡ ἰγμορίτις.

Ἐπειτα ἐρχεταί ἡ σειρά τῶν βρόγχων. Ὁ γαστρός ἀπορροφᾷ μετὰ ἀλλήλο ἐργαλεῖα τὶς ἐκκρίσεις πού περιέχουν. Συνιστᾷ εἰσπνοὲς πενικιλίνης ἢ ἄλλων ἀντιβιοτικῶν μετὰ «ἀεροσόλα», ἢ κάνει ἐνσταλάξεις τοὺς μέσα στοὺς βρόγχους μ' ἓνα εἰδικὸ καθετήρα. Τέλος, χορηγοῦνται θειούχα φάρμακα, γιατί τὸ θεῖον ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀποβάλλεται ἀπὸ τοὺς βλενογόνους τῶν βρόγχων, κ' ἔτσι τοὺς ἀπολυμαίνει.

Ἄν ἡ ἱατρικὴ θεραπεία, καίτοι ἐπίμονη καὶ συνεχὴς, δὲν δώσῃ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ἔχει πιά τὸν λόγο ἡ θεωρακτομικὴ χειρουργικὴ. Ἡ καλύτερη ἡλικία γι' αὐτὲς τὶς ἐπεμβάσεις εἶναι μετὰ 5 καὶ 12 ἐτῶν. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ καθυστερήσῃ ἡ ἐγχείρησι πέρα ἀπὸ τὰ 12 χρόνια. Πράγματι, ὡς τότε, ἡ βρογχιεκτασία δὲν ἔχει ἀκόμη προκαλέσει καμμιὰ ἀπὸ τὶς τοπικὲς ἐπιπλοκὰς, πού φέρνει στοὺς ἐνηλίκους (πνευμονικὰ ἀποστήματα, σκλήρυνσις τῶν πνευμόνων) καὶ πού καθιστοῦν δύσκολη τὴ λοβεκτομή κ' ἀφίνουν ὡς μοναδικὴ ἐλπίδα τὴν ἀφαίρεσι, ὀλοκλήρως τοῦ ἐνὸς πνεύμονος.

Τέλος, τὰ ἱσχυρικά λουτρά καὶ ἡ κλιματοθεραπεία συμπληρῶνουν τὴν ἱατρικὴν θεραπεία, ἢ σταθεροποιοῦν τὴν ἀποτελέσματα τῆς χειρουργικῆς. Ὁ γαστρός εἶναι ὁ μόνος ἀρμόδιος γιὰ νὰ ὑποδείξῃ τὸ κατάλληλον μέρος. Πάντως, θεωροῦνται ὠφελιμότερα τὰ θειούχα λουτρά καὶ περιοχὲς ὑψηλῆς, ζεστῆς, ἡλιόλουστες, μετ' ἀτμόσφαιρα ποτὸ δυνατόν πρὸς ξηρὰ καὶ καθαρή.

Τέλος, ὁ πάσχων ἀποκοιμίζεται, ἀνακουφισμένος ἀλλ' ἐξαντλημένος.

Ἡ θερμοκρασία μένει κανονικὴ, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς κρίσεως.

Ἐνῶ στὴν ἀρχὴ οἱ κρίσεις δὲν εἶναι συχνότερες ἀπὸ 5—6 ὁδὸς, ὕστερα γίνονται περισσότερες, ἐμφανίζονται δὲ ἀνάμεσα τοὺς καὶ ἐπίμονες βρογχίτιδες. Ἡ κατάσταση χειροτερεύει σιγὰ-σιγὰ καὶ δημιουργεῖται ἐμφύσημα τῶν βρόγχων. Ὁ πάσχων ἔχει τότε συνεχῶς βήχα καὶ πτύελα κ' εἶναι ἀνίκανος γιὰ μιὰ παρατεταμένη προσπάθεια. Πεθαίνει δὲ ἀπὸ ἀνεπάρκεια τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς καρδίας.

Τὸ ἄσθμα τῶν παιδιῶν παρουσιάζει μεγάλες διαφορὰς ἀπὸ τὸν ἐνηλίκον. Μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ πολὺ ἐνῶρις, ἀκόμη καὶ σὲ βρέφη. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ πρώτη κρίσις συμβαίνει πρὶν ἀπὸ τὰ 7 χρόνια.

Πρόκειται συνήθως γιὰ ἓνα παιδί πολὺ χοντρὸ καὶ ἀπαρῆς, ἢ ἀντίθετως ἀδύνατον, ἀσθενικὸ καὶ πολὺ νευρικὸ. Σχεδὸν πάντα, βρίσκει κανεὶς ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ ἐπάσχον ἀπὸ ἐκζεμα, ποδάγρα, ἀρθρίτις ἢ ἄσθμα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιον τὸ παιδί (ἂν εἶναι

Τὸν Πνευμονόν

Τὸ ἄσθμα στὰ παιδιά

Πρὶν περιγράψωμε τὸ παιδικὸ ἄσθμα, εἶναι σκόπιμον νὰ ἰδῶμε τὴ μορφή καὶ τὰ συμπτώματα αὐτῆς τῆς ἀσθενείας στοὺς ἐνηλίκους, ὥστε νὰ κάνωμε τὴ σύγκρισιν μετὰ τοῦ παιδιοῦ.

Στοὺς ἐνηλίκους, λοιπὸν, τὸ ἄσθμα προσβάλλει συχνότερα τοὺς ἀνδρες παρὰ τὶς γυναῖκες, κατὰ γενικὸ δὲ κανὼνα τὰ νευρικὰ άτομα. Συντελοῦν στὴν ἐμφάνισι τοῦ διαφόρου παράγοντες: συγκινησεις, ἀναπνευστικὲς μολύνσεις, ὠρίσμενες μυρωδιές, εἰσπνοὴ σκόνης, γύρεως, ἀλευριοῦ, κ.λπ. Οἱ παράγοντες αὗτοι—σχεδὸν οἱ ἴδιοι πάντα γιὰ ἓνα δεδομένο άτομον—προκαλοῦν τὶς κρίσεις τοῦ ἄσθματος στὰ προδιατεθειμένα άτομα.

Οἱ κρίσεις αὐτὲς ἀρχίζουν ξαφνικὰ, συχνὰ δὲ τὴ νύχτα, ἀπὸ τὶς 12 ὡς τὶς 3. Τὸ κυριώτερον σύμπτωμά τοὺς εἶναι ἡ δύσπνοια. Ἡ εἰσπνοὴ γίνεταί σύντομη καὶ συρίζουσα, ἡ ἐκπνοὴ παρατεταμένη, δύσκολη καὶ θορυβώδης. Γενικά, γίνεται βροδυτέρος ὁ ρυθμὸς τῆς ἀναπνοῆς.

Ὁ πάσχων σκύβει μπροστὰ, ἀκουμπώντας στὰ χέρια τοῦ, καὶ ποτὲ δὲ πέφτει μετὰ τέσσαρα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀσφυξία. Ἐχεῖ τὸ στόμα τοῦ μισανοικτὸ, τὸ πρόσωπό του μελανιασμένο, τὰ μάτια τοῦ γουρλωμένα, μετὰ ἑκφρασί ἀγωνίας. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη φάσις τοῦ ἄσθματος, πού παραγάγεται ἀπὸ μιὰ σύσπασιν τῶν βρόγχων καὶ τῶν ἀναπνευστικῶν μυῶν.

Μετὰ 2—3 ὥρες, οἱ βρόγχοι διαστελλοῦνται καὶ γεμίζουν ἐκκρίσεις. Ἐμφανίζεται τότε ἓνας βήχας ξερὸς καὶ πνιγνὸς στὴν ἀρχή, κ' ὕστερα ἀρχίζουν νὰ βγαίνουν μικρὰ πικρὰ πτύελα. Εἶναι ἡ δεύτερη φάσις, πού προαναγγέλλει τὸ τέλος τῆς κρίσεως, συνοδεύεταί δὲ ἀπὸ ἄφθονα καὶ ἀνοιχτόχρωμα ὄσρα.

Τέλος, ὁ πάσχων ἀποκοιμίζεται, ἀνακουφισμένος ἀλλ' ἐξαντλημένος.

Ἡ θερμοκρασία μένει κανονικὴ, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς κρίσεως. Ἐνῶ στὴν ἀρχὴ οἱ κρίσεις δὲν εἶναι συχνότερες ἀπὸ 5—6 ὁδὸς, ὕστερα γίνονται περισσότερες, ἐμφανίζονται δὲ ἀνάμεσα τοὺς καὶ ἐπίμονες βρογχίτιδες. Ἡ κατάσταση χειροτερεύει σιγὰ-σιγὰ καὶ δημιουργεῖται ἐμφύσημα τῶν βρόγχων. Ὁ πάσχων ἔχει τότε συνεχῶς βήχα καὶ πτύελα κ' εἶναι ἀνίκανος γιὰ μιὰ παρατεταμένη προσπάθεια. Πεθαίνει δὲ ἀπὸ ἀνεπάρκεια τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς καρδίας.

Τὸ ἄσθμα τῶν παιδιῶν παρουσιάζει μεγάλες διαφορὰς ἀπὸ τὸν ἐνηλίκον. Μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ πολὺ ἐνῶρις, ἀκόμη καὶ σὲ βρέφη. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ πρώτη κρίσις συμβαίνει πρὶν ἀπὸ τὰ 7 χρόνια.

Πρόκειται συνήθως γιὰ ἓνα παιδί πολὺ χοντρὸ καὶ ἀπαρῆς, ἢ ἀντίθετως ἀδύνατον, ἀσθενικὸ καὶ πολὺ νευρικὸ. Σχεδὸν πάντα, βρίσκει κανεὶς ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ ἐπάσχον ἀπὸ ἐκζεμα, ποδάγρα, ἀρθρίτις ἢ ἄσθμα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιον τὸ παιδί (ἂν εἶναι

ἂν τῶν 5 ἐτῶν) παρουσιάζει προδιάθεσιν σὲ ἀλλεργικὰς παθήσεις: οὐρτικάρια, ἐκζεμα, ἡμικρανίες, οἰδήμα τοῦ προσώπου κ.λπ.

Ἐνῶ στὸν ἐνηλίκον οἱ κρίσεις τοῦ ἄσθματος ἐμφανίζονται ξαφνικὰ, στὸ παιδί προ-

Ὁ ἄρρωστος σκύβει μπροστὰ, ἀκουμπώντας στὰ χέρια τοῦ, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀσφυξία...

ἀναγγέλλονται ἀπὸ ὠρίσμενα συμπτώματα, τὰ ἴδια πάντοτε γιὰ κάθε μικρὸ ἄσθε- νῆ. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀναπνευστικὰ (συνάχι, συχνὸς βήχας, συρίζουσα εἰσπνοὴ), πεπτικά (ἀνορεξία, ἐμετοί, διάρροια), νευρικά (ταραχὴ, ἀπῆλ) ἢ δερματικά (οὐρτικάρια, ἐκζεμα).

Μετὰ 2—3 ἡμέρες δὲ, ξεσπάει ἡ κρίσις. Ἡ δύσπνοια εἶναι μεγάλη, ὅπως καὶ στὸν ἐνηλίκον. Ἀντὶ ὅμως νὰ ἐπιδραυνεῖται ὁ ρυθμὸς τῆς ἀναπνοῆς, γίνεται ἀπεναντίας γρηγορότερος. Ἡ ἀναπνευστικὴ δυσχέρεια εἶναι τόσο, ὥστε τρεμουλιάζουν τὰ περὶ τῆς τῆς μύτης καὶ σχηματίζεται μιὰ γούβα στὴν ἀκρὴ τοῦ στήθους.

Ἐξ ἄλλου, τὸ παιδί βήχει σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς κρίσεως. Κ' οἱ γονεῖς ἀγωνιοῦν ἀκούγοντας ἐπὶ ὥρας αὐτὸ τὸν πνιγνὸν, ἀδιάκοπο κ' ἐξαντλητικὸν βήχα, ἀνίκανοι νὰ προσφέρουν βοήθεια στὸ παιδί τοὺς πού φαίνεται νὰ τοὺς ἰκετεύῃ μετὰ μάτια...

Ἄλλο χαρακτηριστικὸ τοῦ παιδιοῦ ἄσθματος εἶναι τὸ ὅτι ἡ κάθε κρίσις δὲν διαρκεῖ μόνον 2—3 ὥρες, ἀλλὰ 48 ὥρες, ἢ

καὶ περισσότερον ἀκόμη. Δὲν ὑποχωρεῖ μετὰ φάρμακα, πού εἶναι ἀπεναντίας ἀποτελεσματικά γιὰ τοὺς ἐνηλίκους.

Τέλος, τὸ παιδί ἔχει πυρετὸν, συχνὰ ἔως 39 ἢ 40 βαθμοῦς, σ' ὅλη τὴ διάρκειαν τῆς κρίσεως. Αὐτὸ μάλιστα τὸ σύμπτωμα ξεγελᾷ συχνὰ τὸν γαστρός καὶ τὸν κάνει νὰ ὑποπτεῖται ὀξεία βρογχοπνευμονία.

Ἡ κρίσις δὲν τελειώνει ἀπτότομα, ἀλλὰ περνᾷ σιγὰ-σιγὰ. Καί, ἐπὶ μερικές μέρες ἀκόμη, τὸ παιδί λαχανιάζει μετὰ κάθε προσπάθεια κ' ἔχει βήχα καὶ συρίζουσα ἀναπνοή.

Ὁ μικρὸς ἄσθματικὸς ἐκδηλώνει συχνὰ ὑπερβολικὴ νευρικότητα καὶ ὑστερεῖ σὲ ἀνάπτυξιν ἀπὸ τοὺς συναμνηλικούς του. Λαχανιάζει πρὸ γρήγορα, ὅταν παίξῃ, καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσιν πὺς φράζεται ἡ μύτη του ἀπὸ ἐκδυσαστῆσις (κρεατάκια). Ἀνάμεσα στὶς κρίσεις τοῦ ἄσθματος, παθαίνει συχνὰ οὐρτικάρια ἢ συνάχι ἀλλεργικῆς φύσεως.

Ὅσο περνοῦν ὅμως τὰ χρόνια, ἀντὶ νὰ χειροτερεύῃ ἡ κατάστασις τοῦ, ὅπως στοὺς ἐνηλίκους, ἀπεναντίας καλλιοτερεύει.

Ἐκτός σπανίων περιπτώσεων, οἱ κρίσεις γίνονται ἀραιότερες, καὶ στὸ τέλος παύουν ὀριστικῶς. Συγχρόνως βελτιώνεται ἡ γενικὴ ὑγεία τοῦ καὶ τὸ παιδί ἀναπτύσσεται κανονικὰ—τόσο πού, σὲ λίγα χρόνια, ἔχει πιά καλὴ τὴν καθυστέρησι πού εἶχε σημειώσῃ.

Ἐξ ἄλλου, τὸ παιδικὸ ἄσθμα δὲν φέρνει ποτὲ χρόνια βρογχίτιδα ἢ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια, ὅπως εἶδαμε ὅτι συμβαίνει συνήθως μετὰ τὸ ἄσθμα τῶν ἐνηλίκων.

Ἡ θεραπεία τοῦ ἄσθματος τῶν παιδιῶν ἀρχίζει μετὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἡπατικής ἀνεπάρκειας πού τὸ συνοδεύει σχεδὸν πάντα. Ἀπαγορεύονται λοιπὸν τὰ λίπη, τὰ γλυκίσματα, ἡ σοκολάτα, τὰ ζυμωμένα τυριά, τὰ ἀλλαντικά, τὰ θαλασσινὰ. Δίδεται στὸ μικρὸν πάσχοντα νερὸ Βισσύ ἢ ἐκχύλισμα φύλλων ἀγκικῶρας.

Ἡ χολίνη καὶ ἡ μεθιονίνη ὠφελοῦν ἐπίσης πολὺ.

Χορηγεῖται ἐξ ἄλλου γκαρ- ντενάλ, σὲ μικρὰς δόσεις ἀλλὰ ἐπὶ πολὺν καιρὸν, καθὼς καὶ βρομοῦχον ἀσθέντιον, γιὰ τὴν τόνωσιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Ἀφαιρεῖται κάθε ἐστία μολύνσεως: ἀμυγδαλὲς πυώδεις, σκαλωροειδὲς μολυσμένη, κλπ. Ἐπίσης, πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ τὸ ἐντερικὸν παράσιτον—ὄχι ὅμως μετὰ σαντονίνη, πού ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ πειράξῃ τὸ ἥπαρ.

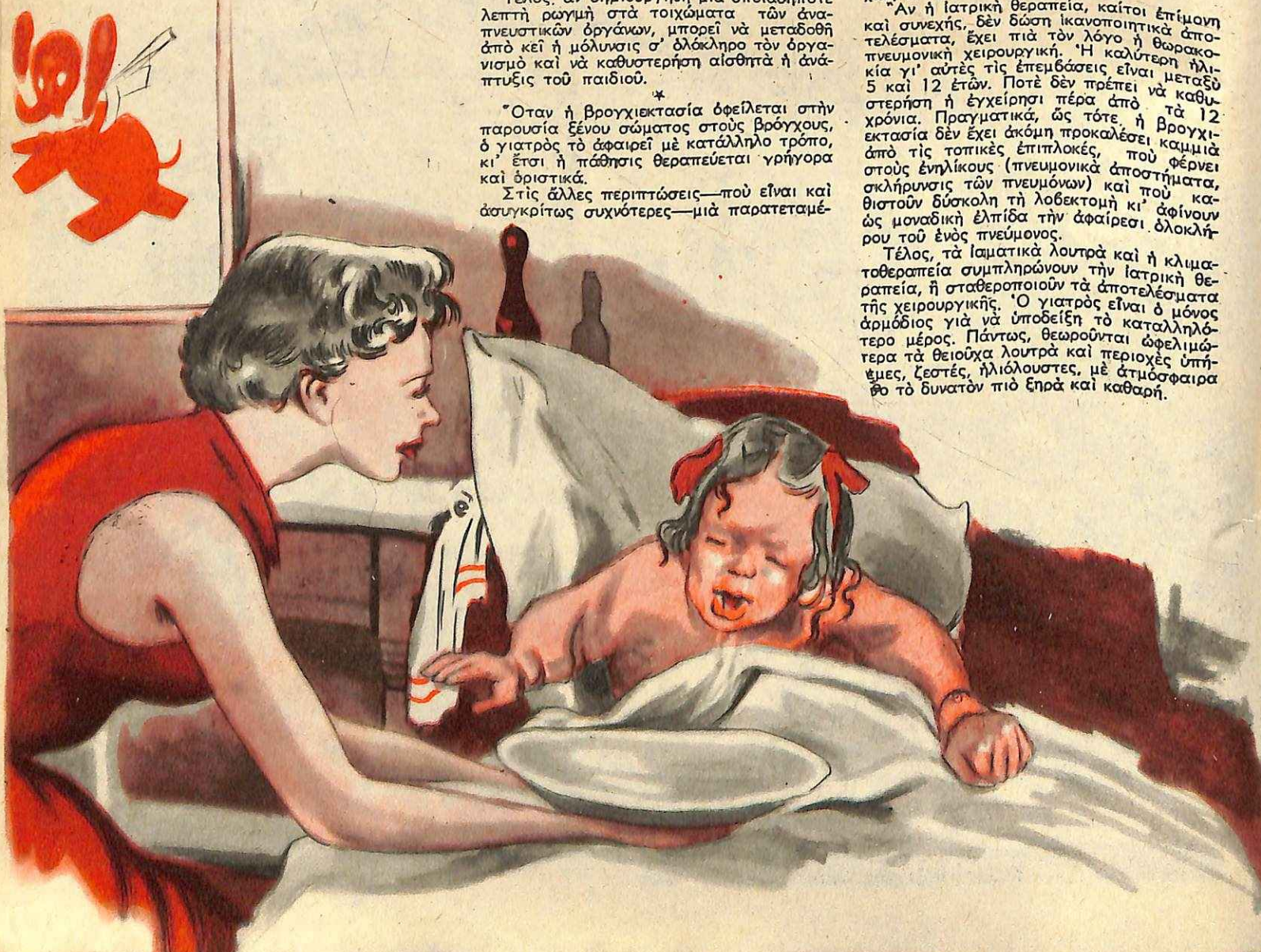
Ὅσον ἀφορᾷ τὴν συμπτωματικὴν θεραπεία τῶν κρίσεων, πρέπει ν' ἀποφευχθῇ ἡ ἀδρεναλίνη ἢ τὸ ἐκχύλισμα ὑποφύσεως—φάρμακα πολὺ δραστηκὰ, πού χορηγοῦνται μόνον στοὺς ἐνηλίκους.

Προτιμότερον εἶναι τὸ σιρόπι φαινεργκάν, σὲ δόσεις σχετικὰ μεγάλαις (οἱ γονεῖς δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῶσιν γιὰ τὴν ὑψηλὰ πού προκαλεῖ), καθὼς καὶ ἀμινοφυλλίνη.

Προκειμένου γιὰ μιὰ πολὺ σοβαρὴ καὶ παρατεταμένη κρίσιν, πού ἐξαντλεῖ τὸ παιδί, ὁ γαστρός μπορεῖ νὰ μεταφερθῇ τὴν κορτιζόνη, μετὰ ἀποτελέσματα ἐκπληκτικὰ σχεδὸν πάντοτε.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ χρῆσις τῆς κορτιζόνης ἀπαιτεῖ πολλὴν προσοχήν, γιατί—ὅπως κ' ἄλλοτε ἔχομε γράψῃ—πρόκειται γιὰ ἓνα φάρμακον πάρα πολὺ δραστηκόν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μιὰ ἄρρωστεια ἀπὸ τὴν ὁκνὴν καὶ οἱ ὑποπτες ἀκτινογραφικὰς εἰκόνες.

Ο Θάνατος στο χαρμί

Ο μπένς με τις τρεις γυναίκες

ΟΤΑΝ συμπλήρωσε τα 21 χρόνια της, η Νάνσυ Στίτερς, μία ρωμαντική Αγγλίδα, άφησε την πατρίδα της και το σπίτι της και πήγε να ζήσει στο Παρίσι. Ήταν αποφασισμένη να γίνει ηθοποιός. Γύριζε λοιπόν επί ένα χρόνο τα κινηματογραφικά στούντιο, χωρίς όμως να επιτύχει ποτέ τίποτε παραπάνω από κανένα ρόλο άσημης φιγούρας.

— Πόσα πρέπει να ξεδεύει ο πατέρας σου, για να μείνεις εδώ στο Παρίσι! της είπε μία μέρα η φίλη της 'Αμέλια. Γιατί δεν αποφασίζεις πια να σταματήσεις αυτές τις άσκοπες προσπάθειές σου και να παντρευτείς;

— Να παντρευτώ κανένα υπαλληλάκο και να σκλαβώσω όλη μου τη ζωή σε μία φτωχική καμαρούλα; φώναξε η Νάνσυ. Όχι, ποτέ! Εγώ θέλω πολυτέλεια, άνεσι... Ω, άς μπορούσα να παντρευτώ μ' ένα Άνατολίτη!

— Τό θέλεις, αλήθεια; ρώτησε η 'Αμέλια.

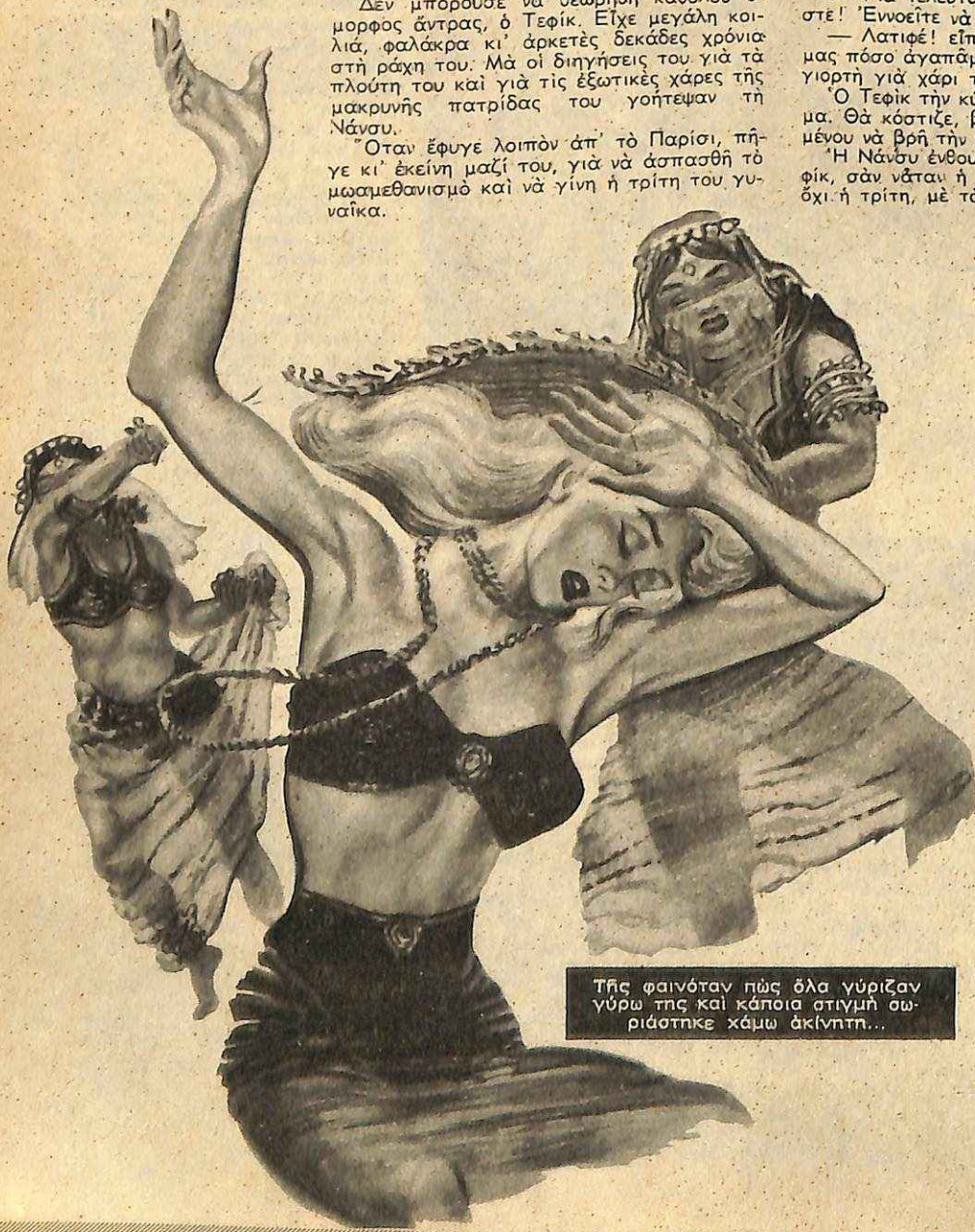
— Καί βέβαια! — Άκουσε λοιπόν, "Ενας πλούσιος Αιγύπτιος, ο Τεφίκ μπένς, είναι φίλος του μπαμπά. Έχει δουλειές μαζί του. Άποψε το βράδυ, θάρρη να φάει σπιτί μας... Έχει στον τόπο του μεγάλη περιουσία, χαρέμι.

— Ω, 'Αμέλια! διέκοψε η Νάνσυ. Παρακάλεσε τη μητέρα σου να με καλέσει κι' εμένα!

Ο Τεφίκ μπένς μαγεύτηκε απ' τη γνωριμία της όμορφης Αγγλίδας. Η Νάνσυ ήταν ξανθή, λεπτή, ψηλή, τελείως αλλοιώτικος τύπος απ' τις δυο γυναίκες του, τη Λατιφέ και τη Ζουμπέιντα, που είχαν αρχίσει να παχαίνουν. Τούρριχνε δε όλη την ώρα γλυκές, προκλητικές ματιές.

Δέν μπορούσε να θεωρηθεί καθόλου όμορφος άντρας, ο Τεφίκ. Είχε μεγάλη κοιλιά, φαλάκρα κι' αρκετές δεκάδες χρόνια στη ράχη του. Μά οι διηγήσεις του για τα πλούτη του και για τις εξωτικές χάρες της μακρινής πατρίδας του γοήτευαν τη Νάνσυ.

Όταν έφυγε λοιπόν απ' το Παρίσι, πήγε κι' εκείνη μαζί του, για να άσπασθώ το μαωμεθανισμό και να γίνω η τρίτη του γυναίκα.

Της φαινόταν πως όλα γύριζαν γύρω της και κάποια στιγμή σωριάστηκε χλωμή ακίνητη...

Στην αρχή, της φαινόταν όλα σαν όνειρα. Ήταν τόσο καινούργιο και παράξενο το κάθε τι, τόσο περιβάλλον όπου βρέθηκε ξαφνικά! Ένας ευνούχος, που ήξερε γαλλικά και αγγλικά, άρχισε να της διδάσκει την αραβική γλώσσα.

Δέν έβλεπε πολύ συχνά τον Τεφίκ μπένς, τον άντρα της. Δυό ή τρεις νύχτες μονάχα τον δέχθηκε στην κάμαρά της. Γιατί υπήρχαν κι' οι άλλες δυο γυναίκες του, η Λατιφέ κι' η Ζουμπέιντα, που είχαν δικαιώματα στις συζυγικές θωπιές του. Αυτό ωστόσο την ευχαρίστησε μάλλον, γιατί δέν εύρισκε καθόλου έλκυστικό τον άντρα με τον όποιο είχε ενώσει το βίο της τόσο επιτόλεια.

Σάν να μην έφταναν οι άπογορευτικές στην ερωτική ζωή της, το όνειρό της ξέφτυσε σιγά - σιγά και γκρεμίστηκε. Είδε την πραγματικότητα, όπως ήταν, με τα αληθινά της χρώματα.

Τό απαλάτι που της είχε περιγράψει ο Τεφίκ στο Παρίσι, δέν ήταν παρά ένα παλιό και σκυθρωπό διώροφο σπίτι, σωστή φυλακή, και βρισκόταν σ' ένα στενό και σκονισμένο δρομάκι. Τό δεύτερο πάτωμά του είχε διατεθεί για τό «χαρεμλήκι».

Εκεί έμεινε η Νάνσυ κι' οι δυο άλλες γυναίκες του μπένς, που μισούσαν όχι μόνο τη νεοφερμένη, αλλά κι' η μία την άλλη. Μά λωαν διαρκώς, γκριζιάζανε, δημιουργούσαν σκηνές. Η κατάσταση δέν είχε χειροτερεύσει ακόμα περισσότερο με την παρουσία της καινούργιας συζύγου.

Ο άτυχος Τεφίκ μπένς ήταν αναγκασμένος όλη την ώρα να έμπεβαινη, για να σταματήσει τους καυγάδες. Σήκωνε τότε ψηλά τα χέρια του και φώναζε μ' άπελπισία:

— Πότε θα με γλυτώσει ο Άλλάχ απ' τις γυναίκες;

Ύστερα πήγαινε να κλειστή στο διαμέρισμά του, για να βρή λίγη ήσυχια.

Μία μέρα, κάλεσε τη Λατιφέ και τη Ζουμπέιντα και τους είπε: — Για τελευταία φορά, σάς διατάζω να πάψετε να τρωγόσαστε! Ένωείτε να συμμορφωθείτε;

— Λατιφέ! είπε τότε η Ζουμπέιντα. Άς δείξουμε στον άφεντή μας πόσο αγαπάμε την καινούργια του γυναίκα. Θα δώσουμε μία γιορτή για χάρι της.

Ο Τεφίκ την κύτταξε φιλόποτα, μά ύστερα συμφώνησε πρόθυμα. Θα κόστιζε, βέβαια, η γιορτή, αλλά δέν τον ένοιαζε, προκειμένου να βρή την ήσυχια του... Άλλωστε, είχε κάτι στο νού του.

Η Νάνσυ ένδοξιάστηκε στη γιορτή. Καθόταν δίπλα στον Τεφίκ, σαν νάταν η «μπάς κατίν», η πρώτη του γυναίκα δηλαδή, κι' όχι η τρίτη, με τα λιγώτερα δικαιώματα.

Ύστερα παρουσιάστηκαν οι άπαραίτητες χορευτριες κι' οι μουσικοί που θα τις συνόδευαν στο χορό τους. Η Νάνσυ πετάχτηκε τότε πάνω. Τρέκλιζε λίγο.

— Θέλω να χορέψω κι' εγώ! δήλωσε.

Κι' άνακατεύτηκε με τις χορευτριες.

— Πιο γρήγορα! Πιο γρήγορα! φώναζε.

Της φαινόταν πως όλα γύριζαν γύρω μω κι' έμεινε ακίνητη.

Την κουβάλησαν τότε στην κάμαρά της. Την ίδια νύχτα, ξεψύχησε με αγωνία!

Ο Γάλλος γιατρός που την εξέτασε, άποφάνθηκε πως είχε δηλητηριασθώ με ίσχυρη δόσι χασίς!

Είπαν όλοι στην αρχή πως έπρόκειτο γι' αυτοκτονία. Βρέθηκε άλλωστε κι' ένα γραμμάτιο της Νάνσυ, που τό έπιθεβαίνανε. Μά η άστυνομία υποψιάστηκε, έρευνήσε συστηματικώτερα την υπόθεσι κι' εξακρίβωσε πως τό γραμμάτιο ήταν άδελία πλαστογραφημένο.

Ο Τεφίκ δήλωσε τότε πως η Λατιφέ κι' η Ζουμπέιντα, απ' τη ζήλεια τους, είχαν δολοφονήσει τό «ξανθό λουλούδι» του.

Όστόσο, η άστυνομία εξακολούθησε να ψάχνει. Κι' ανακάλυψε ακόμα κάτι άλλο, άπρόοπτο: ότι ο ίδιος ο Τεφίκ είχε δώσει τό χασίς στις δυο γυναίκες του!

Τόν πίεσε τότε και τόν ανάγκασε επιτέλους να όμολογήσει την ένοχή του.

Ναί, αυτός είχε προμηθεύει τό χασίς στη Λατιφέ και στη Ζουμπέιντα, για να δολοφονήσουν τη Νάνσυ, που την είχε πια βαρεθώ κι' αυτήν. Θα μπορούσε, βέβαια, να τη διώξει. Μά θα τούμεναν οι δυο άλλες, απ' τις όποιες ήξερε πως δέν θα κατάφερνε ν' άπαλλαγί με κανένα τρόπο.

Βρήκε λοιπόν ένα θαυμάσιο και σατανικό μέσο για να γλυτώσει κι' απ' τις τρεις μαζί: Ξεκάνοντας τη μία κι' ένοχοποιώντας για τη δολοφονία τις δυο άλλες, έπιζε να βρή επιτέλους την ήσυχια του.

Και τη βρήκε πραγματικά, αλλά... στον άλλο κόσμο, γιατί καταδικάστηκε για τό έγκλημά του σε θάνατο κι' εκτελέστηκε!...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

στο σπίτι σας

Μια παγίδα θανάτου

ΟΤΑΝ έχετε παιδιά, μη βάζετε ποτέ πρίζες χαμηλά στον τοίχο και μη τις άφίστετε άκάλυπτες. Τα παιδιά έχουν μεγάλη περιέργεια και καμιά συναισθησι του κινδύνου.

Τα παιγνίδια τους είναι παράξενα. Σαράντα μάτια κι' αν έχη κανείς, πάλι δέν μπορεί να προλάβει τις άταξίες τους και τις σκανδαλιές τους. Έκείνα μάλιστα, που είναι πιό επικίνδυνα απ' όλα, είναι τα παιδιά που έχουν την μανία να μιμούνται τους μεγάλους, να κάνουν τους μηχανικούς, τους ηλεκτρολόγους, τους... χυμικούς! Αυτή η... κλίσι τους γίνεται μερικές φορές μοιραία για τη ζωή τους.

Βάζετε καλλίτερα πρίζες ασφαλείας στο σπίτι σας, όταν έχετε παιδιά. Αυτές άνοίγουν μόνο με τό φίσ. Μ' αυτό γυρίζετε τό καπάκι τους και όταν πάλι βγάλετε τό φίσ, κλείνουν άμέσως. Οι ξένοι που εινε λεπτολόγοι και προσηκτικοί, έχουν προβλέψει τα παιγνίδια των παιδιών κι' έχουν πάρει τα μέτρα τους.

Μας άναφέρθηκε η άκόλουθη έκπληκτική περίπτωση ήλεκτροπληξίας ενός παιδιού πέντε χρόνων και μίας υπηρέτριας. Αυτό τό παιδί τό αγαπούσαν οι δικοί του και του είχαν ό,τι έπιθυμούσε. Του είχαν ακόμα ένα όμορφο στολισμένο ιδιαιτερό δωμάτιο. Κι' έκεί μέσα σε μία μεγάλη ντουλάπα ένα σωρό παιγνίδια. Του είχαν ακόμα κοντά στο κρεββατάκι του ένα πορτατίφ. Ο μικρός διασκεδάζε άνάδοντας τό φώς, όταν πήγαινε να κοιμηθώ. Έρριχνε κατόπιν μία ματιά σε μερικά βιβλία με ζωγραφίες κι' ύστερα, ξέγνοιαστος, παραδινόταν στον ύπνο.

Η υπηρέτρια κάθε πρωί σιγύριζε τό δωμάτιο του. Άμόρφωτη όπως ήταν, τράβηξε μία μέρα τό φίσ του πορτατίφ από την πρίζα κι' ύστερα άφηρημένη έσχασε να τό βάλει πάλι στη θέσι του. Την λεπτομέρεια αυτή δέν την πρόσεξε ούτε ή μητέρα του παιδιού. Ο μικρός γύρισε από τόν περιπατό και καί τράβηξε για την κάμαρά του να παίξει με τα παιγνίδια του. Όρα τόν άκουσαν να σέρνει τους σιδηροδρόμους του να κουρντίζει τ' αυτοκίνητά του και να διασκεδάει.

Ήταν, όπως μας άνέφεραν, ένα φρόνιμο κι' άξιαγάπητο παιδί. Κι' είχε μία πρώιμη έξυπνάδα. Όλα ήθελε να τα μαθαίνει και έχη για τό άναγνωριστικό αντίληψη. Οι δικοί του δέν καμάρωναν και τόν έδειχναν σαν φαινόμενο στους φίλους του σπιτιού.

Ενώ όμως τό πρόσεχαν σ' όλες τις έκδηλώσεις της ζωής του, ενώ φρόντιζαν τι έπρεπε να φάει κάθε μέρα για να τωνώται ο οργανισμός του κι' ενώ διαρκώς τό παρακολουθούσαν με τους γιατρούς, είχαν ωστόσο τόν θάνατο μέσα στο δωμάτιό του!

Κανείς δέν είχε σκεφθώ ότι ή πρίζα του

πορτατίφ ήταν πολύ χαμηλά στον τοίχο. Με τό να της βάζουν τό φίσ νόμιζαν ότι ήταν άρκετά ασφαλής...

Νά όμως, όπως άναφέραμε, που ή υπηρέτρια δέν είχε ιδέα από ήλεκτρισμό. Έβγαλε τό φίσ από την πρίζα, πήρε τό πορτατίφ, καθάρισε τό κρύσταλλο του κι' ύστερα τ' άφησε πάλι δίπλα στο τραπέζάκι.

Έτσι ήθελε ή συμφορά.

Ο μικρός παίζοντας, σταμάτησε ξαφνικά κοντά στο τραπέζάκι και τό βλέμμα του έπεσε στις δυο τρύπες της πρίζας. Είχε δει να χώνουν τό φίσ μέσα σ' αυτές και τό πορτατίφ να εινε έτοιμο για ν' άναψει. Τώρα αυτές οι τρύπες ήταν έλεύθερες. Τι να είχαν άραγε μέσα; Πώς άναβαν τό φώς; Σκέφθηκε, χωρίς να ρωτήσει κανέναν, να ίκανοποιήση μόνος του την περιέργειά του. Έψαξε, βρήκε ένα καρφί και γεμάτος περιέργεια τό έχωσε μέσα σ'ε μία τρύπα της πρίζας. Δέν πρόλαβε τότε να βγάλει ούτε μία φωνή. Έμεινε εκεί, κοντά στο κρεββατάκι του, κεραυνωμένος από τό ήλεκτρικό ρεύμα. Κανείς δέν τόν πήρε ειδησι... Η σκηνή ήταν άνατριχιαστική... Η μεγάλη ήσυχία, που άπλώθηκε στο δωμάτιο του, έγινε ωστόσο άφορμή ν' άνησυχήσει ή μητέρα του. Έστειλε την υπηρέτρια να δει κρυφά τι κάνει ο μικρός και εινε τόσο ήσυχος. Είδε τό παιδί να έχη άπλωμένο τό χεράκι του στον τοίχο, μά τό χεράκι του ήταν ευλίσσόμενο κι' όλο τό πρόσωπό του κατάρμαυρο! Έβγαλε μία άγρια κραυγή, γιατί κατάλαβε ότι συνέβη κάτι φοβερό στο μικρό. Κι' έπειδή τό αγαπούσε πάρα πολύ, έτρεξε να τό πάρη στην άγκαλιά της. Μά είχε κι' εκείνη την ίδια τύχη. Τό ρεύμα τη σκότωσε και τα δυο πτώματα σωριάστηκαν στο πάτωμα, κοντά στην πρίζα του θανάτου!... Τό καρφί έξέφυγε από την τρύπα της πρίζας κι' έπεσε κι' αυτό κοντά τους.

Έκεί λοιπόν βρήκε νεκρό τό παιδί της και την υπηρέτριά της ή άτυχη μητέρα. Έκλαψε, τράβηξε τα μαλλιά της, ξεφώνησε, μά τό παιδί της δέν γύριζε από τόν άλλο κόσμο. Άκόμη και σήμερα οι γονείς του μικρού δέν μπορούν να παρηγορηθούν. Τους βασανίζει ή σκέψη ότι αυτοί ήταν ή άφορμή, που σκοτώθηκε τό παιδί τους, γιατί τού είχαν μία χαμηλή και γυμνή πρίζα στο δωμάτιό του, μία σωστή παγίδα θανάτου!...

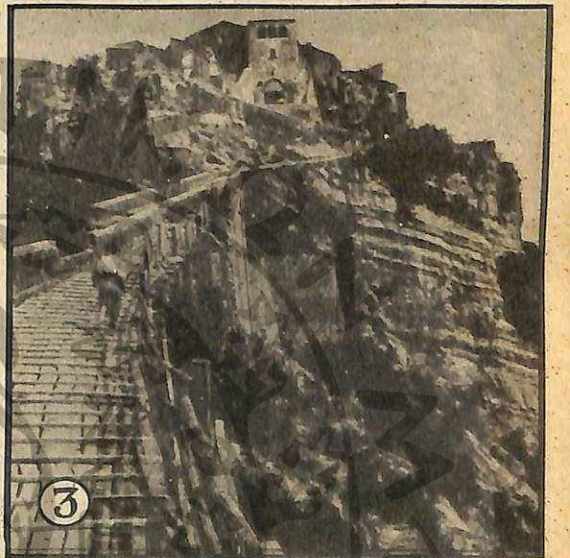
Θ. Δ.

1 Στο Πουέρτο Λίμον της Κωσταρικής, ή Φελίτσια Ντελγκάντο Γκομέζ, ηλικίας δέκα χρόνων έφερε στον κόσμο ένα υγιέστατο άγόρι. Τό μωρό που γεννήθηκε με καισαρική τομή ζύγισε 2 κιλά και 800 γραμμάρια. Στη φωτογραφία μας ή Φελίτσια (άριστερά), με τό μωρό της και την μητέρα της. Η Φελίτσια είναι σήμερα ή πιό μικρή μητέρα του κόσμου.

2 Όταν πρό ήμερών δόθηκε στο θέατρο «Νιού Φόλλισ» του Λος Άντζελες ή προίμερα μίας νέας επιθεώρησης, ο 26της Ρότζερ Χουάιτνερ κατελήφθη ξαφνικά από ερωτικό άπόκ και προσπάθησε να μπη δια της βίας στο καμαρίνι της χορευτριας Λωρέττας Μίλλερ. Ηθοποιοί και άστυνομικοί έσπευσαν να τόν έμποδίσουν και τότε ο Ρότζερ πυροβόλησε έναντιόν τους. Ένας άστυνομικός άντεπεροβόλησε και τόν σκότωσε. Στο έστασσανέ μας ή άφραία Λωρέττα κυττάζει μία φωτογραφία του νεαρού Ρότζερ, που πέθανε με μία δική της φωτογραφία στο χέρι.

3 Τό εύλινο αυτό δρομάκι συνδέει με τόν όπλόλοπο κόσμο τό μικρό Ιταλικό χωριούδάκι Ταϊτίτα, που είναι χτισμένο πάνω σ' ένα απόκρημνο λόφο. Τό δρομάκι στενάζει άνα απόκρημνο λόφο. Τό δρομάκι στερηζόταν άλλατε πάνω σ' έναν τοίχο, ο όποιος καταστράφηκε από τις καταρρακτώδεις βροχές που πλήττουν συχνά την περιοχή. Οι κάτοικοι ξέρουν πως και τό εύλινο αυτό κατασκεύασμα δά καταρρεύσει μία μέρα και πως θα υποχρεωθούν μόνι τους να τό έπισκευάσουν ή να τό ξαναφτιάξουν κι' όμως δέν έννοούν με κανένα τρόπο να εγκαταλείψουν τό άγαπημένο τους χωριούδάκι.

4 Ο Μιλανέζος γλύπτης Άντζελο Μεάνι, που έγινε παγκοσμίως γνωστός με τις περίφημες μάσκες του είναι δέκα χρόνια πάρα έγκατεστημένος στο Παρίσι. Ο καλλιτέχνης, αυτός, ένας γίγας ύψος 1 μ. 92, δέν έννοει να έργασθώ παρά μέσα στο μικρό του εργαστήριο, ή έκτασις του όποιού μόλις φάνει τα 4 τετραγωνικά μέτρα. Ο Μεάνι έχει 4 άδελφια, που είναι όλα γνωστοί ζωγράφοι και γλύπτες.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«**Δ**ΑΙΜΟΝΑ των Άνδρων» είχαν αποκαλέσει οι σύγχρονοί του το Φραγκίσκο Καρμπάζαλ, τον πιστό σύντροφο του Πιζάρου. Ήταν ξακουστός ανάμεσα στους Ισπανούς «κονκουισταδόρες» του Περου κι' οι Ιθαγενείς τον έτρεμαν. Γιατί κανένας δεν τον παράβγαине στην ανδρεία. Μα ακόμη μεγαλύτερη κι' από αυτήν ήταν η σκληρότητά του. Από όπου περνούσε, άφηνε πίσω του αίμα και έρείπια.

Ήταν τα πρώτα χρόνια του Ιόου αιώνος.

Την εποχή εκείνη, ο Γκονζάλες Πιζάρου, αδελφός του μεγάλου Φραγκίσκου, που με μια φούχτα ανδρείων είχε κατακτήσει το Περου, σήκωσε τη σημαία της ανταρσίας.

Ήταν αγανακτισμένος, γιατί ο βασιλιάς της Ισπανίας έστελνε δικούς του αντιπασιλιάδες και διοικητές των επαρχιών και υποστήριζε πως το Περου ανήκε σ' εκείνους, που το είχαν κατακτήσει, πράγμα, βέβαια, που ήταν δίκαιο και σωστό.

Σ' αυτή την περίσταση, ο Φραγκίσκος

Ο δαίμονας των Άνδρων

—Θά σέ παρακαλέσω νά έξομο-
λογηθής σάν καλός χριστιανός
που είσαι... είπε στον Ουρτάντο
ο Καρμπάζαλ.

Καρμπάζαλ τάχθηκε άνεπιφύλακτα μέ τό μέρος του Γκονζάλες Πιζάρου.

Ο αγώνας ανάμεσα στους έπαναστάτες και τά κυ-
βερνητικά στρατεύματα ήταν σκληρός και χωρίς οίχτο.
Οι μάχες διαδέχονταν ή μία την άλλη και τό αίμα έ-
τρεχε σ' όλη τή χώρα.

Σέ μιá απ' αυτές τις μάχες, λοιπόν, οι άντάρτες έ-
πιασαν αιχμάλωτο έναν γενναίο αξιωματικό, που είχε
μείνει πιστός στό βασιλιά, τό Μανουέλ Ουρτάντο και
τόν έρριξαν, φορτωμένο μ' αλυσίδες, σέ μιá υπόγεια
φυλακή, στό Σάν Μιγκουέλ, όπου ο Γκονζάλες Πιζάρου ή κά-
ποιος από τούς υπαρχηγούς του αποφασίσουν γιά τήν τυ-
χη του.

Οι σημαντικότεροι άιάμεσα σ' αυτούς ήταν ο Φραγκίσκος
Καρμπάζαλ.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, ο Καρμπάζαλ, που πολεμούσε
ώς τότε σέ κάποια άλλη περιοχή, πέρασε από τό Σάν Μιγκουέλ.
Όλος ο πληθυσμός βγήκε άμέσως γιά νά τόν υποδεχτεί κι' ο δι-
οικητής της πόλεως του άνέφερε μέ υπερηφάνεια ότι κρατούσε
στήν έξουσία του τόν Μανουέλ Ουρτάντο.

—Χίλιο διάβολοι! φώναξε ο Καρμπάζαλ. Δεν έχετε, λοιπόν,
κεκουύτσι μυαλό στό κεφάλι σας; Όταν τελειώση ο πόλεμος, θά
πιά σ'όν ένδοξο αθένητή μου Γκονζάλες Πιζάρου νά καταργήση ό-
λους τούς αλκάδες και πρώτα από όλους εσάς!... Άλλά τί πε-
ριμένετε, λοιπόν; Τρέξετε νά έλευθερώσετε άμέσως τόν λοχαγό
Ουρτάντο, που είναι ο πιο άγαπημένος φίλος μου... Δεν ξέρετε
πως πολέμησαμε μαζί στη Φλάνδρα και στην Ιταλία;... Γρήγο-
ρα!... Τρέξετε νά τόν έλευθερώσετε!...

Ο διοικητής έφυγε τρέχοντας, ά-
πελευθέρωσε τόν Ουρτάντο και τόν
ώδηγσε στό ίδιο τό σπίτι του
για νά πλυθή και νά έτοιμαστή. Του
έδωσε, μάλιστα, μιá καινούργια στο-
λή, γιατί εκείνη που φορούσε στή
φυλακή είχε κουρελιαστή.

Ο Καρμπάζαλ χάρηκε πολύ, που
τόν είδε, τόν έσφιξε στήν άγκαλιά του
και τόν προσκάλεσε νά φάνε μαζί
στό σπίτι του και νά θυμηθούνε τά
παλιά.

Στό γεύμα αυτό, έκτός από τούς
δυό παλιούς φίλους, κάθησε επίσης
ένas εφημέριος, δύο αξιωματικοί και
τρεις πρόκριτοι από τό Σάν Μιγ-
κουέλ.

Έμειναν πάνω από τρεις ώρες
στό τραπέζι. Και σ' όλο αυτό τό
διάστημα ο Καρμπάζαλ κι' ο Ουρ-
τάντο δεν έκαναν τίποτ' άλλο παρά
νά μιλάνε γιά τις παλιές περιπέ-
τειές τους, πολεμικές και έρωτικές.
Είχαν γυρίσει τό μισό κόσμο μαζί
κι' είχαν τόσα νά θυμηθούν!

Κάποτε, στή Γάνδη, ήταν αντίζη-
λοι. Μα ενώ αυτοί τσακώνονταν, κά-
ποιος τρίτος έκλεψε τή νέα που άγα-
πούσαν.

—Είμαστε κι' οι δυό ήλιθιοι!
είπε ο Ουρτάντο. Γι' αυτό τήν πά-
σαμε κι' οι δυό σάν άγράμματοι.

Είπαν κατόπιν κι' άλλες ιστορίες.
Ή ώρα κυλούσε εύχρηστα και τίποτε
δεν έδειχνε πως τά πράγματα θά-
παιρναν άλλη μορφή, και μάλιστα
πολύ τραγική.

Μά, σιγά-σιγά, ή έκφραση του
Καρμπάζαλ, από πρόσχαρη που ή-
ταν πρίν, γινόταν σοβαρή. Τό πρό-
σωπό του φαίνονταν τώρα συλλογι-
σμένο και. ξαφνικά, ένα σύννεφο λύ-
πης απλώθηκε πάνω στά χαρακτη-
ριστικά του.

Ή αλλαγή αυτή της φυσιογνωμίας
του Καρμπάζαλ έκανε έντύπωσι
στους συντρόφους του. Μα κανείς δεν
είπε τίποτε.

Σήκωσε τότε τό ποτήρι του ο Καρ-
μπάζαλ και είπε:

—Σεινιόρ Μανουέλ Ουρτάντο ή-
μουν πάντα φίλος σου και πιστός σύν-
τροφός σου. Γι' άνάμνησι αυτής της
παλιάς φιλίας μας, έδωσα πρωύτε-
ρα τή διαταγή νά σου βγάλουν τις
αλυσίδες σου και νά σε έλευθερώ-
σουν. Νομίζω, λοιπόν, ότι μ' αυτό
τόν τρόπο ο Φραγκίσκος Καρμπάζαλ
έξεπλήρωσε τό χρέος του άπέναντι
στον παλιό φίλο και συμπολεμιστή
του. Δεν έχεις και σύ τήν ίδια γνώ-
μη;

—Φέρθηκες σάν καλός φίλος και
σάν μεγαλόψυχος αντίπαλος, άπάν-
τησε ο συνομιλητής του, σκύβοντας
τό κεφάλι του. Ο Μανουέλ Ουρτάν-
το δεν θά ξεχάση ποτέ αυτή τήν έκ-
δήλωσι φιλίας και τή μεγαλοψυχία
σου!...

—Εύχαριστώ, είπε ο Καρμπάζαλ.
Αφού, λοιπόν, έξεπλήρωσα τό χρέος
μου άπέναντι στον παλιό φίλο και
συμπολεμιστή μου, πρέπει νά θυμηθώ
τόρα και τά καθήκοντά μου άπέναντι
στον άρχηγό μου, τό δόν Γκονζάλες
Πιζάρου.

—Είναι σωστό, συμφώνησε ο Ουρτάντο, που φαντάσθηκε πως,
έπειτα απ' αυτό τόν πρόλογο, ήθελε νά τού προτείνη ν' αλλάξει
σημαία ή τούλάχιστον νά τού ζητήσει τό λόγο του ότι θάμεινε ούδέ-
τερος στον άγώνα μεταξύ του βασιλιά της Ισπανίας και του
Πιζάρου.

Ο Καρμπάζαλ άδειασε τό ποτήρι που κρατούσε στό χέρι του.

—Μέ εύχαριστεί πολύ που συμφωνεί μαζί μου, παλιέ μου
φίλε, συνέχισε. Θά σε παρακαλέσω, λοιπόν, νά έπωφεληθής από
τήν παρουσία του αξιωματικού εφημερίου γιά νά έξομολογή-
θης σάν καλός χριστιανός που είσαι. Εγώ πηγαίνω έξω γιά νά
δώσω έντολή στους στρατιώτες μου νά στήσουν ένα άντάξιο γιά
ένα Ικρίωμα. Ο δόμιός μου θά σε περιμένει εκεί... Θά σε πα-
ρακαλέσω μόνο νά μ'ήν άργήσης, γιατί έχουμε νά κάμωμε κάμπο-
ση δουλειά στό Σάν Μιγκουέλ.

Έπειτα απ' αυτά τά λόγια, έκαμε μιá βαθείά υπόκλισι στον
Ουρτάντο και βγήκε.
Μιά ώρα αργότερα, τό κεφάλι του λοχαγού έπεφτε κάτω από
τό σκεούρι του δημίου!...

ΝΤΙΕΓΚΟ ΣΕΝΖΕΝΟ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζυλ Μαρού

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

θά τό έχανε, αν θ' άφηνε τό γαλλικό έδα-
φος.

Τό βράδυ εκείνο, μετά τό φαγητό, έμεινε
ακόμα μιση ώρα στον κήπο. Ύστερα γύ-
ρισε στήν κάμαρά της. Διάβασε λίγο, χω-
ρίς νά πлагιάση. Έπειτα έδυσε τό φός
και φάνηκε πως περίμενε μ' άγωνία κάποιο
σινιάλο.

Πέρασε έτσι μιá ώρα.

Ή κάμαρά της είχε ένα παράθυρο στον
κήπο κι' άλλο ένα προς τό δεντροφυτεμένο
δρομάκι που σκαρφάλωνε στό λόφο.

Άκουσε ξαφνικά ένα έλαφρό θόρυβο στό
δεύτερο αυτό παράθυρο: Κάποιος είχε πε-
τάξει μιá φούχτα χοντρή άμμο πάνω στά
κλειστά παντζούρια.

Ή Σουζάνα άνοιξε άμέσως τό παρά-
θυρο, έσκυψε έξω κι' έκαμε ένα νόημα. Ύ-
στερα τό ξανάκλεισε, τυλίχτηκε μ' ένα παλ-
τό κι' άφουγκράστηκε απ' τή μισανοιχτή
πόρτα της, γιά νά βεβαιωθεί πως κοιμόντου-
σαν όλοι στό σπίτι.

Βγήκε στό διάδρομο, πατώντας στό νύ-
χια, και κατέβηκε στον κήπο.

Έφτασε στήν καγκελλόπορτα και βγήκε
στό δρόμο. Άμέσως τήν άρπασε, τήν άγ-
κάλασε μέ πάθος μιá μαύρη σκιά, που πε-
ρίμενε εκεί.

Ήταν μιá γυναίκα.

Προχώρησαν κι' οι δυό μαζί, βιαστικές
κι' αιώλητες. Ύστερα από λίγο, όμως, στα-
μάτησαν, γιατί ή Σουζάνα είχε λαχανιά-
σει.

Κάθισαν σ' ένα παγκάκι, ή μιá δίπλα
στην άλλη, σφιγμένες κοντά-κοντά, μέ τά
χέρια ενωμένα, ευτυχισμένες που ξαναβρί-
σκονταν μαζί. Κυττάζονταν μέσα στό μά-
τι, μ' άγάπη.

Ή άγνωστη είχε σηκώσει τώρα τό βέλο
που της έκρυβε τό πρόσωπο. Δεν ήταν άλ-
λη απ' τή Μαρινέτ.

—Σουζάνα! Άγαπημένη μου Σουζάν-
να! Έλεγε μ' άπειρη τρυφερότητα. Τί κά-
νεις, μικρούλα μου;

Από μήνες τώρα, βλέπονταν έτσι κρυφά.
Ή Μαρινέτ λάτρευε αυτή τήν κοπελλίτσα.
Αφού τήν είχε χάσει, μετά τό διαζυγίο της,
τήν είχε ξανα συναντήσει τυχαίως στό Μεν-
τόν, όπου είχε πάει νά περάση μερικές μέ-
ρες.

Μά κι' ή Σουζάνα τήν άγαπούσε, κι'
είχε λυπηθή βαθεία όταν τήν έχασε — δι-
χως νά καταλαβαίνει, άλλωστε, τούς λόγους
που είχαν χωρίσει ο πατέρας της κι' ή νέα
γυναίκα.

Ή Μαρία φρόντισε νά πλησιάση τή Σου-
ζάνα και τής σύστησε νά μ'ήν πη λέξι σέ
κανένα. Ή μικρή ξαναζωντάνεψε, ξαναβρή-
κε τις δυνάμεις της, απ' τή μεγάλη της
χαρά.

Γιά νά μ'ήν απομακρυνθί πιά απ' τή Σου-
ζάνα, ή Μαρία προτίμησε νά έγκαταλείψη
όριστικά τό Παρίσι και νά πουλήση ό,τι κι
αν είχε. Ή μοναδική της σκέψι ήταν ή λε-
πτοκαμωμένη κι' άσθενική εκείνη κοπελλί-
τσα, που τήν είχε άγαπήσει άπέραντα απ'
τήν πρώτη μέρα.

Νοίκιασε ένα σπίτι κοντά στό δικό της
κι' έμεινε κρυμμένη εκεί, δίχως νά βγαίνει
καθόλου, σάν φυλακισμένη, γιατί ήξερε
πως, αν δεν έπαυσε αυτές τις προφυλάξεις,
κινδύνευε νά χάση πάλι τή Σουζάνα.

Πραγματικά, ή Ντενίζ, ή γρηά θεία της
μικρής, ήξερε καλά τή Μαρία, κι' αν τήν
έδλεπε, θά ειδοποιούσε άμέσως τόν Κολ-
λιδέ.

Μά κι' ή Σουζάνα φυλαγόταν όσο μπο-
ρούσε. Έτσι, δεν υποπτεύθηκε κανείς τις
σχέσεις τους.

Βλέπονταν μονάχα κρυφά, τή νύχτα, γιά
λίγη ώρα, κι' άφηναν τότε νά δεχειλιση ή
άμοibaία τρυφερότητά τους. Νοιώθανε πως
δεν κάνανε κανένα κακό — όσο κι' αν ά-
ναγκάζονταν νά κρύβονται — κι' ήταν δι-
πλά ευτυχισμένες.

Όταν ο Κολλιδέ αποφάσισε νά φύγουν
απ' τό Μεντόν, ή Σουζάνα βυθίσθηκε στή
θλιψη γιά δύο μέρες. Μα παρηγορήθηκε, ο-

—Με συγκωρής, παιδί μου, δεν σε υποπεύουμαι... Γιατί άλλωστε νά σε υποπεύουμαι;

53

Στην αρχή, δεν ήξερε τί να σκεφθί...
«Έπρεπε να χαρή γι' αυτό, ή όχι;
«Αφού η Μαρία αγαπούσε σε τέτοιο ση-
μείο την κόρη του, θα δεχόταν άρα γε να
ζήσει και πάλι κοντά της, για να την πε-
ριποιήσει, να τη φροντίσει, να μπορέσει να
την αγαπάει ελεύθερα;...»
«Ο Κολλιβέ έμεινε για πολύ βυθισμένος
σε σκέψεις.

Πέρασε μισή ώρα. Οι δυο γυναίκες εί-
χαν κατεβεί στο μεταξύ προς τη θάλασσα.
Θα μπορούσε ο Κολλιβέ να ψάξει να τις
βρή, για να εξηγηθεί με τη Μαρία. Τον
κρατούσε όμως καρφωμένο στη θέση του ο
φόβος της αποτυχίας.

Προτιμούσε την αγωνία της αβεβαιότη-
τος από τον τρομερό πόνο μιας άρνησεως.
Ωστόσο, δεν έχανε δόλετα την ψυχραι-
μία του.

Πριν φύγει απ' το Παρίσι, μετά την α-
ποτυχμένη απόπειρά του κατά του 'Ωντε-
κέρ στη σοφίτα της οδού Σαιντ-Ονόρε, εί-
χε προσπαθήσει να ξαναδεί τη Μαρινέτ.

Είχε μάθει τότε την αναχώρησή της απ'
το Παρίσι. Μά κανείς δεν ήξερε να τον
πληροφορήσει που είχε πάει.

Και να που την ξανάβρισκε τώρα, έντε-
λως ανέλπιστα!

Ήθελε να την παρακολουθήσει τουλάχισ-
στον, για να μάθει το σπίτι της. Ύστερα,
θα σκεπτότανε πού ήσυχαι και θ' αποφα-
σίζε τι έπρεπε να κάνει...

Σε λίγο, είδε απ' την κρύπτη του να
ξαναγυρίζουν προς το μέρος του η Σου-
ζάννα κι' η Μαρινέτ.

Οι δυο γυναίκες χωρίστηκαν, αφού άλ-
λαξαν χάδια και φιλήματα. Μάλιστα, η Σου-
ζάννα ξαναγύρισε πίσω δυο-τρεις φορές,
για να ριχτεί πάλι στην αγκαλιά της «μη-
τερούλας» της, σαν να μην επρόκειτο να
την ξαναδεί πιά.

«Ο Κολλιβέ παρακολουθούσε το θέαμα
αυτό, βράζοντας από ζήλεια.

— Πόσο πολύ την αγαπάει!... ψιθύ-
ριζε.

Τέλος, η Σουζάννα μπήκε στο σπίτι. 'Η
Μαρία έμεινε μερικές στιγμές ακόμη στην
ίδια θέση.

Τι περίμενε;... Σε λίγα λεπτά, άνοιξε
το παράθυρο της Σουζάννας, κι' η κοπελ-
λίτσα ξανάσκυψε έξω, για να στείλει από
μακριά ένα φιλή με τα δυο της χέρια στην
καλή της φίλη.

Αυτό το τελευταίο φιλή, περίμενε η Μα-
ρία, δίχως άλλο. Γιατί, μόλις ξανάκλεισε

το παράθυρο, απομακρύνθηκε μ' άργο βή-
μα, σαν να κρατούσε στους ώμους της το
γλυκό φορτίο της άθώας εκείνης αγάπης
που θερμάνει την καρδιά της. Και τράβηξε
προς τις βίλλες του επάνω μέρους του Σαν-
Ρέμο.

«Ο Κολλιβέ την παρακολουθούσε από μα-
κριά, κανονίζοντας το βήμα του όμοια με
το δικό της.

Βάδισαν έτσι ως ένα χιλιόμετρο. Ύστε-
ρα ο Κολλιβέ σταμάτησε, βλέποντας τη
Μαρία να μπαίνει σ' ένα σπιτάκι με μετρία
εμφάνιση.

Περίμενε λίγο μακρύτερα. Μά η νέα γυ-
ναίκα δεν ξαναβγήκε. Έκει κατοικούσε,
λοιπόν.

«Ο Κολλιβέ ξαναγύρισε τότε σπίτι του.
'Αλλά δεν κοιμήθηκε, ούτε και σκέφθηκε καν
να πλοηγήσει. 'Η αυγή τον βρήκε ζυγνυτό
ακόμη και βυθισμένο σε σκέψεις...

«Όταν είδε την κόρη του, δεν της έκανε
τόν παραμικρό υπαινιγμό για ό,τι είχε συμ-
βεί τη νύχτα. 'Ετσι, η Σουζάννα δεν υπο-
ψιάσθηκε καθόλου πως ο πατέρας της είχε
ανακαλύψει το μυστικό της αγάπης της
προς τη Μαρία.

Κατά τις 10, ο Κολλιβέ βγήκε μονάχος.
'Αντί να κατεβεί προς τη θάλασσα, πήρε
τον ανήφορο που έβγαζε στο σπίτι της
Μαρινέτ.

Χτύπησε το κουδούνι. Του άνοιξε μια η-
λικιωμένη υπηρέτρια και τον ρώτησε τι
ζητούσε. 'Ηταν ντόπια, και μιλούσε μια
διάλεκτο δυσκολονόητη, μισά γαλλικά και
μισά ιταλικά.

«Ο Κολλιβέ της εξήγησε πως ήθελε να
δη την κυρία της. Μά εκείνη του απάντησε
πως η κυρία της ζούσε μονάχη και πως
δεν δεχόταν κανένα.

Δίχως να δώσει σημασία στις διαμαρ-
τυρίες της, ο Κολλιβέ την έσπρωξε, την
παραμέρισε, διέσχισε ένα μικρό κήπο και
διευθύνθηκε προς το σπίτι.

Σίγουρα, θα τον είχαν δει από κεί, για-
τί είχαν σαλέψει οι κουρτίνες ενός παρα-
θύρου του πρώτου πατώματος, την ώρα
που μιλούσε με την υπηρέτρια. Κι' όταν
μπήκε στο σπίτι, βρήκε ξαφνικά μπροστά
του τη Μαρινέτ.

Δίχως να πή λέξι, η νέα γυναίκα του έ-
δειξε την πόρτα ενός μικρού σαλονιού μ'
άπουσάτη επίπλωσι.

«Η Μαρία μάντευε πως ο Κολλιβέ είχε
ανακαλύψει τις νυκτερινές συναντήσεις της

με τη κόρη του, κι' ήθελε να εξηγηθεί κα-
θαρά μαζί του.

Ωστόσο, η ψυχή της ήταν γεμάτη τρό-
μο, γιατί πρόβλεπε πως θα χωριζόταν απ'
την αγαπημένη της Σουζάννα.

«'Αλλο τόσο συγκινημένος ήταν κι' ο Κολ-
λιβέ — αλλά γάπο διαφορετικούς λόγους.
Με πολλόν κόπο, συγκρατούσε την ταρα-
χή του...

«Η Μαρινέτ μίλησε πρώτη.
— Τι θέλετε από μένα; ρώτησε. Δεν
σας είχα πιά, στο Παρίσι, πως δεν έννοου-
σα πιά να σας ξαναδώ;

«Ο Κολλιβέ άνασήκωσε το κεφάλι του
κι' απάντησε:

— Μου φαίνεται πως δεν ήρθα εγώ να
σας βρω, αυτή τη φορά. Πρέπει να όμο-
λογήσετε πως η πρωτοβουλία ήταν τώρα
δική σας...

— Τελοςπάντων, σας άκούω, είτε τρέ-
μοντας ή νέα γυναίκα.

— Θα είμαι σύντομος. Δεν θα σας ύ-
πεινυμίσω όσα σας είπα και σας ύποσχε-
θηκα, την τελευταία φορά, που σας είδα
στο Παρίσι. Ξέρετε καλά με πόσο πάθος
σας αγαπάω. Ξέρετε επίσης, ότι ή φλογε-
ρότερη επιθυμία μου είναι να ξαναγυρί-
σετε κοντά μου.

— Ξεχάστε, λοιπόν, ό,τι συνέβη;...

— 'Αν ξεχάσετε σεις τη βάνουση κακο-
μεταχείρισί μου, που προκάλεσε το διαζύ-
γιο μας, όρκίζομαι κι' εγώ να μη σας κά-
νω ποτέ τον παραμικρό ύπαινιγμό για τη
ζωή που περάσατε άφ' ότου χωρίσαμε.

— Ποιός μπορεί να μου το έγγυθη,
αυτό;

— Ξέρετε καλά πως σας αγαπώ μέχρι
τρέλλας, είπε σιγανά ο Κολλιβέ.

— Αυτό άκριβώς με φοβίζει...

— Μαρία! Λατρεύετε τη Σουζάννα. Τη
βλέπετε τις νύχτες, κρυφά.

— Ναι, είν' αλήθεια.

— Θα σας λυποσθε πολύ, αν τη χά-
νατε για πάντα. Δεν είν' έτσι;

— Ναι, θα με λυποσθε πάρα πολύ.

— Μπορείτε, λοιπόν, να το άποφύγετε.
Ξαναγυρίστε κοντά μας. Γίνετε και πάλι
μητέρα της, σαν άλλοτε!

— Όχι.

— Γιατί;

— Γιατί νοιώθω μονάχα φόβο για σας.

Γιατί μου ζητάτε κατι άνωτερο των δυνα-
μεών μου... Δεν μπορώ... Δεν μπορώ!

«Ο Κολλιβέ έμεινε άμυλητος για λίγο.
Είχε κλείσει τα μάτια του κι' ήταν κατá-
χλωμος.

Τέλος, μπόρεσε να προφέρει, με φωνή
υπόκοψη και λίγο βραχνή:

— Κι' όμως, Μαρία, σας αγαπώ πολύ...

— Μ' αγαπάτε πάρα πολύ!

— Ναι, πάρα πολύ... περισσότερο κι'
απ' όσο πιστεύετε...

Κι' ο Κολλιβέ θέλησε να πλησιάσει τη
νέα γυναίκα, να την αγκαλιάσει.

— Μη μ' άγγίζετε! φώναξε εκείνη.

— Δεν θα με λυπηθήτε, λοιπόν, Μαρία;

— Σας φοβάμαι!...

— Κανείς δεν θα σας αγαπήσει ποτέ
σαν εμένα!... Θα γίνω σκλάβος σας, αν
το θελήσετε, θα ύπακούω τυφλά σ' όλες
σας τις διαταγές... Είμαι ικανός να κά-
νω ακόμα και έγκλημα, για την αγάπη
σας...

Τα μάτια του κοκκίνισαν για μιá στιγ-
μή, ή φυσιολογία του έγινε άπαίσια και
τά πανιασμένα χείλη του τρεμούλιασαν. 'Η
Μαρία τον κύτταξε κι' έλεγε με το νού
της:

«Ναι, αλήθεια, ο άνθρωπος αυτός είναι
ικανός για ένα έγκλημα!».

Για δεύτερη φορά της έρχόταν αυτή ή
σκέψη.

— 'Ωστε, λοιπόν, είσαστε άμετάπειστη;
τη ρώτησε ο Κολλιβέ.

— Δεν έχω να προσθέσω τίποτε σ' ό,τι
σας είπα.

— Δεν θα ξαναδείτε πιά τη Σουζάννα!

— 'Εστω... είπε ή Μαρινέτ, με μάτια
βουρκωμένα. Δεν θα την ξαναδώ πιά, αφού
τό θέλετε... Προσέξτε όμως! Το παιδί
αυτό είναι άσθενικό... και μ' αγαπάει.

Προσέξτε μήπως πάθω κανένα κακό, και
προσέξτε έτσι άκριβά τη σκληρότητά
σας!

— Θα την κάνω να σας ξεχάσει και θα

παρω εγώ τη θέση σας υπήν καρδιά της.

«Η Μαρινέτ κούνησε το κεφάλι της. 'Η-
ξερε καλά τη Σουζάννα, κι' ήταν βέβαιη
πως δεν θα την ξεχνούσε ποτέ.

— 'Αντίο, λοιπόν, Μαρία! πρόσθεσε ο
Κολλιβέ.

«Ο Κολλιβέ προχώρησε προς την πόρτα,
τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένος. Τά γονάτά
του λυγίζαν.

Σταμάτησε στο κατώφλι και κύτταξε πί-
σω. Ύπηρχε στα μάτια του ίκεσία και θυ-
μός, πόνος και μανία. Μά ή Μαρινέτ έ-
μεινε αδιάφορη.

«Ο Κολλιβέ βγήκε απ' το σπίτι, παρα-
ζαλισμένος, σκοντάβοντας στα δέντρα.

«Όταν ή Μαρία έμεινε μόνη, έβαλε τα
κλάματα.

— Έχασα... έχασα τη Σουζάννα
μου!... ψιθύριζε μ' άπόγνωσι.

Δεν είπε λέξι στην κόρη του ο Κολλιβέ,
όταν γύρισε σπίτι του.

Το μεσημέρι, όμως, διέταξε την αδελφή
του να ετοιμάσει τα πράγματά τους, για
να φύγουν την άλλη μέρα.

«Όταν τόνωσε ή Σουζάννα, έτρεξε να
τον ρωτήσει, άναστατωμένη:

— Γιατί να φύγουμε, πατέρα; 'Ημουν
τόσο ευτυχισμένη εδώ!...

— Το ίδιο ευτυχισμένη θασαι κι' άλ-
λου.

— Πού θα πάμε, πατέρα;

— Δεν ξέρω ακόμα.

— Δεν μένουμε μερικές μέρες ακόμα
εδώ;

— Όχι. Θα φύγουμε αύριο.

— Πατέρα!... ψιθύρισε ή κοπέλλα.

— Αύριο, ελπια. 'Ετοιμάσου... κι' ά-
φες τα κλάματα.

«Η Σουζάννα δεν έφερε άλλη αντίρρηση.
Κατάφερε όμως να στείλει ένα γράμμα στη
Μαρινέτ.

«Εκείνη το περίμενε, γιατί ήταν βέβαιη
πως ή Σουζάννα δεν θα την άφηνε χωρίς
ειδήσεις της.

Δεν είχε παρά δυο-τρεις γραμμές, αυ-
τό το γράμμα. 'Αλλά τόσο ευχλωπτες!

«Φεύγουμε. Δεν ξέρω πού θα πάμε. 'Ο
πατέρας μου δεν θέλει να μάς πη τίποτε.

Λίγο με νοιάζει όμως. Μόλις φτάσουμε, θα
σου γράψω. Μην ξεχνάς ό,τι σου είπα: Δεν
μπορώ να ζήσω δίχως εσένα!».

«Η Μαρινέτ φίλησε χίλιες φορές το γράμ-
μα αυτό. Το μούσκεψε με τα δάκρυά της
και τόκρυψε στο στήθος της, προς το μέ-
ρος της καρδιάς της.

Τι θα γινότανε τώρα; Πώς θα ξανάβλεπε
την αγαπημένη της Σουζάννα;

Λίγο άργότερα, πήρε και δεύτερο γράμ-
μα. Αυτό προερχόταν απ' τον Κολλιβέ, κι'
έλεγε μονάχα:

«Μπορείτε, ως αύριο στις 8 1/2, να μάς
έμψοιζετε να φύγουμε. Ξέρετε πως!».

«Η Μαρινέτ το τσαλάκωσε με μανία και
το πέταξε.

«Ω, πως μισούσε αυτό τον άνθρωπο!
Πώς θαθελε να του άναποδώσει μεμιάς
όλο το κακό που της είχε κάνει!...

Την άλλη μέρα, είδε απ' το παράθυρό
της να φύγει απ' τη βίλλα του Κολλιβέ
ένα αυτοκίνητο φορτωμένο με βαλίτσες κι'
άλλα πράγματα.

«Τελείωσαν, λοιπόν, όλα!», σκέφθηκε.

Κι' ένιωσθε την καρδιά της να σπαρά-
ζεται απ' τον πόνο.

ΙΑ'

«Η Σουζάννα είχε ύποσχεθεί στη Μαρία
να της γράψω. Και δεν ξεχνούσε την ύπο-
σχεσί της.

«Ο πατέρας της την πήγε πρώτα στη
Ρώμη. 'Επειτα φοβήθηκε μήπως τη βλάψω
το υγρό κλίμα αυτής της πόλεως, κι' έφυ-
γε μαζί της για τη Βενετία. Νοίκιασε εκεί
ένα διαμέρισμα, σε κάποιο απ' τα μέγα-
ρα που έδωσαν στο Μεγάλο Κανάλι.

«Η επίβλεψή του δεν χαλαρωνόταν ούτε
στιγμή. Μάντευε πως ή Σουζάννα θα προσ-
παθούσε ν' αλληλογραφήσει με τη Μαρινέτ.
Κι' ήθελε να το έμποδισή με κάθε τρόπο.

Πραγματικά, ή Σουζάννα έγραψε στη
φίλη της. Και νόμισε πως έφταναν κανονικά
τά γράμματά της. Δεν φανταζότανε πως
είχαν μείνει στην τσέπη του πατέρα της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

«Ο Ναπολέων είχε συναντήσει τη Χριστίνα στο
σπίτι της αδελφής του...

Ένας άγνωστος έρως ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Τό δὴθεν ειδύλλιο του με την αδελ-
φή του Παυλίνα

Ύπηρχε ως προχτές ένα ιστορικό αίνι-
γμα στη ζωή του Μεγάλου Ναπολέοντος.
Πολλοί από τους συγχρόνους του και τους
μεταγενεστέρους ιστορικούς, υπεγράμμιναν
ιδιαίτερως τις εξαιρετικά στενές σχέσεις
του με την άριστοτάτη αδελφή του Παυλίνα
Μποργκέζε κι' έφταναν μάλιστα στο ση-
μείο να ύποστηρίζουν, ότι συνδέονταν έρω-
τικά.

«Η έπίσημη ιστορία, άνίκανη να διαφεύ-
ση αυτό τον άιμομικτικό σύνδεσμο, είχε
προτιμήσει να τηρήσει σιγή. 'Αλλά, τελευ-
ταία, άποκαλύφθηκε όλη ή αλήθεια, χάρις
στην άνεύρεσι της αλληλογραφίας μεταξύ
αδελφού και αδελφής. Αυτή ή αλληλογρα-
φία είναι πραγματικά έρωτική, με μόνη τη
διαφορά, ότι δεν άναφέρεται στην Παυλίνα,
άλλά...σε κάποια άλλη.

«Η γυναίκα για την όποιαν γίνεται λό-
γος σ' αυτήν, είναι μιá Κορσικανή, ή Χρι-
στίνη Γκιλινί, σύζυγος του κόμητος ντε Μα-
τί και κυρία επί των τιμών της αδελφής
του Ναπολέοντος.

«Όσο για την Παυλίνα, έπαίξε στο ειδύλ-
λιο αυτό τον όχι και τόσο κολακευτικό ρό-
λο της μεσάζουσας.

«Ο Ναπολέων είχε συναντήσει τη Χριστί-
να στο σπίτι της αδελφής του. 'Ηταν μιá
μελαχροινή, όπως όλες οι Κορσικανές, πο-
λύ όμορφη και εξαιρετικά δειλή. Τόσο δει-
λή, που είχε άρχισει να έκνευριζή τον αυ-
τοκράτορα με πους δισταγμούς και τις άρ-
νήσεις της.

Μιά μέρα, όμως, ή Παυλίνα την κάλεσε
και της είπε:

— Ξέρετε, κυρία, ότι δεν επιτρέπεται να
λέη κανείς όχι στις θελήσεις του αυτοκρά-
τορος;

«'Ετσι, ή Χριστίνα άναγκάστηκε να ύπο-
κύψει.

«'Αλλ' ήταν από τις γυναίκες που παρα-
μένουν πάντα έναρτετες στο βάθος της ψυ-
χής τους.

Δεχόταν τα ραντεβού που της έω-
ριζε ο Ναπολέων. 'Αλλά βασανίζόταν ταύ-
τόχρονα από τύψεις. Καί, κάθε συναντήσί
τους, τελείωνε με δάκρυα...

«Ο Ναπολέων την αγαπούσε ή, τουλάχισ-
στον, αισθανόταν μιá πολύ ζωνή συμπα-
θεια γι' αυτήν. Κι' οι σκηνές που πού δη-
μιουργούσε, αντί να τον άπομακρύνουν, τον
είλκυαν περισσότερο.

Κατέφευγε, λοιπόν, κάθε τόσο, στην α-
δελφή του για να διευθετή τα πράγ-

ματά. Καί της έστειλε την μιá έπιστολή έ-
πειτα από την άλλη.

Προνοητικός όπως πάντα, ο Ναπολέων,
μιλούσε κάπως άόριστα στις έπιστολές του.
Σε μιá απ' αυτές, έγραφε:

«'Αδελφούλα, σε παρακαλώ να παραδώ-
σης όπου πρέπει την έσώκληστη έπιστολή.
Χθές συμφιλιώθηκαμε... Θα μου στείλεις
την άπάντησι άπόψε. Θα την βρώ στη μιá
μετά τα μεσάνυχτα, όταν θα γυρίσω στα
ανάκτορα. Είναι στιγμές που άμφιβάλλω αν
μ' αγαπούς».

Σε μιá άλλη έπιστολή, γράφει:
«Σου στέλνω μιá έπιστολή. 'Επιθυμώ να
έχω ένωρίς άπάντησι, σε τρόπον ώστε, αν
δεν θέλουν (έννοεί τη Χριστίνα), να κανο-
νίσω διαφορετικά τη βραδιά μου... 'Α-
πάντησέ μου πριν από το μεσημέρι».

«'Αλλ' ή Χριστίνα βρισκόταν πάντα σε
σύγκρουσι με τη συνείδησί της. Και στενο-
χωρούσε τον αυτοκράτορα.

Σε μιá άλλη έπιστολή του, ο Ναπολέων
γράφει:

«Συμφιλιώθηκαμε... Μου φέρθηκαν πο-
λύ τρυφερά... Θα ήταν πολύ εύγενικό εκ
μέρους των αν ήθελαν να παρσώσουν στην
παρέλασι, που θα είναι πολύ ωραία».

Μ' όλο που οι σκηνές δεν έλειπαν μετα-
ξύ τους, ο Ναπολέων εξακολουθούσε να δεί-
χνει μεγάλο ενδιαφέρον για τη Χριστίνα.
Γράφει στην αδελφή του:

«'Ελα στις έπτá να δειπνήσης μαζί μου.
Δεν μου άρέσει να τρώω μόνος μου... Πώς
είναι σήμερα ή διάθεσί της;... Θα έπι-
θυμούσα να ήταν ευχαριστημένη».

Τό άλλο πρωί, ή Παυλίνα έπαιρνε και-
νούργια έπιστολή:

«Στενοχωρήθηκα γιατί ύποφέρουν. Γρά-
φε μου τι λένε και για ποιά λόγο δεν είναι
πιά ευχαριστημένοι» (έννοεί πάντοτε τη
Χριστίνα).

Σε μιá έπιστολή του, ο Ναπολέων, ά-
πυθισμένος από τα καπρίτσια της Χρι-
στίνας, γράφει:

«Θάρρώ άπόψε από τον κήπο».

«Εκείνο το βράδυ, ή Παυλίνα κι' ή Χρι-
στίνη περίμεναν μαζί, κρυμμένες πίσω από
τις γρίλλες ενός παραθύρου.

«Ο Ναπολέων, σαν να ήταν μόλις 18
χρόνων, σκαρφάωσε σ' έναν τοίχο, πιά-
στηκε από τα κλαδιά ενός δέντρου και πη-
δησε μέσα στο δωμάτιο. 'Η Παυλίνα έφυγε
τότε διακριτικά...

«'Επειτα από μερικές ήμέρες, ο Ναπο-
λέων ξαναγράφε στην αδελφή του:

«'Εχω άνάγκη από τρυφερότητα και ευ-
τυχία κι' όχι από στραδοκεφαλίες... 'Αρ-
νήθηκε να πάρη μέρος στις κανονικές της
Βασιλίσσης της Νεαπόλεως. Αυτό δεν είναι
σωστό. 'Επιθυμώ να δεχτή».

Τό ειδύλλιο αυτό κράτησε σωστούς έ-
φτά μήνες.

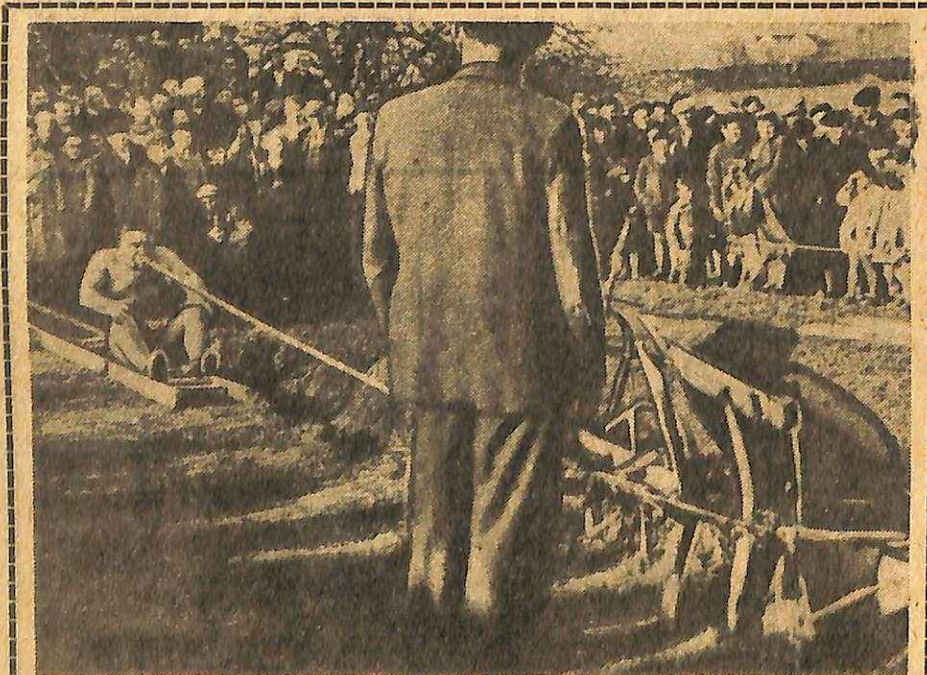
Χωρίς τις «στραδοκεφαλίες» της Χριστί-
νας, χωρίς την κακή συνήθεια πους να τερ-
ματίζει με δάκρυα κάθε συναντήσι της με
τον Ναπολέοντα — ή άρετή της έσγει-
ρόταν έπειτα από κάθε ξεχασμα — χωρίς
τά άνόητα πειράματά της, ίσως έπαιρνε θέ-
σι άνάμεσα στις δυο-τρεις μεγάλες αγά-
πες που σημάδεψαν τη ζωή του Κορσικα-
νού κατακτητού.

Στό μεταξύ, άλλωστε, είχαν άρχισει οι
διαπραγματεύσεις για το γάμο του Ναπο-
λέοντος με την αρχιδούκισσα της Αυστρίας
Μαρία-Λουίζα.

«Η Χριστίνα δεν θέλησε ποτέ να δεχτή
τό παραμικρό δώρο από τον αυτοκράτο-
ρικό έραστή της. 'Ο Ναπολέων άνώτασε,
ώστόσο, τον άντρα της Φραγκίσκο-Ίταλίω-
να-Σκιπιάνα-Μαρία ντε Ματί, βορώνο της
Αυτοκρατορίας και τού όρισε μιá σημαν-
τική επιχορήγησι.

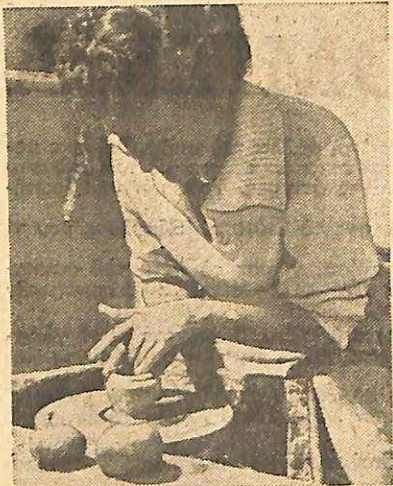
«'Αλλ' ούτε ή Παυλίνα έμεινε δυσανεστή-
μενη.

«Ο Ναπολέων, θέλοντας να την άντα-
μειψη για την εύγενική μεσολάβησί της,
πλήρωσε τα χρέη της, που άνέρχονταν στο
ποσό των 800.000 φράγκων.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΙΟ ΓΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ

«Ατάσλινά μπορούν, χωρίς καμιά υπερβολή να χαρακτηριζόταν τα δόντια του κ. 'Αντρέ
Λεγκάλ από το Σαιν-Μαλό της Γαλλίας. 'Ο Λεγκάλ μιλούσε συχνά στους φίλους του για
τη δύναμη των δοντιών του αλλά εκείνοι δεν τον πίστευαν. Για να τους άποδείξει πως δεν
έλεγε ψέματα, ο Λεγκάλ, που ζυγίζει 108 κιλά, έκανε μιá θεαματική επίδειξη, κατά την
όποια τράβηξε με τα δόντια του ένα ολοκληρω άρσενιο με το νύι του βυθισμένο στη γη.
Για να κάνει δε ακόμα πιό έντυπωσιακό το κατορθώμα του, διέλεξε και μιá εξαιρετικά
άβολη θέση, όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας.

Η τυφλή Άγγλιδα Τζάν Σάιτς φτιάχνει με τον τροχό ένα πηλίνο άγγείο.

Μία τυφλή άγγειοπλάστις ΔΗΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

Πώς άρχισε μία καινούργια ζωή η Άγγλιδα Τζάν Σάιτς

Σε ηλικία 28 ετών, αν και έντελως τυφλή, άρχισε μία νέα σταδιοδρομία για την οποία μπορεί κανείς να σκεφθεί ότι υπάρχουν λίγες πιθανότητες επιτυχίας για έναν άνθρωπο που έχει χάσει το φως του.

Είμαι άγγειοπλάστις κι' όπως ξέρω ή μόνη τυφλή εξ επαγγέλματος άγγειοπλάστις στην Άγγλία. Ως τότε, που έχασα το φως μου, δηλαδή πριν από 18 μήνες, εργαζόμουν στο Βρετανικό Υπουργείο Εξωτερικών και μολονότι σχεδίασα και ζωγράφιζα λίγο, δε φανταζόμουν ότι είχα κανένα ιδιαίτερο δημιουργικό ταλέντο. Ποτέ μου δεν σκέφτηκα την άγγειοπλαστική ούτε καν σαν μία άπασιγλήσιμη μέση όπου θα περνούσα τις ελεύθερες ώρες μου κι' ακόμα περισσότερο σαν βιοποριστικό επάγγελμα.

Άρχισα να ασχολούμαι με αυτό το είδος της δουλειάς τυχαία, ενώ δοκίμαζα τις ικανότητές μου σ' ένα κέντρο αποκατάστασης, που οργανώθηκε στην Άγγλία από το Βασιλικό Έθνικό Ίνστιτούτο Τυφλών και το Υπουργείο Έργασίας. Προηγουμένως, λίγες φορές μετά που έχασα την όρασή μου, ένας δάσκαλος από το τοπικό επαρχιακό Συμβούλιο με επισκεπτόταν στο σπίτι για να με μάθη να διαβάζω και να γράφω με το σύστημα Μπράιγ. Το υπουργείο Έργασίας με θέωσε τελείως ανάπηρη και μέλη του Βασιλικού Έθνικού Ίνστιτούτου Τυφλών ήρθαν να με δοούν και να συζητήσουν μαζί μου για το μέλλον μου.

Στη άρχή δεν μπορούσα να αποθλέψω με πολλές ελπίδες και ενδιαφέρον στο να οργανώσω μία νέα επαγγελματική ζωή. Τις πρώτες λίγες εβδομάδες που τυφλώθηκα ήμουν ήρεμη, αλλά βρισκόμουν σε ένα είδος πνευματικής παραλύσεως. Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε τις πρώτες εβδομάδες στο κέντρο αποκαταστάσεως, ένα ωραίο οίκημα με μεγάλο κήπο, στο Τόρκι του νοτίου Μπέτον. Το κέντρο αυτό μαζί με ένα άλλο ίδρυμα το «Αμερική Λότζ», που έγινε με αμερικανικά χρήματα κατά την διάρκεια του πολέμου για τους Βρετανούς πολίτες που τυφλώθηκαν στους βομβαρδισμούς, περιβάλλει 65 άτομα. Μερικοί από

τους καθηγητές είναι κι' αυτοί τυφλοί, η ευγένεια δε με την οποία μεταχειρίζονται τους εκπαιδευόμενους, αξίζει κάθε έπαινο.

Όλοι οι άνδρες και οι γυναίκες βρίσκουν εκεί βοήθεια για να αναπτύξουν ικανότητες, ώστε να αρχίσουν μία νέα ζωή, σαν χρήσιμα και ανεξάρτητα οικονομικά μέλη της κοινωνίας.

Πέρασα τρεις μήνες στο κέντρο αυτό βελτιώνοντας τις γνώσεις μου στο σύστημα Μπράιγ και τις ικανότητές μου στη γραφομηχανή, αλλά έτρεφα μία μεγάλη αντίπαθεια στη δουλειά της δακτυλογράφου.

Μας έβαλαν λοιπόν να εργαζομαστε σε πολλά είδη χειροτεχνίας και μας έκαναν «τέστ» σε ένα εργαστήριο για να προσδιοριστούν οι βιομηχανικές ικανότητές που μπορούσαμε να αναπτύξουμε. Γρήγορα φάνηκε ότι ήμουν ακατάλληλη για τη βιομηχανία και έχασα την πεποίθησή που είχα στον εαυτό μου...

Αφού έμεινα εκεί επί ένα μήνα, με έβαλαν σε ένα εργαστήριο άγγειοπλαστικής. Στην άρχή πίεζα τον πηλό μέσα σε καλούπια και έκανα μικρά αντικείμενα. Αλλά μία μέρα μου έδωσαν ένα κομμάτι πηλό και μου είπαν να φτιάξω ένα σκύλο. Μουδούσαν ένα μοντέλο να το αντιγράψω και μετά διάφορα άλλα, δεν μπορούσα όμως να πιστέψω ότι έκανα αντικείμενα που θα μπορούσαν οι άλλοι να τα αναγνωρίζουν.

Αυτόσο μία μέρα έκανα κάτι έντελως δικό μου, χωρίς μοντέλο. Με συνεπήρε το αίσθημα ότι είχα ανακαλύψει κάτι. Έφτιαχνα δύο και περίσους αντικείμενα, χορεύτριες, ζώα, μορφές παιδιών. Σ' ένα σιγά αρχίζα να φανταζόμαι τα πράγματα που ήθελα να κάνω. Θυμόμουν χορεύτριες που είχαν τη στο θέατρο, ήρωες βιβλίων και ζώα που είχα δει, όταν άκουα είχα το φως μου. Όταν οι εκπαιδευτές μου φνεγγώριζαν τα αντικείμενα που είχα φτιάξει συγκινηθήκα και πήρα θάρρος. Κι' όταν πιά γύρισα στο σπίτι μου είχα αποφασίσει οριστικά ότι η άγγειοπλαστική θα ήταν η μελλοντική μου εργασία.

Την απόφασή μου αυτή πληροφορήθηκε με συμπάθεια το υπουργείο Έργασίας και το Βασιλικό Έθνικό Ίνστιτούτο Τυφλών. Έδειξαν δείγματα της πρώτης μου εργασίας στον Ντέιβιντ Ράιντλεϊ το γνωστό άγγειοπλάστη-καλλιτέχνη. Τα ενθαρρυντικά του λόγια μ' έπεισαν ότι μία σταδιοδρομία στην άγγειοπλαστική ήταν δυνατή για μένα.

Άγόρασα, λοιπόν, πηλό και άρχισα να εργάζομαι. Ένας καθηγητής της άγγειοπλαστικής, που έχει το εργαστήριό του κοντά στο σπίτι μου, έφησε τα πρώτα έργα μου, μου έδωσε θάρρος, μ' έμαθε πολλά πράγματα. Με προσέλαβε μάλιστα στη δουλειά του με τη συμφωνία ότι θα εργάζομαι σπίτι μου.

Αργότερα το υπουργείο Έργασίας πλήρωσε 75% και το Επαρχιακό Συμβούλιο τα υπόλοιπα του κόστους για να μου δώσουν έναν ηλεκτρικό φούρνο για να ψήνω τα έργα μου και ένα ειδικό τροχό τον οποίον τοποθέτησα σε ένα αδειο δωμάτιο του σπιτιού μου, που το μετέτρεψα σε εργαστήριο άγγειοπλαστικής.

Το χρωματισμό των αντικειμένων που φτιάχνω τον κάνει η μητέρα μου, η οποία έμαθε την δουλειά αυτή για να με βοηθή, της λέω όμως εγώ τι χρώματα θέλω, γιατί μπορώ να τα «βλέπω» με τη φαντασία μου.

Στην άρχή τα άγγειοπλαστικά είδη που έφτιαχνα αγοράστηκαν από τους φίλους μου, αλλά τώρα αγοράζονται κι' από ανθρώπους, που δεν ξέρουν τίποτα για την προέλευσή τους. Αυτό μου δίνει μεγάλη χαρά, γιατί ήθελα να επιτύχω με την αξία της εργασίας μου και όχι από συμπόνια... Τώρα εργάζομαι για μία παραγγελία 50 ειδών. Αγατώ αυτή τη δουλειά, αλλά έχω φιλοδοξίες και γι' αυτό παρακολουθώ ειδικά μαθήματα για να μάθω καλύτερα την τέχνη, ελπίζοντας ότι μία μέρα θα ασχοληθώ με πιο μεγάλα έργα.

Την πρόδο που την παρακολουθώ με ενδιαφέρον οι αρμόδιοι της προνοίας τυφλών, γιατί είμαι κάτι σαν «πειραματάκι», του οποίου η προσωπική επιτυχία, μπορεί να δώσει την ευκαιρία και σε άλλους τυφλούς να ακολουθήσουν παρόμοιες σταδιοδρομίες.

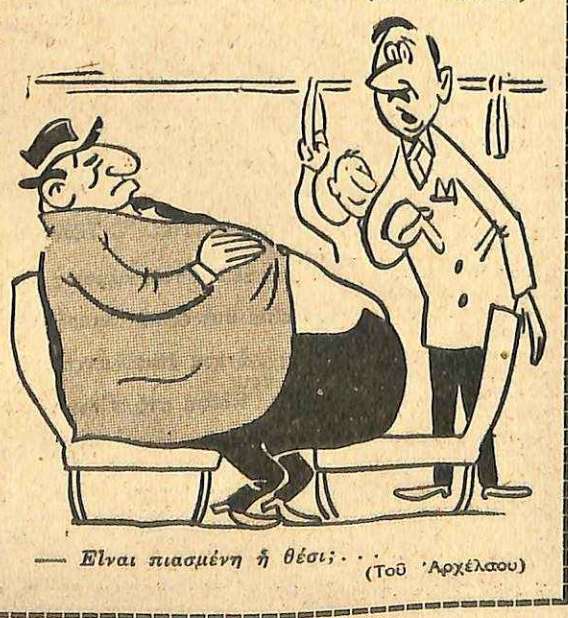
ΤΖΑΝ ΣΑΙΤΖ

Κι' εσείς από πεθερά; — Όχι, εγώ ήπια κατά λάθος ένα ποτήρι γάλα! (Του Β. Χριστοδούλου)

Έλεντσα, εσύ πήγαινε να μελετήσεις το βιολί σου... Έγώ τινάζω μόνη μου το χαλί! (Του Αρχέλαου)

Είναι πιασμένη ή θέσι; (Του Αρχέλαου)

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Μερικά διασκεδαστικά πειράματα

ΑΝ σταθή κανείς με το κεφάλι κάτω και τα πόδια στον αέρα, ο κόσμος φαίνεται κάπως αλλοιώτικος στα μάτια του. Δεν θέλουμε να πούμε μ' αυτό ότι βλέπει... πράσινες τις αγελάδες ή τα σπίτια στοργυλά! Αλλά το κάθε πράγμα του φαίνεται πιο φωτεινό απ' όσο είναι όταν το βλέπει από κανονική στάση. Αυτό οφείλεται στο ότι η όραση συλλαμβάνει τα χρώματα γρηγορότερα παρ' ό,τι τα ασιληθιστά σχήματα. Κανονικά, δεν δίνουμε πολλή προσοχή στο χρώμα του κάθε αντικειμένου, αλλά συγκεντρωνόμαστε στο σχήμα του και στην κίνησή του. Όταν όμως το ιδούμε απόποδα, τραβάει αμέσως το μάτι μας το χρώμα του, γιατί δεν είμαστε εξοικειωμένοι με το ανάποδο σχήμα του.

Παρουσιάζει όμως κι' άλλα περίεργα ή δραστές μας, όπως αποδεικνύουν τα παρακάτω παραδείγματα.

Αν θέλετε να εξελέγετε τις γνώσεις σας στην όπτική, προσπαθήστε ν' απαντήσετε σωστά σε καθεμία από τις έξης έξη ερωτήσεις :

1) Όποιος έχει κανονική όραση, βλέπει έξ ίσου καλά και με τα δυο μάτια, ή καλύτερα με το ένα παρά με τ' άλλο;

2) Κιτάζοντας με την άκρη του ματιού, βλέπομε τ' αντικείμενα με τα φυσικά τους χρώματα;

3) Βλέπομε έξ ίσου καλά σε όλες τις περιοχές του όπτικού πεδίου των ματιών μας;

4) Το βάθος καθαής όρασεως των ματιών μας μεταβάλλεται καθόλου, όταν κιτάζομε αντικείμενα ίσχυρα φωτισμένα;

5) Όταν σκοτεινιάσει, βλέπομε καλύτερα κιτάζοντας κατ' ευθείαν μπροστά ή με την άκρη του ματιού;

6) Όπτικώς, βλέπομε τα αντικείμενα ίσια ή ανάποδα;

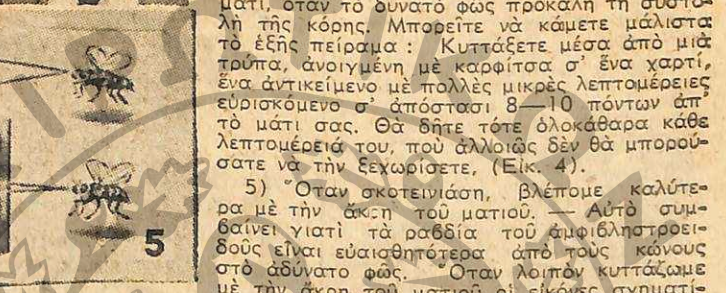
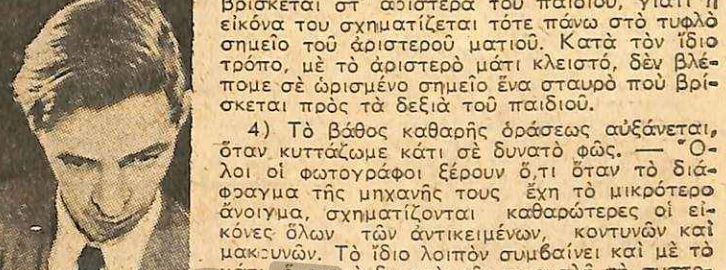
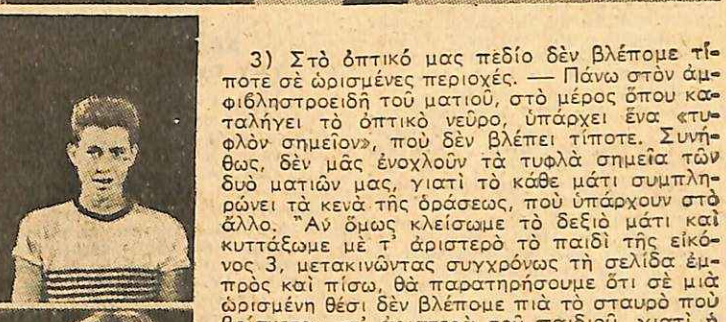
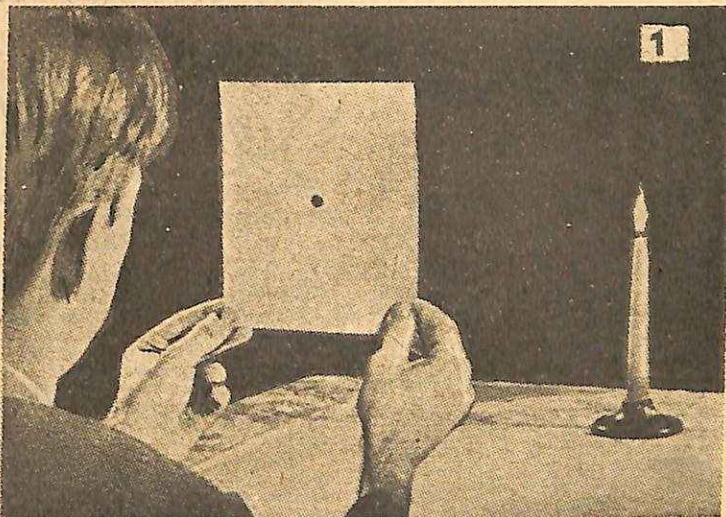
Ας ιδούμε τώρα και τις σωστές απαντήσεις, αναλυτικά :

1) Όποιος έχει κανονική όραση, βλέπει καλύτερα με το ένα μάτι. — Για να βεβαιωθείτε γι' αυτό, κρατήστε μπροστά στα μάτια σας και σ' απόσταση 30 πόντων περίπου ένα κοινό χαρτί, με μία τρύπα στο κέντρο του με διάμετρο ενός πόντου. (Είκ. 1). Χρησιμοποιώντας και τα δυο σας μάτια, κιτάξετε μέσα απ' την τρύπα ένα μακρινό κε'ι. Ύστερα, χωρίς να μετακινήσετε καθόλου το χαρτί, κιτάξτε

έστε πότε έχοντας ανοιχτό το δεξιό μονάχα μάτι σας και πότε τ' αριστερό. Με το ένα μάτι θα εξακολουθήσετε τότε να βλέπετε το κερί, ενώ με τ' άλλο όχι. Την καλύτερη όραση έχει βεβαίως το μάτι που εξακολουθεί να βλέπει το κερί — σ' άλλους ανθρώπους είναι το δεξιό και σ' άλλους τ' αριστερό.

2) Κιτάζοντας με την άκρη του ματιού, τα βλέπομε όλα γκριζά. — Στο εσωτερικό του ματιού μας υπάρχουν δυο συστήματα ευαίσθητα στο φως : ένα μικρό και κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς έχει περί τα 7 εκατομμύρια «κόνους» ευαίσθητους στο χρώμα. Γύρω τους, βρίσκονται 130 εκατομμύρια «ραβδία», τελείως τυφλά ως προς το χρώμα. Μ' αυτά λοιπόν τα «ραβδία» βλέπομε τα αντικείμενα, όταν τα κιτάμε με την άκρη του ματιού, και γι' αυτό μας φαίνονται τότε όλα γκριζά, μοντά. Μπορείτε να κάμετε και το έξης σχετικό πείραμα. Κιτάζοντας κατ' ευθείαν μπροστά, μετακινείτε, συγχρόνως ένα εγχρωμο βιβλίο μέσα στην όπτική σας περιοχή. (Είκ. 2). Όσakis ή εικόνα του πέφτει πάνω στους κόνους, το βλέπετε με τα φυσικά του χρώματα. Όταν όμως πέση πάνω στα ραβδία, φαίνεται γκριζό.

Για να ιδούν καλύτερα τα αεροπλάνα στο νυκτερινό ουράνιο, οι πιλότοι και οι παρατηρητές μεταχειρίζονται αυτά τα ραβδία, περιστρέφοντας το κέντρο της όρασεώς τους σ' ένα μικρό κυκλικό γύρω απ' τα αντικείμενα εκείνα που θέλουν να διακρίνουν καθαρότερα. (Είκ. 4).

5) Όταν σκοτεινιάσει, βλέπομε καλύτερα με την άκρη του ματιού. — Αυτό συμβαίνει γιατί τα ραβδία του αμφιβληστροειδούς είναι ευαίσθητοτερα από τους κόνους στο άσπαστο φως. Όταν λοιπόν κιτάζομε με την άκρη του ματιού οι εικόνες σχηματίζονται πάνω σ' αυτά, κι' όχι στους κόνους.

6) Όπτικώς, βλέπομε ανάποδα όλα τα αντικείμενα. — Γιατί οι φακοί των ματιών μας σχηματίζουν πάνω στον αμφιβληστροειδή τις εικόνες ανεστραμμένες, όπως στη φωτογραφική μηχανή. Με κάποιο μυστηριώδη όμως μηχανισμό, ο εγκέφαλος τις αναποδογυρίζει και πάλι, κι' έτσι μας φαίνονται ίσιες.

Υπάρχει ωστόσο ένας τρόπος να ξεγελάσωμε αυτό το μηχανισμό του εγκεφάλου και να δούμε πραγματικά ανάποδα τα αντικείμενα : Σ' ένα φύλλο χαρτί ανοίγομε τρεις μικρές τρύπες, με διάταξη τριγωνική και σ' απόσταση ενάμισυ χιλιοστού τη μία απ' την άλλη. Σε δεύτερο χαρτίνοι ανοίγομε μία μόνο τρύπα.

Ύστερα κιτάζομε μία φωτεινή πηγή μέσα από τις τρύπες αυτές, κρατώντας το πρώτο χαρτί κοντά στο μάτι μας και το δεύτερο 2—3 πόντους μακρότερα. (Είκ. 6). Θα δούμε τότε το τρίγωνο ανάποδογυρισμένο.

Κ. Ε. Π.: Έξιόβασα το γράμμα σας μετά προσοχής. Το συμπέρασμα μου είναι ότι το περιστατικό σας, δεν είναι καν νόσημα, αλλά ψυχική ανωμαλία, γιατί αυτό το είδος τα νοσήματα παραμένουν σε μία μόνιμη κατάσταση. Σας συνιστώ λοιπόν, να αποφύγετε τις διάφορες θεραπείες.

Απελπισμένο γένο: Δεν είναι απολύτως δικαιολογημένη η τσση απελπισίας σας. Η κατάσταση σας είναι αποτέλεσμα της αποδραμύωσης, που μου αναφέρετε. Θα κάνετε δύο φορές την εβδομάδα από μία ένεση Teston ή Aegonim των 25 μλγρ., εν δλω 15. Κατόπιν θα παίρνετε τρεις φορές την ημέρα, από το φαγητό από ένα χάπι του αυτού φαρμάκου των ενέσεων. Μετά διήμνη διακοπή, θα επαναλάβετε την ίδια σειρά.

Ε. Μ. Κ.: Χωρίς βέβαια να σας συμβουλεύω ότι θα πρέπει να αφήσετε την κατάσταση μόνο στο έλεος του Θεού, σας λέγω ότι μεταπονεύεται. Αφού τόσες εξετάσεις σας δίδουν πάντα αρνητικόν αποτέλεσμα, ύστερα από εντατικήν θεραπεία, νομίζω ότι θα πρέπει να μην περιμένετε εύχρηστη εξέλιξη. Πάντως αν θέλετε να επιμεινείτε, εξακολουθήστε το Teston και Aegonim.

Κ. Ν. Μ.: Μου λέτε στην επιστολή σας ότι μου έκθετε ακριβώς τι σας συμβαίνει. Άλλα δεν βλέπω να μου έκθετε απολύτως τίποτα εκτός του ότι είσθε υπάνδρος. Ούτε ποιάς ηλικίας είσθε, ούτε από ποτέ χρονολογείται η παρούσα κατάσταση, ούτε αν αρρωστήσατε ποτέ και από ποιά νόσημα, ούτε αν υποβλήκατε ποτέ σε θεραπεία και ποιά. Βλέπετε λοιπόν πόσα πράγματα μου χρειάζονται από το ιστορικό σας για να έχω γνώμη.

Ε. Κ. Δ.: Έπαρχίαν: Είμαι ευχαριστημένος, γιατί, όπως βλέπω από το γράμμα σας, καταρρίψατε έστω και από μακριά να συντελέσω στη βελτίωσή της καταστάσεως εκείνης, που τόσο ήταν βασανιστική για σας. Θέλω να σας υπενθυμίσω ότι θα πρέπει να εξακολουθήσετε τη θεραπεία σας αρκετό χρονικό διάστημα, γιατί το νόσημα καμιά φορά υποτροπιάζει. Μπορείτε να επαναλάβετε τη λήψη του φαρμάκου Solerap ή Hepavite.

Επαρχιώτο πο: Σύμφωνα με την περιγραφή, που μου κάνετε για την περίπτωση σας, δεν νομίζω ότι το κακό, όπως το όνομάτε, είναι τόσο σοβαρό. Εγώ θα σας συνεισέδω να αφήσετε την κατάσταση όπως έχει σήμερα. Ένα μικρό νευρικό ή κάτι πάρα πάνω δεν είναι αποκρουστικό. Η αποτρίχωση με τη μέθοδο της ηλεκτροπηξίας απαιτεί πολύ χρόνο και αρκετά χρήματα.

Δυστυχισμένο μαθητή: Διάβασα με προσοχή το γράμμα σας, άδικα όμως, γιατί δεν υπάρχει δυστυχώς ούτε γιατρός, ούτε φάρμακα γι' αυτό, που ίσως λέτε νόσημα, ενώ έχω το λέγω ξέι. Ο μοναδικός γιατρός για τον έαυτό σας είσθε σεις ο ίδιος. Μόνον αν βελήσατε να συνέλθετε, θα διορθωθεί η κατάσταση. Μπορείτε να παίρνετε και βοηθητικά το Passivonol.

Εργολάβος Δ.Π.: Ασφαλώς πρόκειται περί όξιας ρευματικής εκδηλώσεως, συνεπεία ψύξεως (ρευματική οσφυαλγία) ή αρχώμενης λοίμωξης. Προς το παρόν θα πάρετε πρωί-μεσημέρι-βράδυ του φαγητού, από δύο χάπια του φαρμάκου Natrasal και τρεις φορές την ημέρα από μία Tabl. Natralgine, θα κάνετε δά μια εντριπή τοπικώς με την αλοιφή Algeal. Αν επιμεινί, μου εγγαυράφετε.

Αιολεύς Γ. 10: Θα μου επιτρέψετε να σας πώ ότι δεν συμφωνώ κατ' αρχήν με τη σκέψη σας, ότι είσθε δυστυχής, εξ αιτίας του άνου σημάσιος ελαττώματος που σεις το θεωρείτε δυστυχία. Σας συνιστώ να κάνετε ανά διήμνη 15 ένεσεις Teston ή Aegonim των 25 μλγρ., δύο την εβδομάδα και να παίρνετε τρία χάπια την ημέρα επί 15 μέρες από το ίδιο φάρμακο των ενέσεων. Και να πραγματοποιήσετε εκείνο που φράσεται.

Χωρίς αυτοπεποίθησι: Δεν ενθυμίζω να έφθασε ποτέ στα χέρια μου επιστολή με το άνω-

Απάντησεις επιστολών

τέρω ψευδώνυμο. Παρακαλώ να επαναλάβετε τις ερωτήσεις σας.

Δεσποινίδα Φ. Ε. Μ.: Θα ήταν βέβαια πολύ καλύτερα, αν σας έβλεπε και ένας γιατρός, αφού όμως είναι αδύνατον, σας συνιστώ να κάμετε χρήση της σέμε Phyllis σε συνδυασμό με την Mousse Phyllis για ξηρά δέρματα κατά την διήμνη.

Αφροδίτη: Και σε σας συνιστώ την σέμε Phyllis σε συνδυασμό όμως με την Perle Phyllis για λιπαρά δέρματα.

Α. Α.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Καλή θεία Α. Π. 33: Η περίπτωση της ανειδίχτης σας θεραπείας ριζικώς. Απαράτητος παραμονή σε κλινική επί επτά ημέρες. Η ελαστικότητα ενόψει την θεραπεία, η οποία μπορεί να γίνη σε οισανδήποτε έποχό του έτους. Για τις λεπτομέρειες που με ρωτάτε, δεν μπορώ να σας απαντήσω από την στήλη αυτή. Όταν αποφασίσετε, μου γράφετε και θα σας βοηθώ όσο μπορώ.

Βάνα, Πειραιά: Ασφαλώς τα βάσανα και οι απογοητεύσεις πάσης φύσεως επιδρούν σε μεγάλο βαθμό και ελαττώνουν της σεξουαλικής ικανότητας του άνδρου. Βασικό όμως ρόλο παίζει και η κανονική λειτουργία των ωοθηκών και, παρακαλώ, να μου γράψετε λεπτομερώς για την κατάσταση σας, για να κατατοπισθώ και σας

αναγράψω την κατάλληλη θεραπεία.

Πέπα: Οι ένοχλήσεις σας ασφαλώς προήλθαν από κάποια μόνιμη εξ έπασης. Αν και πέρασαν τα όξια φαινόμενα, σας συμβουλεύω να εξετασθήτε γυναικολογικώς, γιατί και τα λίγα ένοχλήματα που αισθάνεσθε ακόμη υπάρχει φόβος να γίνουν μία χρόνια κατάσταση με πολύ δυσάρεστες συνέπειες.

Λένα — Γ. Θεογική: Παράλη την σιμιορραγία και την άποια αιμάτιος, είναι δυνατόν να μη επήλθε πλήρης απόκλιση. Σας συνιστώ, να υποβλήθητε το ταχύτερο σε γυναικολογική εξέταση. Για το ζήτημα της τραχηλιδίος ή κολπιδίος τα χάπια λέγονται Tabl. Devegna.

Κογγολέζα-Congo Belge: Απαντώ λεπτομερώς στη διεύθυνση, που μου στείλατε λόγω της φύσεως του θέματος.

Τρελλόν — 1347: Το γράμμα σας είναι αρκετά γνωστικό και σαφές. Αυτό που σας συμβαίνει, δεν είναι οργανική πάθης και δεν πρέπει να σας άνησχη. Είναι παροδικό και εξαφανίζεται συχνά χωρίς καμιά ιατρική βοήθεια. Πάντως για την ταχύτερα θεραπεία σας, θα κάμετε δύο ένεσεις την εβδομάδα εκ του φαρμάκου Ampl. Aegonim των 25 μλγρ. επί ένα μήνα και κατόπιν θα συνεχίσετε άλλο ένα μήνα με τρία χάπια την ημέρα Tabl. Aegonim των 10 μλγρ.

Γαρδένια Σ. 20, Άργος: Λόγω του θέματος απαντώ λεπτομε-

ρώς στη διεύθυνση που μου γράφετε.

Κουρασμένο καρδιακό: Έφ' όσον ο καρδιολόγος σας βεβαιώνει πλήρη ίαση, μπορώ να σας βοηθήσω για το ζήτημα που μου γράφετε. Επί δύο μήνες και τρις της εβδομάδος θα κάμετε ανά μία ένεση εκ του φαρμάκου Ampr. Neo-Hombroel 25 μλγρ. Έσπερικώς δε θα παίρνετε δύο χάπια «Juvenin» ημερησίως. Ελπίζω η κατάσταση να βελτιωθή αλισθηώς.

Λάουρα Ζήτα, Αίγιον: Κατά πάσαν πιθανότητα πρόκειται περί ανεπάρκειας ωοθηκικής. Θα κάμετε άμέσως τρεις ένεσεις Estro-Prol μία κάθε μέρα και έσωτερικώς θα παίρνετε τρία κουταλάκια του γλυκού την ημέρα εκ του φαρμάκου Heralofeine. Επαναλάβετε τη θεραπεία επί δύο μήνες. Την προσέχρη φορά οι ένεσεις θα γίνουν όγτώ μέρες από της άναμενομένης αλυσθασίας.

Λολίτα Κ. Α.: Μ' ευχαρίστησε πολύ βλέπω πως η κατάσταση σας έβελτιώθη αισθητώς. Θα συνεχίσετε επί διήμνη ακόμη τις ένεσεις Feminorm 1 μλγρ. πέντε κάθε μήνα και έσωτερικώς θα συνεχίσετε τα χάπια E-Vit Forte 50 μλγρ.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΣΧΙΑΤΡΟΥ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Σ. Α. Χ.: Δωδεκάνομο: Να πάρετε Tabl. E-Vit H. No 1. Τρία ήμερησίως μετά το φαγητό. Άμέσως μετά την περίοδο Progynon 50.000 Μ. No 4 κάθε δεύτερη μέρα ένομωσίως. Μετά από τη θεραπεία αυτή, να πάρετε τρία ήμερησίως Tabl. Largacil H. No 1. Οι διάφορες φούδες θα φύγουν. Πάντως, όχι από την καρδιά, αλλά από τον πόδο καρδιοπαθίας. Ταξίδι μπορείτε να κάμετε άφοβως.

Μιά δυστυχισμένη από μικρή, Πάτρας: Όσο περνούν τα χρόνια, τόσο πιο δύσκολα θεραπεύεται και ξεριζώνεται το κακό, που σας τυραννεί τώρα επί δέκα χρόνια. Όμως αυτό δεν πρέπει να σας απελπίζει, ούτε να θεωρήτε ως τελεσίδικον την άτυχία των σποραδικών προσπαθειών σας προς παραδίκων. Μπορούν πολλά πράγματα να γίνουν σε σας και ασφαλώς θα επιτύχη η θεραπεία. Να μου γράψετε τη διεύθυνση σας, για να σας καταπονηώ έπαρκώς, ή να έχω μία προσωπική έπαφή μαζί σας.

Σ. Π. 3αδ., Σέρρας: Όπως πολύ καλά διατυπώνετε τα συμπτώματά σας, βρισκόμαστε μπροστά στην αρχή μιας ψυχικής αρρώστειας, ή ανωμαλίας, όπως την θέλετε. Συνέχεια θλίψη, στενοχώρια, άδιαφορία για τον έρωτα, τη ζωή, την εργασία, το σχολείο. Άλλοτε και περιέργες σκέψεις και συμπεράσματα. Βασικό και απαραίτητο να έπισκεφθήτε ψυχίατρο, ή όποιος, αφού σας εξετάσει, θα σας συστήση τη δέουσα θεραπεία. Δυστυχώς το πρόβλημα σας δεν λυεται με αλληλογραφία.

Άτεκνη κυρία, Λάρια: Έφ' όσον δεν υπάρχουν οργανικές βλάβες και από τις δύο πλευρές, ασφαλώς ο νευρικός παράγων έχει δυσμενή επίδραση. Θα πρέπει να ξεχάσετε έντελως το ζήτημα, για να σεις αποκαταστήτε. Να πάρετε έσωτερικώς τρις της ημέρας Tabl. Sedamyl και να κάμετε ένεσεις Mulli-B, No 10.

Ένα δυστυχής, Κέρκυρα: Όλα τα ένοχλήματα από τις διαλείψεις ως την ανεπάρκεια, ασφαλώς προέρχονται από το νευρικό σύστημα. Ίσως πρόκειται για την αρχή κάποιας πιο σοβαρής ψυχικής αρρώστειας, που θα πρέπει να προσλάβουμε. Ένεσεις Testonin 25 μλγρ. δις της εβδομάδος και Tabl. E-Vit τρις ημερησίως. Αν δεν ύποχωρήσουν τα φαινόμενα, τότε σας χρειάζεται λεπτομερές νευρολογική εξέταση και ίσως κλινική θεραπεία.

Κον Ένεφώντα, Ταγκανίκα: Πιθανόν να είναι νευρικές φύσεις ή αρρώστια σας. Λεπτομερείς λόγω της φύσεως του θέματος σας γράφω ιδιαίτερας.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Η αλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Κος Antoniou, 47 Granhurst Road, London N. W. 2 England, ηλικίας 20 χρόνων, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες κάτω των 20 χρόνων. Ο Michael Sillos και ο Argiris Trimmas, 174 Rhodes Avenue, Salisbury, Southern Rhodesia, καθώς και ο John Prokopiou, P.O. Box 354, Nyasaland, Central African Federation, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες άπ' όλον τον κόσμο με σκοπό το γάμο. Όσες τους γράψουν παρακαλούνται όπως φωτογραφίσουν στο γράμμα τους και μία φωτογραφία. Ο υπολοίαρχος Peter Leotsakos (27 χρόνων) Ss Ioannis P. Goulindris, C/o Goulindris Bros 61 St. Mary Ave, London E.C. 3, England, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες. Ο A. Charalambidis N. 7471 10 BOD. MELF 15, Geneife, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες της Κύπρου κάτω των 18 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο G. Vassiliou, N.A.F.I 1949 R. «D» Camp, TEK MELF 11, Via Cyprus, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες της Ελλάδος ή της Κύπρου. Ο Dimitris G. Dimitzas, Hodeidah-Yemen, Arabia, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Demetrios Cornillos, Traquar 1107, Moca, San Paulo, Brasil, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Jean Colanbis, Melek Han 5-6 Galata, Istanbul, ζητεί αλληλογραφία με νέες και νέους άπ' όλον τον κόσμο στην τουρκική ή ελληνική γλώσσα. Ο Savas Georgiou (24 χρόνων), και ο Michael Hadjistyllanos (25 χρόνων) 4 Albert Street Sydney N.S.W. Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες άπ' όλον τον κόσμο. Έλλάδα. Ο Costas Dimitriou, (24 χρόνων) 248 Lake View Parade P.K. Primbee N.S.W. Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες 18-22 χρόνων, άπ' όλην Ελλάδα, την Κύπρο ή την Αίγυπτο. Ο Andreas Nanagiou, Affet El Nakasse 2, Bedak Achmavi, Le Caire, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες 17-20 χρόνων άπ' όλον τον κόσμο και σε οποιαδήποτε γλώσσα. Τις παρακαλεί δέ να του στείλουν και μία φωτογραφία τους. Ο Κύπριος Costas Pantelides 10 BOD, 4 C.L.U. MELF 15, Geneife Egypte, ζητεί αλληλογραφία με μορφωμένες Έλληνες με σκοπό να γνωρίση την Ελλάδα με περιγραφές και κάρτ-ποστάλ. Οι ενδιαφερόμενες μπορούν να του γράψουν στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα. Ο Dimitri Georgiadis (24 χρόνων) 107 M.U. Kafareet M.E.A.F. 15, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες κάτω των 24 χρόνων. Ο John Eleftheriou, Barclays Bank Dom. Con. Port Sudan, θα ήθελε ν' αλληλογραφή με μία νέα 17 χρόνων με σκοπό μία φίλια που πιθανόν να καταλήξη σε γάμο. Ο Panagiotis L. Athanassiadis (24 χρόνων), New Power Station (Shele) Pas Gharib, Red Sea District, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνες άπ' όλην Αίγυπτο και το έξωτερικό στην ελληνική, ιταλική ή αγγλική γλώσσα. Ο George Georgiadis (21 χρόνων) και ο

Spyros Spyridakis (28 χρόνων) Ss Artemis, C/o Messrs Carras Ltd, 9 Union Court, Old Broad St, London E.C. 2, ζητούν αλληλογραφία με νεαρές Έλληνες. Ο Nicolas Theodossatos (19 χρόνων) Ss T Olympic Star C/o Olympic Maritim, 17 Avenue de Monte Carlo, Monte Carlo, Principauté de Monaco, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες και της Γερμανίας καθώς και ν' ένα κορίτσι των Πατρών και της Κύπρου. Ο Dimitrios Papadopoulos (21 χρόνων) και ο Nicolas Tjivas (21 χρόνων) Ss Bendita Ceres Shipping Inc. 21 West Str. New York 6 N.Y. U.S.A. ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της ηλικίας τους. Ο Costas Zaglanikis (21 χρόνων) και ο Georges Zaglanikis (17 χρόνων) 118 Abdel Meim Str, Alexandria Egypte, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες μαθητρες και φοιτήτριες. Ο Ilias Gramvousanos, 181 Drummond Street Carlton, Melbourne Victoria, Australia, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες άπ' όλην Αίγυπτο, αγγλική ή ιταλική γλώσσα. Ο άνθρωπο-πολιάρχος Panagiotis Menegatos (32 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες 22-30 χρόνων με σκοπό το γάμο. Η διεύθυνση του είναι: M.J. Chloie, C/o Lykiardopoulos Co. 24 St. Mary Ave, London E.C. 3, England. Ο Nicos Kassiotis, ο Panagiotis Malamis, ο Costas Lambidis και ο Georges Dimou, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες κάτω των 25 χρόνων στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Η διεύθυνση και των τεσσάρων είναι: Kanyanza-Ruanda-Urundi, Congo Belge. Ο Peter Barzoukas, 19 Domaine Palmerston No. Th. New Zealand, και ο Fanis Karalabatos, 42 Ferguson Str. Feilding, New Zealand, ζητούν αλληλογραφία με μορφωμένες νέες 21-30 χρόνων στην ελληνική γλώσσα. Ο Michel Skaliaris, Bahr el Saghir Mansourah, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με μία άπ' όλην Αίγυπτο, τις Θεσσαλονίκης (τεύχος 818, σελ. 64), είχε 27 χρόνων. Ο Lizos Solitros και ο Nicolas Lalitios, 170 Cathedral Street, East Sydney N.S.W. Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες με σκοπό το γάμο. Ο Costas Krovides, 7316, 2 Base W.S. Reme T.E.K. Melf 11, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του έξωτερικού. Ο Georges Mac Rees, (29 χρόνων) Rue du Parlement No 22, Ismailia, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του έξωτερικού στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Ένεφών Κορνηλάκης, Κλεάνθους 13, Θεσσαλονίκη, Greece, ζητεί αλληλογραφία με μία νέα του έξωτερικού ηλικίας 17-20 χρόνων με σκοπό τον γάμο. Ο Δρ. Μυρσισιώτης, Ίερά όδος 110, Αιγύλω, Αθήνα, Greece, ο Κωνσταντίνος Δουρβετάκης, όδος Ι.Β. αριθ. 30, Γ. Συνοικισμός, Πάτρα, Greece, ο Μιχαήλ Μαρτάκος, Καλλιθέα, Greece, ο Χολογράφος, Αθήνα, Greece, ο Στυλιανός Γλυγός και ο Θεόδωρος Μιμίκος, όδος Κροκίου, Παλαιά, Βόλος, Greece, ζητούν αλληλογραφία με νέες του έξωτερικού. Ο Β. Παράσκευας, Αμύντα 73, Καβάλα, Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με Έλληνες και Έλληνες του έξωτερικού στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Ο Δαμιάνας Γιαννούλης (19 χρόνων), Επισκοπιάνα, Κέρκυρα, Greece, ο Γεώργιος Κάρτης, Σμύνη, Δωδεκάνησος, Greece, ο Αθανάσιος Δσφάκης όδης Γρηγ. Πλάτα

μά 11, Θεσσαλονίκη, Greece, ο Νικόλαος Κούτσος και ο Πάνος Χριστόπουλος, 15 Κλινική, Σανατόριον Έσπρις, Αθήνα, Greece, ζητούν αλληλογραφία με νέες και νέους του έξωτερικού ηλικίας 18-19 χρόνων. Η Σοφία Γιαννοπούλου και η Αιγυλούα Άγροφώτου, Αίγιον, Greece, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του έξωτερικού ηλικίας 30-35 χρόνων. Η Γιώτα Χελιά (18 χρόνων), Πλατεία Καραϊσκάκη 3, Κομοτηνή, Greece και η Νίτσα Μάγνα (19 χρόνων), Φαναρίου 12, Κομοτηνή, Greece, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους της Αμερικής και της Δανίας, στην ελληνική γλώσσα. Η Έλένη Φίλτσον (21 χρόνων), Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Greece, η Άγγελική Γκόγκου, Οικητή Έταιρείας Λιπαρισίων, Πειραιάς, Greece και η Δέσποινα Νοβάκιδου, Βουλαροκόπου 4, Άλεξανδρούπολις, Greece, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του έξωτερικού. Η Λιζέττα Μακούλη (17 χρόνων) και η Φάρα Άλεξανδράκη (17 χρόνων), Poste Restante, Νίκαια, Πειραιεύς, Greece, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Ιταλίας και της Κύπρου, ηλικίας 18-22 χρόνων. Η Κάρλα Νάκακου (29 χρόνων), και η Μαρία Νάκακου (27 χρόνων), Ρήνα Φερραίου 42, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του έξωτερικού με σκοπό το γάμο. Η Είρηνη Χριστοδούλου, Γαμβέτα 143, Θεσσαλονίκη, Greece, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του έξωτερικού.

Ο La zaro Kalipollitis (19 χρόνων), Yeslikoy, Umrahiva Boston Sokak 55, Istanbul, Turquie, που το όνειρό του είναι να έγκατασταθή στις Ηνωμένες Πολιτείες, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνοαμερικανίδες 18-26 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Ο Michel Coutouwis (M) T. Industriel, Norland Shipping and Trading Corp. 29 Broadway, New York, N.Y. 6, U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες στη γαλλική, αγγλική ή ισπανική γλώσσα. Ο Emmanuel Rigopoulos (20 χρόνων), ο Nicolas Venizelos, (18 χρόνων), ο

δλον τον κόσμο. Η Νόρα Μπακοπούλου, η Λόρια Καυταλίδου και η Βάσια Καλοταράνη, Τσακίλαφ 8, Καβάλα, Greece, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες του έξωτερικού ηλικίας 18-19 χρόνων. Η Σοφία Γιαννοπούλου και η Αιγυλούα Άγροφώτου, Αίγιον, Greece, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του έξωτερικού ηλικίας 30-35 χρόνων. Η Γιώτα Χελιά (18 χρόνων), Πλατεία Καραϊσκάκη 3, Κομοτηνή, Greece και η Νίτσα Μάγνα (19 χρόνων), Φαναρίου 12, Κομοτηνή, Greece, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους της Αμερικής και της Δανίας, στην ελληνική γλώσσα. Η Έλένη Φίλτσον (21 χρόνων), Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Greece, η Άγγελική Γκόγκου, Οικητή Έταιρείας Λιπαρισίων, Πειραιάς, Greece και η Δέσποινα Νοβάκιδου, Βουλαροκόπου 4, Άλεξανδρούπολις, Greece, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του έξωτερικού. Η Λιζέττα Μακούλη (17 χρόνων) και η Φάρα Άλεξανδράκη (17 χρόνων), Poste Restante, Νίκαια, Πειραιεύς, Greece, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Ιταλίας και της Κύπρου, ηλικίας 18-22 χρόνων. Η Κάρλα Νάκακου (29 χρόνων), και η Μαρία Νάκακου (27 χρόνων), Ρήνα Φερραίου 42, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του έξωτερικού με σκοπό το γάμο. Η Είρηνη Χριστοδούλου, Γαμβέτα 143, Θεσσαλονίκη, Greece, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του έξωτερικού.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Από την έποχή που χάρισε την Ρίτα Καίτηνοωθ, ο Άλφ Χάν επιδόκει συστηματικά να συνδέεται με όσες του κινηματογράφου. Τα φάρτε του με διάφορες στήρ είναι άμεση, αλλά το είδωλό του με την Τζην Γίνου πίστευαν πολλοί πως θα κατέληγε σε γάμο. Στο τέλος όμως όλες οι φήμες διεψεύσθησαν. Τελευταία ο Άλφ Χάν συντροφεύει συχνά την νέα εβρόμια του Ιταλικού κινηματογράφου, τη Σοφία Λάρεν. Οι αδιάρκτοι δημοσιογράφοι δεν μπορούν ακόμα να εξακριβώσουν αν πρόκειται για είδωλο ή για ένα νέο φάρτε.

Τὸ κατάστημα «ΡΥΘΜΟΣ», Βουλῆς 22, ἀπεφάσισε ἐπ' εὐκαιρία
τῆς χειμερινῆς σαιζόν, νὰ διαθέσῃ πολλὰ καλὰ ὑφάσματα ταπε-
τσαρίας, σὲ πολὺ φθηνές τιμές.

«ΑΘΗΝΑ»

Ἡ Τζένη Γεωργιάδου, Ἀγίας Σοφίας 20, Θεσσαλονίκη, Grèce, επιθυμεί ἡ ἀλληλογραφίᾳ με νέους τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Γαλλίας, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἀγγλίας, γαλλικῆς ἡ γερμανικῆς γλώσσας. Ἡ Τζένη ἔχει ἑνα Παναγιώτῳ (18 χρόνων) Κηρυσιάδ 26, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἡ Μιρράντα Τουλούπα (17 χρόνων), Σ.Ο.Θ. 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἡ Ἀντζέλα Παναγιώτου (17 χρόνων), Κηρυσιάδ 26, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἡ Βούλα Γιαγκοπούλου, Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Grèce, καὶ ἡ Λουίζα Μακρῇ, Πέντε Πηγαῖων 21, Πάτρα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία με νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Ρίτσα Μανᾶκη, Δελφινιώρη 10, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία με Ἑλλήνων τῶν Ἀμερικῆς ηλικίας ἀπὸ τῶν 35 χρό-

Ο Εὐάγγελος Παπαδόπουλος (28 χρόνων), Χορήστου Λοβάς 73, Καϊσαριάνη, Ἀθήναι, Grèce, ζητεί ἀλληλογραφία με νέες ἀτ' ὅλον τὸν κόσμο με σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Ἀγίος Γεωργίου, Poste Restante, Νέον Φάληρον, Ἀθήναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφίῃ με νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Τάκης Παπαϊωάννου, Σαντοδρόα 5α, Πάτοσι, Grèce, ζητεί ἀλληλογραφία με νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ κάτω τὸν 18 χρόνων. Ὁ Γεωργίος Μούλιος, Ἀνασ, Γενισιόφι 39, Ἀθήναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφίῃ με Ἑλλήνες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἰταλίας, ἡλικίας 12-13 χρόνων. Ὁ Νικόλαος Πουλάκιδης (25 χρόνων), Γορβένων 73, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεί ἀλληλογραφία με νέες τῆς Ἀμερικῆς, καὶ κατὰ προτίληψιν ἀπὸ τὸ Βελγικὸ Κοινὸν, με σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Ἡλίας Λαδᾶς (23 χρόνων), Κριεζῶν 23, Πειραιεύς, Grèce, ζητεί ἀλληλογραφία με νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 16-25 χρόνων με σκοπὸ τὸ γάμο, στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Κωννὸς Πάγκalos (24 χρόνων), Βαλνιμπτία, Αἰγίου, Grèce, ζητεί ἀλληλογραφία με νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15-22 χρόνων, με σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Παναγιώτης Πανόπουλος (20 χρόνων), Πουργασίου Πύργου, Ἡλείας, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Νίκος Γαβῆς, Βαλζέσπρα 27, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφίῃ με Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς με σκοπὸ τὴν ἀνταλλάξιν κάρτ-ποστάλ καὶ γραμματτολήμων. Ὁ Βασίλειος Μαγκλάρος (21 χρόνων), Τέρμα Πευματιόβουλου, Κρήσις, Ἀθήναι, Grèce, ζητεί ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀλέξανδρος Παστρικάκης, Τρόπες, Χίος, Grèce, καὶ ὁ Δημήτριος Γρίνος, Βασ. Παύλου 33, Δάρνη, Ἀθήναι, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφίῃ με νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Βίκτωρ Αὐγουστίδης (19 χρόνων), Νικητὰρ 5, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, Grèce, ζητεί ἀλληλογραφία με νέους καὶ νέες τοῦ

Ποσειδώνος. Ὁ Νικόλαος
Βαβυλῶν καὶ ὁ Ἰωάννης Τσάνος,
Ἀλκιρτάρ, Καμπάνας, Βοϊωτία,
Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία με-
τὰ Ἑλληνας τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλ-
ληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα μέσο-
πο τὴν ἀντάλλαγή καρτ-ποστάλ.
Ὁ Κώστας Καμποῦρ-
πουλός, Πλάτανος, Σ. Σ. Πα-
τῶ. Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἁλ-
ληλογραφία μετὰ φοιτητῶν τῆς Αὐ-
στραλίας, στὴν ἑλληνική, ἰταλική
ἢ τουρκική γλῶσσα. Ὁ Μάρκος
Σηφκακάκης, Σεβαστοπόλε-
ως 122, Ἀμπελόκηποι, Ἀθήναι,
Grèce, ὁ Ἀναστάσιος Λιά-
κος, Κριεῖθ 20, Ἀσπρόπυργος,
Ἀττική, Grèce, ὁ Στυλιανὸς
Καραστεργίου, Ἀλκιρτάρ
Λεσβοῦσία, Grèce, καὶ ὁ Νάπο-
λέων Χαλαστάνης, Θρῆσον
6, Αἰγάλεω, Ἀθήναι, Grèce, ζητοῦν
ἐλληλογραφία μετὰ νέων ἐπὶ ὅλο
τόν κόσμον. Ὁ Ἡλίας Χέλμης (20
χρόνων), Φοῖτον Κορυθῆς 252,
Ταυμπούρια, Πειραιεὺς, Grèce, ἐπι-
θυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετὰ Ἑλ-
ληνας τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Δημή-
τριος Μπρούντζος, χωρίον
Δραβιάσκου, Σέρραι, Grèce, ὁ
Δημήτριος Μάνικος, Poste
Restante, Βόλος, Grèce, καὶ ὁ Α-
ναγνήλ Ἐσέρογλου, χωρίον
Δραβιάσκου, Σέρραι, Grèce, ζητοῦν
ἀλληλογραφία μετὰ νέων τοῦ ἐξωτε-
ρικοῦ.

ΟΙ ΚΑΤΩΘΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΜΑΣ

Πριν
υπογράψετε
ΡΟΛΟΪ

Ζητείστε
έναν
OLMA

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ - ΠΛΑΤΗ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται
9-12 & 6-7 ώς και επί συνεντεύξει.
Χωρ. Τσιμισκή 113 - Τηλ. 613-610

Σηθοῖν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλλήνων
 δες : Μίσηος Σ. περιδης, Νικήτας Ἰ.
 γωνάτιος καὶ Σ. τ. Χατζηγεωργίου (Κ.
 Ε.Ε.Υγ) κ.λπ. Β. Σ. Τ. 902. Γρηγ.
 Ἰωακείμειδος Γ.Ε.Σ.Ε., Σ.Τ. 922.
 Ντίνος Εὐσταθίου, Κωνσ.
 Μπουλίστης, Μίσηος Βασιλείου, καὶ
 Νίκος Κακούλης Κ.Ε.Π. Θέσων
 31 Μοίρας. Β. Σ. Τ. 902. Διομ.
 Τζιόρκας, Λ.Α.Φ. Κορίνθου, Σ.Τ.Γ.
 909. Μαρία Παπαδόπουλος, Νικό-
 λας Παλαιολόγος, Βύριαν Κυρία
 κόπουλος, Σ. κωρικής Μαρτιάδης
 καὶ Γεώργιος Νικολάου, Κ.Ε.Ν.
 Κορίνθου, 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909.
 Κωνσ. Κωνσταντόπουλος, 497 Τ.
 Δ., Ε.Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 913Α. Νικό-
 λας Σ.Ε.ώκος, Ἀπόστολος Στα-
 χτίας καὶ Δημήτριος Ζούκης, 724
 Τ.Π., Ὀρχος, Β. Σ. Τ. 904. Λάκης
 Χρυσόπουλος, Κ.Ε.Ν. Τριτάλεως,
 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Δημήτρι-
 ος Βλάχης Σ.πύρος Κροκίδης
 Βασιλείς Κωνσταντόπουλος Σ.ό-
 λων Γιαννακόπουλος καὶ Θεόδωρος
 Κατάρδος, Κ.Ε.Μ., Ναυπλίου, 6ος
 Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Νικόλαος Κυ-
 τζονίδης 496 Δ.)Δ)σεων, 1ος Λό-
 χος Μ)κού, Σ.Τ.Γ. 912. Ὁρέστης
 Μαυρόπουλος, Σ.πυρίδιον Χρήστου
 κία Ἀριστείδης Μπίρδας, 403 Γ.
 Σ.Ν., Β. Σ. Τ. 901. Ἐμμ. Φόχης
 Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ)σέως
 Σ.Τ.Γ. 909. Ἰωάννης Γιωρτζόγλου

Καρράς και Λεωνίδας Μαστροκού
στόπουλος, 724 Τ.Μ., 1ος Λόχος,
Β.Σ.Τ. 904. 'Αθανάσιος Φανάν-
τος, 486 Τ.Δ., Σ.Τ.Γ. 908. Θεόδω-
ρος, 'Αμοιρίδης και Μιλτιάδης Πε-
τρίδης, 561 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ.
916Α. 'Ιωάννης Μαρνανάκης, Ε.Υ.
Σ., Β.Σ.Τ. 902. Θεοφάνης Καλο-
γερόπουλος, Χαράλαμπος Κρεμύ-
δας και 'Ελευθέριος Νικητάς, 724
Τ.Μ., 'Ορχος, Β.Σ.Τ. 904. 'Αθ-
Παπαγιάννης, Ν. 'Αναστασίου-
πουλος, Λαμ. Αιυήρης, Τ. Θεοδοσία
Γ. 'Ιωαννίδης, Γ. Καραγιώργος,
Παν. 'Ιωάννου, Δημ. Κεράλης και
Χρ. Παναγόπουλος, 163 Μ.Μ. (Πυρ-
κού, Β.Σ.Τ. 901. Σπυριδών Παρ-
ράς, Λάκης Λοζίδης, Θεόδ. 'Αδαμ-
πούλος, Γεώργιος Ρωμαίος, Τάκης
Κυριακού και Ροδόλφος Γεωργίου
Κ.Ε.Ε.Μ.Π.Ε., 1ος Λόχος, Β.Σ.
Τ. 902. Βάσος Μπατούλης, Μάκης
Μπέλλος και Αλέκης Τάσιος, 724 Τ.
Μ., Δ.Δ., Β.Σ.Τ. 904. Νικόλαος
Παπαδόπουλος, Νικόλαος Κούκκος
και Πέτρος Σιδηρόπουλος, 730 Τ.
Ε.Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Γε-
ώργιος 'Αλεξιάδης και Γεώργιος
'Αδαμόπουλος, Σ.Ε.Ο.Τ. 4η 'Ιλθ.
Β.Σ.Τ. 902. 'Εμμανουήλ Μοδά-
κης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 2ος Λόχος, Β.
Σ.Τ. 902. 'Ελευθέριος 'Ελευθε-
ρίου, 'Άλκης Χρυσοσαλάκης και

Βασίλειος Ἀποστολίδης, Κ.Ε.Ν.
Πατρῶν, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927.
Χρήστος Χριστοδούλου, Κ.Ε.Ν.
Κορινθίους, 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909.
Ἀθανάσιος Παπαγιάννου, Β.Σ.
Β.Σ.Τ. 900Α. Χρήστος Παγκόπου-
λος, Βασίλειος Παλαμῆς, Ἰωάννης
Παναγιωτοπούλος, Πέτρος Σαββί-
δης, Στυλιανὸς Μοσχόπουλος καὶ
Βασίλειος Καρύδης, Κ.Ε.Ν. Πα-
τρῶν, Λόχος Δ' αἰῶς, Σ.Τ.Γ. 927.
Δημήτριος Δούκας, Μιχαὴλ Ζουμ-
πούλης καὶ Βασίλειος Ἀλεξοῦδης
Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ.
902. Νάσος Μαργαρίτης, 174 Σ.
Ε., Β.Σ.Τ. 904. Στυλιανὸς Πα-
παδόπουλος καὶ Χρήστος Οἰκονο-
μίδης, 480 Τ.Δ., Δ. Κατ'μῶν, Β.
Σ.Τ. 903. Χρήστος Οἰκονομῆς
Βασίλειος Γιακουμάκης, Ἰωάννης
Γιαννοπούλης καὶ Φώτιος Τέρης,
480 Τ.Δ., Δ. Κατ'μῶν, Β.Σ.Τ.
903. Ἀλκήξ Ροδόπουλος, καὶ 3ος
Λόχος Οἰκονομίδης, Κ.Ε.Ν.Κ., 3ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α. Βλάσιος Ρα-
μαῖος καὶ Ντίνος Βασιλάκης, Κ.
Ε.Ν. Κρήτης, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
911Α. Ἰωάννης Γερονιάνης, Κων.
Καλλιμάχης, Στᾶθρος Καράλλας
καὶ Σπυρίδων Τοῦμπρος, 574 Τ.
Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917Β.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Εὐάγγελον Πανουτσό-
λον, Βουταπέργκη, Ν. Ζηλα-
δία: Μπορείτε να μου γράψετε ό-
ποτε θέλετε. Για το άλλο ζητήμα
είμαι απολύτως σύμφωνα. Ὁ ἄ-
λκιος Μου ζάκης, Ἀμαλιάδα:
Εἶναι περίπου ἑτάρι ἱστορίας, όχι
ακριβώς όμως. Ὁ Βρετανός πρῶ-
τα όπ' όλα φυγαδεύτηκε από τους
Τσακάλους της Εὐβοίας και όχι από
την Κρήτη. Πᾶς ἕνα δυαντόν έξ
άλλου ό Κ. Μ. να ταξιδεύει με ἀγ-
γλικό διαβατήριό τη στιγμή που
στην Ἑλλάδα ὑπῆρχαν Γερμανοί;
Γεώργιον Ἀλεξάκκη, Πά-
ρον, Κύπρου: Εὐχαρίστως. Νά
μου γράψετε πῶς ακριβῶς ἔχει ἡ
ὕθεσις κι' ἐγώ θά σας ἀπαντήσω.
Κώστα γ Γ α ρ ο υ φ α λ λ ἡ,
Ἀσμηλίων Μερπάντι, Λοκάν
Παυλοπούλου και Διονύση Τάφταν,
Ἑλαιοσάνα: Τό γράμμα σας θά ἔ-
πρεπε νά τό διαβάσουν πολλοί.
Λάκην Τζιζιόπουλον,
Ἑλευσίνα: Τ' ἀεροπλάνο ἦταν
πολλά ἔπι τού ἑδάφους, τήν πρῶ-
τή και τή δεύτερη μέρα. Τήν τρί-
τη, ἔφυγαν μερικά και ξαναγύρι-
σαν τήν ἐπομένη. Τότε ακριβῶς ἔ-
γινε και τό σαμποτάζ από τόν ἀρ-
χιμηχανικό κ. Ἀναστασίον, πού
πέτυχε καίμια δεκαριά. Εὐθύ-
μιον Κομνηνόν, Ἐνταθα: Νά
περάσετε από τό Ὑπουργό:
Ἐσωτερικών (Γραφεῖον Πληροφορι-
ών και Παραπόνων) και νά τόν ζητή-
σετε. Μόνό ἐκεῖ μπορείτε νά τόν
βοήτε. Δημήτριον Κιοῦ-
σσην, Παναγιώτην Λαμπρόπουλον,
Σταμίτην Τούτταν, Νικόλαον
Σπαυῖδη και Στυλιανόν Μαργα-
ρίτην, Καγέρας, Β. Κογκό: Εὐχα-
ριστώ θερμά. Ὁά σας ἀπαντήσω
μόλις τακτοποιηθῇ ἡ ὕθεσις σας.
Ὁά συνεχιστοῦν. Α. Βαλιάνο, γ.
Λειοδία: Ὑπάρχει μιὰ μικρή δια-
φορά σέ ἄλλα. Πᾶς δέν τό προ-
σέξατε; Γνωρίζετε ἄραγε ό φίλος
σας τό... ἐνδιαφέρον σας; Μανώ-
λη Βασταρδῆν, Ν. Σμύρνη:
Περάστε από τά γραφεῖα σας ἕνα
μεσημέρι. Σεσέατο. Γεώργιον γ.
Μανιάτην και Κυριακούλα Λο-
γοθετή, Αἴγιον: Ὑπάρχουν πολλά
τέτοια ἡμερολόγια, πού δέν εἶναι
διώας σφενδάνα. Τί στοιχίζει; Ὅ-
χι σπουδαία πράγματα. Τό πολύ
100 δραχμές... ἂν εἶναι γνήσιος.
Μαργαρίτη, Ἐνταθα: Δυσ-
τυχῶς, δέν γίεται ἀπολύτως τί-
ποτε, παρ' ὅλο πού εἶναι θαυμαστά...
Μαρία Βαγδῶρου, Λα-
μία: Τό ὄνομα ὑπάρχει στόν κατά-
λογο αὐτό. Ἐξέτελεσθη στίς 22
Μαρτίου 1943 στό ὄλοφ τῆς Καίσα-
ριστῆς μαζί με ἄλλους εἰκοσιένια
πατριώτες, Φώτῃ γ. Κουτσό-
πέταλον, Θεογίνην: Πολλές
φορές μάς ἔγραψαν τά φαινόμε-
να. Εἰσάστε βέβαιος ότι εἶναι ἔγ-
να τά πράγματα, ἔφθον βρισκό-
σασταν τόσο μακριά; Ἀλέξαν-
δρον Φαράκον, Ιατρών, Ἐν-
ταθα: Βέβαιος ὅσως ἔχετε ἔλ-
κη. Ἀλλά τί σημασία ἔχει τώρα
πᾶς; Ὑστερᾶ από δώδεκα χρόνια,
όλα ἔχουν ἀλλάξῃ. Ἀκούη και ὁ
ἀνδραποῦ, ἔσ' ἔν, Καραγιαννί-
δην, Αἰγάλεω: Ἵσως νά γινόνταν
κάτι, ἂν δέν ἀργούσατε τόσο πολύ.
Τώρα ν' ἀπευθύνεστε στό ΓΕΣ
πρῶτο κλειστόν ό καταστάσεως.
Δ. Ν. Παπαδοπούλου, Λά-
ρια: Μπορείτε νά τῶν γράψετε,
ἀφού ἔχετε τή διεύθυνσή του. Δέν
καταλαβαίνω μόνο γιατί πού κάνα-
τε αὐτή τήν τιμή, ἔφρον αὐτός ἀ-
διαφορῶς. Χάρη λον Παπα-
δοπούλου και Ὁμηρον Ἀνα-
στασοπούλου, Τρίκαλα: Δέν ἦταν
ὁποῖόντιο. Ἦταν ἕνα ἀποκατικό
σκάρος, ἕνα Ε.Μ. Ἐλ. Τορπιλλιστή-
κε ἔξω από τή Σαῶ, τότε με τίς
συμμετακίτες ἀποστάσεις τού Σε-
πτεμβρίου 1943. Ἐπεισόιο ὅλοι ὁ
ἀντρες στή θαλάσση κι' από τότε
ἐνεργήσα ἔξ' ἑ, σάφηνον μόνο ὁ ἐλ-
κοεινός. Μαζί με τους ὁπλόνι-
πους, χάθηκε και ό φίλος σας,
Τότση. Ἐνταθα: Γιατί όχι;
Ὅποτε θέλετε.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ,
Τὸ καλὸ φαγητὸ δίνει χαρὰ στὸ σπίτι.
“Ὅταν εἰσέρχεται τὸ κουτάκι Φεντέ-
λε ἐξέρχεται ἡ ἀρρώστεια.

« Φ Ε Ν Τ Ε Λ Ε »
Ἄπο κότες Δανίας καὶ μοσχάρια Ἑλ-
βετίας.

« Φ Ε Ν Τ Ε Λ Ε »
Ἡ φίρμα τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας.
Ζητήστε ἀπὸ τὸν ἐδωδιμοπώλῃ σας
ἐπιμόνως τὴν μάρκα «Φεντέλε».

Μεταχειριζέσθε στὰ φαγητά σας μόνον

« Φ Ε Ν Τ Ε Λ Ε »

Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ

ΤΡΙΝΑΪΛ ΔΟΡΙΖΟΝ

Η πασίγνωστη γνήσια
σκόνη καθαρισμού.

Ο απαραίτητος βοηθός
κάθε νοικοκυράς.

**ΠΡΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΜΟΝΟΝ ΣΕ ΚΟΥΤΙΑ**

ΤΟΥ ¼, ½ & 1 ΚΙΛΟΥ.

**ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ
ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ & ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ**

Οι Δωλιάρδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Η μπαρμποutiέρα

Τσαί δίνει η Έφταλία για να πικάρη την αρσινή τση, κι' ο Νικολάκης ακόμα να φα- νη. Τέσσερα μπουσία συγκοινωνίας σούρτα- φέρτα, κουβαλάνε κόσμο και ντουινιά, το πουλι-πουλάκι, κι' είναι το σπτίτι τση πα- τείς με πατώσε. Σαλόκι, κρεβατοκάμα- ρα, ακόμα κι' η κουζίνα, θυμίζουν κατα- στρώμα καραβιού με φοβερό μπότζι.

— Μικρό το σπτίτι, αλλά μεγάλη καρ- διά! φωνάζει η Έφταλία στα βίτζιτα, π' αρριβάρουνε μπουλουκία- μπουλουκία.

Στο μεταξύ, ήτρωσε το λινό τραπέζι-μάνηλο με τα πολλά άζουρ, κι' ήβαλε τσι φαγιάντες με μεζέδες μπόλικοι. Εύθως η έβιτοπτία κι' η Έ- φταλία με τα τραταρί- σματα, τσαλακώθηκαν. — 'Ηβοί, καλέ! μονο- λογεί γκιτζισμένη. Αυτές απόψε οι λυζούδες, δεν θα στομάσουνε κολλαίνα, λες κι' έχουνε λάμνες οι λούγκρες!...

Και με ανησυχία κι' α- γανάκτησι, βλέπει ούλο την οξωπορτα κι' άφριζει και συνεχίζει:

— Καλέ, τσαί δίνω για πατσά: Μεσά- νυχτα κι' ο προκομμένος ακόμα νάρθη, που νά τον φέρουνε...

Δεν είχε τελειώσει το κομπολόι με τις κατάρες, κι' άκούστηκε μεγάλο ταβαντούρι και σαματάς. Ήταν ο Νικολάκης με την παρέα του, έξη τον αριθμό! 'Αμέσως μήκε και έαπλώθηκε, σαν παντοκράτωρ!

— Έφταλία, φώναξε, τσι παντούφλες μου.

— Έχουμε κάμαρα και ξεκουμπίσου να πιάς μέσα να βγάλης τα ρημάδια σου!...

Ευτυχώς, ο καυγας που ντουτζισε τ' άν- τρόγυνο, δεν άκούστηκε, γιατί εκείνη τη στιγμή, το κόρο, πούχε φάει κατά κόρον, κοούριζε τα στρουμέντα του, για να χορέ- ψουν τα ζευγάρια... κλωτσάμπα.

Η ταμτζάνα με την ρετσίνα πάει κι' έρ- χεται κι' ένας τζογαδόρος τσακί-κέφι, ση- κώθηκε και φώναξε:

— Μέρες πούνε, χαλάλι να ρίζουμε ά- πόψε δυο-τρεις ζαριές.

Συμφωνήσανε ούλοι σουρουρούιλεν και στο μωμένο μπήκανε μπουλουχιά στην καρ- σινή κάμαρα:

— 'Ηβοί, ρεζιλήκι!... 'Ανοίξε γής κα- τάμπι με!... ξεφώνισε η Έφταλία. Το σπτίτι μου γένηκε τάλε-κουάλε Μόντε- Κάρλο!

— Τα κολάς τα ζάρια σου και φέρνεις ένα γκερεμέ έξωρες! φώναξε σε λίγο στον Νικολάκη ένας κουμπάρος του. Χάνω έξη- να δεκάρικα. Θα με πλερώσης, γιατί σου τρώω το λαροδγκί!

Αμέσως το σύμπαν σείστηκε! Ο κουμ- πάρος, με μία κάμα στο χέρι, τον κυνηγά. Το τι γένηκε, δεν περιγράφεται. Πόρτες, μπόμπινα, τσερτοσεβέδες, σπάσανε, σωστό ρεμπελιό! Η Έφταλία λιγοθύμησε κι' οι καλεσμένοι άπου φύγη- φύγη!

Και, την άλλη μέρα, άρουτι-μπαρούτι, έν κοντολογία, ήλεγε στο μαχαλά η Έφταλία έμπιστευτικάς:

— Καλέ, πού να φάνε τ' άντερά τους και τα τζιγέρια τους, δεν φτάνει, που φα- γανε χτες βράδυ το σφάχτη, αλλά μου κλέ- ψανε μέσ' στην άνεμπουμπουλά, και το τραπέζι-μάνηλο!...

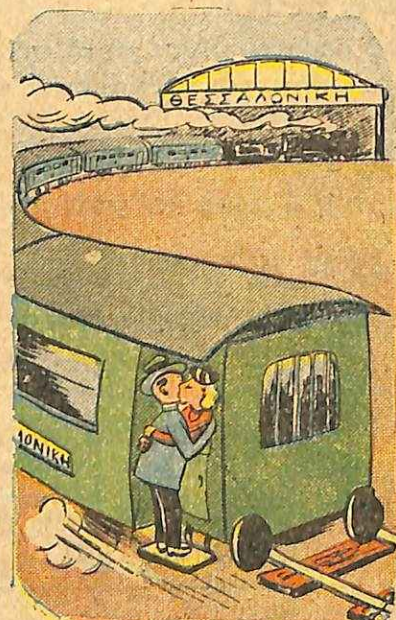
Κι' η καρσινή τση γέλασε πικαριστικά και της φώναξε:

— Άπ' αυτά, κλεψιές, μαχαίρια, φονι- κά, έχουνε, Φταλία μου, οι μπαρμποutiέ- ρες!...

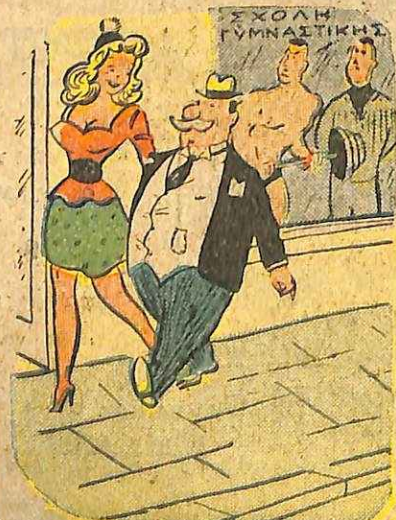
Σ. ΡΩΝΑΣ

— Καλημέρα σας, κύριε... η κυρία!...

— 'Ουρίσου μου, Καίτη, πώς θα με ανέπεσαι, όσο θα λείπη στη Θεσσαλονίκη!...

— Νομίζω πως άδυνα γυμνάζομαι! Αυτή θέλει γερό πορτοφόλι!...

ΟΙ ΑΜΜΟΘΥΕΛΛΕΣ άπειλούν τη Γη μας!..

'Αλλά και οι ξηρασίες θά μετατρέψουν μεγάλες περιοχές σε άγονες έρημους

Δύο μεγάλοι κίνδυνοι άπειλούν τη Γη μας με καταστροφή, χειρότερη και από εκείνη, που πιθανόν να προκαλέσει η χρησιμοποίηση βομ- βών ύδρογόνου, όπως πιστεύουν οι ειδικοί. Οι δύο αυτοί έχθροι είναι οι αμμοθύελλες και η ξηρασία που άπειλούν να μετατρέψουν μεγα- λες περιοχές σε άγονες έρημους, μέσα σε λί- λες δεκαετηρίδες.

Το πιο άμεσο αποτέλεσμα, σε μία τέτοια περίπτωση, θα είναι να μη μπορούν να καλλι- εργηθούν άτεραντες εκτάσεις, που είναι ση- μερα καλλιεργήσιμες, και να ξεσπάσει ένας παγκόσμιος λιμός, με άφάνιστα τραγικά άποτελέσματα για το άνθρώπινο γένος.

Μία τρομερή αμμοθύελλα σήκωσε στον άέρα 300 εκατομμύρια τόνους χάρματος, πριν από λίγον καιρό. Στον ούρανό — και σε ύψος 3 χιλιομέτρων — σχηματίσθηκε ένα τεράστιο σύννεφο σκόνης, μήκους 1.600 χιλιομέτρων και πλάτους 2.500 χιλ., που πέρασε πάνω από την Άμερική και έπεσε μέσα στον Ά- τλαντικό Ωκεανό. Το χάρμα αυτό θα μπο- ρούσε να χρησιμοποιηθεί για καλλιέργεια, άλ- λα, μετά την αμμοθύελλα, η περιοχή από την οποία είχε άποσπασθεί, έγινε έντελώς άγονη.

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, τα τρομακτικά άποτελέσματα των θυελλών αυτών, έχουν άρ- χίσει να γίνονται αισθητά εδώ και άρκετά χρόνια. 165.000 τετραγωνικά μίλλια γής, που ήταν κάποτε έξαιρετικά εύφορη, έχουν καταν- ήσει σήμερα άκαλλιεργήτες εκτάσεις. 'Αλλά 219.000 τετραγωνικά μίλλια έχουν γίνει άγο- να κατά τα τρία τέταρτα, ενώ 1.406.000 ά- κόμη τετραγωνικά μίλλια έχουν γίνει άγονα κατά το ένα τέταρτο ή τα δύο τρίτα.

Από πειράματα και έρευνες που έχουν γί- νει σε διάφορα σημεία του κόσμου, έχει άπο- δεχθεί ότι το στρώμα της καλλιεργήσιμης γής δεν είναι πουθενά πιο παχύ από 60 εκατο- στά του μέτρου. Είναι δέ άποδεδειγμένο ότι για να ενααγίνη εύφορο το χάρμα μιας περι- οχής, σε βάθος πέντε μόλις εκατοστών, χρειά- ζεται να περάσουν 400—600 χρόνια. 'Αν λοι- πόν οι αμμοθύελλες συνεχίσουν με τον ίδιο ρυθμό το έργο τους, το μεγαλύτερο μέρος της Γής μας θα έχη γίνει άναγκαστικά ά- καλλιεργήτο, μέσα σε μερικές δεκαετηρίδες.

Το κακό δεν περιορίζεται μόνο στις 'Ηνω- μένες Πολιτείες, άλλ' απλώνεται σε όλα τα σημεία του κόσμου. Η Αυστραλία, που κα- νει το μεγαλύτερο μέρος άφειλει την εύφη- ρια της στην καλλιέργεια της γής, σαού- νεται κάθε τόσο από τρομακτικές αμμοθύε- λες, που προκαλούν άνυπολόγιστες ζημιές.

Πριν από τον τελευταίο πόλεμο — και μέ- σα σε διάστημα λίγων χρόνων — οι αμμο- θυελλες μετέτρεψαν χίλια τετραγωνικά μίλ- λια εύφορης γής σε άκαλλιεργήτες εκτάσεις. Σε μία μεγάλη περιοχή, που πριν από με- ρικά χρόνια έδωσαν άνετα πάνω από 100. 000 πρόβατα, σήμερα είναι άδύνατο να βο- σκήσουν πάνω από 30.000.

Κατά τη διάρκεια μιας αμμοθύελλας, στην Αυστραλία, χιλιάδες πρόβατα σκεπάζτηκαν με χάρμα. 'Αμέσως μετά τη θυελλα, ξεσπασε μία ραγδαία βροχή και μετέτρεψε σε λάσπη το χάρμα που είχε καλύψει τα σώματα των προ- βάτων. 'Ο πηλός ξεράθηκε και τα πρόβατα, που δεν μπορούσαν να σηκώσουν το βάρος αυτό, έμειναν καθηλωμένα στη γή. Πολύ γρή- γορα, τα περισσότερα από αυτά πόρησαν.

Η τρομερότερη αμμοθύελλα που ξεσπάσε, όμως, ήταν εκείνη που πραγματικά σκέπασε τη Βαγδάτη. Ήταν δέκα φορές πιο χειρότε- ρη από όλες τις άλλες αμμοθύελλες και η σκόνη που κατακάθισε στην πόλι, μετά τη θυελλα, ήταν τόση ώστε, όπως υπολογίσθηκε, σε κάθε τετραγωνικό μίλλι, είχαν κατακαθί- σει 2.300 τόννοι σκόνης.

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, έξ άλλου, πολ- λές μικρές πόλεις έχουν εγκαταλειφθεί όρι- στικά, γιατί οι συνεχείς αμμοθύελλες τις έ- χουν άποξηράνει.

Οι αμμοθύελλες, βέβαια, που άλλοτε στε- ροβν τη Γη από το καλλιεργήσιμο χάρμα της και άλλοτε τη σκεπάζουν με σκόνη, είναι η κυριώτερη αίτια της ξηρασίας, χωρίς ωστόσο να είναι και η μόνη. 'Ενας άπο τους άλλους λόγους, που προκαλούν ξηρασία, είναι και η καταστροφή όλκληρών δασών ή περιοχών με πράσινο. Οι ρίζες και γενικά το πράσινο σχηματίζουν ένα πυκνό δίχτυ, που άπορροά την ύγρασια και την διατηρεί, σαν μία φυσί- κά παρακαταθήκη, για τις περιπτώσεις που οι βροχές είναι σπάνιες. 'Όταν, λοιπόν, η γή στερηθεί το δίχτυ αυτό, γίνεται άγονη.

Το άπαισιόδοξο συμπέρασμα, στο όποιο έ- χουν καταλήξει οι Άμερικανοί έπιστήμονες, είναι πού μελετούν το ζήτημα της ξηρασίας, είναι ότι, άν η ξηρασία ξεσκαλούσθαι να ξεπλώνε- ται με τον ίδιο ρυθμό, τα τρία τέταρτα του έ- ται με τον ίδιο ρυθμό, οι Πολιτείες, θα έχουν γίνει έντελώς άγονα σε 15 χρόνια.

Σε μία έπίδειξι του νέου 'ύπερπληκτι- κού εργαλείου' τρύπησαν ένα τρυπά- νι άπο σκληρό άτσάλι μ' ένα κοινό σουγιά!

Μία έκπληκτική έφαρμογή των υπερήχων

Φαίνεται πως δεν άπέχει πολύ ο καιρός που όλοι οι όδοντογιοτροί θα έφοδιασθούν με τρυπάνια νέου είδους, άνώδυνα, άθόρυβα και χωρίς το συνθιγμένο μηχανισμό περιστροφής τους. Τα τρυπάνια αυτά μοι- άζουν σαν μικρά μολύβια, στερεωμένα στην άκρη ενός εύλυγιστου σωλήνος. Η μικρή μυτη τους δεν φαίνεται καθόλου να κινείται. Στην πραγματικότητα όμως πάλ- λεται ταχύτητα, περί τις 29.000 φορές στο δευτερόλεπτο. Μεταδίδοντας δέ την παλμική και άδρατη αυτή κίνηση σε λεπτά μόρια σκόνης όξειδίου του άργι- λίου, αλωρούμενα μέσα σε νερό, τρυπάει το δόντι εύκολα και γρήγορα, δίχως τον πόνο, τη δόνησι και τη θερμότητα που προκαλούν τα συνθιγμένα τρυπάνια.

Πρόκειται για ένα άπο τα νέα 'ύπερπ- ληκτικά εργαλεία', που εκμεταλλεύονται τις έκπληκτικές ιδιότητες των υπερήχων. 'Όπως κι' άλλοτε έ- χουμε γράψει, οι υπερήχοι είναι ταχύτερες και όζυότερες ήχη- τικές δονήσεις, που δεν μπορεί να τις άντιληφθεί το άνθρώ- πινο αυτί. Άσכולηθήκαμε παλαιότερα με διάφορες περιέργες έφαρμογές τους. Μία άπ' αυτές λοιπόν είναι και το εύκολο κόψιμο ή τρύπημα των σκληρότερων ή των πιο εύθραυσ- τών υλικών με υπερηχητικά μηχανήματα ή εργαλεία.

'Ενα τέτοιο μηχανήμα π. χ. κόβει και τρυπάει τα συνθε- τικά ρουμπίνια και ζαφείρια, που χρησιμεύουν για στηρίγματα των άζόνων των ρολογιών και άλλων λεπτών μηχανισμών ή έρ- γαλείων. 'Επίσης το 'γερμάνιο' — που 'τρίβει' πολύ εύκολα — κόβεται μ' αυτό το μηχανήμα σε μικρά τετράγωνα κομμάτια, που άντικαθιστούν τις συνθιγμένες ηλεκτρικές λάμπες στα καινούργια ραδιόφωνα. Μπορεί άκόμη να κοπή, με τα πιο πο- λύπλοκα σχήματα, και το σκληρότατο 'βολφραμοκαρβίδιον', έ- να υλικό που το κατεργάζονταν ως τώρα μόνο με διαμάντι.

Σε μία έπίδειξι του μηχανήματος αυτού, οι κατασκευαστάι του τρύπησαν ένα τρυπάνι άπο σκληρό άτσάλι μ' ένα κοινό και φτηνό σουγιά, ένα γυάλινο ποτήρι μ' ένα πηρούνι και μία λίμα άτσάλεια μ' ένα σιδερένιο κορφι!

Στην έπινόηση των μηχανημάτων αυτών ώδήγησαν τα πει- ράματα που έκανε, το 1942, ο Άμερικανός φυσικός δόκτωρ Λιούις Μπάλαμντ.

Ο δόκτωρ Μπάλαμντ ήξερε ήδη ότι οι υπερήχοι έχουν την περιεργή ιδιότητα να προκαλούν την άνάμιξι υγρών που δεν

άνακατεύονται συνήθως, όπως π. χ. είναι το νερό και το λάδι. Θέλησε λοιπόν να δει τι θα συνέβαινε μ' ένα μίγμα υγρού και στερεού σώματος, και συγκεκριμένα όρυκταίου και σκόνης 'καρμπονούν- τσιου' (ένος σκληροτάτου υλικού, σαν το μίγμα αυτό σ' ένα γυάλινο δοχείο και βούτηξε μέσα ένα νικέλινο σωλήνα, στον όποιο προκαλούσε υπερηχητικές παλμ- κές δονήσεις.

'Εκείνη που συνέβη τότε, δεν το περίμενε κανείς. Η άκρη του σωλήνος άρχισε ν' άνοίγη μία κυκλική τρύπα στον πάτο του γυάλινου δοχείου, άκριβώς όμοια μ' αυτήν στο μέγεθος και στο σχήμα!

Μη μπορώντας να πιστέψη στα μάτια του, ο δόκτωρ Μπάλα- μντ χτύπησε και παραμόρφωσε την άκρη του νικελίνου σωλή- νος. 'Υστερα επανέλαβε το πείραμα. Αυτή τη φορά λοιπόν, η τρύπα πήρε το άκανόνιστο σχήμα της παραμορφωμένης άκρης του σωλήνος.

Δεν χωρούσε πιά καμιά άμφιβολία για την έξήγησι του φαινομένου. Με τις δονήσεις του, ο σωλήνας ένεργούσε σαν σφυρί πάνω στα λεπτά και σκληρά μάρια που αλωρούντο μέσα στο υγρό, κάνοντάς τα να τρώνε σιγά-σιγά το γυαλί στα ση- μεία της έπαφής του. 'Ετσι, τα μάρια αυτά, σαν άμέτρητα μι- κροσκοπικά κομμάτια, σκάλλιζαν στο γυαλί την είκόνα της άκρης του σωλήνος.

Με την ίδια λοιπόν άρχή, ένα κοινό εργαλείο θα μπορούσε να κόψη σε όποιοδήποτε σχήμα το πιο σκληρό κι' άνθεκτικό υλικό. Μόνο τα μάρια του διαδρωτικού μίγματος έπρεπε νάναι σκληρά. Το εργαλείο μπορούσε νάναι κατασκευασμένο άπο μέ- τалλο σχετικά μαλακό κι' εύκολοκατέρναστο.

Και πραγματικά, στα έργοστάσια της άμερικανικής έταιρείας 'Κάβιτρον' στο Λόνγκ Άιλαντ, κατασκευάσθηκε το πρώτο μη- χάνημα που έφήρμοξε στην πράξι την έφεύρεσι του δόκτορος Μπάλαμντ. 'Ός τώρα δέ, έχουν δια- τεθεί πάνω άπο 100 τέτοια μηχανή- ματα, σε διάφορες βιομηχανίες και έργοστάσια.

Να πως λειτουργεί αυτό το μηχά- νημα, στις γενικές γραμμές του: Σ' ένα κύλινδρο, ψυκόμενο με νερό, διοχετεύεται ένα λαοσσομένο ηλεκ- τρικό ρεύμα 1.000 δάτ, με μεταβαλ- λουένη συχνότητα. Στο έσωτερικό του κύλινδρου υπάρχει μία κατακό- ρυφη νικελίνη ράβδος κι' ένα έλα- ττήριο που, με ηλεκτρομαγνητική μέ- θεδο, κάνει τη ράβδο να πάλλεται περί τις 25.000 φορές στο δευτερό- λεπτο. Στην άκρη της ράβδου έφαρ- μόζεται το εργαλείο που χρειάζεται για κάθε συγκεκριμένη περίπτωση (κόψιμο, τρύπημα, κλπ.).

Οι παλμικές δονήσεις του έργα- λείου αυτού είναι τόσο μικρές (μό- λις μισό δέκατο του χιλιοστομέτρου) ώστε δεν μπορεί κανείς να τις δια- κρίνει, ούτε καν να τις αισθανθεί ά- κουμπώντας άπάνω το δάχτυλό του.

'Από δυο λεπτούς σωλήνες έσκαφεν- δονίζεται στην άκρη του εργαλείου νερό, που περιέχει μία σκληρή δια- θρωτική σκόνη, όξειδιον άργιλίου ή 'βροιοκαρβίδιον'. 'Ετσι, το έργα- λείο έσκαφει με τη μεγαλύτερη εύ- κολία στο σκληρότερο άτσάλι, στο γυαλί, στο χαλαζία, στο μάρμαρο, στην πορσελάνη, στους συνθετικούς πολυτίμους λί- θους, και γενικώς στα σκληρότερα υλικά.

Αν όμως άκουμπήσιν σε μαλακά σώρα, δεν την τραυμα- τίζει καθόλου, γιατί τρυπάει μόνο τα σκληρά άντικείμενα. Μπο- ρεί λοιπόν να τ' άγγίξη κανείς, την ώρα της λειτουργίας του, χωρίς να πάθει άπολύτως τίποτε.

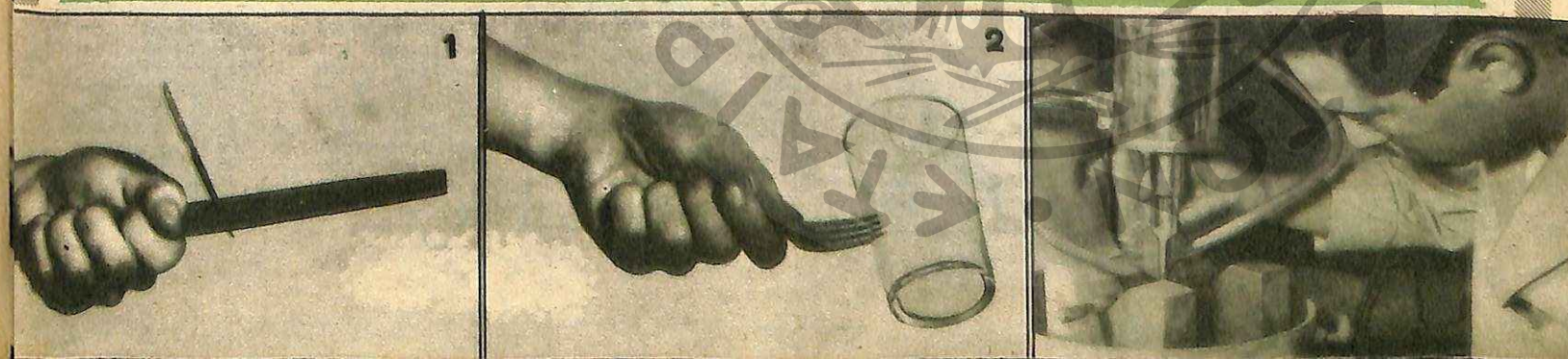
'Εξ άλλου, το μηχανήμα αυτό λειτουργεί αχεδόν άθόρυβα, μ' ένα έλαφρότατο σφύριγμα μονάχα.

Παράλληλα αυτό το μηχανήματος είναι το όδοντοϊατρικό τρυπάνι, για το όποιο μίλησαμε στην άρχή. 'Επινοήθηκε άπ' το δόκτορα Κάριλ Όμαν, καθηγητή της όδοντοϊατρικής στο άμε- ρικανικό Πανεπιστήμιο Κολούμπια. Δοκιμάσθηκε δέ στην άρχή σ' ένα σκυλί και σ' ένα πηλικο και κατόπιν — πρό 5 μηνών πε- ρίπου — σε άνθρώπους.

'Όπως γράφει ο δόκτωρ Όμαν σε μία έπιστημονική άνακοί- νωσι του, άνοίξε τρύπες μ' αυτό στα χαλασμένα δόντια τεσσά- ρων άτόμων. Κάθε τρύπημα διήρκεσε περί τα 50 δευτερόλεπτα. Κανείς άπ' τους τέσσερες δεν πόνεσε καθόλου, μονονότι τα δόντια τους ήταν έρεθισμένα κι' εύαίσθητα στον πόνο. Τα σφραγίσματά τους δέ έπέτυχαν θαυμάσια.

Πάντως, χρειάζονται κι' άλλες πολλές δοκιμές για να γίνη γενικά δεκτά η νέα μέθεδος. 'Ηδη έχουν μοιραστεί 100 τέτοια τρυπάνια σε όδοντοϊατρικές σχολές, κλινικές και όδοντογιο- τρους και τα άποτελέσματα είναι άπολύτως ίκανοποιητικά.

- 1) Εύκολα μπορεί να τρυπήσει κανείς ένα γυάλινο ποτήρι μ' ένα πηρούνι...
- 2) Επίσης μπορεί κανείς να τρυπήσει μία ά- τσάλεια λίμα μ' ένα σιδερένιο κορφι.
- 3) Το πρώτο μηχανήμα που έφαρμόζει την έφεύρεσι του δόκτορος Μπάλαμντ.

A vintage illustration of a family of four in their pajamas. On the left, a woman sits on a stool, wearing a two-piece pajama set with a belted jacket and trousers. In the center, a woman stands in a long, belted nightgown. To her right, a man stands in a long-sleeved pajama top with a bow at the collar and matching trousers. On the far right, a young child stands in a matching two-piece pajama set. The background is a simple green wash with several green stars scattered around. The overall style is that of a mid-20th-century fashion catalog illustration.

Πυτζάμες για κοπελλίτσες και παιδιά και

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΑΡΝΕΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο Λοχαγός Έρρολ, ήταν ο τρίτος υιός ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέροντος κόμηντ του Ντόρινγκουρ, που μισούσε την Αμερική και τους Αμερικανούς. Όταν λοιπόν ο Λοχαγός παντρεύτηκε στη Νέα Υόρκη, ο πατέρας του δεν τον αναγνώριζε πια ως παιδί του, δηλώνοντας ότι δεν είχε να περιμένει πια τίποτ' απ' αυτόν. Ο Λοχαγός Έρρολ κατόπιν άρρώσθηκε και πέθανε, όταν ο Κέδρικ ήταν ακόμη μικρός. Μία ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε οκτώ χρόνων. Ο παππούς του έσπευσε στη Νέα Υόρκη το δικηγόρο του κ. Χαδίζαμ για να τον φέρει στο Λονδίνο. Οι δύο θείοι του είχαν πεθάνει κι' έτσι ο Κέδρικ, ύστερ' απ' το θάνατο του παππού του, θα γινόταν κόμης του Ντόρινγκουρ. Ο Κέδρικ λοιπόν με τη μητέρα του και τον κ. Χαδίζαμ, έπληγαν στην Άγγλία κι' έμειναν στη «Λόζα» όπου ο μικρός Λόρδος βρήκε τη Μαίρη, τη γριά τους υπηρέτρια και μπροστά στο τζάκι μιάς μεγάλης αίθουσας μία γάτα, που έμοιαζε πολύ με τη δική του.

9ον — Η οικονομία της έπαυλης, μιά πολύ καλή γυναίκα, είπε τότε τη Μαίρη. Έκανε όλες αυτές τις ετοιμασίες για να υποδεσθή την κυρία. Αυτή έφερε και τη γάτα για να διασκεδάσει την «Εξοχή» του, όταν θαρρείται να σας βλέπει. «Ήξερε το λοχαγό και τον αγαπούσε πολύ, όπως κατάλαβα από όσα μου είπε γι' αυτόν. Τον ήξερε από παιδί...» Ήταν πολύ δημοφιλής παιδί, μου έλεγε κι' αργότερα, πολύ δημοφιλής νέος. Ήταν πάντα για όλους γλυκομυλητός. Τότε της είπα κι' εγώ: «Ο Λοχαγός άφησε ένα παιδάκι που του μοιάζει πολύ! Δεν είδα ακόμα στη ζωή μου πλάσμα που τόσο συμπαθητικό παιδί!»

Αφού η κ. Έρρολ κι' ο Κέδρικ άλλαξαν τα ρούχα του ταξιδιού, κατέβηκαν στην τραπεζαρία, που ήταν στολισμένη με όμορφα και πλούσια επίπλα.

Μπροστά στο τζάκι, ήταν απλωμένο ένα δέμα από τίγρι. Η γάτα, που είχε πάρει από πίσω τον Κέδρικ, σαν να ένοιωσε ότι βρήκε αμέσως ένα καλό φίλο, ξεπλώθηκε πάνω σ' αυτό το δέμα. Κοντά της ξάπλωσε κι' ο μικρός Λόρδος, χαϊδεύοντάς την, χωρίς να δίνει σημασία στην κουβέντα που είχε η μητέρα του με τον κ. Χαδίζαμ.

Η συζήτηση τους γινόταν σε χαμηλό τόνο και η κ. Έρρολ φανόταν γλωή και συγκινημένη.

«Δεν είναι ανάγκη να πάω άποψη, έλεγε. Έχουμε καιρό αμείνο... Δεν μπορεί να μείνει μαζί μου κι' αυτό το βράδυ;»

Ναι, πιστεύω, ότι μπορεί... απάντησε ο κ. Χαδίζαμ, σιγανά. Θα πάω εγώ ο ίδιος στην Έπαυλη και θ' αναγγείλω στον κόμηντ τον έρχομό σας.

Η κυρία Έρρολ κύτταξε τον Κέδρικ. Ήταν ξεπλωμένος πάνω στο δέμα με τις μαύρες και κίτρινες γραμμές. Η φωτιά έριχνε το φως της στο κόκκινο από τη ζέση ποδωπό του, ενώ η γάτα ρουθιούσε πλάι του από εύχαριστη, που ένοιωσε το χέρι του Κέδρικ να την χαϊδεύει.

Δεν ξέρει ο κόμηντς τι μου παίρνει! είπε με γλυκιά φωνή η κ. Έρρολ.

Και, γυρίζοντας στο γέρο-δικηγόρο, πρόσθεσε:

«Έχετε την καλωσύνη να πείτε στην Έξοχότητά του, ότι προτιμώ να μη δεχθώ τα χρήματα...»

Ποιά χρήματα; ρώτησε ο κ. Χαδίζαμ. Θε-

λετε να πείτε για τα χρήματα, που σκοπεύει να σας πληρώσει ο κόμης;

«Ακριβώς...» Θέλω να μη δίνω τίποτα. Είμαι υποχρεωμένη να δεχθώ το σπίτι αυτό, γιατί αλλιώς θα μου ήταν αδύνατον να ζή κοντά στο αγαπημένο μου παιδί, και τον ευχαριστώ που μου το προσφέρει. Άλλα δεν μπορώ να δεχθώ τίποτ' άλλο. Μου φαίνεται ότι, αν δεχθώ τα χρήματά του, είναι το ίδιο σαν να πουλούσα το παιδί μου. Άν τώρα το δίνω, είναι γιατί το αγαπά τόσο, ώστε για χατήρι του να ξεχωρίσει και να παραβλέπει τον εαυτό μου. Επίσης γιατί νομίζω, ότι αυτό θα ευστόχων να κάνω ο πατέρας του.

Ο κ. Χαδίζαμ έβλεπε το κεφάλι του και είπε:

Ξέρετε; Φοβάμαι μήπως αυτό τον έκνευριση. Δεν θα καταλάβει...

Πώς! Νομίζω, ότι θα με καταλάβει, έμα σκεφθή λίγο... είπε η κ. Έρρολ μ' ευγενικό τρόπο. Δεν μου χρειάζονται καθόλου αυτά τα χρήματα. Πώς να δεχθώ κάτι, που μου είναι δωσθίδιου περιττό, από άνθρωπο, που με μισεί τόσο, ώστε να μου παίρνει το παιδί μου, το παιδί του γιου του;

Ο κ. Χαδίζαμ στάθηκε για λίγο σκεπτικός και ύστερα απάντησε:

Θα διαβιέσω την πρότασή σας; κυρία μου. Μονάχα φοβόμουν, όπως σας είπα, μήπως ο όρος σας αυτός προσβάλει τον κόμηντ... Είναι τόσο πεισματάρης σ' ό,τι αποφασίσει! Δεν δέχεται για κανένα ζήτημα να του φέρουν αντιρρήσεις.

Δεν θα μπορούσε ποτέ να με καταφέρει να δεχθώ από την προσφορά του περισσότερα από εκείνα που νομίζω, ότι μου επιτρέπει να δεχθώ... έλεπε η κ. Έρρολ με γλυκό τρόπο.

Θα διαβιέσω την πρότασή σας, κυρία μου, ξανάσε ο κ. Χαδίζαμ.

Και, καταγοητευμένος από τους τρόπους και τις συνήθειες που είχε με τα δύο αυτά πλάσματα, τα άφησε, για να περάσουν μαζί μιά ακόμα νύχτα.

Όταν ύστερ' από μιά ώρα ο κ. Χαδίζαμ πήγε στην Έπαυλη, βρήκε τον κόμηντ καθισμένο στην πολυθρόνα, κοντά στη φωτιά, με το αβριτικό πόδι του άνεσασμένο σ' ένα σκαμνί.

Ο κόμης έριξε μία γρήγορη ματιά στο δικηγόρο του. Ο τελευταίος κατάλαβε ότι παρ' όλο που ήθελε να φανεί ήρεμος, ήταν αρκετά συγκινημένος.

Λοιπόν, Χαδίζαμ, τι νέα; τον ρώτησε. Ο Λόρδος Φαουντλερόν κι' η μητέρα του βρίσκονται στη Λόζα, απάντησε ο δικηγόρος. Πέρασαν ώραία στο ταξίδι και είναι πολύ καλά στην υγεία τους...

Ο κόμης φάνηκε πως άνωπομονούσε.

Χαίρω πολύ, είπε απότομα. Άλλα κάθισε, σε πορκαλά, Χαδίζαμ, κάθισε καλά και πάρε να πής κάτι. «Ε, και τώρα;...»

«Η Έξοχότης του θα μείνει τη νύχτα αυτή με τη μητέρα του και αύριο θα τον φέρω στην Έπαυλη.»

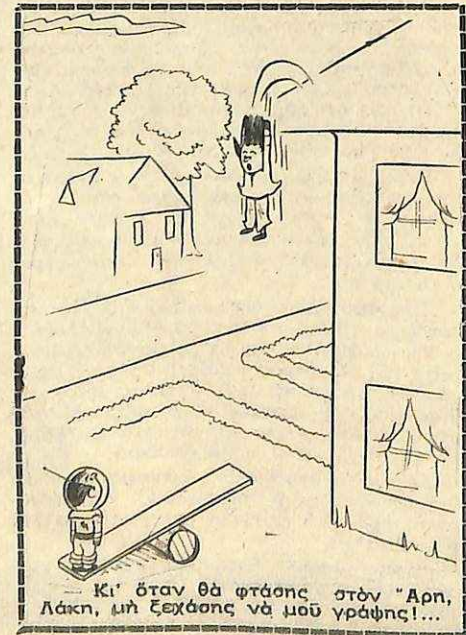
Ο κόμης έδειξε κάποια νευρικήτητα. Για να κρύψει όμως την ταράχη του, έκανε πως σκούπιζε τότε τα μάτια του και τότε τη μύτη του.

Πολύ καλά, έλεγε. Έξακολουθήστε, λοιπόν. Ξέρεις ότι σου απαγορεύω να μου γράφεις για το ζήτημα αυτό κι' έτσι δεν ξέρω τι έγινε με το παιδί. Τι πράγμα είναι;

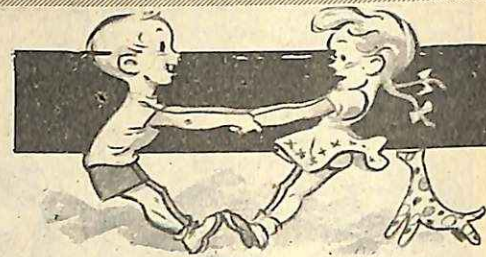
Ο κ. Χαδίζαμ πήρε ένα ποτήρι με ούτοκυ και κρατώντας το στο χέρι κάθισε.

Είναι δύσκολο να ψυχολογήσεις το χαρακτήρα ενός παιδιού, που είχε μόλις οκτώ χρόνια, έλεγε.

Θα είναι κανένα κουτό! φώναξε ο κόμης.

Κι' όταν θα φτάσει στον Άρη, Λάκη, μη ξεχάσεις να μου γράψεις!...

Θα είναι κανένα παιδί πρόστυχο και κακοφτιασμένο.

Δεν πολυκαταλαβαίνω, μεγάλα πράγματα από παιδιά, απάντησε ο δικηγόρος, αλλά μου έκαναν εντύπωση οι καλοί τρόποι του...

Είναι γερό, είναι δυνατό; ρώτησε ο κόμης.

Είναι, πολύ γερό, όπως φαίνεται απ' το εξωτερικό του!

Είναι καλοφτιασμένο;

Ο κ. Χαδίζαμ χαμογέλασε. «Αμέσως πέρασε στο νου του η μορφή του δημοφώνου και χαριτωμένου παιδιού, την στιγμή που ήταν ξεπλωμένο μπρός στο τζάκι, δίπλα στη γάτα.»

Είναι μάλλον όμορφο παιδί, αν και δεν είμαι κανένας σπουδαίος κριτικός, απάντησε πάλι. Νομίζω, ότι θα τον βρήτε πολύ πιο διαφορετικό από τα παιδιά μας που είναι εδώ στην Άγγλία...

Δεν αμφιβάλλω! έλεγε ο κόμης, βγάζοντας έναν άναστεναγμό, γιατί τον σούδωσε ο πόνος του παιδιού του. Θα είναι κανένας αθάνατος, όπως όλας τ' Αμερικανάκια!...

Αυθάδης δεν είναι η δική σου λέξη, έλεγε ο κ. Χαδίζαμ με τον ίδιο τρόπο. Περισσότερο είναι παιδί, που με την εξυπνάδα του και την παιδική του αφέλεια, έχει κάτι, το παράξενο για την ηλικία του.

Αυθάδεια Αμερικανική και τίποτ' άλλο, έλεγε ο πεισματάρης κόμης. Τό ξέρω εγώ καλά! Το λένε αυτό άρροος και τολμή και όμως δεν είναι παρά προσηυχία και αυθάδεια!...

Ο κ. Χαδίζαμ νόμισε ότι δεν έπρεπε να του αντιμιλήσει. Πολύ λίγες φορές έδινε αμέσως απαντήσεις στον ευγενικό μυλόδρο. Απόφραγε μάλιστα όταν το πόδι του πονούσε από τα αβριτικά. Έκανε λοιπόν, πως έπινε το ούτοκυ του και είπε:

Έχω κάτι να σας διαβιέσω από την κ. Έρρολ...

Δεν με πολυενδιαφέρουν οι παραγγελίες της! απάντησε κατασφρίζοντας ο κόμης. «Οσο λιγότερο θα μου μιλούσαν γι' αυτήν, τόσο το καλύτερο!...»

Αυτό όμως να σας πω από μέρους της κυρίας Έρρολ είναι σπουδαίο. Προτιμάει, μου είπε, να μη δεχθώ τα χρήματά, που της προσφέρετε...

Ο κόμης κάπως συγκινηθηκε.

Τι σημαίνει αυτό; φώναξε.

Λέει, ότι δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, αφού μάλιστα οι σχέσεις σας δεν είναι διώλου φιλικές...

Ακριβώς! Καθόλου φιλικές! έλεγε φουρκισμένος ο κόμης. Μάλιστα, σας το ξαναλέω: Καθόλου φιλικές! Την μισώ! Είναι μία ποιητική, μία φιλοχρηματική! Όχι, δεν θέλω ούτε να την δω, ούτε να την ακούσω!

Έχετε δίκιο, μυλόδρο, να τη λέτε φιλοχρηματική. Αυτή, βλέπετε, δεν ζητάει τίποτα. «Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

«Επειδή δεν έχει ανάγκη από αυτά τα χρήματα, που θα πω σ' εσάς, να μη ξεχάσετε!...»

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τό δικαστήριο του Θεού

Έδώ και πολλά χρόνια ζούσε σ' ένα μακρινό χωριό μιά φτωχή νέα. Η Ζανίνα, όπως την έλεγαν, ήταν από πολύ πλούσιο πατέρα. Μα ο δυστυχος έχασε την περιουσία του στο εμπόριο κι' άφησε την οικογένειά του στο δρόμο.

Η Ζανίνα, βλέποντας τώρα τους γνωστούς της να της φέρνονται με περιφρονησι, έφυγε από τον τόπο της. Πήγε σ' ένα χωριό όπου δεν την ήξερε κανείς κι' εκεί άρχισε να δουλεύει σκληρά για να ζήσει. Σε λίγο καιρό, επειδή ήταν εργατική και φρονιμή, τη ζήτησε ένα καλό παλληκάρι και την έκανε γυναίκα του.

Πέρασαν έτσι οκτώ χρόνια. Η Ζανίνα με τον άντρα της και τα παιδιά τους, που τότε έβλεπαν καλά το άλλο πέντε χρόνια, ζούσε ευτυχισμένη.

Μα ξαφνικά, έχασε τον άντρα της κι' έμεινε έρημη κι' άπροστάτευτη. Έκανε όμως κουράγιο, γιατί είχε ν' αναθρήνη τα παιδιά της. Κι' άρχισε πάλι να δουλεύει και γυρίζοντας το βράδυ φρόντιζε το νοικοκυριό της, έρραβε και μάθαινε γράμματα στα όρφανά της.

Όλοι ιστό χωριό, λοιπόν, θαυμάζανε τη Ζανίνα.

Ένα πρωί, φεύγοντας για τη δουλειά της, άφησε τα παιδιά της έξω για να παίξουν και να περάσουν λίγο αέρα.

Μανούλα, της είπε το μικρό, θέλω με λίγο χάρμα για να χτίσουμε με τούβλα ένα φουρνάκι...

Θα σας φέρω εγώ! του αποκρίθηκε η Ζανίνα.

Και για να ευχαριστήσει τα παιδιά της, πήγε στην παρά πάνω γειτονιά. Εκεί ο δήμαρχος του χωριού, είχε κουβαλήσει χάρμα κι' άσβεστη για να χτίσει το μαγαζί του.

Η Ζανίνα, πήρε μιά χούφτα χάρμα, και γύρισε να το δώσει στα παιδιά της. Μιά άγρια φωνή όμως την έκανε να σταματήσει.

Ε, κυρά, ποιος σου δώσε το δικαίωμα να παίρνεις το ξένο χάρμα; Εγώ έχω πληρώσει λεφτά για να το κουβαλήσω ως εδώ! της είπε ο δήμαρχος.

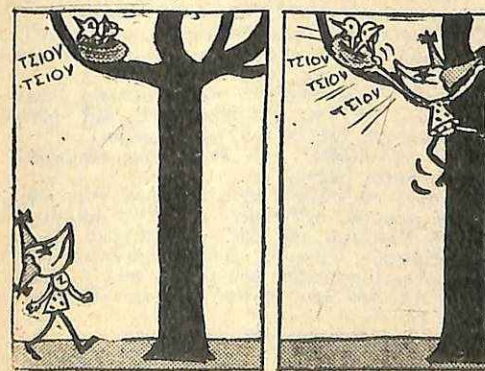
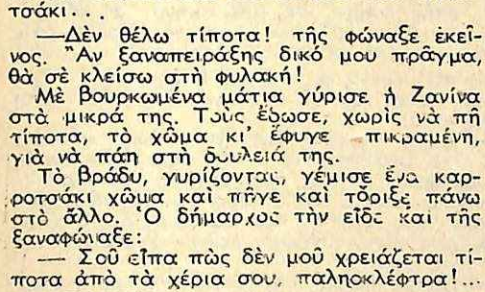
Κύριε δήμαρχε, αποκρίθηκε η Ζανίνα, πήρα μόνο μιά χούφτα για να δώσω λίγη χαρά στα παιδιά μου. Το βράδυ, που θα γυρίσω, θα σου κουβαλήσω ένα καροτσάκι...

Δεν θέλω τίποτα! της φώναξε εκείνος. Αν ξαναπειράξεις δικό μου πράγμα, θα σε κλείσω στη φυλακή!

Με βουρκωμένα μάτια γύρισε η Ζανίνα στα μικρά της. Τους έβλεπε, χωρίς να πη τίποτα, το χάρμα κι' έφυγε πικραμένη, για να πάει στη δουλειά της.

Το βράδυ, γυρίζοντας, γέμισε ένα καροτσάκι χάρμα και πήγε και τσούξε πάνω στο άλλο. Ο δήμαρχος την είδε και της ξαναφώναξε:

Σου είπα πως δεν μου χρειάζεται τίποτα από τα χέρια σου, παλληκλέφτρα!...

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζανίνα, υπερήφανη όπως ήταν, πληγώθηκε κατάκαρδα και πήγε στον παπιά του χωριού για να εξομολογηθεί τον πόνο της.

Παιδί μου, της είπε εκείνος, εγώ έχω καθήκον να σου δώσω μιά συμβουλή: Συγχώρησε το δήμαρχο και δώσε τόπο στην όργη σου!

Μα δεν είμαι κλέφτρα!... Τι θα πούν τα παιδιά μου, αν το μάθουν;...

Πήρε το δρόμο η Ζανίνα και πήγε στο δάσκαλο του χωριού. Είπε και σ' αυτόν τον πόνο της και του ζήτησε να τη βοηθήσει.

Πώς μπορώ, του είπε, ν' αφήσω στα παιδιά μου την προσβολή αυτή; Αύριο θα τους λένε ότι έχουν μιά μητέρα κλέφτρα!

Μα στον πάρεδρο, πούμε σήμερα δήμαρχος του χωριού, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα... της εξήγησε εκείνος.

Ο δήμαρχος, που έμαθε στο μεταξύ, ότι η Ζανίνα ζητούσε την τιμωρία του, έτρεξε στην αστυνομία και την κατήγγειλε ότι είναι κλέφτρα.

Η Ζανίνα παρουσιάστηκε στον αστυνόμο και του μίλησε μ' όλο τον πόνο της ψυχής της.

Εκείνος, όταν έμαθε το λόγο που πήρε τη χούφτα το χάρμα, της έδωσε δική. Ευχαριστήμένη τώρα η Ζανίνα γύρισε κοντά στα παιδιά της.

Ο κακός όμως δήμαρχος την τράβηξε και στο δικαστήριο. Κι' επειδή είχε πολλά ψέμματα, ο δικαστής έβαλε στη Ζανίνα ένα μεγάλο πρόστιμο.

Εκείνη γύρισε τότε στο σπίτι της κλαίγοντας.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί η Ζανίνα πήρε τα όρφανά της κι' έφυγε, αφήνοντας ένα χαρτάκι που έγραφε: «Αφού ο δήμαρχος κατάφερε να με δικάσει το δικαστήριο των ανθρώπων, εγώ θα παρακαλέσω το Θεό να τον δικάσει κι' αυτόν με τη σειρά του.»

Πέρασε μιά μέρα, δύο κι' η Ζανίνα δεν φαινόταν πούθενά. Τότε οι γειτονισές της χτύπησαν την πόρτα της.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η γάτα

Η γάτα μας κρυφά παραμονεύει, να πιάσει ποντικό, θάρρω, γυρεύει. Τό τί μας τρών οι ποντικοί γνωρίζω και να τους κυνηγας, δεν σ' εμποδίζω.

Άλλ' όταν όμως βλέπω να τον πιάνει και με τα δόντια αυτά να τον δαγκάει, (νψ),

τά νύχια να του μπήγνουν τα μεγάλα, ώ! τον λυπάμαι τόν φτωχό μιά στάλα!

Αφού πεινάει και θέλει να χορτάσει πώς δεν τον τρώς ευθύς αφού τόν πιάσει, (ος),

αλλά προτού, κακιά, να τόν ξεσκίσκς κυττάς να παίξας, να τόν βασανίσκς;

Α! γάτα, τί σκληρόκαρδη πού θάσαι! Τό ποντικάκι διώλου δεν λυπάσαι...

Μας κανείς πίν καλή, και σ' αγαπάμε, αλλά από σέ το σκύλο προτιμάμε!...

Ι. ΠΓΛΕΣΗΣ

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα πρωτότυπο καπέλλο

Η Ζωίτσα χαρίζει στη μητέρα της ένα

Η βειροήνα της ερώμμου

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ηταν αρραβωνιασμένος από πολύν καιρό, ο Μάριος Ριμιέρι, απ' τα παιδικά του χρόνια. Καί, μ' όλο που γλεντούσε τη ζωή του, σαν όμορφος και πλούσιος νέος που ήτανε, δεν είχε σκεφθεί ποτέ να διαλύση τὸν αρραβώνα του. Μὰ νά, πού τώρα, στὸ ταξίδι του αὐτὸ στὴν Αἴγυπτο — τὸ τελευταίον, πρὶν ἀπ' τοὺς γάμους του — ἡ Τύχη εἶχε φέρει στὸ δρόμο του τὴ Λουίζα, ντὲ Κλερμόν, μὲ τὸ ἀγαλαμπένιο κορμί, τὰ ξανθοκόκκινα μαλλιά καὶ τὰ βυσινία της χεῖλια...

Ἡ Λουίζα ἔμενε μὲ τὴ μητέρα της στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο μ' αὐτόν, τὸ καλύτερο τοῦ Λούξορ. Ἡ σοβαρὴ συμπεριφορά της καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸ της ὄνομα, ἔκαναν τὸ Μάριο ν' ἀποκλείσει κάθε σκέψη γιὰ μιὰ περαστικὴ περιπέτεια μαζί της. Κι' ὅμως τὴν εἶχε ἐρωτευθῇ τρελλὰ, παράφορα. Μὰ δὲν μπορούσε καὶ νὰ ξεχάσει τὶς ὑποσχέσεις καὶ τὴν παλαιὰ στοργή, πού τὸν ἔνωσαν μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του...

Τ' ἀπόγεμα ἐκεῖνο, συνάντησε τὴ Λουίζα καὶ τὴ μητέρα της στὶς κούρσες. Οἱ δύο γυναῖκες παρακολουθοῦσαν μ' ἐνδιαφέρον τὶς γκαμήλες πού τρέχανε στὸ στίβο. Ὁ Μάριος εἶχε καθήσει κοντὰ τους, κι' ὅταν ἡ Λουίζα, γελαστὴ καὶ κόκκινη, ἔσκυβε νὰ τοῦ μιλήσει, μεθοῦσε ἀπ' τὴν ἐπαφὴ τοῦ κορμιοῦ της.

Στὸ διάλειμμα, ἕνας Βεδουῖνος ἀγωγιάτης πλησίασε τὶς δύο γυναῖκες. Ἡ Λουίζα τὸν διάταξε νὰ πάη νὰ τὴν πάρη τ' ἄλλο πρωί, στὶς 8.

Θὰ πάω στοὺς Τάφους τῶν Βασιλέων, ἐξήγησε στὸ Μάριο. Ἡ μαμά, ὅμως, θὰ μείνῃ στὸ ξενοδοχεῖο. Μπορεῖτε νὰ τὴς κρατήσετε συντροφιά.

Ὁ νέος δὲν τόλμησε νὰ τὴς ζητήσῃ νὰ τὴ συνοδέψῃ, μιὰ καὶ φαίνονταν πὼς δὲν τὸ θέλε. Μὰ, καθὼς ἔδιναν σὲ λίγο ἀπ' τὶς κούρσες, βρήκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν βεβαιώσει μιὰ στιγμή καὶ νὰ τὴς πῇ σιγανά:

— Θέλω νὰ σὰς δώ! Ἔχω νὰ σὰς πῶ τόσα πράγματα...

Φανήτε καλὴ, Λουίζα, πῶστε μου πού καὶ πότε!

— Ἀπόψε, τὰ μεσάνυχτα, στὸ ναὸ τοῦ Λούξορ! τοῦ ψιθύρισε ἡ νέα, βιαστικά, γιὰτὶ ἡ μητέρα της εἶχε σταματήσει

—Θὰ μὲ ἤθελες στὴ σκηνή σου, στὴν ἔρημο; τὴν ρώτησε βραχνά.

γιὰ νὰ τὴν περιμένῃ.

Μόλις ἡ κ. ντὲ Κλερμόν ἔμεινε μόνη μὲ τὴν κόρη της, στὸ ξενοδοχεῖο, τὴς εἶπε θυμωμένη:

— Εἶσαι τρελλή! Σ' ἀκούσα πού τοῦδινες ραντεβού γι' ἀπόψε... Θές νὰ τὰ θαλασπώσης πάλι ὅλα, ὅπως ἔκανες μὲ τὸ λόρδο "Ι-σηγκ;... Δὲν σ' ἀφίω οὔτε στιγμὴ μονάχη μ' ἕναν ἄντρα, γιὰτὶ ἔχεις φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία καὶ λίγα μυαλά... Μὴν ξεχνᾷς πὼς ξοδεύουμε ἐδῶ τὰ τελευταῖα μας λεφτά, γιὰ νὰ μπλέξῃς ἐνα σύζυγο!

— Μὰ αὐτὸς εἶν' ἀρραβωνιασμένος. Πρέπει νὰ τὸν ξετρελλάνω, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ μὲ παντρευθῇ!

— Ὅχι, ἀγαπητή μου. Εἶναι ὀνειροπόλος, ἰδεαλιστής. Γελίεσαι, ἀν νομίζῃς πὼς μπορεῖς νὰ τὸν κατακτήσῃς μόνο μὲ τὶς αἰσθήσεις... Ἀκούσε με ἐμένα, πού ἔχω πείρα ἀπ' τοὺς ἄντρες...

Καί, πραγματικά, ἡ κ. ντὲ Κλερμόν ἦταν χορεύτρια τοῦ καμπάρε, πρὶν παντρευθῇ, κι' εἶχε πολυτάραχο παρελθόν...

Τὸ βράδυ αὐτό, γιὰ ἰαχὴ ἡσυχία τὸ κεφάλι της, κλείδωσε τὴν κόρη της στὴν κάμαρά της...

Ὁ Μάριος περίμενε σχεδὸν ὅλη τὴ νύχτα στὸν ἀρχαῖο ναὸ τοῦ Λούξορ, κάτω ἀπὸ ἕνα τεράστιον πέτρινο ἀγαλμα.

Τὰ δεινὰ μέρημά του γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ Βεδουῖνος ἀγωγιάτης περίμενε, ξαπλωμένος χάμω, δίπλα σὲ δύο στολισμένα μουλάρια.

Μιὰ ἰδέα πέρασε ξαφνικά ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ νέου. Μὲ μερικὰ πιάστρα, κατάφερε τὸν ἀγωγιάτη νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴ θέσι του.

Ἐτρεξε ὕστερα στὴν κάμαρά του καὶ ντύθηκε Βεδουῖνος.

Εἶχε πάρει μαζί κι' ἕνα ὕψο, πού σκούρινε τὸ δέρμα, στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χέρια. Ὅταν τὸ μεταξέρισε κι' αὐτὸ καὶ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, ἦταν τελείως ἀγνωστός.

Καί, πραγματικά, ἡ Λουίζα δὲν κατάλαβε τίποτα. Ὅταν ὁ ἀγωγιάτης τὴς δικαιολογήθηκε πὼς ἦταν ἀρρωστος καὶ πὼς θὰ τὸν ἀντικαθιστοῦσε ὁ σύντροφός του, ἔβριξε μὴ ἀδιάφορη ματιά στὸ μεταμφιεσμένο Μάριο.

Τὶ ὁμορφὴ πού ἦτανε!... Μιὰ παράξενη συγκίνησι ἔκανε τὴν καρδιά τοῦ νέου νὰ τρέμῃ.

«Μόλις βρεθῶμαι μόνος, θὰ τὴς μιλήσω! σκέφθηκε. Κι' ἂν μ' ἀγαπήσῃ! αὐτὴ, θὰ γράψω ὅλη τὴν ἀλήθεια στὴν ἀρραβωνιαστικιά μου καὶ θὰ τὴς ζητήσω νὰ μ' ἀφίση ἐλεύθερο».

Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, ἡ Λουίζα τὸν ρώτησε ξαφνικά, κυττάζοντάς τον ἐπίμονα στὰ μάτια:

— Πῶς σε λείε;

— Μαχαμέτ μπὲν Ἀλῆ...

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, βρέθηκαν μόνοι οἱ δύο τους, στὴν ἔρημο.

— Βοήθησε με νὰ κατεβῶ, Μαχαμέτ, εἶπε ξαφνικά ἡ κοπέλλα. Εἶμαι κουρασμένη...

— Ἀς καθήσουμε λίγο ἐκεῖ, στὴν οἰκία. Ἐνῶ θὰ ξεκουραζόμαστε, θὰ μοῦ διηγηθῇς κάτι...

Ὁ Μάριος κύτταξε μακριὰ κι' ἄρχισε ὕστερα, κάνοντας ἀθέλητα τὴ φωνὴ του διαφορετικὴ ἀπ' τὴ συνήθειά της:

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴ ζωὴ μου... Μένω ἐδῶ, στὴν ἔρημο, σὲ μιὰ σκηνή. Ἡ οἰκογένειά μου εἶναι παλαιὰ κι' εὐγενική. Τρέχει στὶς φλέβες μας τὸ αἷμα τοῦ Προφήτη!

— Κι' ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ ἔρημος... Ἄν ἤθελα νὰ μείνω, θὰ μούδινες λίγη θέσι στὴ σκηνή σου;

Ἡ φωνὴ τὴς Λουίζας ἦταν τώρα γλυκεῖα καὶ λίγο βραχνή. Τὰ μάτια της εἶχαν θολώσει ἐλαφρά... Μιὰ παράξενη κι' ὀδυνηρὴ ἀνατριχίλα ἔσφιξε τὴν καρδιά τοῦ Μάριου. Τοῦ φάνηκε πὼς ἔδλεπε μιὰ καινούργια γυναῖκα.

Ἐκεῖνη εἶχε ζυγώσει πολὺ τὸ κεφάλι της στὸ δικό του.

— Θὰ μ' ἤθελες στὴ σκηνή σου, μόνη μαζί σου, στὴν ἔρημο; τὸν ἐναρώτησε βραχνά.

Ὁ Μάριος ἀναστατώθηκε ἀπὸ κατὰπληξι, ἀγανάκτησι καὶ μιὰ παράξενη ζήλεια γιὰ τὸν ἄραϊο Βεδουῖνο, πού παρίστανε.

Ἀρπάξε τὴ Λουίζα ἀπ' τὸ μπράτσο, ἐλπίζοντας πὼς θὰ τοῦ ἀντισπεκόταξε. Μὰ αὐτὴ δὲν ἐπιχείρησε διόλου νὰ τοῦ ξεφύγῃ...

Ἦταν στὴ διάθεσί του, ἔτσι ὅπως ὀνειρευόταν ἀπὸ τόσες μέρες...

Μὰ, ἀντὶ νὰ σβύσῃ τότε τὴ δίψα του, τὴν ἔσπρωξε μακριὰ, ἀπότομα. Ἡ ζήλεια του εἶχε φέρει τὸ λυτρωμό του ἀπ' τὴ γοητεία της.

— Ἐμπρός, ἔμπρός, ἀνέβα γρήγορα στὸ μουλάρι σου! φώναξε. Δὲν ξέρεις πὼς ὁ Ἀλ-λαχ τιμωρεῖ τὸν ἀπίστο πού θὰ νυχτωθῇ στὴν ἔρημο;...

Καί γύρισαν πίσω στὸ ξενοδοχεῖο.

M. NT' APA

Συναρπαστικὸ ἐπιστημονικὸ-φантаστικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ "Ἀξελ Καμερον"

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τὸ ἔτος 2.007, φτάνουν στὴ Γῆ με ἱπταμένους δίσκους ἀπὸ κάποιον μακρινὸ πλανήτη κατὰ διτὰ γλῶσση, ὡς τὶς μέθοδους, πού κολλᾶνε στὴν πλάτη τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς ὑποδουλώνουν, καθιστώντας τοὺς τυφλὰ ὄργανά τους, ὡς νευρὸσπαστά. Τὰ πρῶτα ἀπ' αὐτὰ προαγεῖνώνται στὴν Αἰόδια καὶ ἀρχίζουν τὴ δράσι τους ἀπ' τὴν πόλιν Ντὲ Μόιν. Ὁ σκοπὸς τους εἶναι νὰ ὑποτάξουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Διευθυντὴς μιᾶς ἐιδικῆς ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας ἀναλαμβάνει τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τους, μαζί μὲ τοὺς πράκτορές του Σάμ καὶ Μαίρη. Πηγαίνουν ἀμέσως στὸ Ντὲ Μόιν, ὅπου συναντοῦν ὅμως μεγάλες δυσκολίες, γιὰτὶ οἱ περισσότεροι κάτοικοι ἔχουν ὑποδουλωθῇ σ' αὐτὰ τὰ παράσιτα καὶ κάνουν τὸ κάθε τι, μὲ τὴν καθοδήγησι τῶν ἰδίων, γιὰ ν' ἀποκρύψουν τὴν ὑπαρξί τους. Ἡ παρουσία τῶν παραιοῦν φανερώναται μόνο ἀπ' τὴ μικρὴ καμπούρα πού σχηματίζουν στὴν πλάτη τῶν ἀνθρώπων, κάτω ἀπ' τὰ ρούχα τους. Ἀφ' οὗ ἀναγκάζονται νὰ σκοτώσουν τὸ διευθυντὴ τοῦ σταθμοῦ τηλεφωρίας τοῦ Ντὲ Μόιν, πού εἶναι ὄργανον τῶν παραιοῦν. Οἱ τρεῖς πράκτορες προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὸν Πρόεδρο τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν νὰ πάρῃ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ντὲ Μόιν, πού εἶναι ὄργανον τῶν παραιοῦν, ὅτι εἶναι ὄργανον τῶν παραιοῦν.

Μὰ, ὅπως ἕνας ἐμπειρος καβαλλάρης δὲν θὰ σκότωνε ποτὲ ἕνα καλογυμνασμένο ἄλογο, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν θέσι του ἐνῶ ἄλλο ἀγνωστό, ἔτσι κι' ὁ ἀφέντης μου δίσταζε ἴσως ν' ἀπαλλάχῃ ἀπὸ μένα. Προτιμοῦσε ἀκόμη νὰ ζῇ κρυμμένος μαζί μου καὶ νὰ μὲ φυλάξῃ.

Σὲ λίγον καιρὸ, ἀρχισα νὰ κυκλοφορῶ στοὺς δρόμους, γιὰτὶ ὅλη ἡ πόλις εἶχε γίνει πιά δική μου. Δὲν θέλω νὰ πῶ μ' αὐτὸ πὼς ὅλοι οἱ κάτοικοι εἶχαν μιὰ καμπούρα στὴν πλάτη. Ὅχι, αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ, γιὰ τὴν ὥρα, γιὰτὶ δὲν διαθεταμε ἀκόμη ἀρκετοὺς «ἀφέντες».

Ἄλλ' οἱ «θέσεις-κλειδιά» τὴς πόλεως, βρίσκονταν ὅλες στὰ χέρια μας, ἀπ' τὸν ἀστυφύλακα τῆς Τροχαίας ὡς τὸ δημαρχο, ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας ὡς τοὺς κληρικούς κι' ὅλους ἐκείνους πού εἶχαν κάποια σχέσι μὲ τὶς συγκοινωνίες καὶ τὴ μετάδοσι πληροφοριῶν.

Οἱ ἄλλοι, ὁ πολὺς κόσμος, ἐξακολουθοῦσαν ἡσυχά τις δουλειές τους, χωρὶς νὰ ὑποψιάζονται κὰν αὐτὴ τὴν κρυφὴ κυριαρχία μας.

Φυσικά, ἂν κάποιος μὰς γινόταν ἐμπόδιο, εἴτε θέλοντας, εἴτε ὄχι, τὸν βγάλαμε ἀμείλιχτα ἀπ' τὴ μέση.

Ἐκεῖνο πού ἐνοχλοῦσε περισσότερο τοὺς «ἀφέντες» μας, ἦταν ἡ δυσκολία πού εὕρισκαν γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσουν ἀπὸ μακριὰ. Περιορίζονταν ἀναγκαστικά σὲ ὅσα μπορούσαν νὰ ποῦν — γιὰ λογαριασμὸ τους — οἱ σκλάβοι τους, μὲ τὴν ἀνθρώπινη γλῶσσα καὶ μὲ τὶς συνηθισμένες μεθόδους.

Ἐξ ἄλλου, ἐφ' ὅσον δὲν μπορούσαν ἀκόμη νὰ ἐκσφαλίσουν ὁλόκληρες τὶς γραμμὲς ραδιοεπικοινωνίας, ἔπρεπε νὰ στέλνουν τὰ μηνυματά τους μὲ κρυφὰ.

Μικρὲς Ἱστορίες

Τὸ τρύπιο παλτό

Ὁ ἐμποροπακάλης Γραβιέρους γυρίζει μὲ γεμάτες τὶς τσέπες χρήματα στὸ σπίτι του. Σὲ μιὰ διασταύρωσι ὁ μὴν τὸν πλησιάζει ἕνας ὑπόπτος τύπος καὶ τοῦ προτείνει τὸ περιστρωφὸ του, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ λέει:

— Τὰ λεφτά σου ἢ τὴ ζωὴ σου!

Ὁ Γραβιέρους διαμαρτυρεῖται, ἀρχίζει τὰ παρακάλια, βάζει τὰ κλάματα, μὰ τίποτα!

— Σοῦ εἶπα νὰ διαλέξῃς τὰ λεφτά ἢ τὴ ζωὴ σου, ἀλλὰ νὰ ξέρῃς ὅτι αὐτὸ πού κάνεις δὲν εἶναι σωστό! τοῦ ἀπαντᾷ ψευδοκλαίοντάς ὁ Γραβιέρους. Ἐγὼ εἶμαι ἐπιτροπὸς στὴ ἐκκλησία καὶ τὰ λεφτά πού θέλεις νὰ μοῦ πάρῃς ἀνθρώπων στοὺς φτωχοὺς τῆς ἐνορίας! Τοὺς καταδικάζεις ἐτοί νὰ μείνουν νηστικοί!... Ἐπειτα, εἶναι καὶ τ' ἄλλο: Πῶς θὰ πιστέψουν ὅτι μὲ ἡγορεύῃς; Ὅτι νομίζουν πὼς εἶμαι ἕνας καταχραστής. Γι' αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλέσω κάτι...

— Λέγε νῆρηγορά! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ληποδύτης.

Ὁ Γραβιέρους τότε βγάζει τὸ παλτό του καὶ λέει:

— Πυροβόλησε τὸ παλτό μου, γιὰτὶ ἐτοί μόνον θὰ πιστέψουν, μὲ τὶς τρύπες πού θάχῃ ἀπὸ τὶς σφαῖρες, ὅτι μοῦ κλέψανε τὰ χρήματά τους.

Ὁ ληποδύτης δέχεται καὶ πυροβολεῖ τὸ παλτό.

— Ρίξε κι' ἄλλο, τοῦ λέει ὁ Γραβιέρους.

Ἐκεῖνος ἀναπυροβολεῖ.

— Κι' ἄλλο! ἐπιμένει ὁ Γραβιέρους.

Ὁ ληποδύτης ἀναρίσκει. Μὰ στὴν ἑκτὴ φορὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ πιά τὸν ἐμποροπακάλην.

— Δὲν ἔχω ἄλλη σφαῖρα! τοῦ λέει.

— Αὐτὸ ἤθελα κι' ἐγὼ, καλὸπαῖδι!... Καὶ βγάζοντας νῆρηγορα ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα σουβιά, ὁ Γραβιέρους λέει: Ὁ ληποδύτης:

— Ἄντε τώρα, τὰῖθα νὰ νὰ πάμε στὸ Τυφμα!...

πτογραφικὸ κώδικα, ὡς ἐκεῖνον πού εἶχε μεταχειρισθῇ γιὰ νὰ παραγγεῖλω τὸ πρῶτο φορτὶο «μεταφορικῶν κυττάρων».

Αὐτοί, ὅμως, οἱ τρόποι συνεννοήσεως, μὲ τὴ μεσολάβησι τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἀρκοῦσαν τελείως γιὰ τὶς ἀνάγκες τους. Χρειάζονταν, λοιπόν, νῆρηγορα, σὺν σὲ ἐπαφὴ καὶ σὲ «ἀπ' εὐθείας ἐπικοινωνίας», σῶμα μὲ σῶμα, γιὰ νὰ συντονίζον τὴ δράσι τους.

Ἀκριβῶς γιὰ μιὰ τέτοια ἐπικοινωνία μὲ στείλανε στὴ Νέα Ὁρλεάνη.

Βγήκα τὸ πρωὶ στὸ δρόμο, ὅπως συνήθως, πῆχα στὸ σταθμὸ ἐπιβίβασης τῶν ἀεροπορικῶν καὶ ζήτησα ἕνα ταξί. Ἦμουν ἐτοιμὸς ν' ἀνέβα σ' αὐτό, ὅταν ἕνας γέρος κύριος μὲ πρόλαβε, μ' ἔσπρωξε κι' ἀνέβηκε πρώτος.

Πῆρα ἀπ' τὸν «ἀφέντη» μου τὴ διαταγὴ νὰ τὸν σκοτώσω. Μὰ ἡ διαταγὴ τοῦ αὐτοῦ ἀντικαταστάθηκε ἀμέσως ἀπὸ μιὰ ἄλλη: νὰ ἐνεργήσω μὲ φρόνησι, χωρὶς νὰ βιασθῶ.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπα στὸ γέρο, ἀλλὰ τὸ ταξί αὐτὸ εἶναι δικό μου.

— Κάνετε λάθος, κύριε, μοῦ ἀπάντησε. Δικό μου εἶναι.

— Μπορῶ νὰ δῶ τὸν ἀριθμὸ πού σὰς ἔδωσε ὁ ὑπάλληλος;

— Ἦξερα πὼς τὸν κρατοῦσα ἔτσι, γιὰτὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ταξί ἀντιστοιχοῦσε μὲ τὸ δικό μου εἰσιτήριο. Ὡστόσο, ὁ γέρος δὲν τάχαζε.

— Ποῦ πάτε; μὲ ρώτησε.

— Στὴ Νέα Ὁρλεάνη, ἀπάντησα (κι' ἔμαθα ἐτοί γιὰ πρῶτη φορὰ τὸν προορισμὸ μου).

— Τότε δὲν θὰ σὰς εἶναι δύσκολο νὰ μ' ἀφίστες στὴ Μέρφις, περνώντας ἀπὸ κεῖ.

Κουνήσα τὸ κεφάλι μου ἀρνητικά.

— Δὲν εἶναι στὸ δρόμο μου, ἀπάντησα.

— Μιὰ μικρὴ λοδοδρόμησι... Δὲν θὰ χάσετε περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἐπείμεινε ὁ γέρος, νευριασμένος. Δὲν μπορεῖτε νὰ χέτε μονοπώλιο ἐνῶ ὁλόκληρο ἀεροταξί, δίχως σοβαρὸ λόγο.

Καί προσέθεσε, γυρίζοντας στὸν πιλότο:

— Σὰς παρακαλῶ, ἐξηγήστε τὸν κανονισμό στὸν κύριο ἀπὸ ἐδῶ.

Ἐκεῖνος ἔπαψε μιὰ στιγμὴ νὰ ζυγντὰ τὰ δόντια του κι' ἀπάντησε:

— Λίγο μὲ νοιάζει, ἐμένα. Παίρνω τὸν πελάτη καὶ τὸν πηγαίνω ὅπου θέλει. Αὐτὸ εἶν' ὁλο...

Κανονιστὰς τὰ μεταξύ σας καὶ μὴ μὲ χασομερᾶτε.

Δίστασα μιὰ στιγμὴ, γιὰτὶ δὲν εἶχα πάρει ἀκόμη διαταγές. Ὑστερὰ ἀνέβηκα κι' ἐγὼ στὸ ταξί καὶ εἶπα στὸν πιλότο:

— Στὴ Νέα Ὁρλεάνη. Νὰ περάστε ὅμως ἀπ' τὴ Μέρφις.

Ἐκεῖνος ἀναστήκωσε ἀδιόφορα τοὺς ὤμους του καὶ ἐξήγησε. Ὁ συνταξιδιότης μου ἔπαψε νὰ μοῦ δίνῃ προσοχὴ, μιὰ κι' εἶχε ἱκανοποιηθῇ πιά ἡ ἐξίωσί του.

Όταν άπογοιωθήκαμε, άνοιξε μία τσάντα που είχε μαζί του, κι άπλωσε μερικά χαρτιά πάνω στα γόνατά του. Τόν κτύπησε άδύσφορα. "Υστερα όμως άλλαξα θέσι, ώστε να μπορώ να τραβήξω ευκολότερα το πιστόλι μου.

Ο γέρος κύριος άπλωσε άπτόμα το χέρι του κι άρπαξε το δικό μου.

Στη φυσιογνωμία του ζωγραφίστηκε το σατανικό χαμόγελο του Διευθυντή.

Συνήθως, ήμουν ταχύτατος στη δράση μου. Μά, αυτή τη φορά, με δυσκόλευε κάπως το ότι όλες οι ιδέες μου έπρεπε να μεταδιδασθούν στον «άφεντη» μου, γιά να τις εξετάσει και να μου τις επιστρέψει σαν διαταγές ενεργείας. Πόση καθυστέρηση προκαλούσε αυτή η διαδικασία! Δεν ξέρω...

Πάντως, τη στιγμή που τραβούσα το όπλο μου, άνοιωσα την κάννη ενός πιστολιού να κολλήσιν στα πλευρά μου.

Φρόνιμα! μου σύστησε ο Διευθυντής.

Συγχρόνως, έκαμε μία κίνηση με τ' άλλο του χέρι. "Ενοιωσα ένα έλαφο τοίσιμπα ενέσεως στο πλευρό και κυκλοφόρησε σ' όλο μου το σώμα, σάν ζεστό κύμα, μία ισχυρή δόσι «Μορφέως». Έκανα μία δεύτερη και μάταιη προσπάθεια να τραβήξω το όπλο μου. "Υστερα έχασα πιά τις αισθήσεις μου...

"Ακουγα τώρα άκαθόριστες διμιλίες γύρω μου. Κάποιος με μετακινούσε άπτόμα.

Προσέχτε αυτή τη μαίμου! έλεγε ένας άλλος.

Και μία δεύτερη φωνή του άπαντούσε:

— Δεν υπάρχει κίνδυνος. Της έχουμε κόψει τους τένοντες.

— Ναί, αλλά της μένουν τὰ δόντια της.

"Καλά τὸ είπατε! σκέφθηκα με μανία "Ελα πιό κοντά μου, και θα δής αν έχω δόντια ή όχι!"

Αυτό που είχαν πη γιά τους τένοντές μου, μου φάνηκε πραγματικό. Άληθινά, τὰ μέλη του σώματός μου άρνιόνταν να κουνηθούν.

Όστόσο, δεν με στενοχωρούσε τόσο αυτό, όσο πού με είπανε «μαίμου».

"Είναι ντροπή τους να βοίζουν έτσι ένα άνθρωπο άνυπεράσπιστο», είπα με τὸ νου μου.

Δάκρυσα άπ' τὸ κακό μου. "Υστερα βυθίστηκα και πάλι σὲ νάρκη βαθεία.

— Πάμε καλύτερα, μικρό μου; με ρώτησε ο Διευθυντής.

Άκουμπουσε στὰ πόδια του κρεβατιού μου κι έσκυβε πάνω μου, κυττάζοντάς με συλλογισμένα. Τὸ στήθος του ήταν γυμνό και σκεπασμένο άπό γκριζες τρίχες.

— Καλούτσικα... μουρμούρισα.

Θέλησα ν' ανακαθίσω, αλλά δεν μπόρεσα με κανένα τρόπο.

Ο Διευθυντής έκανε τὸ γύρο του κρεβατιού και είπε:

— Μπορούμε τώρα να λύσουμε τὰ λουριά. Σε είχαμε δέσει, γιά να μην πάθης κανένα κακό... "Ετσι!

"Ανασηκώθηκα καθιστός, τρίτοντας τὰ πλευρά μου.

— Και τώρα την άναφορά σου! πρόσθεσε ο Διευθυντής. Τί θυμάσαι;

— Τί θέλετε να πητε;

— Σ' είχαν αίχμαλωτίσει οι έχθροί μας. Θυμάσαι τί σου συνέβη άπ' τη στιγμή που κολλήσε πάνω σου τὸ παρασιτικό;

"Ενοιωσα να με κυριεύη πανικός. Γαντζώθηκα άπ' τὸ κρεβάτι και τραύλισα:

— Ξέρουνε τη διεύθυνσι των γραφείων μας! Τους τὰ είπα όλα!

— Δεν ξέρουνε τίποτα, μου άπάντησε ήσυχα. Δεν βρισκόμαστε πιά εκεί που νομίζεις. Μετακομίσαμε άλλοι. Και δεν ξέρουνε τη σημερινή μας διεύθυνσι. "Ετσι φαντάζομαι τούλάχιστον... Λοιπόν, θυμάσαι τίποτα;

— Και βέβαια θυμάμαι! "Εφυγα άπ' τὰ γραφεία μας και πήγα...

Οι σκέψεις, τρέχανε γρηγορώτερα άπ' τὰ λόγια μου. Είδα ξαφνικά τὸν έαυτό μου να κολλήσιν στα πλευρά μου.

— Φρόνιμα! μου σύστησε ο Διευθυντής.

Συγχρόνως, έκαμε μία κίνηση με τ' άλλο του χέρι. "Ενοιωσα ένα έλαφο τοίσιμπα ενέσεως στο πλευρό και κυκλοφόρησε σ' όλο μου το σώμα, σάν ζεστό κύμα, μία ισχυρή δόσι «Μορφέως».

Έκανα μία δεύτερη και μάταιη προσπάθεια να τραβήξω το όπλο μου. "Υστερα έχασα πιά τις αισθήσεις μου...

— Δεν υπάρχει κίνδυνος. Της έχουμε κόψει τους τένοντες.

— Ναί, αλλά της μένουν τὰ δόντια της.

"Καλά τὸ είπατε! σκέφθηκα με μανία "Ελα πιό κοντά μου, και θα δής αν έχω δόντια ή όχι!"

Αυτό που είχαν πη γιά τους τένοντές μου, μου φάνηκε πραγματικό. Άληθινά, τὰ μέλη του σώματός μου άρνιόνταν να κουνηθούν.

Όστόσο, δεν με στενοχωρούσε τόσο αυτό, όσο πού με είπανε «μαίμου».

"Είναι ντροπή τους να βοίζουν έτσι ένα άνθρωπο άνυπεράσπιστο», είπα με τὸ νου μου.

Δάκρυσα άπ' τὸ κακό μου. "Υστερα βυθίστηκα και πάλι σὲ νάρκη βαθεία.

— Πάμε καλύτερα, μικρό μου; με ρώτησε ο Διευθυντής.

Άκουμπουσε στὰ πόδια του κρεβατιού μου κι έσκυβε πάνω μου, κυττάζοντάς με συλλογισμένα. Τὸ στήθος του ήταν γυμνό και σκεπασμένο άπό γκριζες τρίχες.

— Καλούτσικα... μουρμούρισα.

Θέλησα ν' ανακαθίσω, αλλά δεν μπόρεσα με κανένα τρόπο.

Ο Διευθυντής έκανε τὸ γύρο του κρεβατιού και είπε:

— Μπορούμε τώρα να λύσουμε τὰ λουριά. Σε είχαμε δέσει, γιά να μην πάθης κανένα κακό... "Ετσι!

"Ανασηκώθηκα καθιστός, τρίτοντας τὰ πλευρά μου.

— Και τώρα την άναφορά σου! πρόσθεσε ο Διευθυντής. Τί θυμάσαι;

— Τί θέλετε να πητε;

— Σ' είχαν αίχμαλωτίσει οι έχθροί μας. Θυμάσαι τί σου συνέβη άπ' τη στιγμή που κολλήσε πάνω σου τὸ παρασιτικό;

"Ενοιωσα να με κυριεύη πανικός. Γαντζώθηκα άπ' τὸ κρεβάτι και τραύλισα:

— Ξέρουνε τη διεύθυνσι των γραφείων μας! Τους τὰ είπα όλα!

— Δεν ξέρουνε τίποτα, μου άπάντησε ήσυχα. Δεν βρισκόμαστε πιά εκεί που νομίζεις. Μετακομίσαμε άλλοι. Και δεν ξέρουνε τη σημερινή μας διεύθυνσι. "Ετσι φαντάζομαι τούλάχιστον... Λοιπόν, θυμάσαι τίποτα;

— Και βέβαια θυμάμαι! "Εφυγα άπ' τὰ γραφεία μας και πήγα...

φάνη», έτοιμος να τὸν κολλήσω στην πλάτη του θυρωρού...

"Η άσυγκράτητη άηδία μου έφερε έμετό. Ο Διευθυντής μου σκούπισε τὸ στόμα και μου είπε μαλακά:

— Έξακολούθησε. Βρίσκονται παντού!...

Κρατάνε όλόκληρη την πόλι! — Τὸ ξέρω. "Όπως και τὸ Ντὲ Μόιν, τὴ Μιννεάπολι, τὸ Σαϊν-Πώλ, τὴ Νέα "Ορλεάν, τὸ Κάνσας Σίτυ... κι' ίσως κι' άλλες πόλεις ακόμη. Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να είμαι πανταχού παρών.

Ζάρωσε τὰ φρύδια του και πρόσθεσε:

— Χάνουμε συνεχώς έδαφος, και γρήγορα μάλιστα! Δεν μπορούμε καν να έπιτεθούμε, στὶς πόλεις που ξέρουμε πως έχουν κατακτηθῆ άπ' τὸν έχθρο.

— Μὰ γιατί, Θεέ μου; — Θάπρεπε να τὸ καταλάβης! Γιατί οι άνώτερες άρχες, οι θεωρούμενες «καλώς πληροφο-

φορημένες», δεν έχουν πεισθῆ γιά τὸν κίνδυνο. Γιατί, όταν αὐτοί κυριέψουν μία πόλι, ή ζωή συνεχίζεται κανονικά.

Σώπασε μία στιγμή, κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Μὲ σένα, σημειώσαμε την πρώτη έπιτυχία μας. Είσαι τὸ πρώτο θύμα των παρασίτων που μπόρεσαμε να ξαναπάρουμε ζωντανό. Και να πὸν άνακαλύπτουμε πως θυμάσαι καλά ὅ,τι συνέβη! Αυτό είναι πολὺ σπουδαίο. Και τὸ παρασιτικό σου είναι τὸ πρώτο που μπόρεσαμε να συλλάβουμε και να διατηρήσουμε στη ζωή. Αυτό θά μάς έπιτρέψει να...

Φαίνεται πως τὸ πρόσωπό μου πήρε μία έκφρασι τρόμου άπερίγραπτου. Δεν μπορούσα ν' άνθῆξω στη σκέψη πως ὁ «άφεντης» μου ήταν ακόμη ζωντανός κι' ίκανός να με ξαναρπάξῃ!

Μὰ ὁ Διευθυντής μ' άρπαξε άπ' τὸ μπράτσο και με τράνταξε δυνατά, λέγοντάς μου:

— "Ηρέμισε λοιπόν... Είσαι άδύνατος ακόμη.

— Πού βρίσκεται; τραύλισα.

— Ποιός; Τὸ παράσιτό σου; Μὴν άνησυχῆς. Γιά τὴν ώρα, είναι κολλημένο στη ράχη σάν οὐρακοτάγκου, που λέγεται Ναπολέων. Δεν είναι καθόλου έπικίνδυνο.

— Γιατί δεν τὸ σκοτώνετε; — Αστειεύεσαι; Πρέπει να τὸ κρατήσουμε ζωντανό, γιά να τὸ μελετήσουμε.

Φαίνεται πως έπαθα νευρική κρίσι, γιατί ὁ Διευθυντής με χαστούκισε γιά να συνέλθω.

— Συγκρατήσου λοιπόν λιγάκι! μου είπε. Λυπάμαι πὸς σε ταραζώ έτσι, ενώ είσαι άδιάθετος ακόμη, αλλά δεν μπορεί να γίνῃ διαφορετικά. Πρέπει να μάθουμε λεπτομερῶς ὅσα θυμάσαι. Προσπάθησε να συνέλθης και μίλησε!

Κατέβαλα μία προσπάθεια κι' άρχισα μία λεπτομερῆ άναφορά γιά ὅλα ὅσα μπορούσα να θυμηθῶ. Τὸ έδωσα τὴ διεύθυνσι του υποστέγου και τοῦ διηγήθηκα με ποιὸν τρόπο είχα στρατολογήσει τὸ πρώτο θύμα μου, κι' ύστερα πως είχαμε εγκατασταθῇ στη Λέσχη τοῦ Συντάγματος. Ο Διευθυντής κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Είναι πολὺ λογικά, ὅλ' αυτά, είπε. "Εμεινες πάντα ένας καλὸς πράκτορ, ακόμη κι' όταν μπήκες στην υπηρεσία του έχθρου μας.

— Δεν καταλαβαίνετε... άπάντησα. Δεν σκεπτόμουνα πραγματικά ἐγὼ ὁ ίδιος. "Ηξερα μονάχα τί συνέβαινε. Τίποτα περισσότερο. "Ηταν σάν νά... σάν νά...

Σταμάτησα, μὴ μπορώντας να βρῶ τίς κατάλληλες λέξεις γιά να έκφρασθῶ.

— Δεν πειράζει, μου είπε ο Διευθυντής. Συνέχισε.

— Αφού κάναμε δικό μας τὸ διευθυντὴ τῆς Λέσχης, ὅλα ήταν εύκολα πιά. Πιάναμε ένα-ένα τὰ μέλη που μπαινανε...

— Θυμάσαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν που στρατολόγησες;

— Βέβαια! "Ηταν ὁ Γκρήν-μπεργκ, ὁ Πότερ, ὁ σωφὲρ του Τζιμ Γουακελέυ κι' ὁ Τζέικ που εργαζότανε στην «τουαλέτα» τῆς Λέσχης. "Ηταν επίσης ὁ Διευθυντής... αλλά δεν έμαθα ποτέ τ' ὄνομά του.

Σταμάτησα, ψάχνοντας στη

μνημη μου, γιά να θυμηθῶ κι' ὅλους τὸς άλλους.

— Θεέ μου! φώναξα ξαφνικά.

— Τί συμβαίνει;

— "Ηταν κι' ὁ ύφυπουργός του Θεσαυροφυλακίου!

— Τὸν πιάσατε κι' αὐτόν;

— Ναί, άπ' τὴν πρώτη μέρα... Πόσον καιρό κράτησε αὐτὴ ή ιστορία; Δεν ξέρω... Μὰ ὁ ύφυπουργός του Θεσαυροφυλακίου έχει αναλάβει τὴν άσφάλεια τοῦ Προέδρου!

Ο Διευθυντής ὅμως δεν μ' άκουσε πιά. Είχε φύγει κιόλας! Ξανάπεσα πρὸς τὰ πίσω, έξαντλημένος, κι' έβαλα τὰ κλάματα. Σε λίγο, είχα άποκοιμηθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ξύπνησα με τὸ στόμα μου πιερό, μ' ένα βουητό στὸ κεφάλι και μ' ένα προαισθημα καταστροφῆς. "Όστόσο, ένοιωθα τώρα τὸν έαυτό μου κάπως καλύτερα.

— Πῶς πάμε; με ρώτησε μία γλυκειά φωνή.

Μία μελαχροινούλα, πολὺ νόστιμη, ήταν σκυμένη πάνω μου. Φορούσε ένα παραξένιο κοστούμι: ένα άσπρο σορτ, ένα κομμάτι ύφασμα γύρω άπ' τὸ στήθος κι' ένα εἶδος μεταλλινου θώρακος που τῆς σκέπαζε τὸ λαιμό, τὸς ώμους και τὴ σπονδυλική στήλη.

— Καλύτερα είμαι τώρα, άπάντησα, προσπαθώντας να χαμογελάσω.

— Νοιώθετε πικρὸ τὸ στόμα σας;

— Απείσιό!

— Πίητε αὐτὸ ἐδῶ.

Μοῦδωσε ένα ποτήρι γεμάτο μ' ένα υγρὸ πού μου έκανε τὸν οὐρανίσκο, αλλά διέλυσε τὴν κακή γεύσι που είχα στὸ στόμα μου.

— Προσέξτε! μου σύστησε. Μὴν τὸ καταπιῆτε. Φτύστε το. Θά σας δώσω να πιῆτε νερό.

Υπάκουσα. "Η μελαχροινούλα πρόσθεσε:

— Μὲ λέτε Ντόρις Μάρσντεν. Είμαι ή νοσοκόμα σας...

— Χαίρω πολὺ, άπάντησα, κυττάζοντάς την. Μπορῶ ὅμως να μάθω γιατί μασκοειχτήκατε έτσι; Δεν λέω πως δεν μ' άρέσει, αλλά μου φαίνεται παράξενο...

— Εμένα, μου φαίνεται σάν νάμαι μπαλαρίνα τού μιούζικχά! μου είπε γελώντας. Μὰ τὸ συνήθισα πιά. Τὸ ίδιο θά κάνετε και σείς.

— Μὰ ποιός είναι ὁ λόγος, τελοσπάντων;

— Ανωτέρα διαταγή.

Κατάλαβα ξαφνικά τὴν αἰτία, κι' ένοιωσα και πάλι κακοδιαθεσία...

— Σὰς ετοίμασα τὸ φαγητό σας, πρόσθεσε ή Ντόρις. Κι' έβαλε ένα δισκο πάνω στὸ κρεβάτι μου.

— Δεν πεινάω, είπα.

— Φάτε άμέσως, αλλιῶς θά σας ταΐσω με τὸ ζόρι!

Κατάπια θέλοντας και μὴ μερικές μπουκιές και κατάφερα ύστερα να σηκωθῶ.

— Μὲ μία δυναμωτική ένεσι, θά συνέλθω τελείως, είπα.

— Απαγορεύονται τὰ διεγερτικά, δηλῶσε σταθερά ή νοσοκόμα. Ο γίαιρός σύστημα μονάχα ειδική δίαιτα, πολλή άνάπαυσι κι' ένα ύπνωτικό.

— Μὰ τί έχω, τελοσπάντων;

— Γενική έξαντλησι, ύπνισισμὸ και άρχή άδυναμίνωσης.

— "Ησαστε επίσης γεμάτος ζωύφια, αλλά σας καθάρισаме άπ' αὐτά... Τώρα τὰ ξερετε όλα. "Αν φανερώστε ὅμως στὸ γίαιρό πως τὰ μάθατε άπό μένα, θά πῶ πως λέτε ψέματα... "Εμπρός, γυρίστε μπρούμυτα.

Υπάκουσα, κι' ή μελαχροινούλα άρχισε ν' αλλάζει τὸς έπιδέσμούς μου. Φαίνεται πως τὸ σώμα μου ήταν γεμάτο πληγές.

Σκέφθηκα ὅσα μου είχε πῆ, και προσπαθῶνα να θυμηθῶ τὴ ζωή που είχα περάσει στὸ διάστημα τῆς σκλαβιάς μου.

— Μὴν τρέμεις έτσι, μου είπε μαλακά ή Ντόρις. Σὰς κάνουν να πονάτε;

— "Οχι, ὀχι, δεν εἶν' άπ' αὐτό...

— Όσο μπορούσα να θυμηθῶ,

— "Ησαστε επίσης γεμάτος ζωύφια, αλλά σας καθάρισаме άπ' αὐτά... Τώρα τὰ ξερετε όλα. "Αν φανερώστε ὅμως στὸ γίαιρό πως τὰ μάθατε άπό μένα, θά πῶ πως λέτε ψέματα... "Εμπρός, γυρίστε μπρούμυτα.

Υπάκουσα, κι' ή μελαχροινούλα άρχισε ν' αλλάζει τὸς έπιδέσμούς μου. Φαίνεται πως τὸ σώμα μου ήταν γεμάτο πληγές.

Σκέφθηκα ὅσα μου είχε πῆ, και προσπαθῶνα να θυμηθῶ τὴ ζωή που είχα περάσει στὸ διάστημα τῆς σκλαβιάς μου.

— Μὴν τρέμεις έτσι, μου είπε μαλακά ή Ντόρις. Σὰς κάνουν να πονάτε;

— "Οχι, ὀχι, δεν εἶν' άπ' αὐτό...

— Όσο μπορούσα να θυμηθῶ,

— "Ησαστε επίσης γεμάτος ζωύφια, αλλά σας καθάρισаме άπ' αὐτά... Τώρα τὰ ξερετε όλα. "Αν φανερώστε ὅμως στὸ γίαιρό πως τὰ μάθατε άπό μένα, θά πῶ πως λέτε ψέματα... "Εμπρός, γυρίστε μπρούμυτα.

Υπάκουσα, κι' ή μελαχροινούλα άρχισε ν' αλλάζει τὸς έπιδέσμούς μου. Φαίνεται πως τὸ σώμα μου ήταν γεμάτο πληγές.

Σκέφθηκα ὅσα μου είχε πῆ, και προσπαθῶνα να θυμηθῶ τὴ ζωή που είχα περάσει στὸ διάστημα τῆς σκλαβιάς μου.

— Μὴν τρέμεις έτσι, μου είπε μαλακά ή Ντόρις. Σὰς κάνουν να πονάτε;

— "Οχι, ὀχι, δεν εἶν' άπ' αὐτό...

— Όσο μπορούσα να θυμηθῶ,

— "Ησαστε επίσης γεμάτος ζωύφια, αλλά σας καθάρισаме άπ' αὐτά... Τώρα τὰ ξερετε όλα. "Αν φανερώστε ὅμως στὸ γίαιρό πως τὰ μάθατε άπό μένα, θά πῶ πως λέτε ψέματα... "Εμπρός, γυρίστε μπρούμυτα.

Υπάκουσα, κι' ή μελαχροινούλα άρχισε ν' αλλάζει τὸς έπιδέσμούς μου. Φαίνεται πως τὸ σώμα μου ήταν γεμάτο πληγές.

Σκέφθηκα ὅσα μου είχε πῆ, και προσπαθῶνα να θυμηθῶ τὴ ζωή που είχα περάσει στὸ διάστημα τῆς σκλαβιάς μου.

— Μὴν τρέμεις έτσι, μου είπε μαλακά ή Ντόρις. Σὰς κάνουν να πονάτε;

— "Οχι, ὀχι, δεν εἶν' άπ' αὐτό...

— Όσο μπορούσα να θυμηθῶ,

Συμβουλὲς ὁμορφιάς τῆς ZINNIA

Ἡ ἐπιστὴμη μάς λέει, πὸς τὸ δέρμα είναι ἕνας ἰδιαίτερος ὀργανισμὸς, ὅπως καὶ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα κι' ἔχει ἀπειρες, ἀόρατες σχεδὸν τροπίσεις, πού λεγονται πόροι.

Υπολογίζουν πὸς ἀνέρχονται σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια οἱ πόροι τοῦ δερμάτος, κατὰ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐργάζονται οἱ ἰδρωτοποιοὶ καὶ σημηματογόνοι ἀδένες, γιά τὴν γενικὴ ὕγεια τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἀν ξαφνικὰ κλεισθοῦν οἱ πόροι τῆς ἐπιδερμίδος, δὲν μπορεῖ νὰ ζῇ ὁ ἀνθρώπος, γιὰτὶ παρεμποδίζεται ὁ ἐξόδος τῶν τοξινῶν καὶ αὐτοδλητηριάζεται ὁ ὀργανισμὸς.

Ἀπ' αὐτὸ καὶ μόνον καταλαβαίνει κανεὶς πὸς ἡ ὕγιεινὴ κατὰστάσις τοῦ δερμάτος παίζει τὸν κύριον ρόλον στὴν ὕγεια καὶ τὴν ὁμορφιά.

Γιά νὰ διατηρηθῇ ὁμοῦ ὕγιες τὸ δέρμα πρέπει νὰ καθαρίζεται καθημερινὰ καὶ νὰ τοῖ δίνουμε τὸν καιρὸ νὰ ἀναπνῇ.

Τὸ σαποῦνι καὶ τὸ νερὸ εἶναι τὰ κυριώτερα καλλυντικὰ γιά τὴν ὕγιεινὴν διατήρησι τοῦ δερμάτος τοῦ σώματος. Ἐπίσης ἡ κολώνια ZINNIA ἀρωματίζει εὐάρεστα, ἐνῶ παράλληλα τὸνώνει καὶ ζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα.

Ὅσες γυναικες συνιθίζουν νὰ σαποουνίζουν τὸ πρόσωπό τους, πρέπει νὰ προτιμοῦν τὸ θαυμάσιον σαποῦνι ZINNIA καὶ ἀμέσως μετὰ τὸ πλύσιμο νὰ βάσουν τὴν θρεπτικὴν κρέμα νυκτὸς ZINNIA, καὶ νὰ κάνουν ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ, περισσότερο πιεζόντας, μετὰ τὴν χούφτες τῶν χειρῶν, τὸ πρόσωπο παρὰ τρεῖνοντας αὐτό.

Οἱ άλλες, πού δὲν μεταχειρίζονται σαποῦνι καὶ νερὸ, ἐπιβάλλεται, καθὲς βράδυ, νὰ κάνουν ἕναν τέλειον καθαρισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ πρόσωπου, μετὰ γαλάκτωμα ZINNIA, πού καθαρίζει χωρὶς νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὸ γαλάκτωμα ἔχει τὸ μεγίστον πλεονέκτημα νὰ εἰσχωρῇ βαθειὰ καὶ νὰ ἀφαιρῇ καθὲς περιττὸν—λίπος ἢ σκόνην κλπ.— πού φράσσει τοὺς πόρους, χωρὶς νὰ ἐρεθίσῃ καὶ νὰ στεγνώνῃ τὸ δέρμα.

Ἐκεῖνο πάντως πού πρέπει νὰ προσέχῃ καθὲς γυναίκα εἶναι νὰ ἀφαιρῇ καθὲς παραπανιστὴν λιπαρὴ οὐσία ἀπὸ τὸ πρόσωπό της, προτοῦ νὰ κοιμηθῇ. Οἱ πόροι πρέπει νὰ μὲν ἀνοιχτοὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νύκτας γιά νὰ μὴν τὸ δέρμα νὰ ἀναπνῇ καὶ νὰ ἐκκουράζεται.

Τὸ καθαρίσμα πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὸ πρωῒ. Πρῶτον γιά ν' ἀπαλλάσσεται τὸ δέρμα ἀπὸ τὴν ἐκκρίσει τῶν ἀδένων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νύκτας καὶ δευτέρον γιά προστασίαν τῆς ἐπιδερμίδος ἀπὸ τὰ καλλυντικὰ τοῦ μακιγιάζ.

Ἡ χρῆσιμότησις τῶν καλλυντικῶν ZINNIA ἐξασφαλίζει ὕγεια καὶ ὁμορφίαν στὸ δέρμα, γιὰτὶ περιέχουν φυσικὴ μετὰξά, πού ἀφομοιώνεται μετὰ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δὲν κουράζει καθόλου τὸ μακιγιάζ.

— Ναι.

— Τί νεώτερον ἔμαθες;

— Ἀντὶ νὰ μου ἀπάντησῃ, ὁ Ντάβιντσον με ρώτησε:

— Τί γίνεσαι αὐτῷ; Σ' ἐξέτασαν οἱ ψυχολογικοὶ τῆς υπηρεσίας μας; "Εχεις τὰ λογικά σου ἐν τάξει;

— "Α, μποροῦσε, λοιπόν, νὰ μὴν τάχω;

— Καὶ βέβαια! Σάν τὸν καίμενο τὸ Τζάβρις...

— Εἶχα ξεχάσει τελείως τὸ Τ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Την 24ην Ιανουαρίου, ημέραν Δευτέραν, εορτήν της Οσίας Ξένης, εορτάζει ο Οίκος

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ «ΠΟΛΥΞΕΝΗ»

ΕΛΕΝ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Οδός Βίκτωρ. Ουγκώ 48-48 α' ΤΗΛΕΦ. 56 - 603

Λόγω της εορτής, όσαι έγγραφον κατά την ημέραν αυτήν, θα τύχωσιν ιδιαίτερας εκπτώσεως.

ΚΑΛΥΣΣΕΣ ΝΑΥΛΟΝ 27

» 54-15 » 35

» ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ » 10

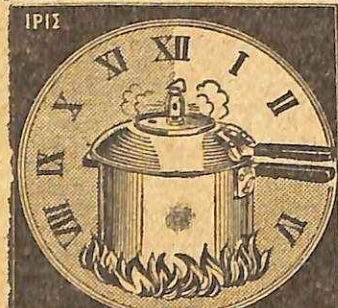
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

52 Κολοκοτρώνη 52

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας παγκράς αποστάσεως. Μετόδου 19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ. και 5-7 π.μ. Τηλ 663-673

65 ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ

μέ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ

έτοιμο γαγίτο

καλομαγείρεμένο!

"SILVER"

Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ

ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

ΥΠΕΡ Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΕΡΜΟΥ 161 - ΤΗΛ. 53.310

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΕΙΔ. θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιδίων και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλαί δωρεάν.

Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ

Νίκης 13, Τηλ. 29-548

Το σαμπουνί

DOP

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

σεξε τα δάκρυα αδυναμίας που ανέβηκαν στα μάτια μου.

— "Αν έβλεπες το κακό που έγινε όταν μάς τσάκασες! συνέχισε. 'Ο Διευθυντής σε κυνήγησε. Θα σ' έπιανε δέ, αν δεν τον σταματούσε στο δρόμο η αστυνομία, γιατί ήταν αλόγυμνος! Είδαμε και πάθαμε για να τον βγάλουμε ύστερα απ' το φρέσκο!

Κι' ο Ντάβιντσον έβαλε τα γέλια.

Δεν μπόρεσα να μη χαμογελάσω κι' εγώ. Είχε κάτι το γελοίο και το ηρωικό μαζί η προσπάθεια εκείνη του Διευθυντού να σώσει την ανθρωπότητα, με αδαμιαία περιβολή!

— Κρίμα που δεν μπόρεσα να τόν δω! είπα. Τι άλλο συνέβη, τον τελευταίο καιρό;

— Ο Ντάβιντσον με κτύπησε, συλλογισμένος.

— Περιμένα μια στιγμή, μου είπε.

Βγήκε απ' την κάμαρά μου κι' έλειψε λίγες στιγμές. Όταν ξαναγύρισε, δήλωσε:

— 'Ο Διευθυντής είναι σύμφωνος ν' απαντήσω στις ερωτήσεις σου. Τι θέλεις να μάθης;

— "Όλα. Τι έγινε χτές;

— Μεγάλη φασαρία! Τότε ακριβώς πληγώθηκε το μπράτσο... Κι' εγώ φάνηκα τυχερός! Τρεις άλλοι συνάδελφοι σκοτώθηκαν...

— Κι' ο Πρόεδρος; Μήπως...

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε η Ντόρις.

— "Α, εδώ είσαστε σεις; είπα στο Ντάβιντσον. Κι' όμως σας είχα πη να μείνετε στο κρεβάτι!... Το φορείο σας περιμένει, εδώ και δέκα λεπτά.

— Εκείνος σηκώθηκε και την τσίμπησε φιλικά με το γερό του χέρι.

— "Ένοια σας, δεν μπορούν να φύγουνε δίχως έμένα, είπα ανασηκώνοντας τους ώμους του.

— Μη χασομεράτε λοιπόν!

— Καλά, φεύγω.

— Μια στιγμή! φώναξα. Τι γίνεται ο Πρόεδρος;

— 'Ο Ντάβιντσον κοινοστάθηκε στο κατώφλι, για να μου απαντήσει.

— "Α, ναι, ο Πρόεδρος...

Είναι πολύ καλά. Δεν έπαθε ούτε γρατζουνιά.

— Η Ντόρις βγήκε κι' αυτή και ξαναγύρισε σε λίγα λεπτά. Ήταν αυτομένη.

— "Αχ, αυτοί οι άρρωστοι! φώναξε. 'Ενώ έπρεπε κανονικά να περιμένει είκοσι λεπτά για να ένεργηση ή ένεσι, αυτός τα κατάφερε να του την κάνω τη στιγμή που ξεπλωνότανε στο φορείο!

— Τι ένεσι ήταν αυτή; ρώτησα.

— Δεν σάς είπε, λοιπόν, τίποτα;

— "Οχι.

— Δεν υπάρχει λόγος να μην το μάθετε. Θα του κόψουν το άριστερό μπράτσο και θα κολλήσουν άλλο στη θέση του.

— «Δεν πρόκειται να μου διηγηθώ ο Ντάβιντσον τη συνέχεια...», σκέφθηκα.

Γιατί ήξερα πως η χειρουργική εκείνη επέμβασι προκαλούσε ένα τρομερό κλονισμό σ' όλοκληρο τον οργανισμό. 'Ο άρρωστος έπρεπε να μείνει δέκα μέρες το λιγώτερο σ' αναισθησία.

— Τι γίνεται ο Διευθυντής; φώτισα. Μήπως πληγώθηκε κι'

αυτός. Πέστε μου επιτέλους!

— Δεν κάνει να μιλάτε πο- λώ, απάντησε η Ντόρις. Θα πihτε τώρα αυτό εδώ, κι' ύστερα θ' αναπαυθήτε.

Και μούδωσε ένα ποτήρι, γεμάτο μ' ένα υγρό σαν γάλα.

— "Αν δεν μου απαντήσετε, θα σάς το χύσω στα μούτρα! τη φοβόρινα.

Δεν φάνηκε να πειράχτηκε απ' αυτή την προστυχιά μου.

— Δεν ξέρω να σας πληροφωρήσω, απάντησε. Πάντως, δεν βρίσκεται ανάμεσα στους άρρωστους μας ο Διευθυντής σας. Ευτυχώς... γιατί δεν φαίνεται καθόλου βολικός!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Μ' άφησαν στο κρεβάτι δυο- τρεις μέρες ακόμα. Μου φέρνον- ταν σαν γάμους μικρό παιδί. Μά δεν μ' ένοιαζε. Ήταν η πρώτη φορά που αναπαύομουν αληθινά, από τόσα χρόνια.

Οι πληγές μου πήγαιναν κα- λύτερα. Σε λίγο, μου σύστη- σαν να κάνω λίγη γυμναστική μεσ' στο δωμάτιο.

— 'Ο Διευθυντής πέρασε να με ιδή.

— Λοιπόν; Έξακολουθείς να χουζουρεύεις; μου είπε.

Κοκκίνισα απ' το θυμό μου. και διαμαρτυρήθηκα:

— Δώστε μου ένα παντελό- νι και θα δhτε τότε ποιος χου- ζουρεύει.

— "Ησυχια, μικρέ μου!

— "Ερριξε μια ματιά στο φύλ- λο της θερμοκρασίας μου. "Υ- στερα είπες στη νοσοκόμα:

— Δεσποινίς, δώστε ένα σόρτ στον κύριο. 'Αναλαβάνει υπηρεσία από σήμερα.

— Η Ντόρις πήρε άμέσως ύφος επιθετικό κι' απάντησε:

— Μπορεί να είσαστε όσο θέλετε διευθυντής στην υπηρε- σία σας. 'Εδώ, όμως, δεν έχετε δικαίωμα να διατάζετε. 'Ο γι- ατρός θα δh αν.

— "Αρκετά! δέκοψε ο Διευ- θυντής. Φέρτε άμέσως ένα σόρτ.

— Μά...

Την ανασήκωσε λίγο, τη γύ- ρισε μισή στροφή και της έ- δωσε μια ξυλιά στα ψαχνά.

— "Εμπρός, μάρε! φώναξε. 'Η Ντόρις βγήκε απ' την κά- μαρα, αφήνοντας από ανίσχυ- ρη μαγιά, και ξαναγύρισε σε λίγο μαζί με το γιατρό.

— Δεν έζηήσατε έσας, αλλά ένα παντελόνι, είπε μαλακά ο Διευθυντής στον τελευταίο.

— Πού πάμε; ρώτησα.

— Να ρίξουμε μια ματιά στο δίδυμο αδελφό σου... στον ούρακατάγκο δηλαδή που φι- λοζενεί τώρα το παράσιτό σου.

— Καλά το κατάλαβα! "Οχι, δεν έρχομαι μαζί σας...

— "Ετρεμα σύγκορμος. 'Ο Δι- ευθυντής προσπάθησε να με καθησυχάσει, λέγοντάς μου:

— "Ακουσε, μικρέ μου!

Πρέπει να νικήσης τον πανικό που σ' έχει κυριέψει. Κι' ο καλύτερος τρόπος γι' αυτό εί- ναι να κυττάξεις τα πράγματα κατά πρόσωπο. Ξέρω πως θα σού είναι δύσκολο...

Κι' εγώ ακόμα, χρειάστηκε να κυττάζω ώρες ολόκληρες αυτό το πλά- σμα, ώσπου να το συνηθίσω.

— Δεν ξέρετε σεις... δεν μπορείτε να ξέρετε... τραύ- λισα.

— "Ετρεμα τόσο δυνατά, ώστε ανακαταβήκα ν' ακουμπάω στον τοίχο.

— Βέβαια, θάνα διαφορε- τική ή εντύπωση για όποιον εί- χε πάνω του ένα τέτοιο πλά- σμα... είπα άργα ο Διευθυ- ντής. 'Ο Τζάρβις...

Δεν συμπλήρωσε όμως τη φράση του.

— "Εδειξα την πόρτα του έρ- γαστηρίου.

— Ποτέ δεν θα μπώ εκεί μέ- σα! δήλωσα.

— Πολύ καλά. Βλέπω πως είχε δικη ο γιατρός. Ξαναγύ- ρισε στο νοσοκομείο, μικρέ μου.

Και προχώρησε, για να μπή μόνος του στο έργαστήριό.

— Σταθήτε μια στιγμή! του φώναξα.

Σταμάτησε, στράφηκε και με κτύπησε. Το πρόσωπό του δεν φάνερανε καθόλου τις σκέψεις του.

— Περιμένετε, πρόσθεσα. Θάρβω κι' εγώ!

— Δεν είσαι υποχρεωμέ- νος...

— Θάρβω, σάς λέω! "Επρε- πε μονάχα να συνηθίσω πρώτα σ' αυτή την ιδέα... Τώρα εί- μαι πια εν τάξει.

Πήγα κοντά του. Μούπιασε το μπράτσο, με στοργική έγ-

πα και στο Διευθυντή αυτή τη σκέψη μου.

— Βέβαια, έτσι είμαστε α- σφαλισμένοι, απάντησε. Τί θα γίνουμε, όμως, αν δεν έχουμε κερδίσει τη μάχη πριν αρχίσει το χειμωιατικό κρύο;...

Σταμάτησε μπροστά σε μια πόρτα με την επιγραφή: «Βιο- λογικόν έργαστήριον. 'Απα- γορεύεται η είσοδος».

— "Εκανα ένα βήμα πίσω.

— Πού πάμε; ρώτησα.

— Να ρίξουμε μια ματιά στο δίδυμο αδελφό σου... στον ούρακατάγκο δηλαδή που φι- λοζενεί τώρα το παράσιτό σου.

— Καλά το κατάλαβα! "Οχι, δεν έρχομαι μαζί σας...

— "Ετρεμα σύγκορμος. 'Ο Δι- ευθυντής προσπάθησε να με καθησυχάσει, λέγοντάς μου:

— "Ακουσε, μικρέ μου!

Πρέπει να νικήσης τον πανικό που σ' έχει κυριέψει. Κι' ο καλύτερος τρόπος γι' αυτό εί- ναι να κυττάξεις τα πράγματα κατά πρόσωπο. Ξέρω πως θα σού είναι δύσκολο...

Κι' εγώ ακόμα, χρειάστηκε να κυττάζω ώρες ολόκληρες αυτό το πλά- σμα, ώσπου να το συνηθίσω.

— Δεν ξέρετε σεις... δεν μπορείτε να ξέρετε... τραύ- λισα.

— "Ετρεμα τόσο δυνατά, ώστε ανακαταβήκα ν' ακουμπάω στον τοίχο.

— Βέβαια, θάνα διαφορε- τική ή εντύπωση για όποιον εί- χε πάνω του ένα τέτοιο πλά- σμα... είπα άργα ο Διευθυ- ντής. 'Ο Τζάρβις...

Δεν συμπλήρωσε όμως τη φράση του.

— "Εδειξα την πόρτα του έρ- γαστηρίου.

— Ποτέ δεν θα μπώ εκεί μέ- σα! δήλωσα.

— Πολύ καλά. Βλέπω πως είχε δικη ο γιατρός. Ξαναγύ- ρισε στο νοσοκομείο, μικρέ μου.

Και προχώρησε, για να μπή μόνος του στο έργαστήριό.

— Σταθήτε μια στιγμή! του φώναξα.

Σταμάτησε, στράφηκε και με κτύπησε. Το πρόσωπό του δεν φάνερανε καθόλου τις σκέψεις του.

— Περιμένετε, πρόσθεσα. Θάρβω κι' εγώ!

— Δεν είσαι υποχρεωμέ- νος...

— Θάρβω, σάς λέω! "Επρε- πε μονάχα να συνηθίσω πρώτα σ' αυτή την ιδέα... Τώρα εί- μαι πια εν τάξει.

Πήγα κοντά του. Μούπιασε το μπράτσο, με στοργική έγ-

καριδιότητα, και δεν τ' έφησε πιά.

Περάσαμε μια δεύτερη πόρ- τα, κλειδωμένη, και μπήκαμε σ' ένα δωμάτιο με ατμόσφαιρα τεχνητά χλιαρή και υγρή. 'Ο πίθηκος βρισκόταν εκεί, μέσα σ' ένα κλουβί.

Τα χέρια και τα πόδια του κρέμονταν, σαν παράλυτα. "Ε- νας σκελετός από μεταλλινες βέργες συγκρατούσε ίσιο τον κορμό του.

Μας κτύπησε, με μια έκφρα- σι μοχθηρής νοημοσύνης. "Υ- στερα ή λάμψη της αντίληψης έδωσε στη ματιά του. Τα μά- τια του ξαναγύριαν σαν ενός ζώου που υποφέρει.

— "Ελα να δης, από πίσω... μου είπε μαλακά, ο Διευθυντής.

Και με τράβηξε απ' το μπρά- τσο, μαζί του. 'Ο πίθηκος μας παρακολουθούσε με τα μάτια. Δεν μπορούσε όμως να γυρίσει, γιατί τον κρατούσε ακίνητο ο μεταλλινός σκελετός.

— "Απ' την καινούργια μου θέ- σι, έβλεπα τώρα καλά το πα- ράσιτό μου, το όν που με είχε υποδουλώσει τόσο καιρό, που μιλούσε με τα χείλη μου, που σκεπτόταν με το μυαλό μου.

— "Ηταν ο «άφεντης» μου!

— Μην ταραξάσαι, μου είπε μαλακά ο Διευθυντής. Θα το συνήθισες σιγά - σιγά. Πάψε να το κυττάξεις μια στιγμή, ώσπου να συνήθεις.

— "Εκανα όπως μούλεγε. Είχε δίκη, ή εντύπωση για όποιον εί- χε πάνω του ένα τέτοιο πλά- σμα... είπα άργα ο Διευθυ- ντής. 'Ο Τζάρβις...

Δεν συμπλήρωσε όμως τη φράση του.

— "Εδειξα την πόρτα του έρ- γαστηρίου.

— Ποτέ δεν θα μπώ εκεί μέ- σα! δήλωσα.

— Πολύ καλά. Βλέπω πως είχε δικη ο γιατρός. Ξαναγύ- ρισε στο νοσοκομείο, μικρέ μου.

Και προχώρησε, για να μπή μόνος του στο έργαστήριό.

— Σταθήτε μια στιγμή! του φώναξα.

Σταμάτησε, στράφηκε και με κτύπησε. Το πρόσωπό του δεν φάνερανε καθόλου τις σκέψεις του.

— Περιμένετε, πρόσθεσα. Θάρβω κι' εγώ!

— Δεν είσαι υποχρεωμέ- νος...

— Θάρβω, σάς λέω! "Επρε- πε μονάχα να συνηθίσω πρώτα σ' αυτή την ιδέα... Τώρα εί- μαι πια εν τάξει.

Πήγα κοντά του. Μούπιασε το μπράτσο, με στοργική έγ-

της με κτύπησε.

— Λοιπόν; Το συνηθίζεις όσο πιάς; με ρώτησε.

— Ξανακτύπα το παράσιτο, με περισσότερο θάρρος.

— Λιγάκι... ψιθύρισα. Μά θα θέλα να το σκοτώσω!... να τα σκοτώσω όλα!... να πε- ράσω δη μου τη ζωή σκοτώ- νοντάς τα!

— Ξανακτύπα να τρέμω. 'Ο Διευθυντής με κτύπησε.

— Ξαφνικά, μούδωσε το πιστό- λι του. Με παραξένεψε αυτή η χειρονομία του. Πήρα το όπλο — εγώ δεν κρατούσα πιστόλι, αφού είχα μόλις σηκωθεί απ' το κρεβάτι — και τον κτύπαξα έ- ρωτηματικά.

— Γιατί μου το δίνετε; ρώ- τησα.

— Είπες πως θέλεις να το σκοτώσω. "Εμπρός λοιπόν, αν το θέλεις τόσο πολύ, σκοτώσε το άμέσως.

— Πώς! Μά δεν είχατε πη πως το χρειαζόσαστε για να το μελετήσετε;

— "Ακριβώς. Είναι όμως δι- κό σου, έχεις δικαίωμα να το κάνης ό,τι θέλεις. "Αν νομίζης πως θα ξαναδής τον έαυτό σου, σκοτώνοντάς το, μη δι- στάζεις!

— "Αν ξαναδω τον έαυτό μου... "Ηξερε ο Διευθυντής ποιο φάρμακο μπορούσε να με γιαιτρέψει! Δεν έτρεμα πιά. "Ε- σφίγγα το πιστόλι στο χέρι μου. 'Ο «άφεντης» μου βρισκό- ταν στη διάθεσί μου, στην έ- ξουσία μου.

— "Αν τον σκότωνα, θάμουν πιά ένας άνθρωπος ελεύθερος — πράγμα που δεν θα μπορούσε ποτέ να συμβη, όσο ζούσε! "Η- θελα να τα σκοτώσω, να τα έ- ξοντώσω, όλα τα παράσιτα... και προπάντων αυτό!

— "Όσο ζούσε, θάμουν ο άφέν- τής μου... Είχα την εντύπωση πως, αν βρισκόμουνα μονάχος μαζί του, δεν θα μπορούσα πια να κάνω τίποτα, θα παρέλυνά απ' τον τρόμο και θα τ' άφινα να σκαρφώσω πάνω μου, να εγκατασταθώ πάλι ανάμεσα στις ώμοπλάτες μου, να βρh τη σπασδυλική στήλη μου και να υποδουλώσω ξανά το νου μου και την ψυχή μου...

— Μά μπορούσα τώρα να το σκοτώσω! Καθησυχασμένος έ- πιτέλους, γεμάτος αγρία χα- ρά, σήκωσα το πιστόλι, ενώ ο Διευθυντής με κτύπαζε προσε- κτικά...

— "Αλλά το ξανακατέβασα ά- μέσως και είπα διστακτικά:

— "Αν το σκοτώσω... έχετε άλλα;

— "Οχι.

— Και... σάς χρειαζόσαστε άπαραιτήτως, αυτό εδώ;

— Ναι.

— Μά γιατί λοιπόν μου δώ- σατε το πιστόλι;

— Καταλαβαίνεις καλά το λόγο. "Αν δεν μπορείς να κά- νης αλλιώς, σκότωσέ το. "Αν όμως τ' άφίσης να ζήση, θα μάς χρησιμέψη πολύ.

— Ναι, έπρεπε να το σκοτώ- σω! Κι' αν ακόμα ξεκάνωμε ό- λα τ' άλλα, εφόσον θα ζούσε αυτό, θα εξακολουθούσα να τρέ- μω βλέποντάς το... Θα μπο- ρούσαμε άλλωστε να βρούμε μπόλικα τέτοια, κάνοντας ά- πλως ένα γύρο ως τη Λέσχη του Συντάγματος. Θ' αναλάμ- θανα εγώ ο ίδιος να τα φέρω στο Διευθυντή... αρκεί μονά- χα να σκότωνα αυτό εδώ!

— Ξανασήκωσα το όπλο μου... κι' ύστερα το πέταξα στο Διευ- θυντή, που το άρπαξε στον άέρα.

— Τι σου συμβαίνει; με ρώ- τησε.

— Δεν ξέρω... Τη στιγμή που θα πυροβολούσα, ένοιωσα πως μου ήταν άρκετη ή βεβαιό- της ότι μπορούσα να το σκο- τώσω.

— Το περίμενα, μικρέ μου. Γι' αυτό σου δώσα το πιστόλι. "Ενοιωθα τον έαυτό μου ιε- κανοποιημένο, ήσυχο, σαν ναχα σκοτώσει κι' όλας το παράσι- το. Μπορούσα πια να του γυ- ρίσω τη ράχη, δεν τούδινα καμ- μία σημασία.

— Καλά τα καταφέρατε με τη μπλόφα σας! είπα χαμογε- λώντας στο Διευθυντή. Ξέρετε περίφημα την ανθρωπίνη ψυχο- λογία... Μά, όταν δεν θα σάς χρειαζόταν πια αυτό το πλά- σμα, θ' άφίσετε έμένα να το σκοτώσω. "Ετσι;

— Σου το υπόσχομαι.

— "Ενας άντρας που μπήκε βια- στικά, δέκοψε την κουδέντα μας. Φορούσε ένα σόρτ και μία εργασιτηριακή μπλούζα. Δεν ή- ταν ο Γκράβ, αλλά κάποιος άλλος βιολόγος, αντικαταστά- τής του.

— Δεν ήξερα πως ήσαστε εδώ... είπα στο Διευθυντή, λί- γο σατισμένος.

— Γιατί φοράτε μπλούζα; τον δέκοψε άμέσως εκείνος.

— Είχε βγάλε κι' όλας το πι- στόλι του και τον σημάδεψε. "Εκείνος κτύπαζε το όπλο με κατάπληξη, σαν να επρόκειτο για ένα άσχημο άστείο.

— Μά... τη φορά πάντα στη δουλειά μου... δικαιολο- γήθηκε. Μπορεί να πιστοποιώ με κανένα καυστικό υγρό...

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχης

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΕΚΛΕΚΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΡΩΜΑΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΟΙΚΩΝ ΠΟΥ ΜΟΛΙΣ ΠΑΡΕΛΑΒΟΜΕΝ
LANVIN - CARVEN - CHANEL - HOUBIGANT

Η πασίγνωστη κολώνια ΑΘΗΝΙΑ και οι άλλες ΣΡΕCΙΑΛΙΤΕS μας πάλιν στη διάθε- σίν σας.
Η μεγάλη μας ποικιλία θα σάς διευκολύνη στην έκλογη των δώρων σας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

«ΑΘΗΝΑ»

Μία συναρπαστική φάσις από τον αγώνα ΠΑΟ-Δυναμό (2-0)

«Η πρωταθλήτρια της Έλ-
λάδος νίκησε με 3-1. Ο
άθλος της ήταν αντισταμέ-
νη της ακατάβλητης μαχη-
τικότητας της και του άπα-
ράμιλλου σθένους της. Δεν
ήταν βέβαια άνθρωπη της
«Δυναμό». Αγωνίσθηκε δ-
μως μαχητικώτερα, πιο θαρ-
ραλέα, πιο πεσιμωμένα, πιο
δυναμικά.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1) ΙΩΑΝΝΗΣ — ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ. 2) Ο
ΜΕΡ — ΜΙΣΘΟ — ΡΥΑΚΙ. 3) ΡΟΚ — ΒΕ-
ΔΟ — ΠΟΥΣΤΑ — ΑΜ. 4) ΔΣ — ΠΑΡΑ-
ΣΤΑΣΙΣ — ΑΓΩ. 5) ΠΟΔΕΣ — ΣΑΝ-
ΣΟΝ. 6) ΝΑΡΣΗΣ — ΠΟΕ — ΤΑΣΙ. 7)
ΗΡΩΩΝ — ΠΗΔΑΛΙΟΝ. 8) ΣΑΙΝ — ΜΕ-
ΓΑΡΑ — ΙΣ. 9) ΧΜ — ΒΕΡΑ — ΙΜΕ-
ΡΟΣ. 10) ΟΝΟΣ — ΡΟΣΑΝΑ — ΩΑ.
11) ΔΕΤΟΝ — ΝΟΜΑΡΧΙΑ. 12) ΔΣΗ-
ΜΟΣ — ΣΑΙ — ΟΡΜΗ. 13) ΣΠΗΤΙ —
ΓΑΣΤΡΗ. 14) ΙΜ — ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΣ
ΑΤΙ. 15) ΣΟΑ — ΑΡΙΑ — ΣΟΥΛΑ — ΕΤ.
16) ΚΥΜΑ — ΝΕΡΑ — ΚΡΑΜΑ. 17) Η-
ΑΝΑΡΡΕΪΣ.

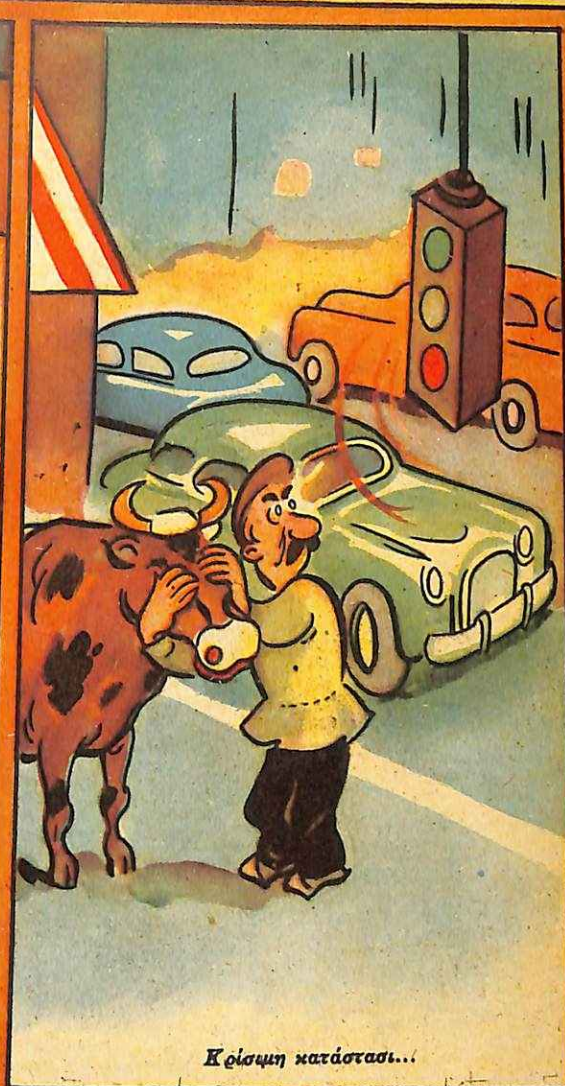
4a 3, 400000.

 ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

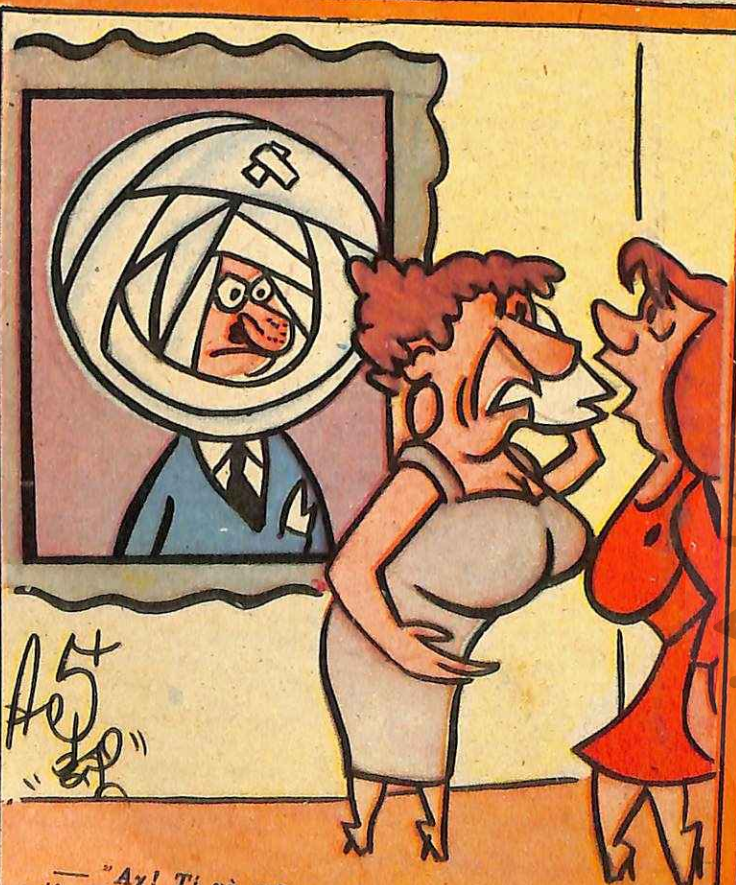
10

— Ζαχαρία, δὲν πᾶς, ἐπὶ τέλους, νὰ κοιμηθῇς στὸ κρεβάτι σου;

Κρίσιμη κατάσταση...

— "Αχ! Τί νὰ σοῦ πῶ, Ἀριστέα μου! Σπουδαῖο κε φάλλι ὁ μακαρίτης!..."
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Μά, τέλος πάντων, ἀρεντικό, τόσο συγκινητικό εἶναι αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα;...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)